วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา

Academic Journal Institute of Physical Education

ปีที่ 9 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2560 Vol.9 No.3 September - December 2017

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
MINISTRY OF TOURISM AND SPORTS

ISSN 1905-291X

สารบัญ

หน้า

บทความวิจัย

การพัฒนาตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา 1
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุรงค์ เหมรา, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โกศล รอดมา, ดร.ศรีประไพ อินทร์ชัยเทพ และ รองศาสตราจารย์ อุมาภรณ์ คงอุไร

การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา 13
สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา
อนันต์ เสมรสุวรรณ และ ดร.จิราวัฒน์ ขจรศิลป์

ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ 27
ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราพร รัตนคำ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์วินัย รัตนคำ

ผลของการจัดกิจกรรมทางกายโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ 41
รองศาสตราจารย์ สุดยอด ชมสะห้าย, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธนพงค์ แก้วคำ, ดร.พิชัย พ้นภัย, ดร.สุธีรา ราษฎรินทร์, พิมพ์รัตน์ ราษฎรินทร์ และ สุริยันตร์ กันทรัพย์

คุณภาพการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษาของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ 51
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสิทธิ์ศิลป์ ชมสะห้าย, บุญชัย เลิศพิริยะชัยกุล, พีรพล นวพันธ์จิรา และ ธนัช นำบุญจิตต์

การพัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศ 63
สำหรับสถาบันการพลศึกษา
ปณิตา โพธิ์โพ้น

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ 79
ของผู้ใช้บริการในลานกีฬา กรุงเทพมหานคร
มรกต สมบัติศิลป์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล

สารบัญ

หน้า

พลศึกษา 1

13

27

41

นทรัพย์

51

63

79

หน้า

ความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร 89
เลอลักษณ์ แสงอัมพร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล

แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา 101
ณัฐชานิตย์ ธนธรรมพานนท์

ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู 113
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ไพญาดา สังข์ทอง

การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ 125
ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ธิติพงษ์ สุขดี

ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา 135
ในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้
สฤษเดช แซมมณี, รองศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล และ ดร.อนันต์ มาลารัตน์

กลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย 147
ไปใช้ในเชิงธุรกิจ
สกล วรรณพงษ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปชัย สุวรรณธาดา และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิลมณี ศรีบุญ

กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย จ.แม่ฮ่องสอน 165
ไพลิน ปิยวนิชพงษ์ และ ศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ

การจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา 183
พุทธพร โคตรภัทร และ ศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ

สารบัญ

หน้า

การศึกษาบริบทชุมชน เพื่อการพัฒนารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม กรณีศึกษา วัดพระธาตุจอมปิง จังหวัดลำปาง 199
ดร.รุ่งนภา เลิศพัชรพงศ์

การเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา 213
แอน มหาคีตะ

การชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย 229
อรนิภา ติ้นยะเสน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล

การพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง 243
นัยนา บุพพวงษ์

ผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนักแตกต่างกันที่มีต่อการพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คของนักกีฬาฝึกใหม่ ชมรมกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ 259
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสงค์ สุระพล

การพัฒนาตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

Development of Strategic Success of Sports Center for Excellenceln Institutes of Physical Education

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จตุรงค์ เหมรา, รองศาสตราจารย์ อุมาภรณ์ คงอุไร,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โกศล รอดมา และ ดร.ศรีประไพ อินทร์ชัยเทพ
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตลำปาง
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเพชรบูรณ์และวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครลำปาง

บทคัดย่อ

การวิจัยและพัฒนานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สังเคราะห์ตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา 2) ระบุองค์ประกอบร่วมที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา และ3) ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอนกีฬา และนักกีฬาในสถาบันการพลศึกษา 17 วิทยาเขตแบ่งเป็นกลุ่มให้ข้อมูลในการสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ จำนวน 15 คน และให้ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบ จำนวน 296 คน ใช้การสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และ 2) แบบสอบถามความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.8-1.0 และค่าความเชื่อมั่นโดยสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าเท่ากับ 0.98 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยาย วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows และวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโดยใช้โปรแกรม LISREL 8.72

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ผลการสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาได้ตัวบ่งชี้จำนวน 62 ตัวบ่งชี้

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ พบว่าตัวบ่งชี้ทั้งหมดสามารถจัดกลุ่มเข้าองค์ประกอบได้จำนวน 9 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การส่งเสริม สนับสนุนและการจูงใจ 2) ความพร้อมของนักกีฬา 3) การบริหาร จัดการองค์กร 4) วิทยาศาสตร์การกีฬา 5) สิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งแวดล้อม 6) ผู้ฝึกสอน/

ผู้เชี่ยวชาญกีฬา 7) การคัดเลือกนักกีฬา 8) การฝึกซ้อม และ 9) การจัดประสบการณ์ในการแข่งขัน ซึ่งความแปรปรวนขององค์ประกอบทั้งหมด สามารถอธิบายตัวบ่งชี้ได้ร้อยละ 69.963

3. ผลตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา พบว่าโครงสร้างขององค์ประกอบทั้ง 9 องค์ประกอบ มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์

คำสำคัญ : การพัฒนาตัวบ่งชี้, ยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ, สถาบันการพลศึกษา

Abstract

The objective of this research and development was aimed 1) to synthesize the indicators of strategic success for the Centre of Excellence, the Institute of Physical Education Institute, 2) to identify the common elements that explain the relationship between the indicators of strategic success for the Centre of Excellence, Institute of Physical Education, and 3) to determine the construct validity of the indicators of strategic success for the Centre of Excellence, Institute of Physical Education.

In this study, the sample included administrators, athletic coaches, and athletes in the Institute of Physical Education of seventeen campuses; divided as group of 15 subjects giving information for synthesis of the indicators of strategic success and a group of 296 subjects for factor analysis. The Stratified Random Sampling was used and the instrument used included a structured interview and questionnaires enquiring the strategic success of t the IPE Centre of Excellence. The Index of Item Congruency: IOC ranged between 0.8-1.0 and the Cronbach's alpha coefficient were 0.98. In data analysis, the descriptive statistics were implemented. Exploratory Factor Analysis was conducted using SPSS for Windows, and Confirmatory Factor Analysis was conducted using LISREL 8.72.

The results showed as follows.

1. Sixty-two indicators of strategic success for the Centre of Excellence, Institute of Physical Education in synthesis were identified.

2. In Exploratory Factor Analysis, all indicators were classified into nine components; including promotion, support and incentives, 2) a readiness of athletes 3) organizational management, 4) sports sciences, 5) facilities and environment, 6) coaches /sport specialist, 7) a selection of athletes 8) practices, and 9) experiences gained. The variability of overall components was explainable to the indicators by 69.963 percent.

3. Construct validity of the indicators of strategic success for the Centre of Excellence, Institute of Physical Education showed that nine structural elements were consistent with empirical data.

Keywords: Development of indicators, strategic success for the center of excellence, Institute of Physical Education

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560–2564) และร่างแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560–2564) มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมพัฒนาการกีฬาสู่ความเป็นเลิศในทุกระดับอย่างยั่งยืน ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยนำเสนอแผนการปฏิรูปว่าจะเป็นการประสานงานนำโครงการตามวาระปฏิรูปที่ 19 การกีฬาของสภาปฏิรูปแห่งชาติเสนอไปบรรจุในแผนแม่บทและแผนปฏิบัติการปฏิรูปการกีฬาทั้งภายในและภายนอก กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประสานงานการเชื่อมโยงแผนยุทธศาสตร์ของกรมพลศึกษาและการกีฬาแห่งประเทศไทย ประสานงานจัดทำกิจกรรมการปฏิบัติของส่วนราชการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นกรอบแนวทางการพัฒนาของประเทศเพื่อให้กีฬาของประเทศไทยก้าวเดินไปในทิศทางที่สอดรับกับความคาดหวังของประชาชนที่มีต่อหน่วยงานภาครัฐ ตลอดจนส่งเสริมการออกกำลังกายของประชาชนทุกระดับ แก้ปัญหาสังคมลดความเหลื่อมล้ำ ส่งเสริมพัฒนาการกีฬาสู่ความเป็นเลิศในทุกระดับเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน และส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศจากอุตสาหกรรมการกีฬาและธุรกิจการกีฬา (กรรมาธิการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม การศาสนา คุณธรรม และจริยธรรม, 2559)

ในปัจจุบันพบว่าประเทศไทยยังขาดแคลนนักกีฬาที่มีศักยภาพและขีดความสามารถสูงในแต่ละชนิดกีฬาเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะการแข่งขันในระดับนานาชาติซึ่งหากจะให้ได้นักกีฬาที่มีศักยภาพและขีดสมรรถนะสูงเทียบเท่ามาตรฐานสากลแล้วจำเป็นต้องผ่านการเรียนการสอนและได้รับการฝึกทักษะทางการกีฬา อย่างจริงจัง การพัฒนาศักยภาพและขีดความสามารถของนักกีฬาเพื่อพัฒนาไปสู่ความเป็นเลิศให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพจำเป็นต้องอาศัยระยะเวลาและปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญเริ่มตั้งแต่กระบวนการสร้างและพัฒนานักกีฬาอย่างเป็นระบบและครบวงจรจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง (กระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา. 2553) สอดคล้องกับการวิจัยของโกศล รอดมา (2557) พบว่าสภาพการดำเนินงานของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ในสถาบันการพลศึกษาภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก แต่ด้านสวัสดิการ ด้านการประชาสัมพันธ์ด้านการวิจัย อยู่ในระดับปานกลาง และจากการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ส่วนใหญ่พบว่า ขาดนโยบายในการกำหนดทิศทางในด้านความสัมพันธ์กับชุมชน รวมถึงขาดนำยุทธศาสตร์ไปใช้ในการปฏิบัติจริง และในกระบวนการพัฒนานักกีฬาของ

ศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในวิทยาเขตต่างๆ ไม่เป็นไปตามแผนการดำเนินงาน

สถาบันการพลศึกษา เป็นหน่วยงานสำคัญหน่วยงานหนึ่งที่มีส่วนร่วมในการผลักดันแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ให้บรรลุเป้าหมาย เนื่องจากเป็นสถาบันที่มุ่งเน้นผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านพลศึกษา กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในระดับมาตรฐานสากล โดยสถาบันการพลศึกษาดำเนินการจัดตั้งศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ประจำวิทยาเขต 17 แห่ง ตามพันธกิจของสถาบันข้อที่ 6 ด้านการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความสามารถพิเศษทางการกีฬาสู่ความเป็นเลิศ ในประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 การพัฒนานักเรียนและนักศึกษาให้มีศักยภาพด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศ (สถาบันการพลศึกษา, 2556) จะเห็นได้ว่านโยบายและเป้าหมายการพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศของสถาบันการพลศึกษา มีความสอดคล้องกับบทบาทหน้าที่และการมีส่วนร่วมรับผิดชอบตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ มีการกำหนดกลุ่มเป้าหมายของการดำเนินงานที่ชัดเจน ทั้งชนิดกีฬาและจำนวนนักกีฬา เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับกรอบแนวคิดการพัฒนากีฬา เพื่อความเป็นเลิศในระดับชาติต่อไป

ศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา เป็นหน่วยงานสำหรับรองรับนักกีฬาที่จบจากโรงเรียนกีฬา (สถาบันการพลศึกษา, 2549) เพื่อเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาที่มีความถนัดและความสามารถพิเศษทางการกีฬาให้มีโอกาสได้รับการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถทางการกีฬาให้ถึงระดับสูงสุด ดังนั้นการศึกษายุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา จึงเป็นหนทางหนึ่งในการปรับเปลี่ยนเพื่อความอยู่รอดขององค์กร จากการทบทวนวรรณกรรม ยังไม่พบว่ามีการกำหนดตัวชี้วัดยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา และจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา พบว่าควรมีการวิเคราะห์บริบทและพัฒนาตัวบ่งชี้ความสำเร็จของยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินผลการดำเนินงานและเป็นเป้าหมายที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการดำเนินงาน ดังนั้นหากมีการพัฒนาตัวบ่งชี้ความสำเร็จของยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศขึ้น นอกจากจะนำไปใช้ในการประเมินความสำเร็จของยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันพลศึกษาแล้ว ยังสามารถนำตัวบ่งชี้ไปใช้เป็นเป้าหมายในการพัฒนายุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศได้อย่างต่อเนื่องนำไปสู่การแก้ไข และพัฒนาการดำเนินการของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาได้อย่างตรงประเด็น นำไปสู่การบรรลุเป้าหมายที่สถาบันตั้งไว้ในที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา
2. เพื่อระบุองค์ประกอบร่วมที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา
3. เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารสถาบันการพลศึกษา หัวหน้าศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ นักวิชาการ ผู้ฝึกสอนกีฬาในสถาบันการพลศึกษา 17 แห่ง

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษา ในประเด็นต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

2.2 คุณภาพขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาครอบคลุมความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอนกีฬาประจำศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และนักกีฬาประจำศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ จำนวน 595 คน ที่มีความเกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง แบ่งเป็น 2 กลุ่มได้แก่

1) กลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลเพื่อสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ คือ ผู้บริหาร (รองอธิการบดีประจำวิทยาเขต และหัวหน้าศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ) ได้มาจากการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) รวมทั้งสิ้น 15 คน

2) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบ คือ ผู้บริหาร (รองอธิการบดีประจำวิทยาเขต และหัวหน้าศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ) ผู้ฝึกสอนกีฬาประจำศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศและนักกีฬา จำนวน 296 คน เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ ซึ่งกำหนดไว้ว่า สัดส่วนของขนาดกลุ่มตัวอย่างต่อตัวบ่งชี้ควรเป็น 20:1 สัดส่วนต่ำสุดที่พอใช้ได้คือ 5:1 (Hair, et al, 2006 อ้างถึงใน นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2550) จากการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนตัวบ่งชี้ 62 ตัว จึงใช้กลุ่มตัวอย่าง 310 คน แต่ได้ข้อมูลตอบกลับที่สมบูรณ์จำนวน 296 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.48 วิธีการสุ่มตัวอย่างใช้การสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งออกเป็น ผู้บริหาร ผู้ฝึกสอนกีฬา และนักกีฬา

2. เครื่องมือในการวิจัยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับเป้าหมายและภาพความสำเร็จของการดำเนินงานของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จำนวน 5 ข้อ

ชุดที่ 2 แบบสอบถามความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาสูงสุด สถานภาพ และระยะเวลาที่เกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความสำคัญ / จำเป็นของตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาจำนวน 62 ข้อ ลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การตรวจสอบความตรง (Validity) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา โดยการวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ระหว่างความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (Index of Congruence: IOC.) พบว่ามีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC.) ระหว่าง 0.8-1.0 ส่วนการหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับ กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน วิเคราะห์หาความเชื่อมั่นโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟ่าของครอนบาค(Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าเท่ากับ 0.98

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการดังนี้

1. สังเคราะห์ตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศโดยศึกษาเอกสารและสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาร่วมกับสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง (ผู้บริหาร) จำนวน 15 คน เพื่อกำหนดนิยามตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาจัดทำเป็นแบบสอบถาม

2. ส่งแบบสอบถามเกี่ยวกับความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาไปให้กลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้องตอบแบบสอบถาม

3. ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของข้อมูล

4. นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ใช้สถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ และวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวบ่งชี้ โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

2. วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจด้วยสถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจโดยสกัดองค์ประกอบ ด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลักและหมุนแกนองค์ประกอบแบบมุมฉากด้วยวิธีแวริแมกซ์(Varimax) โดยใช้โปรแกรม SPSS for Windows

2. วิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันด้วยสถิติการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันโดยใช้โปรแกรม LISREL 8.72

สรุปผลการวิจัยผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ผลการสังเคราะห์ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา จากการศึกษาเอกสารร่วมกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ได้ตัวบ่งชี้ จำนวน 62 ตัวบ่งชี้

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 การวิเคราะห์ Kaiser-Meyer-Olkin Measure of Sampling Adequacy พบค่า KMO เท่ากับ .959 แสดงว่าตัวแปรชุดนี้มีความเหมาะสมที่จะนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบในระดับดีมากตามเกณฑ์ของ Kim and Mueller (อ้างในนงลักษณ์, 2542) และผลการทดสอบ Bartlett's Test of Sphericity พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าสหสัมพันธ์ของตัวบ่งชี้แตกต่างจากเมตริกซ์เอกลักษณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติตัวแปรต่างๆ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 แสดงว่าตัวแปรเหล่านี้สามารถนำไปใช้วิเคราะห์องค์ประกอบได้

2.2 ผลการสกัดองค์ประกอบด้วยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (Principal

Component Analysis)พบค่าความร่วมกัน (Communality) ของตัวบ่งชี้ทั้ง 62 ตัวมีค่าอยู่ระหว่าง .576 -.790เป็นค่าความร่วมกันขนาดปานกลางถึงมากมีแนวโน้มที่น่าจะสามารถเข้าอยู่ในองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งได้

2.3 ผลการหมุนแกนองค์ประกอบแบบมุมฉาก (Orthogonal Rotation) ด้วยวิธีแวริแมกซ์ (Varimax) พบว่าตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการวิเคราะห์ทั้งหมดจำนวน 62 ตัว สามารถจัดกลุ่มเข้าองค์ประกอบ (Component) ได้จำนวน 9 องค์ประกอบ ซึ่งมีค่าไอเกน (Eigen values) มากกว่าหรือเท่ากับ 1.0 โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 1.030–27.850 ประกอบด้วย 1) การส่งเสริม สนับสนุนและการจูงใจ 2) ความพร้อมของนักกีฬา 3) การบริหารจัดการองค์กร 4) วิทยาศาสตร์การกีฬา 5) สิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งแวดล้อม 6) ผู้ฝึกสอน/ผู้เชี่ยวชาญกีฬา 7) การคัดเลือกนักกีฬา 8) การฝึกซ้อม และ 9) การจัดประสบการณ์ในการแข่งขัน ซึ่งความแปรปรวนขององค์ประกอบทั้งหมดสามารถอธิบายตัวบ่งชี้ได้ร้อยละ 69.963 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าไอเกน ร้อยละความแปรปรวนร่วม และร้อยละสะสมของความแปรปรวนร่วมในแต่ละองค์ประกอบ

องค์ประกอบที่	ค่าไอเกน	ร้อยละของความแปรปรวนร่วม	ร้อยละสะสมของความแปรปรวนร่วม
1	27.850	44.919	44.919
2	3.662	5.907	50.826
3	2.732	4.406	55.232
4	2.053	3.311	58.542
5	1.842	2.971	61.513
6	1.643	2.650	64.163
7	1.311	2.115	66.277
8	1.255	2.024	68.302
9	1.030	1.662	69.963

3. ผลตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างขององค์ประกอบความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) พบว่าโครงสร้างขององค์ประกอบทั้ง 9 องค์ประกอบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์เป็นเมื่อพิจารณาแต่ละองค์ประกอบพบว่า ผลการวิเคราะห์พบว่าทุกองค์ประกอบมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์มีน้ำหนักองค์ประกอบอยู่ระหว่าง 0.45-1.00 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.2-0.4 การทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ (ค่าสถิติ t) มีค่าอยู่ระหว่าง 6.79-22.23 และค่า อยู่ระหว่าง 0.38-0.77 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าดัชนีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จำนวนตัวบ่งชี้ น้ำหนักองค์ประกอบค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน ค่าสถิติ t และค่า ของแต่ละองค์ประกอบ

องค์ประกอบ	จำนวนตัวบ่งชี้	ค่าสถิติวัดความกลมกลืน	น้ำหนักองค์ประกอบ	SE	T	R^2
1. ด้านการส่งเสริมสนับสนุนและการจูงใจ	12	Chi-square = 51.04, df= 40, P-value = 0.1133, RMSEA = 0.031	0.69-0.94	0.2-0.3	9.96-21.96	0.38-0.77
2. ด้านความพร้อมของนักกีฬา	10	Chi-square = 26.71, df = 24, P-value = 0.318, RMSEA = 0.020	0.45-0.63	0.2-0.4	6.79-16.16	0.42-0.56
3. ด้านการบริหารจัดการองค์กร	8	Chi-square = 10.32, df= 40, P-value = 0.1133, RMSEA = 0.031	0.61-0.84	0.2-0.4	10.12-18.25	0.38-0.66
4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งแวดล้อม	7	Chi-square = 0.22, df = 1, P-value = 0.642, RMSEA = 0.00	0.62-1.00	0.2-0.4	10.15-18.12	0.43-0.62
5. ด้านผู้ฝึกสอน/ผู้เชี่ยวชาญกีฬา	5	Chi-square = 0.01, df = 1, P-value = 0.927, RMSEA= 0.00	0.87-1.00	0.2-0.3	11.28-16.15	0.48-0. 56
6. ด้านการคัดเลือกนักกีฬา	5	Chi-square = 2.35, df = 1, P-value = 0.125, RMSEA = 0.68	0.85-1.00	0.2-0.4	10.15-21.22	0.52-0.62
7. ด้านการฝึกซ้อม	4	Chi-square = 0.06, df = 1, P-value = 0.808, RMSEA = 0.00	0.92-1.00	0.2-0.3	14.65-18.42	0.42-0.58
8. ด้านการจัดประสบการณ์ในการแข่งขันมี	3	Chi-square = 4.19, df = 2, P-value = 0.083, RMSEA= 0.044	0.92-0.98	0.2-0.4	10.05-22.23	0.42-0.52

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลดังต่อไปนี้

1. ผลการสังเคราะห์ตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

จากการศึกษาเอกสารร่วมกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างได้ตัวบ่งชี้ จำนวน 62 ตัวบ่งชี้ ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ที่สามารถอธิบายถึงความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศได้ เมื่อพิจารณาตัวบ่งชี้ทั้งหมดพบว่าครอบคลุมวัตถุประสงค์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ตามแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2550) ที่ได้ระบุว่าควรมีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการกีฬาให้เพียงพอ โดยเฉพาะสิ่งอำนวย

ความสะดวก เช่นสนามกีฬาวัสดุอุปกรณ์ที่ทันสมัย รวมทั้งการจัดให้มีผู้ฝึกสอนและอาสาสมัครด้านการออกกำลังกายและการกีฬาประจำศูนย์และสนามกีฬา และเพื่อพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศด้วยการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬามาประยุกต์ใช้อย่างจริงจังเพื่อพัฒนากีฬาที่มีศักยภาพไปสู่กีฬาอาชีพรวมทั้งพัฒนาผู้ฝึกสอนและผู้ตัดสินให้ได้มาตรฐานสากล เพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายกฎระเบียบ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการองค์กรกีฬาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการบริหารจัดการกีฬาและการออกกำลังกายในทุกมิติอย่างเป็นระบบ จึงเห็นได้ว่าตัวบ่งชี้จะมุ่งเน้นไปถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่จะนำไปสู่การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศตามที่แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ กำหนดไว้

ตัวบ่งชี้ที่สังเคราะห์ได้ เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าเป็นไปตามแนวทางในการพัฒนาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสถาบันการพลศึกษา ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (สถาบันการพลศึกษา, 2549) ซึ่งประกอบด้วย การจัดโครงสร้างการบริหารงานศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ให้มีความชัดเจนและเป็นรูปธรรม พร้อมรับการสนับสนุนจากองค์กรภายนอกในการบริหารศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ การจัดสรรบุคลากรในการบริหารตามโครงสร้างมีความพร้อมในด้านวัสดุ ครุภัณฑ์สำนักงานพร้อมการสนับสนุนระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และระบบอินเตอร์เน็ตภายในสำนักงานศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศการสรรหาผู้ฝึกสอนกีฬา ผู้เชี่ยวชาญกีฬา ผู้เชี่ยวชาญกีฬาชำนาญ เพื่อปฏิบัติหน้าที่ภายในศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศการพัฒนานักกีฬาโดยใช้หลักวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาการพัฒนาระบบสวัสดิการสำหรับนักกีฬาการพัฒนาระบบการศึกษาให้มีประสิทธิภาพการสนับสนุนและส่งเสริมการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับชาติและนานาชาติ รวมถึงการจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อเพิ่มประสบการณ์ให้กับนักกีฬา

2. ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบของความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

ผลการวิเคราะห์พบว่า ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาทั้ง 9 องค์ประกอบ ส่วนใหญ่มีความสอดคล้องกับแนวทางในการพัฒนากีฬาสู่ความเป็นเลิศที่กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (2555) และสำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนากีฬาจะต้องประกอบด้วยแนวทางด้านต่างๆ 7 ด้าน คือ ด้านความสามารถตัวนักกีฬาหรือผู้เล่น ด้านการพัฒนาบุคลากรผู้ฝึกสอนกีฬา ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการจัดการแข่งขัน ด้านการมีส่วนร่วมและปลุกกระแสค่านิยมทางการกีฬา และด้านการนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ทั้งนี้องค์ประกอบที่พบว่าแตกต่างจากแนวทางของสำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2549) ได้แก่ด้านการคัดเลือกนักกีฬา และด้านการฝึกซ้อม นอกจากนี้เมื่อพิจารณาความสอดคล้องกับผลการวิจัยที่ผ่านมาพบว่า ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบครั้งนี้มีความสอดคล้องกับวิจัยของ สุเทพ เมยไธสง (2553) ที่พบว่าองค์ประกอบที่สำคัญที่มีต่อความเป็นเลิศทางการกีฬา ได้แก่ 1) การบริหารของผู้บริหาร 2) ภาวะผู้นำของผู้บริหาร 3) สมรรถนะของผู้ฝึกสอนกีฬา 4) สมรรถภาพทางจิตใจของนักกีฬาและ 5) สมรรถภาพทางกายของนักกีฬา ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้พบ

องค์ประกอบที่เพิ่มจากการวิจัยของ สุเทพ เมยไธสง (2553) ในด้านองค์ประกอบด้านการส่งเสริมสนับสนุนและการจูงใจ ด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและด้านสิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งแวดล้อม ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการวิจัยของ อัษแสนภักดี (2558) ที่พบว่าปัจจัยด้านการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ได้แก่ หน้าที่ทางด้านการบริหารและทรัพยากรทางด้านการบริหาร สามารถร่วมกันทำนาย ประสิทธิผลของกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และวิจัยของ โกศล รอดมา (2557) ที่พบว่ายุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา ประกอบด้วย 4 ยุทธศาสตร์ คือ ยุทธศาสตร์ที่ 1 การพัฒนาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา ยุทธศาสตร์ที่ 2 การสร้างเสริมประสบการณ์การแข่งขัน ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาสถานกีฬา อุปกรณ์กีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกทางด้านกีฬา และยุทธศาสตร์ที่ 4 การสร้างและพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาให้มีความสามารถสูงสุด เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพัฒนานักกีฬา ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ที่ 3 ของแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559) (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2555)

3. ผลตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างของโมเดลการประเมินความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้างด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ และวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน ซึ่งพบว่า ตัวบ่งชี้ความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา ประกอบด้วย 9 องค์ประกอบ 62 ตัวบ่งชี้ โดยโครงสร้างขององค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่ได้มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ทั้งนี้กระบวนการตรวจสอบคุณภาพที่ผู้วิจัยใช้ เป็นไปตามหลักการของตรวจสอบคุณภาพของตัวบ่งชี้ที่ ศิริชัย กาญจนวาสี (2552) ได้กล่าวไว้ว่าประกอบด้วยหลักใหญ่ 2 ประการ คือ การตรวจสอบคุณภาพภายใต้กรอบแนวคิดทางทฤษฎี และการตรวจสอบด้วยวิธีการทางสถิติ โดยที่ตัวบ่งชี้ที่ดีควรมีคุณสมบัติในด้าน ความตรง (Validity) คือ ตัวบ่งชี้ต้องให้ค่าที่บ่งบอกตามคุณลักษณะของสิ่งนั้นได้อย่างแม่นยำ ความเที่ยง (Reliability) คือ ตัวบ่งชี้ต้องมุ่งวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ หรือบ่งชี้ได้คงที่เมื่อทำการวัดซ้ำในช่วงเวลาเดียวกัน มีความคงเส้นคงวาในการวัด ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบทั้ง 9 องค์ประกอบมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังเห็นได้จากค่า ดัชนีวัดความกลมกลืน ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดคือ ค่า Chi square –sig ไม่มีนัยสำคัญ ค่า RMSEA น้อยกว่า 0.05 ค่า RMR, SRMR น้อยกว่า 0.05 ค่า GFI มากกว่า 0.90 และค่า CFI มากกว่า 0.90 (สุภมาศ อังศุโชติ และคณะ, 2552; นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542; และ Kline, 2011)

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้บริหารสถาบันการพลศึกษา ควรนำองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ของความสำเร็จยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา ไปใช้ประเมินความพร้อมของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในแต่ละวิทยาเขต เพื่อค้นหาประเด็น/ปัจจัยที่จำเป็นต้องพัฒนาเร่งด่วนและนำผล

การประเมินมากำหนดแนวทางการพัฒนา หรือสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

2. ผู้รับผิดชอบศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในแต่ละวิทยาเขต ควรประเมินความพร้อมของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในแต่ละวิทยาเขตตามตัวบ่งชี้ที่กำหนด เพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศอย่างตรงประเด็น รวมถึงการนำผลการประเมินประกอบการเสนอแผนการพัฒนาแก่ผู้บริหาร

3. ผลการวิจัยที่พบว่าองค์ประกอบที่มีน้ำหนักสูงสุดได้แก่องค์ประกอบด้านการส่งเสริมสนับสนุนและการจูงใจด้านความพร้อมของนักกีฬา ด้านการบริหารจัดการองค์กรและด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาตามลำดับสามารถนำองค์ประกอบเหล่านี้ไปใช้จัดอันดับความสำคัญในการพัฒนาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในกรณีที่มีระยะเวลาหรือทรัพยากรจำกัดได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างยุทธศาสตร์ในการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสถาบันการพลศึกษา กับผลสำเร็จของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา เพื่อสกัดตัวบ่งชี้ยุทธศาสตร์ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศอย่างชัดเจน และทำให้ได้ตัวบ่งชี้ที่จำเป็น ที่จะทำให้การประเมินและพัฒนาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา ได้สารสนเทศที่สำคัญและตรงประเด็นเพื่อการพัฒนา

2. เนื่องจากองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ในครั้งนี้ เป็นตัวบ่งชี้ยุทธศาสตร์ซึ่งมุ่งเน้นการประเมินและพัฒนาในระดับการบริหาร ยังไม่ครอบคลุมการดำเนินการในระดับปฏิบัติการ ดังนั้นควรมีการพัฒนาองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ ให้ครอบคลุมทุกระดับของการปฏิบัติงานที่เกี่ยวเนื่องกับการดำเนินงานของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

3. ควรนำองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ในครั้งนี้ไปพัฒนาเป็นรูปแบบการประเมินที่นำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ อาจพัฒนาเป็นโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการประเมิน ซึ่งจะนำไปสู่การประเมินศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาด้วยมาตรฐานเดียวกันทุกวิทยาเขต

บรรณานุกรม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2550). แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2550-2554). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การค้า สกสค.

_____. (2553). แผนยุทธศาสตร์สร้างกีฬาไทยสู่ความเป็นเลิศ (พ.ศ. 2553 - 2559). กรุงเทพฯ. : ม.ป.ท.

_____. (2555). แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2555 - 2559). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การค้า สกสค.

กรรมาธิการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม การศาสนา คุณธรรมและจริยธรรม (2559). รายงานกรรมาธิการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านกีฬา ศิลปะ วัฒนธรรม การศาสนา คุณธรรมและจริยธรรม เรื่องการจัดทำแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2560-2564) : ม.ป.ท.

โกศล รอดมา.(2557). ยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬา เพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา. วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา. 140 ปีที่ 6 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม – สิงหาคม 2557. 139-150.

_____. (2557). ยุทธศาสตร์ของศูนย์กีฬา เพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา. วิทยานิพนธ์หลักสูตรบริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการกีฬา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). ทฤษฎีการประเมิน. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาบันการพลศึกษา. (2549) รายงานประจำการศึกษา 2549 สถาบันการพลศึกษา. กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.

_____. (2556). ยุทธศาสตร์สถาบันการพลศึกษา (พ.ศ. 2556-2559). กรุงเทพฯ : ม.ป.ท.

สุเทพ เมยไธสง. (2553). การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุเพื่อการบริหารความเป็นเลิศทางการกีฬาของโรงเรียนกีฬา. วิทยานิพนธ์บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.

สุภมาศ อังศุโชติ และคณะ (2552) สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ : เทคนิคการใช้โปรแกรม LISREL. กรุงเทพฯ: เจริญดีมั่งคงการพิมพ์.

สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2549). แผนยุทธศาสตร์ การพัฒนากีฬาอาชีพ (พ.ศ. 2549-2552). กรุงเทพฯ:

อัษ แสนภักดี (2558). รูปแบบของปัจจัยด้านการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลของกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ ดุษฎีนิพนธ์หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิตสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

Kline R. B. (2011). Principles and Practice of Structural Equation Modeling. (3th ed). New York: The Guilford press.

International Olympic Committee.(1999). Sport Administration Manaul. Switzerland : McAra.

Johnstone, J. N. (1981). Indicators of education system. London: Unesco.

การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

The Study of Achievement Motivation on Successful Student in Sports School under Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports

อนันต์ เสมรสุวรรณ และ ดร.จิราวัฒน์ ชจรศิลป์
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา 2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ตอบแบบสอบถามจานวน 351 คน เป็นนักกีฬาชาย 187 คน นักกีฬาหญิง 164 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 166 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 185 คน เป็นนักกีฬาประเภททีม 176 คน และนักกีฬาประเภทบุคคล 175 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา สามารถใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้การหาคุณภาพของเครื่องมือโดยการนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและนาข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < 0.01$

ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จำแนกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬาโดยแยกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 8 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับ 2. ด้านการทำงานเป็นทีม 3. ด้านสมรรถภาพ 4. ด้านกิจกรรม

ทางสังคม 5. ด้านความตื่นเต้นและความสนุกสนาน 6. ด้านการแสดงออก 7. ด้านการมีส่วนร่วม 8. ด้านการพัฒนาทักษะ

คำสำคัญ: แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นักเรียนโรงเรียนกีฬา

Abstract

The purpose of this research were 1) to study the achievement motivation of the students in the Sports School under the Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sport, and 2) to study the relationship between the achievement motivation and the success of students in the Sports School under the Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports. The method used was qualitative research. The sample group was 351 students in the Sports School under the Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports, divided into 187 male athletes, 164 female athletes, 166 secondary level students, 185 high school students, 176 team sport athletes, and 175 individual sport athletes. The instrument used was the questionnaire about the motivation of sport activity participation. The quality of instrument was examined by bringing the questionnaire to test with the populations who were not the sample group, and analyzing the reliability of the questionnaire by finding the Cronbach's alpha coefficient. The reliability got was 0.89. The statistics used included Percentage, Mean ($\overline{X}$), and Standard Deviation (S.D.). The statistical significance of Pearson's Correlation Coefficient was at $P < 0.01$ X level.

The research result revealed that the study of achievement motivation of the successful students in Sport School under the Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports had the relationship between the achievement motivation and the success of the Sport School students under the Institute of Physical Education, Ministry of Tourism and Sports. The achievement motivation was divided into 8 aspects; 1) Achievement Motivation and Acceptance, 2) Team Work, 3) Competency, 4) Social Activity, 5) Excitement and Enjoyment, 6) Expression, 7) Participation, and 8) Skill Development.

Keywords: Achievement motivation, Sport school students

บทนำ

โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา จัดตั้งขึ้นตามนโยบายรัฐบาลที่ต้องการยกระดับและพัฒนามาตรฐานการกีฬาให้ทัดเทียมนานาอารยประเทศด้วยการส่งเสริมการกีฬาอย่างกว้างขวางและทั่งถึง ตลอดจนเสริมสร้างคุณภาพชีวิตและพัฒนามาตรฐานการกีฬาให้มี

ขีดความสามารถในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬากับนานาอารยประเทศได้ดียิ่งขึ้น จึงได้จัดตั้งโรงเรียนกีฬาเต็มรูปแบบในปี พ.ศ. 2533 คือ โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี และต่อมาคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบในหลักการโครงการจัดตั้งโรงเรียนกีฬาแบบประหยัดให้ครบทุกเขตการศึกษาอีก 10 แห่ง จนถึงปัจจุบันประเทศไทยมีโรงเรียนกีฬาทั้งหมด 11 แห่ง โดยขึ้นตรงกับสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทำหน้าที่ในการพัฒนาการกีฬาขั้นพื้นฐานสำหรับนักเรียนที่มีความถนัดและมีความสามารถพิเศษทางการกีฬาให้ได้รับการส่งเสริมและพัฒนาความสามารถหรืออัจฉริยภาพทางกีฬาสู่ความเป็นเลิศ ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานควบคู่กับการมุ่งเน้นพัฒนาให้นักเรียนมีความเป็นเลิศทางการกีฬา จึงทำให้มีรูปแบบการจัดการศึกษาของโรงเรียนกีฬาไม่เหมือนกับการจัดการศึกษาของโรงเรียนทั่วไป เนื่องจากเป็นสถานศึกษาสำหรับกลุ่มเป้าหมายเฉพาะในการส่งเสริมความเป็นเลิศทางด้านการกีฬา นักเรียนที่เข้ามาเรียนในโรงเรียนกีฬา ซึ่งเป็นสถานศึกษาที่มีลักษณะกินนอนในสถานศึกษาจึงต้องเป็นนักเรียนที่มีความสามารถอยู่ในโรงเรียนประจำ นอกจากนี้นักเรียนยังต้องผ่านกระบวนการสอบคัดเลือก โดยต้องมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรง มีบุคลิกภาพที่ดี มีสมรรถภาพของร่างกายและจิตใจที่ดี นอกจากนี้ยังต้องมีความสามารถพิเศษทางด้านกีฬาที่ตนเองถนัดตามที่โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้กำหนดไว้

การออกกำลังกายเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับคนทุกเพศทุกวัย และเป็นพฤติกรรมสุขภาพที่สำคัญอย่างยิ่งที่จะมุ่งพัฒนาศักยภาพของคนทั้งด้านร่างกายสติปัญญา สุขภาพพลานามัย และมุ่งให้ประชาชนมีความรู้ในการออกกำลังกาย การเล่นกีฬานั้นจะทำให้ร่างกายแข็งแรงมีสุขภาพที่ดี มีน้ำใจนักกีฬา รู้จักเสียสละ ผ่อนคลายความเครียด มีคุณธรรม จริยธรรม ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ กีฬาเป็นการเล่นที่มักใช้แข่งขันกันจึงต้องมีกฎ และกติกาในการเล่น กีฬาบางชนิดต้องมีอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่น และมีสถานที่ที่ใช้เล่นกีฬาเป็นการเล่นที่ใช้ฝึกร่างกายให้แข็งแรงฝึกให้รู้จักยอมรับกฎรับกติกาในการเล่น ฝึกให้มีวินัย ฝึกให้รู้จักแพ้ รู้จักชนะ และฝึกให้มีน้ำใจเป็นนักกีฬา เป็นต้น

การประสบความสำเร็จหรือเป้าหมายที่เราอยากจะก้าวไปให้ถึง ความฝันในฐานะนักกีฬาคนหนึ่งที่พึงจะคว้าได้ ความมุ่งหมายที่เป็นแรงปรารถนาอันแรงกล้าที่จะผลักดันเราให้เผชิญหน้าต่ออุปสรรคและความยากลำบากต่างๆ แรงผลักดันอันใดที่เป็นแรงขับเคลื่อนให้นักกีฬาของเรามุ่งมั่นฝึกซ้อมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งใจไว้ความรู้สึกและเป้าหมายเหล่านี้จัดว่าเป็นแรงจูงใจที่สำคัญต่อการเล่นกีฬา เป็นอย่างมากการที่นักกีฬาจะมีลักษณะเป้าหมายแบบใดนั้นมีหลายปัจจัยที่เข้ามาเกี่ยวข้อง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นเป็น แรงจูงใจที่ทำให้มนุษย์เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ทำว่าเป็นเรื่องของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับความพยายามของมนุษย์ในการที่จะทำสิ่งใดให้สำเร็จเชี่ยวชาญ พ้นผ่านความยากลำบากและชัยชนะเหนือกว่าคนอื่นๆ คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หรือการแข่งขันส่งผลต่อความคิดความรู้สึกและพฤติกรรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นพลังที่กระตุ้นให้บุคคลมีแรงจูงใจ มีความพยายาม มีความบากบั่น คนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความมานะพยายาม อดทน ทำงาน มีแผน ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง และพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ด้วยเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพราะนักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนกีฬาเป็นกลุ่มที่มุ่งมั่นและต้องการความสำเร็จทางกีฬาสูงและเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการสร้างแรงจูงใจให้กับนักกีฬาโรงเรียนกีฬาสู่ความเป็นเลิศทางกีฬาตามเป้าหมายของแต่ละบุคคลที่ตั้งไว้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษากระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนกีฬา 11 แห่ง สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนโรงเรียนกีฬา 11 แห่ง สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้มาโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น คือ ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนตั้งไว้

2. การประสบความสำเร็จ หมายถึง การที่นักเรียนโรงเรียนกีฬาได้เป็นตัวแทนในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับชาติและนานาชาติ

3. นักเรียนโรงเรียนกีฬา หมายถึง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทั้ง 11 แห่ง

4. ระดับชั้นเรียน หมายถึง นักเรียนระดับชั้นมัธยมชั้นปีที่ 1-6

5. ประเภทกีฬา หมายถึง กีฬาประเภททีมและกีฬาประเภทบุคคลที่มีการจัดการเรียนและการฝึกในโรงเรียนกีฬา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

2. เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนานักเรียนของโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียน

กีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ประชากร

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา 11 แห่ง จำนวน 3,887 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 2,043 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 1,844 คน เป็นนักกีฬาชาย 2,533 คน และเป็นนักกีฬาหญิง 1,354 คน และแยกเป็นนักกีฬาประเภททีม 1,893 คน นักกีฬาประเภทบุคคล 1,994 คน (ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558)

กลุ่มตัวอย่าง

ดังนั้นได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 351 คน เป็นนักกีฬาชาย 187 คน เป็นนักกีฬาหญิง 164 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น 166 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 185 คน เป็นนักกีฬาประเภททีม 176 คน และเป็นนักกีฬาประเภทบุคคล 175 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota sampling)

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ

2. นำเครื่องมือที่ได้มาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานศึกษา ประเภทกีฬา และระดับการเข้าร่วมแข่งขัน ผลการแข่งขัน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา (คุณัตว์ พิธพรชัยกุล. 2546) ที่ประกอบด้วยรายการคำถาม 30 ข้อ แบ่งออกเป็น 8 ด้าน ได้แก่ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับ ด้านการทำงานเป็นทีม ด้านสมรรถภาพ ด้านกิจกรรมทางสังคม ด้านความตื่นเต้นและความสนุกสนาน ด้านการแสดงออก ด้านการมีส่วนร่วม ด้านการพัฒนาทักษะ ในการนี้ได้นำคะแนนของแต่ละข้อแต่ละด้านมาบวกกัน แล้วนำผลที่ได้มาหารด้วยจำนวนข้อทั้งหมดในแต่ละด้าน ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ เท่ากับ .90 แสดงว่า แบบสอบถามแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรม สามารถใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มที่ใกล้เคียงกับตัวอย่างจริง จำนวน 30 ชุด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีของครอนบาค (Cronbach's Coefficient Alpha) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและทดสอบความเชื่อมั่นเป็นที่เรียบร้อยแล้วนำมาดำเนินการเก็บข้อมูลโดยแบ่งเป็น ดังนี้

1. ติดต่อขอหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตชลบุรีถึงผู้อำนวยการโรงเรียนกีฬา เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ประสานงานกับสถาบันการพลศึกษาและ

โรงเรียนกีฬา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อสำรวจข้อมูลจำนวนนักเรียนแยกตามเพศ แยกตามระดับชั้นเรียน และแยกตามประเภทกีฬา

3. ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลจากโรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทั้ง 11 แห่ง โดยการส่งทางไปรษณีย์และส่งด้วยตนเอง

4. รับแบบสอบถามคืน และตรวจสอบความถูกต้องของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืน

5. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามมาวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและแยกแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์ออก

2. นำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาลงรหัสตามที่ได้กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า

3. ข้อมูลที่ลงรหัสแล้วนำมาบันทึกโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ เพื่อประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

4. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ

1. ค่าความถี่ ค่าร้อยละ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานศึกษา ประเภทกีฬา ระดับการเข้าร่วมแข่งขัน และผลการแข่งขัน

2. ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อวิเคราะห์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนโรงเรียนกีฬา

3. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P < 0.01$ เพื่อวิเคราะห์หาค่าความสัมพันธ์ ระหว่าง 2 ตัวแปร คือ ความสำเร็จทางการกีฬา กับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลการวิจัย

การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มีความสัมพันธ์ที่ประกอบไปด้วย 8 ด้าน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ด้านที่ 1 ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของ นักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าต้องการก้าวไปสู่ระดับที่สูงขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ย 4.76 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.52 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ข้าพเจ้าอยากมีชัยชนะ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.69 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.62 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล โดยมีค่าเฉลี่ย 4.53 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.64 ผลการวิเคราะห์นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้าพเจ้าที่ได้รู้สึกว่าข้าพเจ้ามีความ

สำคัญ มีค่าเฉลี่ย 4.20 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.95 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จสำคัญมากที่สุด

ด้านที่ 2 ด้านการทำงานเป็นทีม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.65 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.56 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม โดยมีค่าเฉลี่ย 4.60 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.65 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ข้าพเจ้าชอบ ใช้อุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬา โดยมีค่าเฉลี่ย 4.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ครอบครัวของข้าพเจ้าหรือเพื่อนสนิท ต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นด้วย มีค่าเฉลี่ย 4.35และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.68 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด

ด้านที่ 3 ด้านสมรรถภาพ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางการที่ดี โดยมีค่าเฉลี่ย 4.71 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.57 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม โดยมีค่าเฉลี่ย 4.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ข้าพเจ้าอยากออกกำลังกาย โดยมีค่าเฉลี่ย 4.54 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.59 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงาน มีค่าเฉลี่ย 4.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.67 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด

ด้านที่ 4 ด้านกิจกรรมทางสังคม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าต้องการร่วมกิจกรรมกับเพื่อนของข้าพเจ้า โดยมีค่าเฉลี่ย 4.41 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.63 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก ข้าพเจ้าต้องการรักษารูปร่างให้คงเดิม โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.96 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จสำคัญมาก ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบการท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ย 4.20 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.84 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก

ด้านที่ 5 ด้านความตื่นเต้นและความสนุกสนาน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียน

ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบความสนุกสนาน โดยมีค่าเฉลี่ย 4.49 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.74 ผลการวิเคราะห์นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย โดยมีค่าเฉลี่ย 4.40 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.82 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น มีค่าเฉลี่ย 4.01 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.92 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก

ด้านที่ 6 ด้านการแสดงออก ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าอยากมีอะไรบางอย่างทำ โดยมีค่าเฉลี่ย 4.17 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.82 ผลการวิเคราะห์นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จสำคัญมาก ข้าพเจ้าชอบการแสดงออก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.03 และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.98 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบที่ได้ออกนอกบ้านมีค่าเฉลี่ย 4.04และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.91 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก

ด้านที่ 7 ด้านการมีส่วนร่วม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการ พลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบทำในบางสิ่งบางอย่างที่ ข้าพเจ้ารู้สึกดีโดยมีค่าเฉลี่ย 4.42 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.74 ผลการวิเคราะห์นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้าพเจ้าชอบการได้พบเพื่อนใหม่ๆ มีค่าเฉลี่ย 4.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.85 ผลการวิเคราะห์นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมาก

ด้านที่ 8 ด้านการพัฒนาทักษะ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะของข้าพเจ้า โดยมีค่าเฉลี่ย 4.68 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 0.67 ผลการวิเคราะห์นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด และมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ มีค่าเฉลี่ย 4.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.69 ผลการวิเคราะห์ นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จ สำคัญมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยว

และกีฬา เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

1. ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับ

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับโดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า นักเรียนจะประสบความสำเร็จได้นั้น ควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าอยากมีชัยชนะ ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล ข้าพเจ้าชอบที่ได้รู้สึกว่าข้าพเจ้ามีความสำคัญ ข้าพเจ้าต้องการก้าวไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ข้าพเจ้าต้องการมีชื่อเสียง ข้าพเจ้าต้องการ ได้รับการยอมรับ ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ โค้วตระกูล (2545: 172) แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบผลสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

2. ด้านการทำงานเป็นทีม

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับ โดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาด้านการทำงานเป็นทีม จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าชอบการทำงานเป็นทีมครอบครัวของข้าพเจ้าหรือเพื่อนสนิทต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นด้วย ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนหรือคนแนะนำกิจกรรมกีฬา ข้าพเจ้าชอบใช้อุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬา ซึ่งสอดคล้องกับ วิไล ธัญกิจจานุกิจ (2552: 89) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์การพัฒนาตนเองตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลชุมชน จังหวัดตรัง ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความขยันขันแข็งมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าด้านอื่นนั้น เนื่องจากโรงพยาบาลมีอัตรากำลังจำกัด และมีความขาดแคลน ลักษณะการทำงานจึงต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ต่างคนต่างต้องทำหน้าที่ของตนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายโดยมุ่งที่ผู้รับบริการเป็นหลักและส่วนใหญ่พยาบาลวิชาชีพมีกำลังใจในการปฏิบัติงานอย่างเต็มความสามารถและรู้สึกยินดีเมื่อได้รับความสำเร็จ

3. ด้านสมรรถภาพ

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับ โดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านสมรรถภาพ จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงาน ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด ข้าพเจ้าอยากออกกำลังกาย ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางการที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ วอร์เรน (1987) ในนักกีฬาเยาวชนชายและนักกีฬาเยาวชน

หญิงที่ต้องการประสบผลสำเร็จนักกีฬาจะต้องมีแรงจูงใจภายในเป็นสำคัญ โดยมีความมานะบากบั่นพยายามและตั้งใจจริงในการใช้ความสามารถให้เหมาะสมกับกิจกรรมและให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง

4. ด้านกิจกรรมทางสังคม

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับโดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านกิจกรรมทางสังคม จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าต้องการร่วมกิจกรรมกับเพื่อนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าชอบการท่องเที่ยว ข้าพเจ้าต้องการรักษารูปร่างให้คงเดิม ซึ่งสอดคล้องกับ เสาวรส คูหาปัญญา (2552: บทคัดย่อ) ศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการทำงานของพนักงานบริษัทต่างประเทศแห่งหนึ่ง กล่าวว่า คุณภาพชีวิตในการทำงานโดยรวมมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการทำงานโดยเฉพาะด้านค่าตอบแทนที่เพียงพอและยุติธรรมด้านโอกาสในการใช้ความสามารถและการแสวงหาความก้าวหน้าด้านการบูรณาการทางสังคม และการทำงานร่วมกันด้านการใช้หลักประชาธิปไตยในการทำงาน

5. ด้านความตื่นเต้นและความสนุกสนาน

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับโดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านความตื่นเต้นและความสนุกสนาน จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย ข้าพเจ้าชอบความสนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องกับ นันทวันท์ วัลยะเพ็ชร์ (2554) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นาการเปลี่ยนแปลง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลการปฏิบัติงานของหัวหน้างานบริษัทผลิตเมล็ดพันธุ์พืชแห่งหนึ่ง พบว่าระดับความคิดเห็นต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านความต้องการความผูกพันของพนักงานอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการดาเนินงานของบริษัทแห่งนี้ แต่เดิมมีลักษณะวัฒนธรรมองค์การที่มีการบริหารโดยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อพนักงาน โดยมักมีการจัดกิจกรรมกลุ่มระหว่างพนักงานด้วยกัน และกับผู้บริหารระดับสูงด้วย ทั้งแบบเชิงวิชาการที่เกี่ยวเนื่องต่อการทำงาน และเชิงสนทนาการ ที่เน้นสร้างความสุขความสนุกสนานให้กับพนักงาน

6. ด้านการแสดงออก

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับโดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านการแสดงออก จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าอยากมีอะไรบางอย่างทำข้าพเจ้าชอบการแสดงออก ข้าพเจ้าชอบที่ได้ออกนอกบ้าน ซึ่งสอดคล้องกับ

ฐนิตา ปัตตานี (2546: 2) การที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าแล้วทำให้เกิดพลังที่แสดงออกทางพฤติกรรมเพื่อจะนำไปสู่จุดประสงค์ของตนเอง หรือปัจจัยต่างๆ ที่เป็นพลัง และเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งแรงจูงใจนี้อาจเกิดจากสิ่งเร้าภายในหรือภายนอกเพียงอย่างเดียว หรือทั้งสองอย่างพร้อมกันก็ได้

7. ด้านการมีส่วนร่วม

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับโดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านการมีส่วนร่วม จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าชอบการได้พบเพื่อนใหม่ๆ ข้าพเจ้าชอบทำในบางสิ่งบางอย่างที่ ข้าพเจ้ารู้สึกดี ซึ่งสอดคล้องกับบุญจง ชวศิริวงศ์ (2550) พนักงานที่มีความสุขในการทำงานจะสามารถปฏิบัติงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีความรักและความผูกพันในงาน ลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เกิดพฤติกรรมที่แสดงออกในด้านดีต่อองค์กร

8. ด้านการพัฒนาทักษะ

จากการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับโดยการตอบแบบสอบถามของนักเรียนโรงเรียนกีฬา พบว่า ในนักเรียนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านการพัฒนาทักษะ จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจ ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริศักดิ์ จันฤาไชย (2543: 54) กระบวนการกระตุ้นให้พฤติกรรมไปสู่จุดมุ่งหมาย แรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดความตั้งใจ ความพยายามที่จะกระทำมีความมุ่งมั่นที่จะ กระทำหรือปฏิบัติ ซึ่งจะมีผลต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นกีฬา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแบ่งตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทั้ง 8 ด้าน ดังนี้

1. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการยอมรับจะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ ข้าพเจ้าอยากมีชัยชนะ ข้าพเจ้าอยากได้รางวัล ข้าพเจ้าชอบที่ได้รู้สึกว่าข้าพเจ้ามีความสำคัญ ข้าพเจ้าต้องการก้าวไปสู่ระดับที่สูงขึ้น ข้าพเจ้าต้องการมีชื่อเสียง ข้าพเจ้าต้องการได้รับการยอมรับ ผลการวิเคราะห์ สำคัญมากที่สุด

2. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านการทำงานเป็นทีม จะประสบ ความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ ข้าพเจ้าชอบการทำงานเป็นทีม ครอบครัวของข้าพเจ้าหรือเพื่อนสนิทต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นด้วย

ข้าพเจ้าชอบการแข่งขัน ข้าพเจ้าอยากเป็นส่วนหนึ่งของทีม ข้าพเจ้าชอบผู้ฝึกสอนหรือคนแนะนำกิจกรรมกีฬา ข้าพเจ้าชอบใช้อุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬา ผลการวิเคราะห์ สำคัญมากที่สุด

3. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านสมรรถภาพ จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ ข้าพเจ้าต้องการใช้พลังงาน ข้าพเจ้าต้องการลดความตึงเครียด ข้าพเจ้าอยากออกกำลังกาย ข้าพเจ้าชอบความมีน้ำใจของทีม ข้าพเจ้าต้องการมีสมรรถภาพทางการที่ดี ผลการวิเคราะห์ สำคัญมากที่สุด

4. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านกิจกรรมทางสังคม จะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ ข้าพเจ้าต้องการร่วมกิจกรรมกับเพื่อนของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าชอบการท่องเที่ยว ข้าพเจ้าต้องการรักษารูปร่างให้คงเดิม ผลการวิเคราะห์ สำคัญมาก

5. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านความตื่นเต้นและความสนุกสนานจะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ ข้าพเจ้าชอบความตื่นเต้น ข้าพเจ้าชอบความท้าทาย ข้าพเจ้าชอบความสนุกสนาน ผลการวิเคราะห์ สำคัญมาก

6. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านการแสดงออกจะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ ข้าพเจ้าอยากมีอะไรบางอย่างทำ ข้าพเจ้าชอบการแสดงออก ข้าพเจ้าชอบที่ได้ออกนอกบ้าน ผลการวิเคราะห์ สำคัญมาก

7. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านการมีส่วนร่วมจะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ข้าพเจ้าชอบการได้พบเพื่อนใหม่ๆข้าพเจ้าชอบทำในบางสิ่งบางอย่างที่ ข้าพเจ้ารู้สึกดี ผลการวิเคราะห์ สำคัญมาก

8. ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียน โรงเรียนกีฬาสังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ด้านการพัฒนาทักษะจะประสบความสำเร็จได้นั้นควรมีแรงจูงใจในนักเรียนโรงเรียนกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ ข้าพเจ้าต้องการพัฒนาทักษะของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ผลการวิเคราะห์ สำคัญมากที่สุด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในนักเรียนที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

2. ควรมีการศึกษาปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหา ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ประสบความสำเร็จของนักเรียนโรงเรียนกีฬา สังกัดสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา

บรรณานุกรม

คุณัตว์ พิธพรชัยกุล. (2546). อิทธิพลของลักษณะเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีต่อแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬาระดับอุดมศึกษา. ดุษฎีนิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและกีฬา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

ฐนิตา ปัตตานี. (2546). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. การศึกษาค้นคว้าอิสระ รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นันทวันท์ วัลยะเพ็ชร์. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และผลการปฏิบัติงานของหัวหน้างานบริษัทผลิตเมล็ดพันธุ์พืชแห่งหนึ่ง. การค้นคว้าอิสระวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญจง ชวศิริวงศ์. (2550). ความสุขในที่ทำงาน (Happy Workplace). วารสารพัฒนาสังคม. 9(2): 61-63.

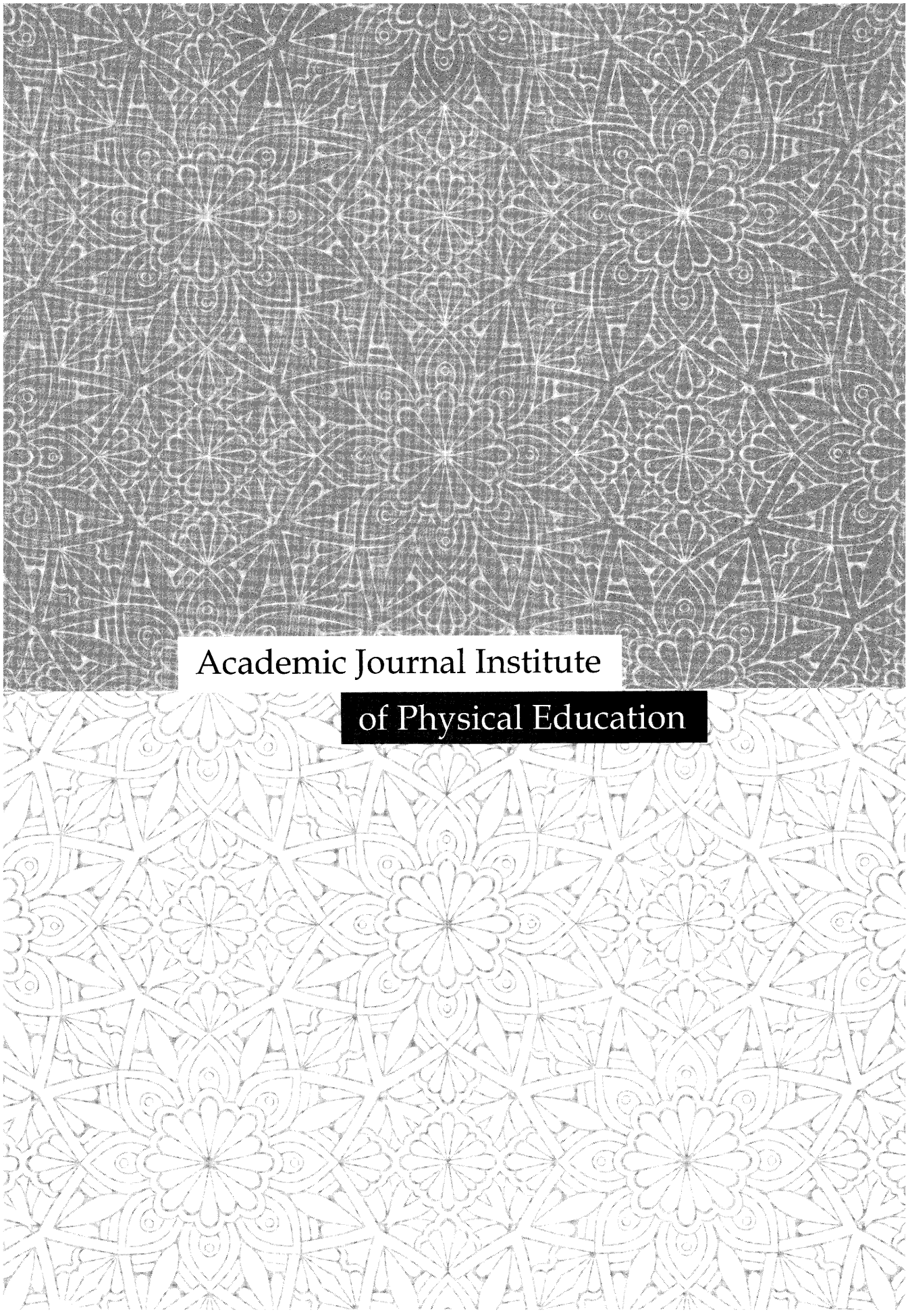
วิไล ธัญกิจจานุกิจ. (2552). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์การพัฒนาตนเองตามการรับรู้ของพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลชุมชน จังหวัดตรัง. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารการพยาบาล) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวรส คูหาปัญญา. (2552). คุณภาพชีวิตในการทำงานที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในการทำงานและแนวโน้มพฤติกรรมในการทำงานของพนักงานบริษัทต่างประเทศแห่งหนึ่ง. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (การจัดการ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิริศักดิ์ จันฤาไชย. (2543). หลักจิตวิทยาการกีฬาของผู้ฝึกสอน. มหาสารคาม: ภาควิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพและการกีฬา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Warren, Linda L. (1987). A critical examination of published sport motivation research: 1975-1986. Dissertation Abstracts International. 49(7): 1734-A

Academic Journal Institute
of Physical Education

ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ

Effects of Muay Thai Style Exercise on The Elderly's Physical Fitness

ผู้ช่วยศาสตราจารย์จิราพร รัตนคำ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วินัย รัตนคำ
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตศรีสะเกษ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกาย ศึกษาสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุที่ออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย และออกกำลังกายด้วยการเดินและศึกษาความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้สูงอายุ ที่มีอายุระหว่าง 60-80 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 80 คน โดยแยกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มทดลอง จำนวน 40 คน ออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย และกลุ่มควบคุมจำนวน 40 คน ออกกำลังกายโดยการเดิน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย รูปแบบการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาค่าที (t-test)

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกาย รายการดัชนีความหนาของร่างกาย (BMI)และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR) รายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บน รายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน รายการนั่งงอตัวรายการ ลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที รายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที รายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยและการออกกำลังกายด้วยการเดิน ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ รายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บน รายการลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที และรายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บนนั่งงอตัว และรายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผู้สูงอายุมีความพึงพอใจต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยพบว่าด้านแรก คือ ด้าน

บุคลิกภาพของผู้นำออกกำลังกายรองลงมาด้านขั้นตอนการออกกำลังกายด้านท่าการออกกำลังกายและด้านสถานที่ในการออกกำลังกาย

Abstract

The purposes of this research were to study the effects of Muay Thai style exercise on the elderly's physical fitness before and after their exercise, to study the elderly's physical fitness in Muay Thai style exercise and in walking exercise, and to study the elderly's satisfaction towards Muay Thai style exercise. The sample group was 80 elderly who were between 60-80 years of age and lived in Muang Si Sa Ket Municipality,Si SaKet.It was divided into 2 groups; namely, the experimental group which consisted of 40 elderly who did Muay Thai exercise and the control one which comprised 40 ones who exercised by walking. The research instruments were made up of a model of Muay Thai style exercise, physical fitness test, and rating scale questionnaire. The data was analyzed by percentage, Mean, standard deviation, and t-test.

The results of this research were found that

1. The effects of Muay Thai style exercise on the elderly's physical fitness before and after their exercise, their Body Mass Index (BMI) and Waist/Hip Ratio (WHR), their physical fitness in the back scratch test (right hand up), in the back scratch test (left hand up), in the sit and reach, in the 30-second chair stand, in the 30-second arm curl, and in the 2-minute step-in-place had significant difference at 0.05 level.

2. The effects of Muay Thai style exercise and walking exercise on the elderly's physical fitness, their Body Mass Index (BMI) and Waist/Hip Ratio (WHR), their physical fitness in the back scratch test (right hand up), in the 2-minute step-in-place had no significant difference. As for their physical fitness in the back scratch test (left hand up), in the sit and reach, in the 30-second arm curl, had significant difference at 0.05 level.

3. The elderly's satisfaction towards Muay Thai style exercise as a whole was at the highest level. When considering each part, it was found that the respondents weresatisfied with Muay Thai style exercise at the highest level on all aspects of the exercise leader's personality, steps of exercise, styles of exercise, and places for exercise respectively

Keyword : Muay Thai style exercise, The elderly's physical fitness.

บทนำ

ปัจจุบันสังคมไทยกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางประชากรครั้งสำคัญคือการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสัดส่วนจำนวนประชากรในวัยทำงานและวัยเด็กลดลง เนื่องจากอัตราการเกิดและอัตราการตายของประชากรลดลงอย่างต่อเนื่อง ทำให้ประชากรไทยโดยเฉลี่ยมีอายุยืนยาวขึ้น ซึ่งสถานการณ์ของประเทศไทยก็ดำเนินไปเช่นเดียวกับนานาประเทศกล่าวคือการดำเนินนโยบายด้านประชากรและการวางแผนครอบครัวที่ประสบผลสำเร็จ ตลอดจนความก้าวหน้าในการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมส่งผลให้คนไทยมีสุขภาพดีมีอายุยืนยาวขึ้น และมีโอกาสได้รับการศึกษาที่สูงขึ้นมีความรู้และทักษะในการป้องกันและดูแลสุขภาพตลอดจนการวางแผนครอบครัวที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งผลสำเร็จดังกล่าวทำให้ภาวการณ์เจริญพันธุ์และอัตราการเกิดมีแนวโน้มที่ลดลงจนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างของประชากร กล่าวคือประชากรที่อยู่ในวัยสูงอายุมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในขณะที่ประชากรวัยเด็กและวัยแรงงานมีแนวโน้มที่ลดลงการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างของประชากรในการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจกันเป็นอย่างมากทั้งในระดับชาติและในระดับโลก เนื่องจากมีผลกระทบอย่างกว้างขวางในระดับมหภาค ได้แก่ ผลต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) รายได้ต่อหัวของประชากร การออมและการลงทุนงบประมาณของรัฐบาล การจ้างงานและผลิตภาพของแรงงาน และระดับจุลภาค ได้แก่ ผลต่อตลาดผลิตภัณฑ์และบริการด้านต่างๆ โดยเฉพาะด้านการเงินและด้านสุขภาพ การเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนสำคัญที่ต้องการการวางแผนอย่างเป็นระบบและเริ่มดำเนินการล่วงหน้า เนื่องจากมาตรการต่างๆ หลายประการ ล้วนแล้วแต่จะต้องใช้เวลาในการดำเนินการ กว่าจะเห็นผลอย่างเป็นรูปธรรม (ชมพูนุท พรหมภักดิ์. 2556 :1)

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรวัยสูงอายุในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา เป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากรทั่วโลก กล่าวคือมีจำนวนและสัดส่วนผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปเพิ่มขึ้น สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้คาดประมาณแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงประชากรไทยไว้ว่า สัดส่วนของผู้สูงอายุจะเพิ่มจากร้อยละ 7.2 ในปี 2533 เป็นร้อยละ 15.3 ในปี 2563 จากจำนวนที่ผู้สูงอายุของทั้งโลกและของประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น อันเป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางการแพทย์และสาธารณสุข รวมทั้งการกระจายบริการด้านสาธารณสุขและจากนโยบายการวางแผนครอบครัวส่งผลให้อัตราการเจริญพันธ์ของประชากรลดลง จึงทำให้ประชากรผู้สูงอายุในประเทศไทยมีจำนวนเพิ่มขึ้นและมีอายุยาวมากขึ้น (มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย. 2555 : 10) จากการที่ผู้สูงอายุมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางการแพทย์และการสาธารณสุขพัฒนาเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่ใช้ในการบำบัดโรคให้มีความทันสมัยมากขึ้น ทำให้อัตราการตายลดลง ส่งผลให้โครงสร้างของประชากรของประเทศไทยเปลี่ยนแปลงไปการเพิ่มขึ้นของประชากรวัยสูงอายุส่งผลให้ภาวะประชากรของประเทศไทย เข้าสู่ยุคที่เรียกว่าภาวะประชากรผู้สูงอายุ ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นมิได้จำกัดขอบเขตอยู่เพียงด้านประชากรเท่านั้น แต่การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เป็นเสมือนปฏิกริยาลูกโซ่ ที่ส่งผลกระทบไปยังระบบอื่นๆ ได้แก่ ผลกระทบด้านสุขภาพ ผลกระทบด้าน

เศรษฐกิจ ผลกระทบด้านชีวิตความเป็นอยู่และการปรับตัว (ธราธร ดวงแก้วและหิรัญญา เดชอุดม. 2550: 1)

ผู้สูงอายุ ถือเป็นทรัพยากรบุคคลกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญ ที่มีคุณค่า ถือเป็นปูชนียบุคคลที่สมควรจะต้องได้รับดูแล ใจใส่โดยเฉพาะเรื่องของสุขภาพ เนื่องจากเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงจะเกิดผลกระทบต่อความสามารถในการดำเนินชีวิตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะการเสื่อมถอยของสุขภาพร่างกาย วิถีชีวิตและพฤติกรรมสุขภาพผู้สูงอายุของประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆ นำมาซึ่งภาวะเสี่ยงและปัญหาด้านสุขภาพโดยเฉพาะการเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรัง เนื่องจากวัยสูงอายุมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ถดถอยทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ เศรษฐกิจและสังคม จากปัญหาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเตรียมความพร้อมในระบบบริการทางสังคมและสุขภาพ เพื่อให้ผู้สูงอายุเข้าสู่ภาวะวัยสูงอายุอย่างมีคุณภาพชีวิตที่ดี และคงไว้ซึ่งภาวะสุขภาพที่ดีเปลี่ยนแปลงทางเสื่อมสภาพด้านร่างกายของผู้สูงอายุทำให้ประสิทธิภาพในการทำงานของระบบต่างๆ ลดลง ผู้สูงอายุจึงเกิดปัญหาด้านสุขภาพมากกว่าวัยอื่น โดยพบว่าผู้สูงอายุส่วนใหญ่มีปัญหาสุขภาพจากการเจ็บป่วยด้วยโรคเรื้อรัง จากการสำรวจประชากรสูงอายุในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2550 ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่าผู้สูงอายุมีปัญหาสุขภาพที่เกิดจากการเจ็บป่วยด้วยโรคความดันโลหิตสูง ร้อยละ 31.7 โรคเบาหวาน ร้อยละ 13.3 โรคหัวใจร้อยละ 7.0 โรคหลอดเลือดในสมองตีบร้อยละ 1.6 อัมพาต / อัมพฤกษ์ร้อยละ 2.5 และโรคมะเร็งร้อยละ 0.5 ความเสื่อมบางโดยความสูงอายุ นอกจากจะทำให้ผู้สูงอายุมีปัญหาสุขภาพแล้วยังมีความเสี่ยงต่อความเสียหายที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุด้วย (มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย. 2555 : 30) การที่คนเรามีอายุมากขึ้น อวัยวะทุกส่วนจะมีการเสื่อมไปตามวัย โดยอวัยวะจะค่อยๆ เสื่อมตั้งแต่อายุ 30 ปีขึ้นไป ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ โดยสิ่งที่เห็นชัดเจน คือ ระบบทางเดินอาหาร การย่อยอาหาร ไม่ดีเท่าที่ควร จะมีอาการอืดท้อง ท้องผูก ด้านจิตใจและอารมณ์จะมีความรู้สึกว่าตนเองถูกลดคุณค่า รู้สึกซึมเศร้า หงุดหงิด น้อยใจ โกรธง่าย อารมณ์แปรปรวน ระบบกล้ามเนื้อข้อต่อเสื่อมสภาพ นอกจากนี้มักจะมีโรคต่างๆ ที่พบสำหรับผู้สูงอายุ ได้แก่ โรคทางด้านร่างกาย เช่น โรคอ้วน เบาหวาน หัวใจขาดเลือด ความดันโลหิตสูง ไขมันในเลือดสูง โรคข้อต่อเสื่อม ระบบทางเดินอาหาร ด้านสายตา ความเครียด สมองเสื่อม นอนไม่หลับ (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ. http://spsprogram.com) สิ่งต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นสามารถที่จะป้องกันได้ โดยการให้ร่างกายได้เกิดการเคลื่อนไหว หรือเรียกว่า การออกกำลังกาย (Exercise) และหากผู้สูงอายุได้ออกกำลังกายเป็นประจำก็จะสามารถพัฒนาความสามารถของร่างกายไปสู่การเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับเพศและวัยของผู้สูงอายุได้ ดังนั้นผู้สูงอายุต้องมีความรู้และเข้าใจหลักการ วิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง

การออกกำลังกาย เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์เพราะทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ร่างกายได้ผ่อนคลายและมีผลทำให้เกิดความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจคือ มีสมรรถภาพทางร่างกายดีขึ้นในทุกๆ ด้าน ได้แก่ ความทนทานของระบบหัวใจและหลอดเลือด ความทนทานของกล้ามเนื้อ ความคล่องแคล่วว่องไว ความอ่อนตัว

อีกทั้งยังมีส่วนทำให้ร่างกายสดชื่นแข็งแรง คลายความเครียด ความเมื่อยล้าจากการทำงาน มีอารมณ์แจ่มใส แต่อย่างไรก็ตามการออกกำลังกายนั้นต้องปฏิบัติให้ถูกต้องจึงจะได้ประโยชน์สูงสุด การออกกำลังกายให้พอดีจะทำให้เกิดความสมบูรณ์ทั้งทางกายและใจแต่ในปัจจุบันมีตั้งแต่บาดเจ็บเล็กน้อย ได้แก่ ฟกช้ำ ข้อเคล็ด ข้อแพลง หรือบาดเจ็บมาก มีบาดแผล กระดูกหัก การบาดเจ็บที่เกิดขึ้นพบว่าผู้ที่ได้รับบาดเจ็บได้รับการดูแลที่ดี ก็สามารถรักษาหายขาดได้แต่ถ้าบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ไม่ได้รับการดูแล ผู้ออกกำลังกายยังใช้งานอวัยวะ ส่วนที่บาดเจ็บอาการจะสะสมมากขึ้นทีละน้อย และจะปรากฏอาการมากขึ้นภายหลัง บางครั้งก็สายเกินแก้ และแก้ไขยากทำให้พิการ หรือสูญเสียอวัยวะที่สำคัญคือผู้ที่ออกกำลังกายจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยและรู้จักป้องกันไม่ให้เกิดการบาดเจ็บอยู่เสมอ เพื่อให้เกิดผลดีต่อการออกกำลังกายทุกด้าน การออกกำลังกายเป็นกิจกรรมที่ช่วยให้มนุษย์ทุกคนมีสุขภาพแข็งแรงอดทน มีพละกำลังในการทำงานมีอารมณ์และจิตใจที่แจ่มใสเบิกบาน กระฉับกระเฉงตลอดเวลา มีความคิดที่ฉับไว ตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว และพร้อมที่จะเผชิญกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น ในแต่ละวันช่วยให้บุคลิกภาพ รูปร่างสง่างามทุกย่างก้าว เพิ่มความมั่นใจให้กับตนเอง เมื่อรูปร่างได้สัดส่วนสวยงามทำให้การแต่งกายดูดีน่ามอง เป็นเสน่ห์ที่ไม่ต้องไปซื้อหา หรือปรุงแต่ง (http://www.thaigoodview.com) ในวัยสูงอายุการออกกำลังกายมีความสำคัญอย่างยิ่ง ช่วยให้สุขภาพดี จิตใจแจ่มใส ลดอาการเครียด กังวล ซึมเศร้า การออกกำลังกายที่เหมาะสมสำหรับผู้สูงอายุก็คือการออกกำลังกายแบบแอโรบิค เป็นการออกกำลังกายของกล้ามเนื้อมัดใหญ่ๆ ในร่างกายหลายๆ มัดอย่างต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งจะมีผลให้ร่างกายใช้ออกซิเจนไปเผาผลาญอาหารในร่างกายและทำให้ประสิทธิภาพการทำงานของหัวใจ และปอดดีขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของวิชิต คนึงสุขเกษม ที่กล่าวว่าการกำลังกายแบบแอโรบิคมีส่วนช่วยเสริมประสิทธิภาพในการทำงานของร่างกายในหลายๆ ด้านเช่นช่วยปรับปรุงระบบการไหลเวียนของโลหิตอันประกอบไปด้วย หัวใจ ปอด และหลอดเลือดช่วยป้องกันและรักษา โรคความดันโลหิตสูง โรคเบาหวาน และโรคอ้วนช่วยลดโคเลสเตอรอลไม่ดีที่มีในเลือด และช่วยเพิ่มโคเลสเตอรอลดีในเลือด (http://www.thairunning.com/Elder.htm)

ถึงแม้ว่าการออกกำลังกายจะมีประโยชน์มากมายดังกล่าวมาข้างต้นแต่พบว่าผู้สูงอายุ ยังมีการออกกำลังกายน้อยและไม่สม่ำเสมอจากการสำรวจสถานการณ์ผู้สูงอายุไทยด้านการออกกำลังกายและการดูแลสุขภาพปี พ.ศ. 2547 พบว่าผู้สูงอายุที่ออกกำลังกายมีพียงร้อยละ 17.7 (ในกลุ่มที่ออกกำลังกายส่วนใหญ่ร้อยละ 69.2 ออกกำลังกายโดยการเดินร้อยละ 12.8 ใช้วิธีบริหารร่างกายและร้อยละ 8.2 ออกกำลังกายโดยการวิ่งที่เหลือออกกำลังกายโดยวิธีอื่นๆ ได้แก่ เล่นกีฬาแอโรบิคและไทเก๊ก) ผู้สูงอายุส่วนใหญ่ร้อยละ 66.9 ออกกำลังกายเป็นประจำทุกวันรองลงมาร้อยละ 15.0 ออกกำลังกายสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง แต่ละครั้งที่ออกกำลังกายร้อยละ 42.9 ซึ่งจะใช้เวลาในการออกกำลังกายประมาณ 10-20 นาที และพบว่ามีผู้สูงอายุร้อยละ 35.2 ที่ได้รับการตรวจสุขภาพ ในรอบปีที่ผ่านมา คิดเป็นสัดส่วน 1 ใน 3 ของผู้สูงอายุทั้งหมด (สถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย. 2547) และในปี พ.ศ. 2553 จากรายงานการสำรวจประชากรผู้สูงอายุในประเทศไทย ด้านการออกกำลังกายของผู้สูงอายุพบว่ามีผู้สูงอายุไม่ถึง

ครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 41.1) ออกกำลังกายเป็นประจำ (อย่างน้อย 3 ครั้ง/สัปดาห์) ผู้สูงอายุชายออกกำลังกายเป็นประจำมากกว่าผู้สูงอายุหญิง (ร้อยละ 47.5 และร้อยละ 35.9) ผู้สูงอายุที่อยู่ในวัยต้นทั้งชายและหญิงออกกำลังกายเป็นประจำมากกว่าผู้สูงอายุวัยกลางและวัยปลาย (ร้อยละ 46.8 ร้อยละ 36.0 และร้อยละ 22.7) นอกเขตเทศบาล มีสัดส่วนของผู้สูงอายุที่ออกกำลังกายเป็นประจำสูงกว่าในเขตเทศบาล (ร้อยละ 41.7 และร้อยละ 39 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2553 : 59-60) จากข้อมูลที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าผู้สูงอายุยังออกกำลังกายน้อยและไม่สม่ำเสมอ

จากสภาพและปัญหาการออกกำลังกายของผู้สูงอายุที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การพัฒนาสุขภาพของผู้สูงอายุให้มีสมรรถภาพ สมบูรณ์แข็งแรงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญที่หน่วยงานต่างๆ โดยเฉพาะภาครัฐที่จะต้องดูแล ช่วยเหลือ จัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ การดูแลสุขภาพ การออกกำลังกายและกิจกรรม อื่นๆ เพื่อให้ผู้สูงอายุมีร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ และมีอายุที่ยืนยาว ผู้วิจัยในฐานะที่ต้องดูแลบิดา มารดา ซึ่งอยู่ในวัยสูงอายุ ได้ศึกษารูปแบบการออกกำลังกายที่เหมาะสมกับผู้สูงอายุหลายๆ รูปแบบ พบว่า การออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยเป็นการออกกำลังกายรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจ เหมาะกับผู้สูงอายุ เป็นการออกกำลังกายที่มีท่ามวยไทยเป็นส่วนประกอบเป็นการออกกำลังกายแบบแอโรบิค ที่เสริมสร้างระบบหายใจและไหลเวียนโลหิตควบคู่กับการพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกระทรวงสาธารณสุขที่กล่าวว่าการออกกำลังกายแบบท่ามวยไทย เป็นวิธีใหม่ สามารถทำให้หุ่นดี สุขภาพแข็งแรงเหมาะกับทุกเพศทุกวัย หากออกกำลังกายด้วยวิธีนี้สัปดาห์ละ 3 วันๆ ละ 30 นาที ช่วยให้หัวใจ ปอด ทำงานดีขึ้น โรคหัวใจ โรคเบาหวานไม่ถามหา กระทรวงสาธารณสุขได้ส่งเสริมให้คนไทยรักการออกกำลังกายและมีวิถีการออกกำลังกายในทุกรูปแบบล่าสุดนี้พบว่าการออกกำลังกายด้วยรูปแบบมวยไทย ก็ทำให้สุขภาพแข็งแรง มีรูปร่างดี สมส่วนได้ไม่แพ้การออกกำลังกายวิธีอื่น และนอกจากนี้ยังเป็นการออก กำลังกายที่แสดงออกถึงความเป็นไทย http://www.moph.go.th)

จากความสำคัญของผู้สูงอายุและการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ เพื่อนำผลของการวิจัยมาเป็นข้อมูลพื้นฐานใช้ในการวางแผนการออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุ และเป็นข้อมูลแก่หน่วยงานต่างๆ ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการจัดกิจกรรมบริการส่งเสริมในด้านต่างๆ เช่น บริการด้านสุขภาพด้านการออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุ ฯลฯ เพื่อให้ผู้สูงอายุ มีสุขภาพพลานามัยสมบูรณ์ แข็งแรง และออกกำลังกายเป็นนิสัยจนเกิดความยั่งยืนและรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกาย

2. เพื่อศึกษาสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุที่ออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย และออกกำลังกายด้วยการเดิน

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ

2. ผลการวิจัยเป็นข้อมูลพื้นฐานให้แก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลผู้สูงอายุได้นำไปเป็นแนวทางในการวางแผนการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุ

3. สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตศรีสะเกษ มีการกระตุ้นให้นักศึกษาและบุคลากรเห็นคุณค่าของผู้สูงอายุศึกษารูปแบบการออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุเพื่อจัดกิจกรรมการออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุเพื่อให้มีผู้สูงอายุมีสมรรถภาพสมบูรณ์แข็งแรง และมีอายุยืนยาว

4. สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตศรีสะเกษ เป็นต้นแบบการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยสำหรับเยาวชน ผู้สูงอายุ และประชาชนทั่วไป

5. ข้อมูลจากการวิจัย สามารถนำไปต่อยอดเพื่อสร้างรูปแบบการออกกำลังกายสำหรับเยาวชน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้สูงอายุที่มีอายุระหว่าง 60-80 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 40 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ใช้ในการวิจัย

1) กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้สูงอายุที่มีอายุระหว่าง อายุ 60-80 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ ได้มาโดยวิธีจับสลาก จำนวน 40 คน ต้องมีคุณสมบัติดังนี้

- อยู่ในเขตเทศบาลเมืองสะดวกในการเดินทางมาออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่ชุมชนหนองตะมะ เขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ

- สมัครใจที่จะเข้าร่วมการทดลอง

- ไม่เป็นโรคที่เป็นอันตรายต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย

2) กลุ่มควบคุมที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเป็นผู้สูงอายุที่มีอายุระหว่าง 60-80 ปี ที่อาศัยอยู่ในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ ได้มาโดยวิธีจับสลาก จำนวน 40 คน ที่ออกกำลังกายด้วยการเดิน

3. การออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยสำหรับผู้สูงอายุ แบ่งการออกกำลังกายเป็น 3 ช่วง ดังนี้

ช่วงอบอุ่นร่างกาย (Worm up) ใช้เวลา 5 นาที
ช่วงออกกำลังกาย (Exercise) ใช้เวลา30 นาที
ช่วงผ่อนคลาย (Cool down) ใช้เวลา 5 นาที

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย

ระยะเวลาที่ใช้ในการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยใช้เวลาทั้งสิ้น 8 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ตั้งแต่เวลา 16.30-18.30 น.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการออกกำลังกายของผู้สูงอายุด้วยท่ามวยไทย

2. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุอย่างง่ายของการกีฬาแห่งประเทศไทย

3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย

วิธีการสร้างเครื่องมือและวิธีการตรวจคุณภาพ

1. รูปแบบการออกกำลังกายของผู้สูงอายุด้วยท่ามวยไทย ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสาร ตำราเกี่ยวกับความเป็นมาของมวยไทย และทักษะมวยไทย

1.2 ออกแบบท่ามวยไทยโดยศึกษาท่ามวยไทยตามแบบของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (2540) ประกอบด้วยทักษะการใช้หมัด เท้า เข่าและศอก ที่เหมาะสมกับสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ โดยกำหนดท่าการออกกำลังกายให้เหมาะสมกับผู้สูงอายุ แบ่งช่วงการออกกำลังกายเป็น 3 ช่วงคือ

ช่วงอบอุ่นร่างกายใช้เวลา 5 นาที

ช่วงการออกกำลังกายใช้เวลา 20 นาที

ช่วงผ่อนคลายใช้เวลา 5 นาที

1.3 ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 คน ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา(ContentValidity) ด้วยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Objective Congruence. IOC) นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขและนำเสนอเพื่อพิจารณาอีกครั้ง

1.4 นำแบบการกำลังกายของผู้สูงอายุด้วยท่ามวยไทยไปทดลองใช้กับผู้สูงอายุที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ฝึกออกกำลังกาย 1 สัปดาห์ ทดสอบความเหมาะสมของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยด้วยแบบสอบถามความพึงพอใจในการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย

1.5 นำรูปแบบการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยสำหรับผู้สูงอายุไปใช้จริง

2. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุอย่างง่ายของการกีฬาแห่งประเทศไทย

ประกอบด้วยข้อทดสอบ 7 ข้อดังต่อไปนี้

1. ดัชนีความหนาร่างกาย
2. สัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก
3. แตะมือด้านหลัง
4. นั่งงอตัว
5. ลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที
6. นั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที
7. ยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที

3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ศึกษาองค์ประกอบของการออกกำลังกาย

3.2 ดำเนินการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

3.3 ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหาและตรวจสอบค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบประเมินและแบบสอบถามใช้เกณฑ์ในการตัดสินคือค่าดัชนีความสอดคล้อง (Item Objective Congruence. IOC) และทำการปรับปรุงแก้ไข

3.4 นำไปทดลองใช้กับผู้สูงอายุที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน และวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรสัมประสิทธิแอลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่น .89

3.5 นำแบบสอบถามไปใช้จริง

การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถามวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ
2. การศึกษาผลของการออกกำลังกายด้วย

ท่ามวยไทย ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ ก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกาย วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3. การเปรียบเทียบการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยและการออกกำลังกายด้วยการเดิน วิเคราะห์โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

4. การศึกษาความพึงพอใจของผู้สูงอายุที่มีต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ผลการวิจัย

1. ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกาย รายการดัชนีความหนาของร่างกาย (BMI)และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR)รายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บนรายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บนรายการนั่งงอตัวรายการ ลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที รายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที รายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 1 แสดงผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกาย

รายการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	ก่อนออกกำลังกาย		หลังออกกำลังกาย		t	P
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ดัชนีความหนาของร่างกาย (BMI)	23.24	3.00	22.39	3.56	1.28	.204
2. สัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR)	.89	.05	.89	.09	.014	.980
3. แตะมือด้านหลังขวาอยู่บน	-11.22	10.91	-4.28	7.83	-3.38	.002*
4. แตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน	-16.22	12.70	-3.63	8.11	-5.81	.000*
5. นั่งงอตัว	22.40	1.62	20.70	2.00	4.09	.000*
6. ลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที	16.50	4.18	24.15	5.33	7.95	.000*
7. นั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที	14.65	3.73	25.60	4.87	10.32	.000*
8. ยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที	74.55	16.06	87.47	20.44	-5.66	.000*

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผลของการออกกำลังกายท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกาย และหลังการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย ดัชนีความหนาร่างกาย (BMI) และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บน รายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน รายการนั่งงอตัว รายการ ลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที รายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที รายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยและการออกกำลังกายด้วยการเดิน ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ รายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บน รายการลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที และรายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน นั่งงอตัวและรายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย และการออกกำลังกายด้วยการเดินที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ

รายการทดสอบสมรรถภาพทางกาย	ออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทย		ออกกำลังกายด้วยการเดิน		t	P
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ดัชนีความหนาของร่างกาย (BMI)	23.24	3.00	2.39	3.56	1.28	.204
สัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR)	.89	.05	.87	.09	.014	.980
1. แตะมือด้านหลังขวาอยู่บน	-4.28	7.83	-7.30	8.99	1.59	.114
2. แตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน	-3.63	8.11	-15.12	8.04	-3.97	.000*
3. นั่งงอตัว	20.70	2.00	22.30	1.65	-3.89	.000*
4. ลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที	24.15	5.33	24.85	4.87	.61	.542
5. นั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที	25.60	4.87	17.87	4.26	7.54	.000*
6. ยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที	87.47	20.44	86.49	17.98	.232	.817

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยและการออกกำลังกายด้วยการเดิน ที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ ดัชนีความหนาร่างกาย (BMI) และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บน รายการลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที และรายการยกขาขึ้น ลงอยู่กับที่ 2 นาที ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน นั่งงอตัว และรายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผู้สูงอายุมีความพึงพอใจต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยพบว่าด้านแรกคือ ด้านบุคลิกภาพของผู้นำออกกำลังกายรองลงมาด้านขั้นตอนการออกกำลังกายด้านท่าการออกกำลังกายและด้านสถานที่ในการออกกำลังกาย

อภิปรายผล

1. ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกาย รายการดัชนีความหนาของร่างกาย (BMI) และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ก่อน

การออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยผู้สูงอายุแต่ละคนใช้ชีวิตประจำวันตามปกติ ผู้สูงอายุทุกคนไม่เคยออกกำลังกายที่มีรูปแบบ แต่หลังจากที่ได้รับการอบรมการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยสำหรับผู้สูงอายุทำให้ผู้สูงอายุมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุ การใช้ชีวิตในวัยสูงอายุ เห็นความสำคัญของการออกกำลังกายและการมีสุขภาพดีและเมื่อได้ร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยออกกำลังกายวันละ 30 นาที ที่มีการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ผู้สูงอายุมีสมรรถภาพทางกายรายการดัชนีความหนาของร่างกาย (BMI) และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR) ก่อนและหลังการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยรายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บน รายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน รายการนั่งงอตัว รายการ ลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที รายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที รายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราพร รัตนคำและวินัย รัตนคำ (2556: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุโดยการออกกำลังกายด้วยไม้ยืดหยุ่น ผลการวิจัยพบว่าสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกายด้วยไม้ยืดหยุ่นรายการดัชนีความหนาร่างกาย (BMI) รายการแตะมือด้านหลัง รายการนั่งงอตัวรายการลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที รายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที รายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และอาจเป็นเพราะว่าการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยมีรูปแบบการฝึกที่ชัดเจน ฝึกออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยสัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ออกกำลังกายวันละ 30 นาที ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอย่อมส่งผลต่อการพัฒนากล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายตามเอกลักษณ์การฝึกทักษะมวยไทยที่เน้นการใช้หมัด เท้า เข่าและศอก การหมุน การเบี่ยง การย่อ การยืนทรงตัวด้วยขาข้างเดียวจึงส่งผลให้ผู้สูงอายุมีสมรรถภาพทางกายแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้สูงอายุมีสมรรถภาพทางกายหลังการออกกำลังกายดีกว่าก่อนการออกกำลังกาย

2. ผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยและออกกำลังกายด้วยการเดินที่มีต่อสมรรถภาพทางกายก่อนการออกกำลังกายและหลังการออกกำลังกายรายการดัชนีความหนาร่างกาย (BMI) และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริการ นิพิทธา และนภัสกร จิตต์ไพบูลย์ (2550 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาโปรแกรมการออกกำลังกายโดยใช้ยางยืด 2 ชนิด เพื่อเพิ่มสมรรถภาพทางกายในผู้สูงอายุที่พบว่า กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ BMI และ WHR ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติส่วนสมรรถภาพทางกายรายการแตะมือด้านหลังขวาอยู่บน รายการลุก-นั่งเก้าอี้ 30 วินาที รายการยกขาขึ้น-ลงอยู่กับที่ 2 นาที ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนรายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน นั่งงอตัวรายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัย ของจิราพร รัตนคำ และวินัย รัตนคำ (2556 : บทคัดย่อ) ที่พบว่าสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุที่ออกกำลังกายโดยการเดินและออกกำลังกายด้วยไม้ยืดหยุ่นรายการ

ดัชนีความหนาร่างกาย (BMI) และสัดส่วนรอบเอวต่อรอบสะโพก (WHR) ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติรายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บนรายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และอาจเป็นเพราะว่าการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยเป็นการออกกำลังกายแบบแอโรบิกที่เสริมสร้างระบบหายใจและไหลเวียนเลือดและพัฒนาเสริมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ความอ่อนตัว ที่มีท่ามวยไทยเป็นส่วนประกอบมีท่าการออกกำลังกายที่ไหล่และแขนทั้งสองข้างมีการยืดเหยียดอย่างเต็มที่ แต่อาจมีสาเหตุบางประการที่มือทั้งสองแตะหรือซ้อนทับกันไม่ได้ เช่น การเสื่อมของข้อไหล่บริเวณไหล่เมื่อเข้าสู่วัยสูงอายุ สอดคล้องกับแนวคิดของการกีฬาแห่งประเทศไทย (2546 : 2) ที่อธิบายว่าแตะมือด้านหลัง ถ้ามือทั้งสองข้างแตะกันไม่ได้หรือห่างกันมากอาจมีสาเหตุมาจากการบาดเจ็บในอดีตหรือการใช้ชีวิตประจำวันที่มีการทำงานที่ไม่มีลักษณะของการทำงานที่เน้นการยืดเหยียด กล้ามเนื้อบริเวณ ข้อต่อ กล้ามเนื้อหน้าอกและไหล่ จึงทำให้การยืดเหยียดของกลุ่มกล้ามเนื้อบริเวณไหล่แขนไม่ดีพอ ส่วนใหญ่มือที่ถนัดมักแตะด้านหลังได้ดีกว่าอีกข้างหนึ่ง ประกอบกับการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยมีท่าการออกกำลังกายหลากหลายน่าสนใจ สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินและออกกำลังกายได้ทุกส่วนของร่างกายไม่ก่อให้เกิดอันตรายในผู้สูงอายุ ขั้นตอนในการออกกำลังกายมีช่วงการอบอุ่นร่างกาย เพื่อเตรียมกล้ามเนื้อในการออกกำลังกาย ช่วงออกกำลังกายและมีการผ่อนคลายกล้ามเนื้อหลังการออกกำลังกาย นอกจากนี้การออกกำลังด้วยท่ามวยไทยผู้สูงอายุได้ออกกำลังกายแบบเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง ลักษณะการเคลื่อนไหวที่มีการย่อยืดส่งผลให้กล้ามเนื้อและข้อต่อถูกกระตุ้นให้มีความแข็งแรงเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะกลุ่มกล้ามเนื้อที่ช่วยในการเหยียดเข่าและการงอทุกส่วนของร่างกาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ อานันท์ รุ่งเรือง และ ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร์ (2557) ที่ได้ศึกษาผลของการรำมวยไทยที่มีต่อสุขสมรรถนะและการทรงตัวของผู้สูงอายุ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มฝึกออกกำลังกายด้วยการรำมวยไทยมีความแข็งแรงและความอดทนของกล้ามเนื้อสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จากเหตุผลดังกล่าวจึงส่งผลให้ผู้สูงอายุที่ออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยและออกกำลังกายโดยการเดินมีสมรรถภาพทางกายทางกายรายการแตะมือด้านหลังซ้ายอยู่บน นั่งงอตัว รายการนั่งยกน้ำหนัก 30 วินาที แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. ผู้สูงอายุมีความพึงพอใจต่อการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ยพบว่าด้านแรกคือด้านบุคลิกภาพของผู้นำออกกำลังกายรองลงมาด้านขั้นตอนการออกกำลังกาย ด้านท่าการออกกำลังกายและด้านสถานที่ในการออกกำลังกายทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยเป็น การออกกำลังกายที่น่าสนใจเหมาะสำหรับผู้สูงอายุทุกคนสามารถออกกำลังกายได้ สามารถประยุกต์ท่าออกกำลังกายได้หลากหลาย สามารถนำไปใช้ออกกำลังกายด้วยตัวเองได้ ผู้สูงอายุมีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ได้มีโอกาสพบปะกลุ่มเพื่อนในวัยเดียวกันร่วมกิจกรรมออกกำลังกายท่ามวยไทยด้วยกัน มีขั้นตอนการออกกำลังกายที่เหมาะสม ท่าที่ออกกำลังกายมีความเหมาะสมกับผู้สูงอายุ ไม่ทำให้เกิดอันตราย ผู้นำออกกำลังกายมีการกระตุ้นให้ปฏิบัติท่าต่างๆ อย่างต่อเนื่อง ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม และเป็นการออกกำลังกายที่

ไม่หนักจนเกินไปผู้สูงอายุสามารถปฏิบัติได้ทำให้ผู้สูงอายุรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้การออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยเป็น ยังเป็นการออกกำลังกายโดยยึดหลักเศรษฐกิจพอเพียง ส่งเสริมการอนุรักษ์ ทำนุ บำรุงศิลปะของไทยไว้คู่กับชาติไทย และเยาวชนรุ่นหลังได้ศึกษาต่อไป จึงส่งผลให้ผู้สูงอายุมีความพึงพอใจต่อการออกกำลังกายด้วยด้วยท่ามวยไทยอยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยในวัยต่างๆ เช่น ในวัยเด็ก หรือวัยผู้ใหญ่

2. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบกับการออกกำลังกายแบบอื่น เช่น กับการเต้นแอโรบิกหรือการออกกำลังกายแบบแกว่งแขน

3. ควรมีการศึกษาผลของการออกกำลังกายด้วยท่ามวยไทยในผู้สูงอายุที่เป็นโรคเรื่อรังเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางกาย

4. ควรมีการวิจัยผลของการออกกำลังกายแบบแอโรบิคมวยไทยที่มีต่อสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุ

บรรณานุกรม

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2546). แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายอย่างง่ายของการกีฬาแห่งประเทศไทย. กรุงเทพฯ : การกีฬาแห่งประเทศไทย

จิราพร รัตนคำ และวินัย รัตนคำ. (2556). การศึกษาสมรรถภาพทางกายของผู้สูงอายุโดยการออกกำลังกายด้วยไม้ยืดหยุ่น. ศรีสะเกษ : สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตศรีสะเกษ.

ชมพูนุท พรหมภักดิ์. (2556). การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุของประเทศไทยปีที่ 3 2556 : 1 สำนักวิชาการ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ฉบับที่ 16 สิงหาคม 2556

ธราธร ดวงแก้ว และหิรัญญา เดชอุดม. (2550). พฤติกรรมสุขภาพของผู้สูงอายุ ตำบลโพรงมะเดื่อ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.

วิชิต คนึงสุขเกษม. (2538). นิตยสารใกล้หมอ. ปีที่ 20 ฉบับที่ 11. กรุงเทพมหานคร. http://www.thairunning.com/Elder.htm

ศิริการ นิพิทธา และนภัสกร จิตต์ไพบูลย์. (2550). การศึกษาโปรแกรมการออกกำลังกายโดยใช้ยางยืด 2 ชนิด เพื่อเพิ่มสมรรถภาพทางกายในผู้สูงอายุ. กรุงเทพฯ : กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข.

สถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย, มูลนิธิ สำนักงานสำรวจสุขภาพประชาชนไทย. (2555). สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย.

สถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย, มูลนิธิ สำนักงานสำรวจสุขภาพประชาชนไทย. (2556). สถานการณ์ผู้สูงอายุไทย พ.ศ. 2556. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย.

อานนท์ รุ่งเรือง และถนอมวงศ์ กฤษณ์เพ็ชร์. (2559). "ผลของการรำมวยไทยที่มีต่อสุขสมรรถนะ และการทรงตัวของผู้สูงอายุ" วารสารวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพสำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 15, 3 (กันยายน-ธันวาคม 2557) 61-74.

Amercican College of sports Medcine. (1995). Exercise For older Adults. Wojtekhodzko:zajko.

http://www.moph.go.th. การออกกำลังกายด้วยรูปแบบมวยไทย. [ออนไลน์] (10 ก.ค. 2558).

http://www.siamhealth.net. การออกกำลังกายโดยการเดิน. [ออนไลน์] (21 มิ.ย. 2558).

http://spsprogram.com. ปัญหาสุขภาพของผู้สูงอายุ. [ออนไลน์] (10 ก.ค. 2558). http://www.thaigoodview.com. การออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุ. [ออนไลน์] (10 ก.ค. 2558).

ผลของการจัดกิจกรรมทางกาย โครงการลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้

Project Evalnation Research of Increasing

รองศาสตราจารย์ สุดยอด ชมสะห้าย, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ธนพงศ์ แก้วคำ, ดร.สุธีรา ราษฎรินทร์,
ดร.พิชัย พันภัย และพิมพ์รัตน์ ราษฎรินทร์
สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่และสถาบันรัชต์ภาคย์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีมีความมุ่งหมายเพื่อประเมินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ โดยใช้รูปแบบการประเมินซีไป คือ ปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการ กระบวนการดำเนินโครงการ และผลผลิตของโครงการ มีระยะเวลาในการดำเนินในระหว่าง วันที่ 1 มกราคม ถึง 31 ตุลาคม 2559 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย บุคลากรในโรงเรียนเป้าหมาย จำวนวน 288 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การประเมินปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการ พบว่า ลักษณะของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้มีความต้องการจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสังคมในปัจจุบัน และวัตถุประสงค์ของโครงการมีความสอดคล้องกับบริบทของสังคม ส่วนความเป็นไปได้ของโครงการความพร้อมและทรัพยากรอยู่ในระดับปานกลาง 2) การประเมินกระบวนการดำเนินโครงการ โดยรวมพบว่า การดำเนินงานด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง โดยในส่วนของกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพผู้เรียน กิจกรรมทักษะทางด้านกีฬา และกิจกรรมนันทนาการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และ 3) การประเมินผลผลิตของโครงการ โดยรวมพบว่า การดำเนินงานด้านนี้อยู่ในระดับปานกลาง โดยการจัดกิจกรรมลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้มุ่งหวังให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพที่เกิดขึ้นจากการดำเนินโครงการสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของโครงการ

สรุปผลการประเมินในแต่ละด้าน ทำให้สามารถสรุปผลการประเมินในภาพรวมได้ว่า การดำเนินงานโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้นี้ได้ผลในระดับปานกลาง และโครงการมีประโยชน์ต่อผู้เรียน โรงเรียนควรจะดำเนินโครงการนี้ต่อไป

ความสำคัญ : การประเมินโครงการ / กิจกรรม / กิจกรรมทางกาย

Abstract

The purpose of this research for evaluation of increasing and decreasing of studing time by Evaluation are basic factor of context, process and nesult of project. The period of

time for project is 1th January - 31th October 2016. Then, the sample includes 288 school employees. The research instrument are questionnaire and interview. Statistics of content analysis are mean and standard deviation.

Results : 1) The project evaluation basic factor of context was found the characteristic of project is important for today The purpose of project is consistency with social contexte. Then a part of possibility is average. 2) The project evaluation of process was found activities that support physical health is average. 3) The project evaluation of Outcome was found this project is average because. The decreasing of studing time focus on happiness. The student can achievement from this project.

The conclusion of this project is average but good for student. The school will he continued to do this project.

Keywords : Evaluation / Activities / Physical activity

ความเป็นมาและความสำคัญ

การพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความสามารถ มีคุณธรรม จริยธรรม และมีวิถีชีวิตที่เป็นสุขตามความมุ่งหวัง โดยผ่านกระบวนการทางการศึกษานั้น นอกจากจะดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนด้านความรู้แก่ผู้เรียนแล้ว การป้องกัน การช่วยเหลือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญของการพัฒนา (กรมสุขภาพจิต. 2555: 16) ซึ่งมีความสำคัญต่อการพัฒนาครูและผู้เรียนให้มีคุณภาพ โดยในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (มาตรา 6) และแนวการจัดการศึกษายังได้ให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนทุกคน โดยยึดหลักว่าทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติ และเต็มศักยภาพ (มาตรา 22) ในการจัดการศึกษาต้องเน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมแต่ละระดับการศึกษา โดยเฉพาะเรื่องความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพและการดำรงชีวิตอย่างมีความสุข (มาตรา 24) ทั้งนี้การจัดกระบวนการเรียนต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลฝึกให้ผู้เรียนสามารถประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา ให้รู้จักคิดเป็นทำเป็นปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงาม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา มีการประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองและบุคคลทุกฝ่ายในชุมชน เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ (กรมสามัญศึกษา. 2544: 2) แนวทางการปฏิรูปการศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งเป็นนโยบายของรัฐบาล คือ การลดเวลาเรียน ภาควิชาการลง

แต่ต้องไม่กระทบเนื้อหาหลักที่ผู้เรียนควรเรียนรู้ นั่นคือ ครูผู้สอนต้องใช้ความสามารถในการออกแบบการเรียนรู้ให้นักเรียนได้สาระที่ต้องรู้อย่างครบถ้วน ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จากนโยบายการลดเวลาเรียนดังกล่าว จึงนำมาสู่การปฏิบัติโดยกำหนดให้โรงเรียนเรียนภาควิชาการถึงเวลาบ่าย 2 โมงครึ่ง หรือเวลา 14.30 น. แต่เวลาที่โรงเรียนเลิกยังคงเดิมตามกำหนดของแต่ละโรงเรียน (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2558)

จากความจำเป็นดังกล่าว คณะผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะศึกษาและรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวางแผนประเมินผลโครงการลดเวลา เพิ่มเวลารู้ที่มีการจัดกิจกรรมทางกายสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 หลังเลิกเรียน ตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” นี้เพื่อการนำไปใช้ประโยชน์สาธารณะ ซึ่งคาดหวังว่าจะก่อให้เกิดการขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายอย่างเป็นรูปธรรม โดยได้นำแบบจำลองการประเมินโครงการ 3 ด้าน คือ ปัจจัยพื้นฐานด้านสภาวะแวดล้อมของโครงการ (Context) กระบวนการดำเนินโครงการ (Process) และผลผลิตของโครงการ (Outcome) ซึ่งผลที่ได้จากการไปประเมินจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการปรับปรุงพัฒนาโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 หลังเลิกเรียนตามนโยบาย “ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อประเมินปัจจัยพื้นฐานด้านสภาวะแวดล้อมของโครงการ (Context)
2. เพื่อประเมินกระบวนการดำเนินโครงการ (Process)
3. เพื่อประเมินผลผลิตของโครงการ (Outcome)

ขอบเขตของการวิจัย

การประเมินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ โรงเรียนเทศบาลวัดเชียงยืน โรงเรียนพุทธิโศภน โรงเรียนวัดเกตุการาม และโรงเรียนวัดเจ็ดยอด

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้

กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาครั้งนี้ เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ จำแนกเป็น ผู้อำนวยการโรงเรียน ครู นักเรียน และผู้ปกครองนักเรียน รวม 300 คน กลุ่มตัวอย่างผู้ให้ข้อมูลจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยที่กำหนดไว้ คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และรูปแบบการประเมินต่างๆ จึงได้เลือกใช้รูปแบบการประเมินซีโป (CPO’s Evaluation Model) ประเมินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ โรงเรียนเทศบาลวัดเชียงยืน โรงเรียนพุทธิโศภน โรงเรียนวัดเกตุการาม และโรงเรียนวัดเจ็ดยอด ประกอบด้วย ปัจจัยพื้นฐานด้านสภาวะแวดล้อมของโครงการ กระบวนการดำเนินโครงการ และผลผลิตของโครงการ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โรงเรียนเทศบาล

วัดศรีสุพรรณ โรงเรียนเทศบาลวัดเชียงยืน โรงเรียนพุทธิโศภน โรงเรียนวัดเกตุการาม และโรงเรียนวัดเจ็ดยอด ประกอบด้วย ผู้รับผิดชอบโครงการ ผู้บริหารโรงเรียน ครู นักศึกษาฝึกสอน ผู้ปกครอง และนักเรียน จำนวน 618 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ โรงเรียนเทศบาลวัดเชียงยืน โรงเรียนพุทธิโศภน โรงเรียนวัดเกตุการาม และโรงเรียนวัดเจ็ดยอด ประกอบด้วย ผู้รับผิดชอบโครงการ ผู้บริหารโรงเรียน ครู นักศึกษาฝึกสอน ผู้ปกครอง และนักเรียน รวมทั้งหมด 288 คน

เครื่องมือที่ใช้การรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่

2.1 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้าง (Structured Interview) ที่มีการกำหนดข้อคำถามไว้ล่วงหน้าเพื่อเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน ครู และนักศึกษาฝึกสอน มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ โรงเรียนเทศบาลวัดเชียงยืน โรงเรียนพุทธิโศภน โรงเรียนวัดเกตุการาม และโรงเรียนวัดเจ็ดยอด

เครื่องมือที่ใช้เก็บเชิงปริมาณ ได้แก่

2.2 แบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินกระบวนการ และผลผลิตของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ โรงเรียนเทศบาลวัดเชียงยืน โรงเรียนพุทธิโศภน โรงเรียนวัดเกตุการาม และโรงเรียนวัดเจ็ดยอด ผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้บริหารโรงเรียน ครู นักศึกษาฝึกสอน นักเรียน และผู้ปกครอง

2.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมืองเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างขอบเขตและประเด็นในการประเมิน

2. ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับวิธีการสร้างเครื่องมือแล้วร่างเครื่องมือตามกรอบแนวคิด โดยอาศัยคู่มือแนวทางการดำเนินงานตามโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการสร้างเครื่องมือ

3. คณะผู้วิจัยสร้างเป็นข้อคำถามให้ครอบคลุมเนื้อหาด้านปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้

4. นำข้อคำถามที่ได้เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบและแก้ไขให้ได้ข้อคำถามที่ครอบคลุมปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เพื่อพิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรง และความชัดเจนในการสื่อความหมาย โดยคัดเลือกข้อความที่มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 นำแบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว มาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ได้ค่าระหว่าง 0.71-0.86

5. จัดพิมพ์เครื่องมือฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลผู้ที่เกี่ยวข้อง

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ประเมินปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อม ประเมินกระบวนการดำเนินโครงการ และประเมินผลผลิตของโครงการ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลนี้กระทำไปพร้อมกับการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกต การวิเคราะห์เอกสาร การสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม โดยวิเคราะห์และตีความข้อมูลอย่างละเอียดและเป็นระบบมีการตรวจสอบข้อมูล คือ การใช้วิธีการรวบรวมข้อมูลต่างๆ กัน เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเรื่องเดียวกัน โดยใช้หลักการวิเคราะห์แบบสามเส้า (Triangulation) คือ เป็นข้อมูลที่สอดคล้องตรงกัน โดยมีการเก็บข้อมูล คือ การสังเกต การวิเคราะห์เอกสาร การสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม รวมทั้งการเก็บข้อมูลจากผู้รับผิดชอบโครงการ นักเรียน นักศึกษาฝึกสอน และผู้ปกครองนักเรียน เพื่อให้การวิเคราะห์มีความน่าเชื่อถือมากที่สุด หากการวิเคราะห์เกิดปัญหาว่าข้อมูลใดมีความน่าเชื่อถือมากที่สุด ทั้งนี้การตัดสินใช้หลักฐานและเหตุผลนำมาอ้างอิงเป็นสำคัญ แต่หากสรุปไม่ได้ถือว่ายังไม่มีข้อยุติและต้องหาข้อมูลเพื่อเติม เช่น ใช้การวิเคราะห์เอกสารควบคู่กับการสังเกต พร้อมซักถามเมื่อมีข้อสงสัย แล้ววิเคราะห์ตีความหมายเชื่อมโยงความสัมพันธ์สร้างข้อสรุป โดยวิธีการเชิงอุปนัยเป็นสำคัญ การวิเคราะห์ข้อมูลนี้สรุปได้ว่าจะดำเนินการ 3 ประการ คือ การจัดประเภทข้อมูล (Category) การตีความ (Interpretation) และการสรุปความ (Summary) จากนั้นนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analytical Statistics) นำมาใช้บรรยายลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากกลุ่มประชากรที่นำมาศึกษา ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้ในการแปลความหมายของข้อมูลต่างๆ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แสดงการกระจายของข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การประเมินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง โรงเรียนเทศบาลวัดศรีสุพรรณ โรงเรียนเทศบาลวัดเชียงยืน โรงเรียนพุทธิโศภน โรงเรียนวัดเกตุการาม และโรงเรียนวัดเจ็ดยอด ในแต่ละด้านสรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการ

การประเมินปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในส่วนของความต้องการจำเป็นของโครงการ ความเป็นไปได้ของโครงการ วัตถุประสงค์ของโครงการและความพร้อมและทรัพยากรในโรงเรียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจากสภาพสังคมและปัญหาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ผู้รับผิดชอบโครงการเห็นความจำเป็นที่นำไปสู่การดำเนินโครงการเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เนื่องจากนักเรียนมีร่างกายที่ไม่แข็งแรง ไม่มีความสุขในการเรียน สอดคล้องกับหลักการและเหตุผลของโครงการที่ตั้งไว้ ซึ่งวัตถุประสงค์ของโครงการสามารถแสดงให้เห็นถึงความสำเร็จของโครงการ รวมทั้งมีความสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ “การลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” เป็นแนวทางดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) เพื่อต้องการจะตอบโจทย์ว่า จะทำอย่างไรให้เด็ก ผู้ปกครอง และครู มีความสุขในการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของนายกรัฐมนตรีที่ต้องการให้พิจารณาเรื่องเวลาเรียนของเด็กในปัจจุบัน

ยิ่งทำให้โครงการมีความเป็นไปได้ที่จะบรรลุวัตถุประสงค์โดยอาศัยความพร้อมและทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเพียงพอสำหรับดำเนินงานโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้

สรุปผลการประเมินปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนั้น เพื่อพิจารณาความต้องการจำเป็นของโครงการมีความสอดคล้องกับหลักการและเหตุผลของโครงการที่ตั้งไว้ ส่วนความพร้อมและทรัพยากร พบว่า ผู้บริหาร ครู นักศึกษาฝึกสอน และผู้ปกครองมีการร่วมมือกัน รวมทั้งได้รับการสนับสนุน ส่งเสริมจากโรงเรียน และเพื่อให้โครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ดีขึ้น จึงควรส่งเสริมและสนับสนุนโครงการให้มากขึ้น และดำเนินโครงการต่อไป

2. กระบวนการดำเนินโครงการ

การประเมินกระบวนการดำเนินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ในส่วนของกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพผู้เรียน กิจกรรมทักษะทางด้านกีฬา และกิจกรรมนันทนาการ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้นี้มีกระบวนการดำเนินโครงการ คือ มีการศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมนักเรียน พบว่า มีการดำเนินโครงการเป็นตามแผนปฏิบัติโครงการ มีการจัดกิจกรรมการดำเนินงานตามโครงการ และมีการนิเทศติดตามกำกับอย่างสม่ำเสมอ รายงานผลการวิเคราะห์ข้อมูลนิเทศติดตามเป็นภาพรวมของโรงเรียน มีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีส่วนร่วม มีการประสานงานกับผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรม

สรุปผลการประเมินด้านกระบวนการดำเนินงานโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นเพื่อการดำเนินงานลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เป็นไปอย่างมีระบบและมีประสิทธิภาพ โรงเรียนควรดำเนินงานสานต่อโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เพื่อช่วยเหลือนักเรียนสามารถที่จะห่างไกลเกมส์ และแก้ไขปัญหาของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น จึงเห็นควรให้ดำเนินโครงการต่อไป

3. ผลผลิตของโครงการ

การประเมินผลผลิตของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางซึ่งโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้นี้มุ่งหวังให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนสามารถเรียนรู้ได้ตามศักยภาพ นักเรียนมีร่างกายที่แข็งแรง มีสุขภาพพลานามัยดี มีความร่าเริงแจ่มใส มีจิตใจที่เข้มแข็ง มีความสุขในการเรียนรู้และการทำงาน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีการมีความรักต่อเพื่อนมนุษย์และสรรพสิ่ง และปลอดพ้นจากอบายมุข จำนวนนักเรียนผ่านเกณฑ์การประเมินตั้งแต่ร้อยละ 80 ผ่านเกณฑ์การประเมิน

สรุปผลการประเมินด้านผลผลิตของโครงการเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ดังนั้น ผู้บริหาร ครู นักศึกษาฝึกสอน ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้อง ควรร่วมมือกันดำเนินการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เพื่อให้โครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จึงเห็นควรให้ดำเนินโครงการต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการประเมินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ โดยใช้รูปแบบการประเมินซีโป (CPO's Evaluation Model) ซึ่งมุ่งประเมินใน 3 ด้าน คือ ปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการ กระบวนการดำเนินโครงการ และผลผลิตของโครงการ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการ

การประเมินปัจจัยพื้นฐานด้านสภาพแวดล้อมของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ด้านความต้องการจำเป็นของโครงการ พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน ไม่ว่าจะเกิดจากนักเรียนไม่สนใจเรียนในห้องเรียน ทำให้นักเรียนไม่มีความสุขมีผลการเรียนต่ำลง ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลและอบรมสั่งสอนลูก ชุมชนมีร้านเกมส์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้นักเรียนติดเกมส์มีจำนวนเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 6 การศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการสถานศึกษา. 2549: 2) ด้านความเป็นไปได้ของโครงการ พบว่า ครู และนักศึกษาฝึกสอน มีเจตคติที่ดี มีความรักความเอื้ออาทร และเข้าใจธรรมชาติของนักเรียน ผู้บริหาร ครู และนักศึกษาฝึกสอนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ ผู้ปกครองให้ความร่วมมือกับโรงเรียนในการเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานของตน และโรงเรียนมีการกำกับและติดตามโครงลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อประสิทธิภาพของการดำเนินงานตามโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ คือ ผู้บริหาร ครู รวมถึงทุกฝ่ายตระหนักถึงความสำคัญของการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ และให้การสนับสนุนการดำเนินงานหรือร่วมกิจกรรมตามความเหมาะสมอย่างสม่ำเสมอ (สายสมร ยุวนิมิ. 2545: 73) นอกจากนี้ ครู นักศึกษาฝึกสอน และผู้ที่เกี่ยวข้องมีความตระหนักในความสำคัญของการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ และมีทัศนคติที่ดีต่อนักเรียน มีความสุขที่ได้พัฒนานักเรียน (กรมสุขภาพจิต. 2544: 14) ด้านวัตถุประสงค์ของโครงการ พบว่า โครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้มีความสอดคล้องกับนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการ “การลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้” เป็นแนวทางดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) เพื่อต้องการจะตอบโจทย์ว่า จะทำอย่างไรให้เด็ก ผู้ปกครอง และครู มีความสุขในการเรียนการสอน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของนายกรัฐมนตรีที่ต้องการให้พิจารณาเรื่องเวลาเรียนของเด็กในปัจจุบัน (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2559: 12) และด้านความพร้อมและทรัพยากร พบว่า ผู้บริหารให้ความสำคัญและเป็นผู้นำในการดำเนินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ โรงเรียนมีข้อมูล เอกสาร และวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ ในการจัดโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้เพียงพอสำหรับดำเนินงานโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ และการใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีความเหมาะสมได้ประโยชน์คุ้มค่าและผู้เรียนได้ใช้ มีการใช้สื่ออุปกรณ์อย่างทั่วถึง โดยผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนของครูอย่างทั่วถึง ซึ่งเมื่อโรงเรียนมีความพร้อมและทรัพยากรเพียงพอแล้วโครงการก็สามารถดำเนินงานได้อย่างดี

2. กระบวนการดำเนินโครงการ

การประเมินกระบวนการดำเนินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ ครู และนักศึกษาฝึกสอนได้ดำเนินงานตามขั้นตอนที่สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษากำหนดเป็นแนวทาง กล่าวคือ ครู และนักศึกษาฝึกสอนจัดรูปแบบกิจกรรมเสรีให้โรงเรียนจัดตามความเหมาะสมและความพร้อม มีการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดการเรียนรู้ตามขั้นตอนโดยละเอียด และใช้วิธีการวิธีการ

จัดวิธีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลายโดยมีบูรณาการเรียนรู้กลุ่มสาระต่างๆ และแผนการจัดการเรียนรู้ผ่านขั้นตอนการตรวจรับรองจากผู้บริหารแล้ว กิจกรรมส่งเสริมสุขภาพผู้เรียน กิจกรรมทักษะทางด้านกีฬา และกิจกรรมนันทนาการ ในกระบวนการดำเนินโครงการนี้ คือ แต่ละฝ่ายมีการทำหน้าที่ร่วมกันในการจัดกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพผู้เรียน กิจกรรมทักษะทางด้านกีฬา และกิจกรรมนันทนาการ ส่งผลให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ

3. ผลผลิตของโครงการ

การประเมินผลผลิตของโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้ กล่าวคือ เมื่อดำเนินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้แล้ว นักเรียนมีคุณลักษณะ ดังนี้ นักเรียนมีวินัยในตนเองและปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียน ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม ความรู้อย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับการสัมภาษณ์ผู้บริหารในเรื่องครูมีการเตรียมความพร้อมในการจัดกิกรรมการเรียนการสอน มีการเตรียมสื่อ อุปกรณ์ที่จะใช้ประกอบการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี จึงทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ซึ่งนักเรียนให้ความสนใจและตั้งใจร่วมกิจกรรมอย่างมีความสุขที่ว่า มีความเอื้ออาทร ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อมีโอกาส ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป และมีกระบวนการคิด ปฏิบัติจริงและนำไปใช้ประโยชน์ได้ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผู้บริหารควรให้ความสำคัญและเป็นผู้นำในการดำเนินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้รวมทั้งเข้ามามีส่วนร่วมและตรวจสอบกระบวนการดำเนินโครงการในแต่ละกิจกรรม รวมทั้งจัดให้มีการอบรมแนวทางการจัดรูปแบบการจัดกิจกรรมเสริมในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ความรู้ และเป็นการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่เกิดขึ้นให้แก่ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการดำเนินโครงการลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้อย่างละเอียดในแต่ละกิจกรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ส่งผลต่อผลสำเร็จของโครงการ และ

2.2 ควรประเมินโครงการลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ โดยใช้รูปแบบการประเมินอื่นๆ เช่น ใช้รูปแบบการประเมินของสตัฟเฟิบีม (Daneil L. Stufflebeam) รูปแบบการประเมินของโพรวัส (Malcolm M. Provus) หรือรูปแบบของแบบจำลองการประเมินของสเตก (Stake)

บรรณานุกรม

กรแก้ว จันทภาษา. (2557). การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก. สืบค้นเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2559, จาก http://home.kku.ac.th/korcha/int3.html

การสนทนากลุ่ม (focus group discussion). (2559). สืบค้นเมื่อวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2559, จาก http//www.cddplan.googlepages.com/focusgroup.doc

กัญญา โพธิวัฒน์. (2559). ทีมผู้นำการเปลี่ยนแปลงในโรงเรียนประถมศึกษา : การศึกษาเพื่อสร้างทฤษฎีฐานราก. ดุษฎีนิพนธ์, สาขาการบริหารการศึกษา. สืบค้นเมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2559, จาก http://www.thaiedresearch.org/result/info2.php? id=8056

จตุพร วิศิษฏ์โชติอังกูร. (2558). การสัมภาษณ์ (interview). สืบค้นเมื่อวันที่ 24 พฤษภาคม 2559, จาก http://gotoknow.org/file/mhsresearch/interview.doc

จรีรัตน์ สุวรรณ์. (2557). การเก็บข้อมูลสัมภาษณ์เจาะลึก. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2559, จาก http://ipst.ac.th/teacher/men=red&refing_indepth.html

พรรณพิศ รัตนตรัยวงศ์. (2553). การประเมินโครงการสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อม รักษ์โลกและอนุรักษ์พลังงานโรงเรียนเทศบาลวัดสระทอง. ร้อยเอ็ด.

นิศา ชูโต. (2538). การประเมินโครงการ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : พี.เอ็น.การพิมพ์.

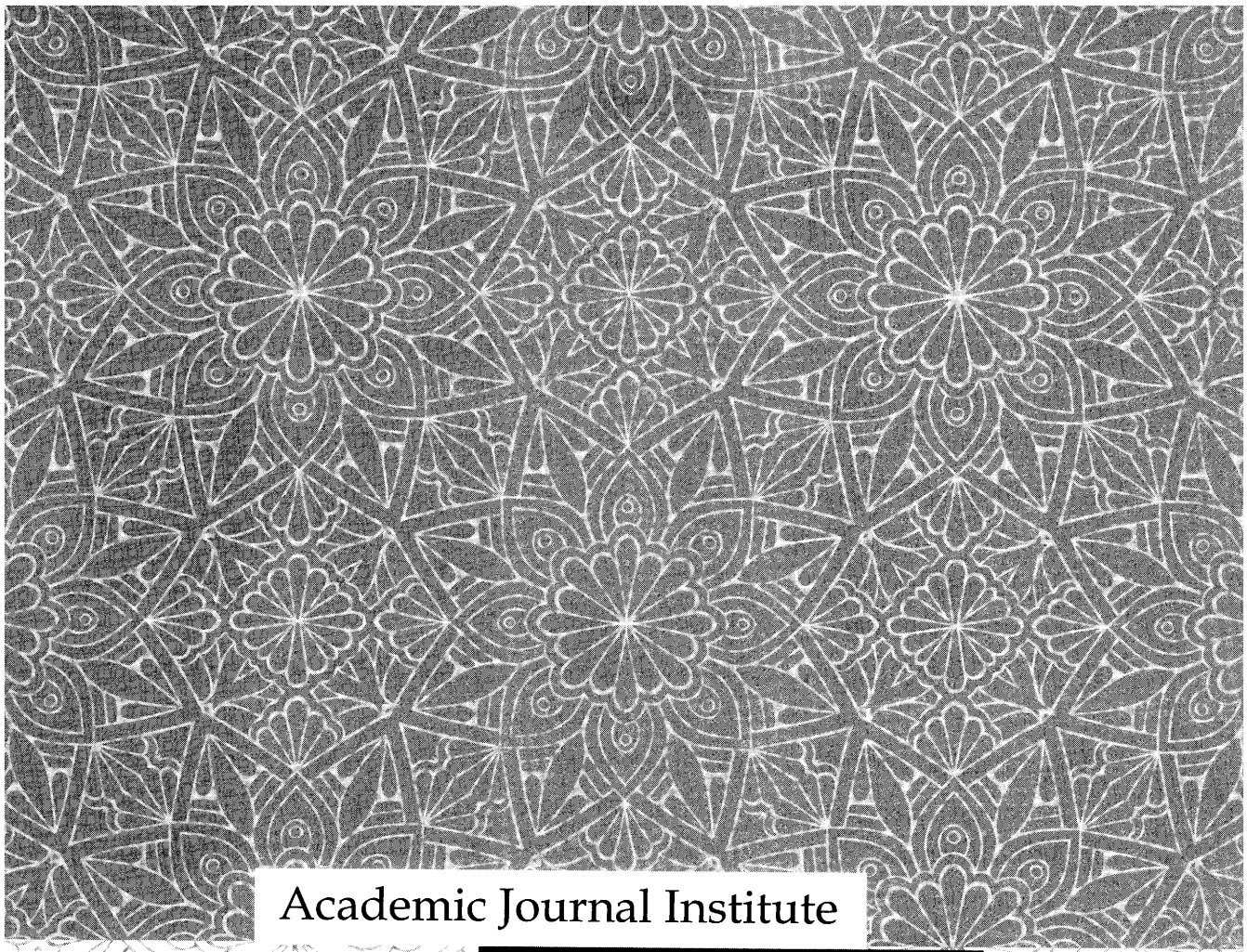
สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. (2544). รวมบทความทางการประเมินโครงการ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

สุริยะ กองเงิน. (2550). การพัฒนาสุขภาพอนามัยนักเรียนของโรงเรียนรัตนาธิเบศร์. นนทบุรี.

ศิริรัตน์ นิ่มมา. (2548). การประเมินโครงการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนไพศาลีพิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์ เขต 3. สารนิพนธ์ ค.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี. อัดสำเนา.

Aina, L.O. (2009). Education and training for information technology in Africa. Retrieved January 9 2009, from http://www.forge.fh-potsdam.de/IFLA/INSPEL/93-4ailo.pdf

Worhen and Sander. (1987). Educational evaluation: alternative approaches an practical guidelines. New York : Longman.

Academic Journal Institute

of Physical Education

คุณภาพการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ

Learning Management Quality in Physical Education Seminar of Students in Faculty of Education, Institute of Physical Education, Northern Campus

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสิทธิ์ศิลป์ ชมสะท้าย, บุญชัย เลิศพิริยะชัยกุล
พีรพล นวพันธ์จิรา และ ธนัช นำบุญจิตต์
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องคุณภาพการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ตามความคิดเห็นของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงคุณภาพของการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาที่เลือกเรียนวิชาการสัมมนาทางพลศึกษา จำนวน 172 คน แบบเจาะจงจากประชากรที่เป็นนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสัมมนาทางพลศึกษา 084002 จำนวน 320 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง 172 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามความคิดเห็น จำนวน 3 ตอน ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา มีทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้และด้านการวัดและประเมินผล โดยหาค่าความเที่ยงตรงจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่า IOC 0.73 ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

นักศึกษาที่เรียนวิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ส่วนใหญ่ เป็นนักศึกษาชาย จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 71.50 นักศึกษาหญิง จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 มีคะแนนเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2.51–3.00 จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 33.70 คะแนนเฉลี่ย 3.01–3.50 จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 55.80 และมากกว่า 3.51 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50 และในภาคเรียน ที่ผ่านมา มีนักศึกษาเข้าชั้นเรียนส่วนใหญ่มากกว่า 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.4

ด้านความคิดเห็นของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ในเรื่องการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ซึ่งจากการศึกษาทั้ง 5 ด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยในภาพรวม 4.06 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .69 ในรายด้านพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมาก มีคะแนนเฉลี่ยด้านเนื้อหา 4.08 คะแนนเฉลี่ยด้านผู้สอน 4.10 คะแนนเฉลี่ยด้านกิจกรรมการเรียนรู้ 4.08 คะแนนเฉลี่ย ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ 3.49 และด้านการวัดและประเมินผล 4.06

คำสำคัญ : 1. คุณภาพการเรียนรู้ 2. การสัมมนาทางพลศึกษา 3. นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ 4. วิทยาเขตภาคเหนือ

Abstract

The Purpose of the study in learning management quality in Physical Education Seminar according to the bachelor degree students of Faculty of Education, Institute of Physical Education, Chiangmai was to find of the learning quality in Physical Education Seminar Course (PE.084002) all 320 students population which selected 172 Samples by random sampling. The research instrument was a set of questioner for the student opinion in content instruction learning activities , facilitation supported and evaluation with the content validity by the 3 expert at the IOC as 0.73 The data analysis was statistically analyzed by Percentage , Mean and Standard Deviation

The research found that

All most of the students who took course in Physical Education seminar gender were 123 males (71.50%) 49 females (28.50%) average score between 2.51-3.00 was at 58 students were calculated at 3.01-3.50 was 96 students at 55.80 percentages and over 3.51 was 18 students at 10.50 percentage and also participating on last semester over 10 times at 21.4 percentage

The opinion of the Faculty of Education students in Physical Education seminar learning situation in 5 factors found that total average was at high level ($\overline{X}$ 4.06, S.D. .69) each factor average was at high, content average 4.08, lecturer average 4.10, learning activities 4.08 facilities support 3.49 and evaluation 4.06

Keywords : 1. Learning quality of skills 2. Physical Education Seminar

บทนำ

การจัดการเรียนการสอนตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2554 ได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ ในการจัดการศึกษาจึงจำเป็นต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนต้องมีรูปแบบที่หลากหลายเพื่อให้สนองความต้องการของผู้เรียนรายบุคคลได้ ผู้สอนต้องให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากที่สุด โดยการศึกษาถึงวิธีการสอนและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนในรูปแบบใหม่ๆ เพื่อนำมาใช้ในการแก้ปัญหาหรือพัฒนาผู้เรียน ทั้งนี้เน้นให้ผู้สอนสามารถนำกระบวนการวิจัยมาผสมผสานหรือบูรณาการใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนรู้จักสร้างองค์ความรู้ใหม่ ทันสมัยและทันเหตุการณ์ โดยกำหนดไว้ในมาตรา 24(5) ให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ รวมทั้งสามารถใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยากรประเภทต่างๆ และมาตรา 30 กำหนดให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา จากภารกิจที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยของครูทั้งในฐานะผู้วิจัยและผู้ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำการวิจัยได้ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติดังกล่าว จึงจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนของตนเอง พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน (จิตติมา อัครธิติพงศ์, 2552 : 1) ประกอบกับการจัดการศึกษาเป็นไปตามวัตถุประสงค์

วิชา การสัมมนาทางพลศึกษา รหัส พล 084002 ซึ่งถือว่าเป็นวิชาในกลุ่มวิชาเฉพาะด้านในหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ ทั้ง 4 วิทยาเขต สาขาวิชาพลศึกษา ที่มุ่งผลิตครูพลศึกษา สายวิชาชีพทางพลศึกษาในรูปแบบต่างๆ ตามความต้องการของสังคม การสัมมนาทางพลศึกษาก็เป็นวิชาการหนึ่งเพื่อใช้เป็นกระบวนการระดมพลังสมองของผู้ที่มีความรู้ประสบการณ์ต่างๆ มาแก้ปัญหาในทางพลศึกษา และเป็นแนวทางในการพัฒนาการกระบวนการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะศตวรรษที่ 21 นักศึกษาจะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณภาพในทุกๆ ด้าน คณะจึงมีนโยบายจัดทำงานวิจัยเพื่อหาคุณภาพของการจัดการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อทราบถึงคุณภาพของการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตภาคเหนือ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตของประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาเขตภาคเหนือ ได้แก่ วิทยาเขตเชียงใหม่ ลำปาง สุโขทัย และเพชรบูรณ์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

2. ขอบเขตของเนื้อหา ในการศึกษาคุณภาพของการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา จะทำการศึกษาในด้านเนื้อหาวิชา ด้านผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ ด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนรู้

และด้านการวัดและประเมินผล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาสัมมนาทางพลศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จาก 4 วิทยาเขต ภาคเหนือ จำนวน 320 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง 172 คน โดยใช้ตารางของ Krejcie and morgan (ยุทธ ไกยวรรณ์ 2545 : 104)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามสำหรับนักศึกษามี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น เป็นข้อมูลที่เกี่ยวกับเพศ คะแนนเฉลี่ย ของนักศึกษา

ตอนที่ 2 ความเหมาะสมของการจัดการเรียนรู้วิชา เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยให้นักศึกษาเป็นผู้ตอบ มีทั้งหมด 5 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาวิชา มีจำนวน 9 ข้อ ด้านผู้สอน จำนวน 14 ข้อ ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 10 ข้อ ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ จำนวน 9 ข้อ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

1. หาค่าความเที่ยงตรงโดยให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรง โดยการวิเคราะห์ความสอดคล้องของวัตถุประสงค์การวิจัยกับข้อคำถาม แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า I.O.C. มากกว่าครึ่ง = 0.73

2. หาค่าความเชื่อมั่นโดยนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่เคยเรียนวิชาสัมมนาทางพลศึกษา ในภาคเรียนที่ผ่านมา จำนวน 20 คน แล้วหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบแอลฟา (α- coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น .92

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากกลุ่มตัวอย่าง หลังเสร็จสิ้นภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ (Percentage), ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) , ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) รายด้านและในภาพรวม แล้วเทียบกับเกณฑ์

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
มากกว่า 4.50 ขึ้นไป	มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	มีความเหมาะสมในระดับมาก
2.50 – 3.49	มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	มีความเหมาะสมในระดับน้อย
น้อยกว่า 1.50 ลงมา	มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้จำแนกตามเพศและระดับคะแนน โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	123	71.50
หญิง	49	28.50
คะแนนเฉลี่ย	**จำนวน**	**ร้อยละ**
2.51 – 3.00	58	33.70
3.01 – 3.50	96	55.80
มากกว่า 3.51	18	10.50
รวม	**172**	**100.00**

จากตารางที่ 1 พบว่า เพศชาย จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 71.50 และเพศหญิง จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 28.50 และคะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม อันดับแรก คือ มีคะแนนระหว่าง 3.01–3.50 จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 55.80 รองลงมา คือ มีคะแนนระหว่าง 2.51–3.00 จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 33.70 และอันดับสุดท้ายคือ มีคะแนนมากกว่า 3.51 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 10.50

<u>ตอนที่ 2</u> ผลการวิเคราะห์คุณภาพของการจัดการเรียนรู้

ในการวิเคราะห์คุณภาพของการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ตามความคิดเห็นของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตภาคเหนือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 โดยมีผลการวิเคราะห์ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านเนื้อหาวิชา

	ความคิดเห็นด้านเนื้อหาวิชา	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	ได้รับความรู้ใหม่จากเนื้อหาวิชา	4.13	.58	มาก
2	เนื้อหาวิชามีความสำคัญและน่าสนใจ	4.06	.61	มาก
3	เนื้อหาวิชามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.10	.64	มาก
4	เนื้อหาวิชาทันสมัยและทันเหตุการณ์	4.07	.71	มาก
5	เนื้อหาวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ	4.22	.66	มาก
6	เนื้อหาวิชาก่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	4.05	.68	มาก
7	เนื้อหาวิชาไม่ซ้ำซ้อนกับวิชาอื่น	3.93	.78	มาก
8	ความเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน	4.07	.62	มาก
9	เนื้อหาวิชานำไปประยุกต์ใช้กับวิชาเรียนอื่นๆ	4.09	.72	มาก
	รวม	**4.08**	**.67**	**มาก**

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถาม อันดับแรก คือเนื้อหาวิชาที่เรียนมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ มีค่าเฉลี่ย 4.22 อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ได้รับความรู้ใหม่จากเนื้อหาวิชา มีค่าเฉลี่ย 4.13 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้าย คือ เนื้อหาวิชาไม่ซ้ำซ้อนกับวิชาอื่น มีค่าเฉลี่ย 3.93 อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.08 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านผู้สอน

	ความคิดเห็นด้านเนื้อหาวิชา	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอน	4.20	.61	มาก
2	มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	4.09	.65	มาก
3	มีความรู้ทันสมัย สอนตรงตามเนื้อหา	4.07	.66	มาก
4	สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	4.02	.67	มาก
5	ใช้คำถามที่ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์	4.09	.67	มาก
6	มีการวางแผนและเตรียมการสอนมาอย่างดี	4.12	.69	มาก
7	การสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน	4.03	.74	มาก
8	เอาใจใส่จริงจังต่อการเรียนการสอน	4.06	.71	มาก
9	ความตรงต่อเวลาในการเรียนการสอน	4.09	.66	มาก
10	การวางตนที่เหมาะสมและเป็นแบบอย่าง	4.13	.65	มาก
11	ให้ความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาทั้งในและนอกชั้นเรียน	4.06	.67	มาก
12	มีความมั่นคงทางอารมณ์ สุขุมรอบคอบ	4.10	.67	มาก
13	กระตุ้นให้กำลังใจผู้เรียนในการถามและแสดงความคิดเห็น	4.11	.71	มาก
14	มีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ	4.15	.61	มาก
	รวม	**4.10**	**.67**	**มาก**

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านผู้สอน อันดับแรก คือ มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่สอน มีค่าเฉลี่ย 4.20 อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ มีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ มีค่าเฉลี่ย 4.15 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้ายคือ สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน มีค่าเฉลี่ย 4.02 อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ย 4.10 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านกิจกรรมการเรียนรู้

	ความคิดเห็นด้านกิจกรรมการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	การชี้แจงบอกจุดมุ่งหมายของวิชาที่สอนอย่างชัดเจน	4.19	.63	มาก
2	ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน	4.03	.60	มาก
3	กระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น	4.09	.71	มาก
4	จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้แสดงออกอย่างสร้างสรรค์	4.07	.65	มาก
5	ส่งเสริมทำงานเป็นทีม	4.08	.65	มาก
6	ความเหมาะสมในการมอบหมายงาน	4.06	.69	มาก
7	ปลูกฝังความเป็นประชาธิปไตย	4.01	.65	มาก
8	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามปัญหา	4.10	.68	มาก
9	ปลูกฝังระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม	4.08	.65	มาก
10	จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในรายวิชา	4.05	.69	มาก
	รวม	**4.08**	**.66**	**มาก**

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านกิจกรรมการเรียนรู้ อันดับแรก การชี้แจงบอกจุดมุ่งหมายของวิชาที่สอนอย่างชัดเจน มีค่าเฉลี่ย 4.19 อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามปัญหา มีค่าเฉลี่ย 4.10 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้าย คือ ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 4.03 อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ย 4.08 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

	ความคิดเห็นด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน	4.05	.69	มาก
2	โสตทัศนูปกรณ์มีความเหมาะสม ทันสมัย	4.01	.68	มาก
3	ได้รับความสะดวกในการใช้โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน	3.92	.73	มาก
4	การอำนวยความสะดวกในการใช้บริการห้องสมุด	4.04	.71	มาก
5	ปริมาณหนังสือและเอกสารต่างๆ ในการศึกษาค้นคว้ามีเพียงพอ	4.00	.72	มาก

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ (ต่อ)

	ความคิดเห็นด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
6	ความทันสมัยของหนังสือและเอกสารต่างๆ ในห้องสมุดเพียงพอต่อการค้นคว้าของการวิจัย	3.94	.71	มาก
7	ห้องสมุดมีบรรยากาศที่เหมาะสมกับการศึกษาค้นคว้า	3.97	.72	มาก
8	การให้บริการของเจ้าหน้าที่ในฝ่ายบริการต่างๆ	4.00	.62	มาก
9	ความร่มรื่นและบรรยากาศทั่วไปภายในบริเวณสถาบัน	3.98	.72	มาก
	รวม	**3.99**	**.70**	**มาก**

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านสิ่ง สนับสนุนการเรียนรู้ อันดับแรก คือ สภาพห้องเรียนมีความเหมาะสมกับการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 4.05 อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ การอำนวยความสะดวกในการใช้บริการห้องสมุด มีค่าเฉลี่ย 4.04 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้าย คือ ได้รับความสะดวกในการใช้โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ย 3.92 อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวม มีคะแนนเฉลี่ย 3.99 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านการวัดและประเมินผล

	ความคิดเห็นด้านการวัดและประเมินผล	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	การแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน	4.10	.70	มาก
2	ความชัดเจนของเกณฑ์ในการประเมินผล	4.06	.69	มาก
3	ใช้วิธีการประเมินผลหลายวิธี	4.04	.70	มาก
4	ข้อสอบเน้นเนื้อหาที่สำคัญ	4.05	.73	มาก
5	ความทันสมัยและประสิทธิภาพของข้อสอบ	4.03	.76	มาก
6	ความสมดุลระหว่างจำนวนข้อสอบกับเวลาที่ใช้สอบ	4.09	.68	มาก
7	การแจ้งผลการสอบมีความรวดเร็ว ถูกต้อง	4.05	.79	มาก
8	การตรวจให้คะแนนมีความยุติธรรม	4.06	.77	มาก
9	สามารถตรวจสอบการประเมินผลได้	4.06	.76	มาก
10	ความพึงพอใจเกี่ยวกับการประเมินผลโดยภาพรวม	4.06	.73	มาก
	รวม	**4.06**	**.73**	**มาก**

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้ด้านการวัดและประเมินผล อันดับแรก คือ การแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 4.10 อยู่ในระดับมาก รองลงมาความสมดุลระหว่างจำนวนข้อสอบกับเวลาที่ใช้สอบมีค่าเฉลี่ย 4.06 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้าย คือ ความทันสมัยและประสิทธิภาพของข้อสอบมีค่าเฉลี่ย 4.03 อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ย 4.06 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ตามความคิดเห็นของนักศึกษาในภาพรวม

ความคิดเห็นด้านการวัดและประเมินผล	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1 ด้านเนื้อหาวิชา	4.08	.67	มาก
2 ด้านผู้สอน	4.10	.67	มาก
3 ด้านกิจกรรมการเรียนรู้	4.08	.66	มาก
4 ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	3.99	.70	มาก
5 ด้านการวัดและประเมินผล	4.06	.73	มาก
รวม	**4.06**	**.69**	**มาก**

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักศึกษาในภาพรวม อันดับแรก คือ ด้านผู้สอน มีค่าเฉลี่ย 4.10 อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านเนื้อหาวิชา และด้านกิจกรรมการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ย 4.08 อยู่ในระดับมาก และอันดับสุดท้ายคือ ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ มีค่าเฉลี่ย 3.99 อยู่ในระดับมาก โดยภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ย 4.06 อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

สภาพการจัดการศึกษา ของคณะศึกษาศาสตร์ จัดการศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา รายวิชาการสัมมนาทางพลศึกษา พล.084002 เป็นพื้นฐานการศึกษาของพลศึกษา ซึ่งนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ทุกคนจะต้องเรียน เพื่อเป็นการเตรียมครูพลศึกษาและบุคลากรวิชาชีพทางพลศึกษาตามความต้องการของสังคมให้เป็นผู้ที่มีความรู้ เจตคติและทักษะที่จำเป็นทางวิชาการ และวิชาชีพเพื่อพัฒนาตนเองและสังคม

ส่วนใหญ่นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาการสัมมนาทางพลศึกษา นั้นเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงอาจเป็นเพราะว่าสาขาวิชาพลศึกษาเป็นความถนัดเฉพาะทาง มีจำนวนนักศึกษาเพศชายสมัครเข้าเรียนสาขาวิชาพลศึกษามากกว่าเพศหญิง

ความคิดเห็นของนักศึกษาในการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา ในด้านเนื้อหา ซึ่งพบว่า อยู่ในระดับมาก นักศึกษาได้รับความรู้ใหม่ๆ จากเนื้อหาวิชา ที่เรียนมีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ มีเนื้อหาที่ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่แจ้งไว้ก่อนการเรียนการสอน ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาจะต้องนำความรู้ที่ได้นั้นนำประยุกต์ใช้กับการสัมมนาทางวิชาการของโรงเรียนที่นักศึกษาจะ

ต้องออกไปปฏิบัติการสอนในโรงเรียนต่างๆ ดังนั้น วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา จึงมีความจำเป็นต่อนักศึกษาทุกคนที่ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียนให้เกิดความกระจ่างชัด ด้านผู้สอนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เช่นกัน ผู้สอนมีความรู้และเข้าใจเนื้อหาวิชา มีความรู้ทันสมัยมีบรรยากาศในการเรียนการสอน ผู้สอนวางตนเหมาะสมเป็นแบบอย่างที่ดี และมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

ด้านกิจกรรมการเรียนการรู้อยู่ในระดับมาก เช่น การชี้แจงบอกจุดมุ่งหมายของวิชาที่สอนอย่างชัดเจน ซึ่งผู้สอนมีการบอกจุดประสงค์การเรียนรู้และทำความเข้าใจกับผู้เรียนก่อนที่จะทำการเรียนการสอนทุกครั้ง ผู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเรียนโดยแบ่งกลุ่มให้ทำกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะเพื่อพัฒนากระบวนการคิด และภาวะผู้นำ ซึ่งทักษะจะกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นและส่งเสริมการทำงานเป็นกลุ่ม เป็นทีม เปิดโอกาสให้ซักถามและการสร้างความเป็นผู้นำ ผู้ตาม มีระเบียบวินัยในการฝึกปฏิบัติ สร้างคุณธรรม จริยธรรมกับนักศึกษา โดยการจัดการเรียนรู้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และฉบับปรับปรุงแก้ไข พ.ศ. 2545 มาตรา 22 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545) ซึ่งยอมรับว่าผู้เรียนมีความแตกต่างกันและทุกคนสามารถเรียนรู้ได้ สอดคล้องกับ ทัศนา แขมมณี ที่เปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม ร่างกายช่วยให้ประสาทการเรียนรู้และผู้เรียนตื่นตัว มีสติปัญญา มีส่วนร่วมทางสังคม (Intellectual Participation) ส่งผลทางอารมณ์ด้วย ด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษา โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย 4.28 ซึ่งอุปกรณ์ในการเรียนการสอนมีความทันสมัยเพียงพอต่อจำนวนนักศึกษา เช่น กระดาน อัจฉริยะ คอมพิวเตอร์ โปรเจคเตอร์ และสื่อการสอน เป็นต้น บรรยากาศโดยทั่วไปในบริเวณในสถาบันมีความร่มรื่นเหมาะสำหรับการเรียนรู้ ด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.36 เช่น ความพึงพอใจเกี่ยวกับการประเมินผลโดยภาพรวม การตรวจให้คะแนนมีความยุติธรรม การแจ้งหลักเกณฑ์ในการประเมินผลให้ผู้เรียนทราบก่อนเรียน ความชัดเจนของเกณฑ์ในการประเมินผล การตรวจสอบการประเมินผลได้โดยแบบรวมนักศึกษาจะมีการเรียนรู้ในวิชาการสัมมนาทางพลศึกษา แต่ความสามารถอาจแตกต่างกันบ้างโดยธรรมชาติแล้วการวัดผลประเมินผลจึงมีความแตกต่างกันบ้าง ซึ่งนักศึกษาที่มีความพึงพอใจในความรู้ในเนื้อหาความสามารถในทางปฏิบัติของตนเอง ซึ่งได้ประเมินตามสภาพจริงจึงได้ประเมินหลายวิธี เช่น การสังเกตพฤติกรรม การทดสอบภาคปฏิบัติ การทดสอบภาคทฤษฎี การทำงานที่มอบหมาย ซึ่งวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ซึ่งแสดงให้เห็นความแตกต่างอันเกิดจากความพอใจในภาพรวมระดับมาก

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

คณะศึกษาศาสตร์ ควรจัดกิจกรรมด้านการวิจัยให้ครบทุกรายวิชา และควรมีการวิจัยเพื่อประสิทธิภาพในการเรียนการสอนในประเด็นอื่นๆ เพื่อเจาะลึกยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

จิตติมา อัครธิติพงศ์. (2552). การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน "ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนวิชาการจัดการทรัพยากรมนุษย์ของนักศึกษาภาคปกติ ระดับปริญญาตรี 4 ปี สาขาวิชาการบริหารทรัพยากรมนุษย์ ประจำปีการศึกษา 2552", สาขาวิชาบริหารทรัพยากรมนุษย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พระนครศรีอยุธยา.

ประสิทธิ์ศิลป์ ชมสะห้าย (ผศ.). (2555). คุณภาพการจัดการเรียนรู้วิชาการสัมมนาทางพลศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ : เชียงใหม่.

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 http://lms.thaicyberu.go.th (สืบค้นเมื่อวันที่ 20/12/2554).

พาณี จิตต์ภักดี. (2555). คุณภาพการจัดการเรียนรู้วิชาการวัดและประเมินผลการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตเชียงใหม่ : เชียงใหม่.

ยุทธ ไกยวรรณ์. (2545). พื้นฐานการวิจัย.กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

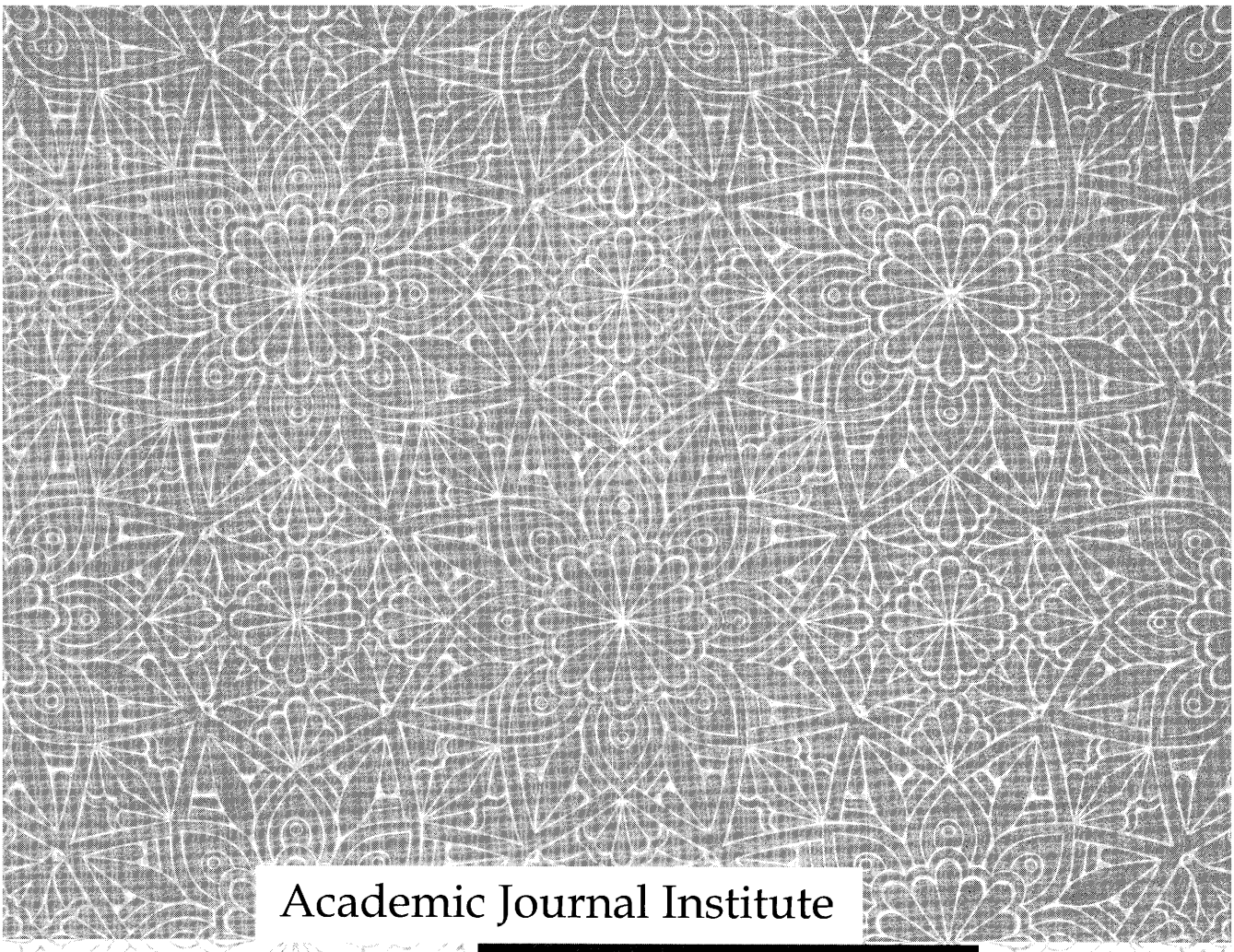
รักทรัพย์ แสนสำแดง. (2547). หลักการจัดสัมมนาปัญหาการศึกษา. สกลนคร คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

วิชิต สุรัตน์เรืองชัย (รศ.ดร.). (2547). การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนของคณาจารย์ มหาวิทยาลัยบูรพา วารสารศึกษาศาสตร์ ปีที่ 17 ฉบับที่ 2 เดือนพฤศจิกายน 2548 – มีนาคม 2549.

สถาบันการพลศึกษา. (2554). หลักสูตรสถาบันการพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ. สถาบันการพลศึกษา.

http://www.kroobannok.com (สืบค้นเมื่อวันที่ 25 /4/2559)

http://lms.thaicyberu.go.th (สืบค้นเมื่อวันที่ 20/4/2559)

Academic Journal Institute

of Physical Education

การพัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษา เพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

Development of Physical Education Teacher Preparation and Improvement Strategies Toward Excellence of the Physical Education Institutes

ปณิตา โพธิ์โพ้น เกตุแก้ว ผศ.ดร.ประกอบ ใจมั่น และ ผศ.ดร.จุติพร อัศวโสวรรณ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา 2) พัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา 3) ประเมินผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยการวิจัยแบบผสมเพื่อนำไปสู่การแสวงหาคำตอบตามวัตถุประสงค์การวิจัย

คำสำคัญ 1. การพัฒนากลยุทธ์ 2. การผลิตและพัฒนา 3. คุณลักษณะความเป็นเลิศ 4. ครูพลศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า

1. คุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา มี 4 องค์ประกอบ คือ "STAR" ประกอบด้วย 1) S : Specialist in Profession Physical Education Teachers (ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านวิชาชีพครูพลศึกษา) 2) T : Teachers in the 21 Century and ASEAN (ความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน) 3) A : Attractive Physical Education Graduates (บัณฑิตสง่างาม : ภาพลักษณ์วิชาชีพครูพลศึกษา) และ4) R : Right Model of Goodness (ต้นแบบแห่งคุณงามความดี)

2. กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษามี 4 กลยุทธ์หลัก คือ "STEP " ประกอบด้วย 1) S : Strength (เพิ่มความเข้มแข็ง) คือ กลยุทธ์การพัฒนาศักยภาพปัจจัยการผลิตครูพลศึกษา 2) T : Talent (สร้างความสามารถ) คือ กลยุทธ์การเสริมสร้างกระบวนการผลิตครูพลศึกษา 3) E : Enhancement (เสริมการยอมรับ) คือ กลยุทธ์การส่งเสริมความผูกพันและรักในวิชาชีพครูพลศึกษา และ 4) P : Professional (เติมความเชี่ยวชาญ) คือ กลยุทธ์การยกระดับคุณภาพบัณฑิตครูพลศึกษาสู่ครูมืออาชีพ กลยุทธ์มีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 4 ประการ คือ 1) ด้านความเหมาะสม 2) ด้านความเป็นไปได้ 3) ด้านความสอดคล้อง 4) ด้านความเป็นประโยชน์ และกลยุทธ์มีประสิทธิภาพสามารถนำไปปฏิบัติได้

3. ผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา ปรากฏผลดังนี้ 1) ผลการประเมินความก้าวหน้า พบว่า สามารถดำเนินการได้สำเร็จตามขั้นตอนการทดลองใช้กลยุทธ์ 2) ผลการประเมินผลสรุป พบว่า สามารถดำเนินงานบรรลุเป้าหมายตามตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าประสงค์ของกลยุทธ์หลักที่ 2 การเสริมสร้างกระบวนการผลิตครูพลศึกษา นอกจากนี้ ผลการประชาพิจารณ์ความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมทดลอง พบว่า ในภาพรวมมีความเข้าใจและยอมรับในกลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

Abstract

The objectives of this research study were as follows: (1) To study synthetic analysis the characteristics of excellence of the physical education teachers of the physical education institutes, (2) To develop the strategies of the physical education teacher preparation and improvement toward excellence of the physical education institutes, (3) To evaluate the implementation of the strategies of the physical education teacher preparation and improvement toward excellence of the physical education institutes. The present study employed the mix method design in which it contributed to the accomplishment in addressing the research questions and objectives.

The followings were the results of this study.

1. The characteristics of excellence of the physical education teachers of the physical education institutes consisted of four components which were "STAR" 1) S : Specialist in Profession Physical Education Teachers, 2) T : Teachers in the 21 century and ASEAN, 3) A : Attractive physical education Graduates, and 4) R : Right Model of Goodness.

2. The strategies of the physical education teacher preparation and improvement toward excellence of the physical education institutes consisted of four strategies which were "STEP" 1) S: Strength was the strategy for developing the potential factors of the physical education teacher preparation, 2) T: Talent dealt with supporting the physical education teacher preparation procedures, 3) E: Engagement involved the strategy for enhancing the bond and love for physical education teaching among the teachers, and 4) P: Professional related to the improvement of the quality of the physical education graduates and teachers toward expected qualifications in the profession. Furthermore, these four strategies were applicable and based on four quality criteria: 1) Propriety, 2) Feasibility, 3) Congruity, 4) Utility.

3. The outcomes of the implementation of the strategies of the physical education teacher preparation and improvement toward excellence of the Faculty of Education, were as follows: 1) The results of the evaluation during the implementing procedures uncovered that the implementation was feasible for the successful execution. 2) The results of the evaluation after the completion of the implementing procedures showed that the implementation achieved the goal based on the indicators of achievement of the main objectives of the strategy T: Talent which was the strategy for supporting the physical education teacher preparation procedures. In addition, the results of the public hearing indicated that the participants understood and agreed with the physical education teacher preparation and improvement strategies toward excellence of the Physical Education Institutes

Keywords: 1. Strategic Development 2. Preparation and Improvement 3. Characteristics of Excellence 4. Physical Education Teachers

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

"ครูพลศึกษา" เป็นวิชาชีพครูที่พัฒนาคุณภาพผู้เรียนในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เน้นฝึกทักษะ ใช้กิจกรรมทางพลศึกษาและการกีฬาเป็นสื่อในการเรียนรู้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการในทุกๆ ด้านตามหลักการปรัชญาการพลศึกษาและการกีฬา (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2548)

ครูพลศึกษาจึงจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถหลากหลายและมีคุณสมบัติที่เหมาะสมกับภาระหน้าที่ในกรอบบริบทใหม่ที่เป็นผู้ชี้นำทางการเรียนรู้แก่ผู้เรียน และให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมในอนาคต ด้วยเหตุนี้ครูพลศึกษาจะต้องแสวงหาความรู้ ประสบการณ์ก้าวทันต่อสถานการณ์โลก เป็นผู้มองกว้าง คิดไกล ใฝ่รู้ และจัดระบบการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา นั่นคือ ต้องสอนโดยยึดหลักพื้นฐานความรู้ ความสามารถ ความสนใจและความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก (โณทัย อุดมบุญญานุภาพ, 2556)

ดังนั้น ครูพลศึกษาในปัจจุบันและอนาคตจึงต้องมีคุณภาพในระดับครูมืออาชีพที่มีบทบาทอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาในยุคการปฏิรูปการศึกษา

การศึกษาทิศทางการผลิตครูพลศึกษาในช่วง 15 ปี (พ.ศ. 2551-2565) ของวณิช นิรันตรานนท์ และคณะ (2553) พบว่า สถาบันที่ผลิตครูพลศึกษามีนโยบายการผลิตครูพลศึกษา ไม่เป็นเอกภาพ ขาดทิศทางในการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และควรมีการกำหนดมาตรฐานการผลิตครูพลศึกษาเป็นมาตรฐานกลาง ทั้งนี้เพื่อให้มีความเป็นเอกภาพในการผลิตครูพลศึกษาและได้บัณฑิครูพลศึกษาที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

การกำหนดทิศทางการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นระบบไปในแนวทางเดียวกัน

ที่จะนำมาใช้นั้น เป็นกระบวนการหนึ่งของการที่มุ่งสู่เป้าหมายความสำเร็จของการบริหารจัดการขององค์กร (Certo, 2000) การที่องค์กรจะสามารถกำหนดทิศทางบริหารจัดการอย่างเป็นระบบเป็นไปตามแนวทางการจัดสรรทรัพยากรเพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ในระยะยาวขององค์กรได้ จำเป็นต้องอาศัยกลยุทธ์มาเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการ (เสนาะ ติเยาว์, 2550) อีกทั้งผู้บริหารไม่ว่าจะเป็นองค์กรในภาครัฐหรือภาคเอกชนไม่สามารถที่จะบริหารจัดการองค์กร โดยขาดทิศทางและแผนงานที่ชัดเจนได้ ซึ่งเปรียบเสมือนเรือที่แล่นจำเป็นต้องมีหางเสือเพื่อที่จะกำกับทิศทางที่ชัดเจน กลยุทธ์ก็เปรียบเสมือนหางเสือที่ช่วยในการกำหนดและกำกับทิศทางขององค์กร อีกทั้งยังเปรียบเสมือนเครื่องยนต์ที่จะช่วยในการขับเคลื่อนองค์กรให้ไปถึงสู่ความสำเร็จ (พสุ เดชะรินทร์ และคณะ, 2553)

ดังนั้น จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจ "การพัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา" โดยมุ่งหวังเพื่อเป็นแนวทางสำคัญในการบริหารจัดการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาที่มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมสำหรับสถาบันการพลศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา
2. เพื่อพัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา
3. เพื่อประเมินผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development: R&D) เพื่อนำไปสู่การแสวงหาคำตอบตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา

ระยะที่ 2 พัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

ระยะที่ 3 ประเมินผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

มีรายละเอียดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา

มีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาคุณลักษณะครูพลศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและคุณลักษณะครูพลศึกษาที่พึงประสงค์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นข้อมูลในการศึกษาคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษามีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาจากการวิเคราะห์เอกสารและสังเคราะห์งานวิจัย
2. ศึกษาจากการสัมภาษณ์ ผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษา จากการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง คือ 1) คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา 2) ประธานสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ 3) คณาจารย์ประจำ

ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

3. ศึกษาโดยการสนทนากลุ่ม (Focus Group) กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้ใช้บัณฑิต รองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ผู้ช่วยอธิการบดี อาจารย์ประจำหลักสูตร และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 8 คน

4. การศึกษาคุณลักษณะครูพลศึกษาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันและที่พึงประสงค์ กลุ่มตัวอย่างจากการสุ่มตัวอย่างแบบยกกลุ่มได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์สถาบันการพลศึกษา แบ่งเป็น 4 ภาคๆ ละ 2 วิทยาเขต รวม 8 วิทยาเขต จำนวน 190 คน ผู้ใช้บัณฑิต จำนวน 216 โรงเรียน และบัณฑิตครูพลศึกษา จำนวน 214 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือ เป็นแบบสอบถามความคิดเห็น (Questionnaire) แบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ มีการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) มีค่าระหว่าง 0.80-1.00 และค่าความเชื่อมั่นจากการหาสัมประสิทธิ์เอลฟ่าของครอนบาค (Cronbach'Alpha Coefficient) ของแบบสอบถามวิเคราะห์คุณลักษณะที่เป็นจริงมีค่าเท่ากับ 0.89 และคุณลักษณะที่พึงประสงค์มีค่าเท่ากับ 0.93

ขั้นที่ 2 ศึกษาคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา ด้วยเทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) โดยรวบรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ได้จากเทคนิคการบอกต่อ (Snowball) จำนวน 17 คน

เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม จำนวน 3 รอบ ได้แก่

รอบที่ 1 เป็นข้อคำถามแบบกว้าง ๆ เกี่ยวกับคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาของสถาบันการพลศึกษาที่ให้ผู้เชี่ยวชาญมีอิสระในการตอบได้อย่างเสรี

รอบที่ 2 เป็นข้อคำถามที่พัฒนาจากคำตอบในรอบที่ 1 นำมาปรับปรุงและสร้างเป็นแบบสอบถามรอบที่ 2 ที่มีคำถามในรูปแบบของมาตรประมาณค่า 5 ระดับ และคำถามให้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

รอบที่ 3 เป็นข้อคำถามแบบเดียวกับรอบที่ 2 ที่มีการปรับปรุงจากการเสนอแนะของกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ แล้วเพิ่มค่ามัธยฐาน ค่าพิสัยระหว่างควอไทล์ และระบุตำแหน่งที่ผู้เชี่ยวชาญในแต่ละท่านเป็นผู้ตอบ

ระยะที่ 2 พัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้ คือ

ขั้นที่ 1 ยกร่างกลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน ได้แก่ การวิเคราะห์หาจุดแข็ง (Strengths) จุดอ่อน (Weaknesses) และวิเคราะห์สภาพ แวดล้อมภายนอก ได้แก่ การวิเคราะห์หาปัจจัยที่เป็นโอกาส (Opportunities) และปัจจัยที่เป็นอุปสรรค (Threats) ที่ส่งผลต่อการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาของสถาบันการพลศึกษา ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้บริหารและอาจารย์คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา จำนวน 4 วิทยาเขต จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยใช้วิธีการจับฉลากจาก 4 ภาคๆ ละ1 วิทยาเขต โดยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ แล้วผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาเรียงลำดับความสำคัญ โดยคำนวณจากสูตร ดัชนีลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น หรือ Modified Priority Needs Index : PNI

Modified (สุวิมล ว่องวาณิช, 2550)

เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้ คือ แบบสอบถามความคิดเห็นการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT)

2. กำหนดกลยุทธ์หลักและกลยุทธ์รองจากผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายในและสภาพแวดล้อมภายนอกที่ได้มีการเรียงลำดับความสำคัญมาวิเคราะห์ในรูปแบบสัมพันธ์แบบแมทริกซ์ โดยใช้ตารางที่เรียกว่า Tows Matrix

ขั้นที่ 2 พัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา โดยการประชุมกลุ่มย่อย เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ แผนงาน/โครงการ และกิจกรรมดำเนินงานของทุกกลยุทธ์หลักและกลยุทธ์รอง

กลุ่มผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ ผู้ช่วยอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขต ฝ่ายวิชาการ ด้วยวิธีจับฉลากจาก 4 ภาคฯ ละ 2 วิทยาเขต จำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้ได้แก่ แบบบันทึกข้อมูลการพัฒนา (ร่าง)กลยุทธ์

ขั้นที่ 3 การประเมินตรวจสอบคุณภาพกลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน

เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้คือแบบประเมินคุณภาพกลยุทธ์ ที่เป็นแบบมาตรประมาณค่า ประกอบด้วยเกณฑ์มาตรฐาน 4 ด้าน (วิโรจน์ สารรัตนะ, 2556) ได้แก่ 1) ด้านความเหมาะสม (Propriety) 2) ด้านความเป็นไปได้ (Feasibility) 3) ด้านความสอดคล้อง (Congruity) และ4) ด้านความเป็นประโยชน์ (Utility)

ขั้นที่ 4 การประเมินประสิทธิภาพ กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา โดยการทดลองนำร่อง

กลุ่มตัวอย่างการทดลองนำร่อง จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยใช้วิธีการจับฉลาก คือ คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาเขตชลบุรี

เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้ คือ แบบบันทึกการสังเกต และแบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง

ระยะที่ 3 ประเมินผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

ในระยะนี้มีการดำเนินการ 2 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นทดลองใช้และ 2) ขั้นประเมินผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาฯ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตตรัง

เครื่องมือที่ใช้ในครั้งนี้ ได้แก่ 1) แบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์ไม่มีโครงสร้าง และ 2) แบบประชาพิจารณ์กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาฯ มีการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (IOC) มีค่าเท่ากับ 1.00 และค่าความเชื่อมั่นจากการหาสัมประสิทธิ์เอลฟ่าของครอนบาค มีค่าเท่ากับ 0.96

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยโดยนำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาคุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา

คุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา มี 4 องค์ประกอบ หรือ “STAR” หมายถึง ดวงดาวหรือความเป็นเลิศ มีรายละเอียด ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านวิชาชีพครูพลศึกษา (S : Specialist in Profession Physical Education Teachers) ประกอบด้วย 3 คุณลักษณะ ดังนี้

1. มีความรู้ในวิชาชีพครูพลศึกษามีคุณลักษณะย่อย ดังนี้ 1) ปรัชญา แนวคิด และหลักการทางพลศึกษา 2) บูรณาการระหว่างวิชาชีพครูและวิชาชีพครูพลศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน 3) บูรณาการกายวิภาคศาสตร์ สรีรวิทยา วิทยาศาสตร์การกีฬา และหลักการออกกำลังกาย 4) รอบรู้ในหลักการศึกษาและวิชาชีพครูอย่างเป็นระบบ 5) การบริหารพลศึกษาและการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน

2. มีความสามารถในการปฏิบัติวิชาชีพครูพลศึกษา มีคุณลักษณะย่อย ดังนี้ 1) มีเทคนิคและทักษะทางการกีฬา (เล่นได้ สอนได้ และตัดสินเป็น) 2) ประยุกต์กายวิภาค สรีรวิทยา และหลักกลศาสตร์เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพในการเคลื่อนไหวของร่างกาย 3) มีทักษะกลไก ทักษะทางการสอน และทักษะการปฏิบัติทางพลศึกษา 4) มีหลักการฝึกและการออกแบบโปรแกรมการฝึกกีฬา 5) มีทักษะในการบริหารจัดการวัสดุ-อุปกรณ์ สถานที่สู่การปฏิบัติวิชาชีพ

3. มีความสามารถการจัดการเรียนรู้วิชาชีพครูพลศึกษา มีคุณลักษณะย่อย ดังนี้ 1) วัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ตามสภาพจริง (ใช้วิธีที่หลากหลายทั้งวัดความรู้ วัดทักษะ การคิด การแก้ปัญหา) 2) วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่า แนวคิด ทฤษฎี หลักการที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาพลศึกษาไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ 3) มีความเชี่ยวชาญในการจัดการเรียนรู้ที่มีรูปแบบหลากหลายทั้งที่เป็นทางการ (Formal) กึ่งทางการ (Non-Formal) และไม่เป็นทางการ (Informal) อย่างสร้างสรรค์ 4) มีเทคนิควิธีการสอนและสื่อการสอนที่หลากหลาย 5) ออกแบบหน่วยการเรียนรู้และจัดทำแผนจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบทและการเปลี่ยนแปลงของโลก

องค์ประกอบที่ 2 ความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน (T : Teachers in the 21 Century and ASEAN) ประกอบด้วย 9 คุณลักษณะ ดังนี้

1. การทำวิจัยในชั้นเรียน การวิจัยเพื่อพัฒนาและการวิจัยต่อยอดองค์ความรู้

2. การสร้างความสัมพันธ์และการปรับตัวเพื่อการทำงานร่วมกันในสังคมที่มีความหลากหลายวัฒนธรรม

3. การคิดสร้างสรรค์และมีทักษะกระบวนการของการคิดสร้างสรรค์

4. การตัดสินใจและการแก้ปัญหาอย่างมีวิจารณญาณ

5. การพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ

6. การใช้คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อดิจิตอล

7. การพัฒนาตนเองแสวงหาความรู้ที่ทันสมัย ทันเหตุการณ์ และทันโลก

8. การดำรงชีวิตโดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

9. การสื่อสารและทักษะความเป็นนานาชาติ เช่น ภาษาต่างประเทศ วัฒนธรรมสากล เป็นต้น

องค์ประกอบที่ 3 บัณฑิตสง่างาม : ภาพลักษณ์วิชาชีพครูพลศึกษา (A : Attractive Physical Education Graduates) ประกอบด้วย 8 คุณลักษณะ ดังนี้

1. มีบุคลิกภาพของครูพลศึกษาและเป็นแบบอย่างที่ดี

2. รู้จักหน้าที่ของตนเองและมีจิตอาสา

3. เคารพครู-อาจารย์ ผู้อาวุโส และกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ

4. มีศิลปะในการพูดและการติดต่อประสานงาน

5. มีความเป็นกัลยาณมิตรกับผู้เรียน เพื่อนร่วมงาน และบุคคลทั่วไป

6. มีความเป็นผู้นำมีวิสัยทัศน์และการทำงานเป็นทีม (ผู้นำ ผู้ตามที่ดี)

7. มีรูปร่างสัดส่วนเหมาะสม และสง่างาม

8. มีสมรรถภาพทางกายและสมรรถภาพทางจิตดี

องค์ประกอบที่ 4 ต้นแบบของคุณงามความดี (R : Right Model of Goodness) ประกอบด้วย 8 คุณลักษณะ ดังนี้

1. มีระเบียบวินัย สำรวม ประพฤติตนอยู่ในระเบียบแบบแผน

2. เคารพกติกา มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้รู้ชนะ รู้อภัย

3. ช่วยเหลือเกื้อกูลต่อผู้ร่วมประกอบวิชาชีพอย่างสร้างสรรค์โดยยึดมั่นความสามัคคีในหมู่คณะ

4. รักศรัทธา ซื่อสัตย์สุจริต รับผิดชอบต่อวิชาชีพ และเป็นสมาชิกที่ดีขององค์กรวิชาชีพ

5. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน

6. เป็นผู้นำในการอนุรักษ์และพัฒนา สังคม ศาสนา ศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญา และสิ่งแวดล้อม

7. รัก เมตตา เอาใส่ใจ ช่วยเหลือ ส่งเสริมให้กำลังใจแก่ศิษย์และผู้รับบริการตามบทบาทหน้าที่อย่างเต็มความสามารถ

8. ตรงต่อเวลา มีความกระตือรือร้น ขยันและอดทน

2. ผลการพัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

ประกอบด้วย ส่วนสำคัญ ดังนี้

วิสัยทัศน์

"มุ่งผลิตนักศึกษาและพัฒนาบัณฑิตครูพลศึกษาสู่ความเป็นมืออาชีพและเป็นที่พึ่งของชุมชนและสังคมตามมาตรฐานสากลในระดับอาเซียน"

พันธกิจ

1. ผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาสู่ความเป็นมืออาชีพตรงตามความต้องการของประชาคมอาเซียน

2. สร้างเครือข่ายความร่วมมือทางการศึกษาเพื่อพัฒนานักศึกษาให้มีความสามารถในวิชาชีพ

3. พัฒนาระบบบริหารจัดการการศึกษาและระบบการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย

4. ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ด้านจรรยาบรรณวิชาชีพและค่านิยมที่พึงประสงค์

5. ส่งเสริม สนับสนุน ให้บริการด้านวิชาชีพที่ตรงกับความต้องการของท้องถิ่นและสังคมให้เข้มแข็ง

6. พัฒนาระบบความสัมพันธ์กับศิษย์เก่าอย่างเข้มแข็งและยั่งยืน ให้เกิดผลสัมฤทธิ์จากการประสานประโยชน์ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการพัฒนานักศึกษาและสถาบัน

7. ส่งเสริมและพัฒนาการวิจัยทางด้านวิชาชีพพลศึกษาเพื่อนำผลมาพัฒนาด้านต่าง ๆ

กลยุทธ์การผลิตครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

กลยุทธ์การผลิตครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา มีกลยุทธ์หลัก

จำนวน 4 กลยุทธ์ คือ “STEP” หมายถึง “การดำเนินงานตามแผนงานอย่างเป็นขั้นตอนและมีระบบ” มีรายละเอียด ดังนี้

S : Strength (เพิ่มความเข้มแข็ง) คือ **กลยุทธ์หลักที่ 1 การพัฒนาศักยภาพปัจจัยการผลิตครูพลศึกษา** ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์รอง ดังนี้

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบการรับนักศึกษาสู่ครูพลศึกษา

กลยุทธ์ที่ 2 พัฒนาสมรรถนะของหลักสูตรมีมาตรฐานสากล

กลยุทธ์ที่ 3 ยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของคณาจารย์

กลยุทธ์ที่ 4 สร้างสรรค์การเรียนรู้ด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี

T : Talent (สร้างความสามารถ) คือ **กลยุทธ์หลักที่ 2 การเสริมสร้างกระบวนการผลิตครูพลศึกษา** ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์รอง ดังนี้

กลยุทธ์รองที่ 1 เสริมสร้างทักษะและสมรรถนะวิชาชีพพลศึกษา

กลยุทธ์รองที่ 2 พัฒนาทักษะความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน

กลยุทธ์รองที่ 3 เสริมสร้างภาพลักษณ์วิชาชีพครูพลศึกษา

E : Engagement (เสริมการยอมรับ) คือ **กลยุทธ์หลักที่ 3 การส่งเสริมความผูกพันและรักในวิชาชีพครูพลศึกษา** ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์รอง ดังนี้

กลยุทธ์ที่ 1 เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม เจตคติ และจรรยาบรรณวิชาชีพ

กลยุทธ์ที่ 2 การบริหารจัดการ การบริการวิชาการและวิชาชีพ

กลยุทธ์ที่ 3 การจัดระบบบริการสวัสดิการและการเสริมสร้างความผูกพันต่อสถาบัน

P : Professional (เติมความเชี่ยวชาญ) คือ **กลยุทธ์หลักที่ 4 การติดตามและยกระดับคุณภาพบัณฑิตครูพลศึกษาสู่ครูมืออาชีพ** ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์รอง ดังนี้

กลยุทธ์ที่ 1 พัฒนาระบบสารสนเทศในการติดตามและประเมินคุณภาพของบัณฑิต

กลยุทธ์ที่ 2 การจัดระบบการบริหารจัดการความร่วมมือระหว่างศิษย์เก่าและสถาบัน

กลยุทธ์ที่ 3 เสริมสร้างศักยภาพบัณฑิตครูพลศึกษาสู่ครูมืออาชีพในศตวรรษที่ 21

กลยุทธ์ที่ 4 เสริมสร้างศักยภาพบัณฑิตครูพลศึกษาให้มีสมรรถนะความเป็นสากลในระดับอาเซียน

ผลการประเมินคุณภาพและประสิทธิภาพกลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา พบว่ามีคุณภาพเป็นไปตามเกณฑ์ 4 ประการ คือ 1) ความเหมาะสม 2) ความเป็นไปได้ 3) ความสอดคล้อง 4) ความเป็นประโยชน์ และมีประสิทธิภาพ คือ กลยุทธ์สามารถนำไปปรับใช้กับแผนยุทธศาสตร์/แผนปฏิบัติการประจำปีได้

3. ผลการประเมินการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา สรุปได้ดังนี้

3.1 ผลการประเมินความก้าวหน้าจากการประเมินในระหว่างการดำเนินงาน

ผู้เข้าร่วมทดลองสามารถดำเนินการได้ถูกต้องเป็นไปตามรูปแบบที่ได้กำหนดไว้ ตั้งแต่การทบทวนกลยุทธ์และแผนปฏิบัติการประจำปี การดำเนินโครงการพัฒนา การประชุมกลุ่มย่อยการวิเคราะห์ผลการดำเนินงาน และสรุปรายงานผล

โครงการได้เสร็จสิ้นตามที่ได้กำหนดไว้

3.2 ผลการประเมินผลสรุป จากการประเมินเมื่อสิ้นสุดการดำเนินแล้ว สรุปผลดังนี้

1) ผลการดำเนินโครงการพัฒนาศักยภาพวิจัยในชั้นเรียน : สร้างสรรค์นวัตกรรม ตามแผนปฏิบัติการประจำปี พ.ศ. 2560 บรรลุวัตถุประสงค์ นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในการพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอนด้วยกระบวนการวิจัยในชั้นเรียนมากขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการสร้างสรรค์นวัตกรรมเพื่อแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนได้

2) ผลการดำเนินตามตัวชี้วัดความสำเร็จของเป้าประสงค์ของกลยุทธ์หลักที่ 2 การเสริมสร้างกระบวนการผลิตครูพลศึกษา ในกลยุทธ์รองที่ 2.2 พัฒนาทักษะความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน สามารถดำเนินการบรรลุตามตัวชี้วัดของความสำเร็จ คือ ร้อยละ 80 ของนักศึกษาได้รับการพัฒนาทักษะความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน

3.3 ผลการทำประชาพิจารณ์ สรุปผลดังนี้

ผลการทำประชาพิจารณ์ พบว่า ผู้เข้าร่วมทดลองมีความเข้าใจและเห็นด้วยต่อกลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษา ที่จะนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาสู่ความเป็นเลิศได้

การอภิปรายผล

การอภิปรายผลโดยนำเสนอตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. คุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา

คุณลักษณะความเป็นเลิศของครูพลศึกษาสำหรับสถาบันการพลศึกษา ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ คือ 1) ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านวิชาชีพครูพลศึกษา สอดคล้องกับแนวคิดของ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของครูพลศึกษาไว้ว่า ต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ดีในวิชาพลศึกษา วิชาชีพครูและวิชาการศึกษาทั่วไป และเป็นผู้มีศรัทธาในวิชาชีพพลศึกษาอย่างแท้จริง 2) ความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน สอดคล้องกับงานวิจัยของสุเทพ ธรรมะตระกูล และคณะ (2555) ได้ทำการศึกษาคุณลักษณะของครูยุคใหม่ ต้องมีความรู้ความสามารถ ได้แก่ ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ การใช้อินเทอร์เน็ต มีความรู้และทักษะการใช้และสร้างสื่อการสอน พูดและเขียนภาษาอังกฤษได้ มีความสามารถในการวิจัยเพื่อแก้ปัญหา/พัฒนาการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลด้วยวิธีการ/เครื่องมือที่หลากหลาย 3) บัณฑิตสง่างาม : ภาพลักษณ์วิชาชีพครูพลศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ วณิช นิรันตรานนท์ และคณะ (2553) ได้ศึกษาคุณลักษณะของบัณฑิตครูพลศึกษาในช่วง 15 ปีข้างหน้าว่าควรมีคุณลักษณะ คือ มีเจตคติทางพลศึกษาในการรักการออกกำลังกาย สนใจในการรักษาสุขภาพ มีเหตุผล ใจกว้างและยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีเจตคติที่ดีต่อการสอนและใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิตเพื่อให้ทันสมัยต่อข่าวสารข้อมูลที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว 4) ด้านต้นแบบของคุณงามความดี สอดคล้องกับแนวคิดของข้อบังคับคุรุสภาที่ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ พ.ศ. 2556 (สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา, 2557) ว่าผู้ประกอบวิชาชีพครูจะต้องมีคุณธรรม จริยธรรม ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี มีจิตสำนึก เสียสละให้สังคม และปฏิบัติตนตามจรรยาบรรณวิชาชีพ

ทัศนะของผู้วิจัยมีความเห็นว่าครูพลศึกษาจำเป็นต้องมีองค์ความรู้ในสาขาวิชาอย่างครบถ้วน

ความสามารถในการปฏิบัติวิชาชีพครูพลศึกษา และการจัดการชั้นเรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนำเอาเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนร่วมในการถ่ายทอดความรู้ และสามารถสื่อสารทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีและเป็นต้นแบบที่ศิษย์นำไปเป็นแบบอย่างได้

2. ผลการพัฒนากลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา ประกอบด้วย กลยุทธ์หลัก 4 กลยุทธ์ และกลยุทธ์รอง 14 กลยุทธ์ ดังนี้

กลยุทธ์หลักที่ 1 การพัฒนาศักยภาพปัจจัยการผลิตครูพลศึกษา ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์รอง ดังนี้ 1) พัฒนาระบบการรับนักศึกษาสู่ครูพลศึกษา 2) พัฒนาสมรรถนะของหลักสูตรมีมาตรฐานสากล 3) ยกระดับคุณภาพและมาตรฐานของคณาจารย์ และ 4) สร้างสรรค์การเรียนรู้ด้วยนวัตกรรมและเทคโนโลยี สอดคล้องกับแนวคิดของแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ 11 (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2556) ได้ระบุถึงกลยุทธ์เกี่ยวกับการพัฒนาระบบการรับเข้าศึกษา การยกระดับคุณภาพของหลักสูตร ให้ได้รับการรับรองในระดับอาเซียนและระดับโลกตลอดจนการพัฒนาอาจารย์ให้สามารถจัดการเรียนการสอน วิจัย พัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยี เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Johnson (1987) และ Battle (1999) ได้ระบุว่า คุณภาพการรับนักศึกษา การพัฒนาหลักสูตรวิธีสอน วัดผลและประเมินให้มีมาตรฐานและมีหลักฐานที่สามารถตรวจสอบ ซึ่งจะเป็นองค์ประกอบสำคัญในการวางแผนกลยุทธ์ และเป็นกลยุทธ์เพื่อการแข่งขันในสถาบันอุดมศึกษา

กลยุทธ์หลักที่ 2 การเสริมสร้างกระบวนการผลิตครูพลศึกษา ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์รอง ดังนี้ 1) เสริมสร้างทักษะและสมรรถนะวิชาชีพพลศึกษา 2) พัฒนาทักษะความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน 3) เสริมสร้างภาพลักษณ์วิชาชีพครูพลศึกษา สอดคล้องกับแนวคิดของทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่21 (วิจารณ์ พานิช, 2555) ที่ได้กำหนดยุทธศาสตร์ในการจัดการเรียนรู้ เน้นที่องค์ความรู้ ทักษะความเชี่ยวชาญ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถและทักษะจำเป็น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Parkay, F.W. & Stanford (2001) ได้ให้แนวคิดว่า วิชาชีพครูในคริสตศวรรษที่ 21 ต้องมี 1) ครูต้องปรับตัวเข้ากับผู้เรียนได้ 2) ครูต้องมีความรู้ในสาระที่สอนและรู้วิธีการถ่ายทอดสาระนั้นสู่ผู้เรียน 3) ครูต้องรู้วิธีการควบคุมและจัดการกับผู้เรียน และ 4) ครูต้องสามารถคิดจัดประสบการณ์เรียนรู้ได้อย่างเป็นระบบโดยอาศัยประสบการณ์ของตนเอง และต้องมีการเตรียมการ มีวิธีการที่มีประสิทธิภาพ มีการจัดลำดับหัวข้อความสำคัญ แลพความต้องการจากมากที่สุดไปถึงน้อยที่สุด (French, 2001)

กลยุทธ์หลักที่ 3 การส่งเสริมความผูกพันและรักในวิชาชีพครูพลศึกษา ประกอบด้วย 3 กลยุทธ์รอง ดังนี้ 1) เสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรม เจตคติ และจรรยาบรรณวิชาชีพ 2) การบริหารจัดการการบริการวิชาการและวิชาชีพ และ 3) การจัดระบบบริการสวัสดิการและการเสริมสร้างความผูกพันต่อสถาบัน สอดคล้องกับแนวคิดของการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2553) กล่าวถึง มาตรการ : การจัดหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน กิจกรรมการวัดและประเมินผลที่มีคุณภาพ เพื่อเอื้อต่อการพัฒนาผู้เรียนอย่างรอบด้านทั้งร่างกายอารมณ์ สังคม สติปัญญา ให้สามารถคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา และมีคุณธรรม จริยธรรม สอดคล้องกับงานวิจัยของ

นงลักษณ์ หนักแน่น (2555) ได้กล่าวถึงประเด็นยุทธศาสตร์ นิสิต/นักศึกษาครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถทางวิชาการ มีภาวะผู้นำรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลง ได้แก่ การบูรณาการวิชาการกับกิจกรรมนักศึกษา การบริการวิชาการและงานวิจัยในรายวิชา นอกจากนี้ต้องมีการสร้างความผูกพันต่อวิชาชีพครูและองค์กร คือ จัดกิจกรรมในหลักสูตรเกี่ยวกับการปลูกฝังเจตคติที่ดีมีจิตวิญญาณและเห็นคุณค่าศักดิ์ศรีแห่งวิชาชีพครูว่าเป็นวิชาชีพชั้นสูง (สุรัศมิ์ รัมมณีย์, 2554)

กลยุทธ์หลักที่ 4 ติดตามและยกระดับคุณภาพบัณฑิตครูพลศึกษาสู่ครูมืออาชีพ ประกอบด้วย 4 กลยุทธ์รอง ดังนี้ 1) พัฒนาระบบสารสนเทศในการติดตามและประเมินคุณภาพของบัณฑิต 2) การจัดระบบการบริหารงานศิษย์เก่าบนฐานการมีส่วนร่วมระหว่างศิษย์เก่าและสถาบัน 3) เสริมสร้างศักยภาพบัณฑิต ครูพลศึกษาสู่ครูมืออาชีพในศตวรรษที่ 21 และ4) เสริมสร้างศักยภาพบัณฑิตครูพลศึกษาให้มีสมรรถนะความเป็นสากลในระดับอาเซียน สอดคล้องกับแนวคิดของแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่11 (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2556) ที่ได้ระบุไว้ว่าบัณฑิตต้องมีดุลยภาพระหว่างเก่งงานและเก่งความดี มีสุขภาวะทั้งร่างกายและจิตใจ สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพงานที่เปลี่ยนแปลง โดยสถาบันผู้ผลิตต้องมีการติดตามประเมินคุณภาพและพัฒนาบัณฑิตหลังเข้าสู่ตลาดงานเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษา รวมทั้งวางแผน พัฒนาอย่างเป็นระบบ ควรกำหนดยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาทักษะ ความรู้ ความสามารถ และสมรรถนะเพื่อให้บัณฑิตสามารถนำไปใช้เปลี่ยนแปลงศักยภาพให้สูงขึ้น (สุรัศมิ์ รัมมณีย์, 2554)

ทัศนะของผู้วิจัยมีความเห็นว่า กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาจำเป็นต้องมี 1) การคัดสรรและจัดเตรียมปัจจัยการผลิตต่างๆ เช่น ระบบการรับนักศึกษา หลักสูตรและอาจารย์ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานของหลักสูตร มีสื่อนวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัยและเพียงพอ 2) กระบวนการการผลิตต้องมีการวางแผนเป็นระบบตั้งแต่การเตรียมนักศึกษา การสอนของอาจารย์มีการใช้สื่อเทคโนโลยีเน้นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ใช้กระบวนการกลุ่ม การจัดการความรู้ การฝึกประสบการณ์วิชาชีพเน้นการมีส่วนร่วมจากผู้ที่เกี่ยวข้อง ฝึกทักษะการสื่อสาร และทักษะอื่นๆ ที่จำเป็นในการประกอบวิชาชีพ 3) มีแผนที่ชัดเจนในการปลูกฝังจิตวิญญาณของความเป็นครู โดยมีกิจกรรมการเสริมสร้างความศรัทธาในวิชาชีพและความผูกพันต่อสถาบัน 4) มีการติดตามประเมินคุณภาพและพัฒนาศิษย์เก่าเพื่อให้มีความสามารถและสมรรถนะที่สูงขึ้นที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ

3. ผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา

ผลการใช้กลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษาได้จากการประเมินโดยใช้วิธีการที่หลากหลาย เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การประชุมกลุ่มย่อย และการทำประชาพิจารณ์ สอดคล้องกับแนวคิดของจินตนา บุญบงการ และคณะ (2548) และณัฏฐพันธ์ เขจรนันทน์ (2552) ที่ได้กล่าวว่า การประเมินกลยุทธ์ (Strategy Evaluation) เป็นการตรวจสอบ วิเคราะห์ปัญหา เพื่อกำหนดแนวทางปรับปรุง และพัฒนาให้กลยุทธ์มีความสอดคล้องกับสถานการณ์จริง ส่วนผลการประชาพิจารณ์ผู้ร่วมทดลองมีความเข้าใจและ

เห็นด้วยต่อกลยุทธ์การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศสำหรับสถาบันการพลศึกษา สามารถนำไปเป็นแนวทางในการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาสู่ความเป็นเลิศได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ รัตนะ บัวสนธ์ (2556) ได้กล่าวถึง การประเมินนวัตกรรมมีหลากหลายวิธีที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ เช่น จากการใช้เทคนิควิธีการใช้แบบสอบถามความคิดเห็นเป็นการให้กลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องได้แสดงความคิดเห็นหรือความพึงพอใจ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการศึกษาความคิดเห็นของผู้ใช้บัณฑิตเกี่ยวกับคุณลักษณะครูพลศึกษาที่ เป็นจริง พบว่า ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี หรือ คุณลักษณะความเป็นเลิศองค์ประกอบที่ 2 ความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 และการเข้าสู่อาเซียน มีคะแนนค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ($\bar{X}$ = 3.26) ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะ ดังนี้ 1) จัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ 2) ปรับกระบวนการสอนที่มีกิจกรรมเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ 3) พัฒนาทักษะการใช้คอมพิวเตอร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสื่อดิจิตอล 4) มีการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรที่เน้นการสื่อสารและทักษะความเป็นนานาชาติ 5) จัดโครงการเชิงปฏิบัติการส่งเสริมทำวิจัยในชั้นเรียน วิจัยเพื่อพัฒนาและ จัดเวทีในการนำเสนอผลงานวิจัยของนักศึกษา

2. จากผลการพัฒนากลยุทธ์ฯ คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนและพัฒนาระบบการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษา โดยกำหนดแนวทางในการพัฒนาผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการพัฒนากลยุทธ์การนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติและการประเมินผล เพื่อสร้างความตระหนักในการสร้างความร่วมมือลงสู่คณะในวิทยาเขตต่างๆ เพื่อให้การผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมและมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

บุคลากรในคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา สถาบันการศึกษาต่างๆ และผู้สนใจทั่วไป สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลที่ได้รับไปต่อยอดการทำวิจัยในครั้งต่อไป เช่น ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิผลต่อผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาสู่ความเป็นเลิศ อนาคตภาพของการผลิตและพัฒนาวิชาชีพครูพลศึกษาในทศวรรษหน้า ศึกษารูปแบบการผลิตและพัฒนาครูพลศึกษาเพื่อความเป็นเลิศ

บรรณานุกรม

คณะกรรมการการอุดมศึกษา, สำนักงาน. (2554). แนวคิดการผลิตครูยุคใหม่. อนุสารอุดมศึกษา. 37, 392 (กุมภาพันธ์ 2554).

_____. (2556). กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว 15 ปี ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2551- 2565). (ออนไลน์). แหล่งที่มา: www.tu.ac.th/org/qa/guide_office/paper_guide/plan51_65.pdf. 25 พฤษภาคม 2556

จินตนา บุญบงการ และคณะ. (2548). การจัดการเชิงกลยุทธ์ strategic management. กรุงเทพฯ : หจก. เม็ดทรายพริ้นติ้ง.

ณัฏฐพันธ์ เขจรนันทน์. (2552). การจัดการเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ : บริษัท วี. พริ้นท์ (1991) จำกัด.

โณทัย อุดมบุญญานุภาพ. (2556). คุณลักษณะครูรุ่นใหม่กับการปฏิรูปหลักสูตรผลิตครูในศตวรรษ 21. (ออนไลน์). แหล่งที่มา:http://www.ms.src.ku.ac.th/km/file_ethics/201252895111.pdf. 20 พฤศจิกายน 2556

นงลักษณ์ หนักแน่น. (2555). การพัฒนากลยุทธ์การพัฒนาภาวะผู้นำของนิสิตนักศึกษาครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ระดับปริญญาบัณฑิต ระหว่าง พ.ศ. 2555-2564. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พสุ เดชะรินทน์ และคณะ. (2553). การวางแผนและกำหนดยุทธศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัตนะ บัวสนธ์. (2556). การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. พิษณุโลก : บั๊วกราฟิค.

เลขาธิการคุรุสภา, สำนักงาน. (2557). ประกาศคณะกรรมการคุรุสภา เรื่อง สาระความรู้ สมรรถนะและประสบการณ์วิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพครู. (ออนไลน์). แหล่งที่มา: http://alumni.rtu.ac.th/doc/ Knowledge_ performance.pdf. 26 มีนาคม 2557

เลขาธิการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2553). แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ. 2552-2559). กรุงเทพฯ : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด.

วณิช นิรันตรานนท์ และคณะ. (2553). ทิศทางการผลิตครูพลศึกษาในช่วง 15 ปี (พ.ศ. 255–2565). วารสารวิชาการ สถาบันการพลศึกษา. Academic Journal Institute of Physical Education, 2(2), 79-89

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). ปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อประเมินผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.

วิจารณ์ พานิช. (2555). วิถีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : บริษัท ตถาตา พับลิเคชั่น จำกัด

วิโรจน์ สารรัตนะ. (2556). (ออนไลน์). การวิจัยและพัฒนา. แหล่งที่มา: http://phd.mbuisc.ac.th/powerpoint/R&D.pdf. 6 ธันวาคม 2556

สุเทพ ธรรมะตระกูล และคณะ. (2555). การศึกษาคุณลักษณะของครูยุคใหม่. เพชรบูรณ์ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.

สุรัศมิ์ รัมมณีย์. (2554). การพัฒนายุทธศาสตร์สร้างความผูกพันต่อวิชาชีพครูในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเชีย, 4(1), 112-124

สุวิมล ว่องวาณิช. (2550). การวิจัยประเมินความต้องการจำเป็น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสนาะ ติเยาว์. (2550). การบริหารกลยุทธ์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

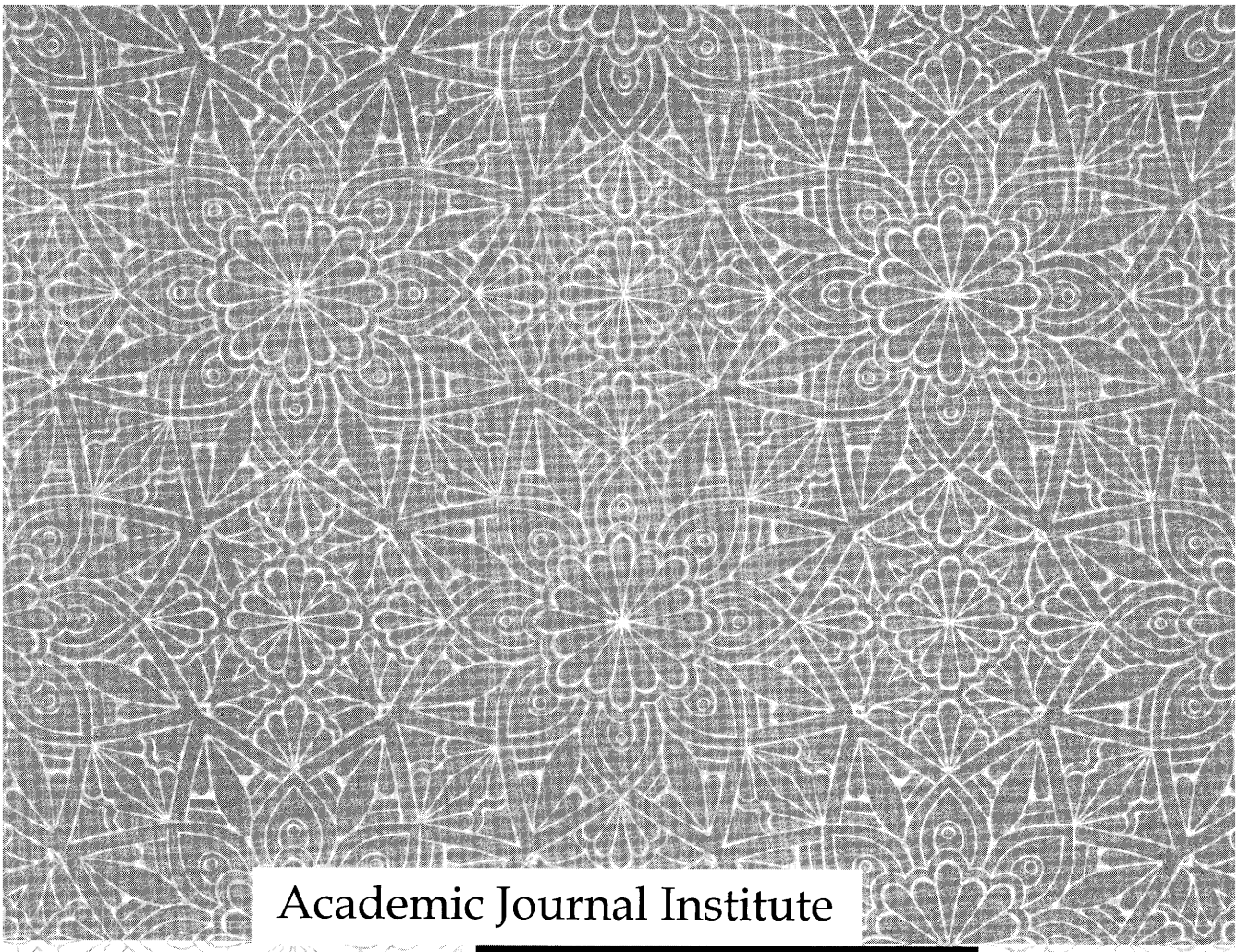
Battle,C.V. (1999). Foundations of Behavioural Research : Education and Psychological. Inquiry: Holt.

Certo, S. C., & Certo, S.T. (2006). Modern management. (Edition). New Jersey: Pearson Prentice Hall.

French, Allyn A. (2001). Training and Development Needs of Adjunct Instructors in The Wisconsin Technical College System. Dissertation Abstracts International, 61(7), 2533

Johnson, F. (1987). Instructional Leadership Activties of Nonurban Elementaty Principal : Self-Perccive Charges and Effects and Effects Since Mandated Compliance with the Education of Handicapped Chidren Act of 1975. Thesis Ph.D. USA. : Virginia Polytechnic Institute and State University.

Parkay, F.W. & Stanford, B. (2001). Becoming a teacher. (Edition). Boston : Allyn and Bacon.

Academic Journal Institute

of Physical Education

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ใช้บริการในลานกีฬา กรุงเทพมหานคร

Needs of Clients Towards Recreation, Exercise and Sport for Health in Bangkok Metropolis Sport-Playgrounds

มรกต สมบัติศิลป์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ใช้บริการในลานกีฬากรุงเทพมหานครและเปรียบเทียบความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ใช้บริการในลานกีฬากรุงเทพมหานครระหว่างเพศชายกับเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยใช้วิธีการแบ่งกลุ่มแบบหลายขั้นตอน เพื่อวิจัยเชิงปริมาณเป็นกลุ่มผู้ใช้บริการลานกีฬาจำนวน 400 คน โดยแบ่งเป็นเพศชายจำนวน 200 คนและเพศหญิง 200 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที (t-test) และค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ผลการวิจัย พบว่า

1. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถามด้านสถานที่ ด้านการบริหารจัดการ และด้านบุคลากร อยู่ในระดับ มากทุกประเด็น

2. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถามด้านอุปกรณ์ และด้านกิจกรรม อยู่ในระดับ มากที่สุดทุกประเด็น

3. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถามด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับ มาก ยกเว้นรายข้อจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับ มากที่สุด

4. เพศชายและเพศหญิงมีความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

5. ผู้ใช้บริการที่มีช่วงอายุแตกต่างกันมีความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ แตกต่างกัน ในด้านสถานที่ กิจกรรม การบริหารจัดการและสิ่งอำนวยความสะดวก อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

คำสำคัญ : ความต้องการ/ กิจกรรมนันทนาการ/ การออกกำลังกาย/ กีฬาเพื่อสุขภาพ/ ลานกีฬา

Abstract

This education aims to study and compare the needs of customers toward recreation, exercise and sport for health in Bangkok metropolis grounds. The subjects comprised 200 males and 200 females total of 400, trough stratified random sampling. The tool in this research is questionnaire. The data were statistically treated for frequency, percentage, mean and standard deviation.

The results were as follows :

1. Needs of customers toward recreation, exercise and sport for health in term of places, management and personnel for services were rated at the high level.

2. Needs of customers toward recreation, exercise and sport for health in term of equipment and activities were rated at the highest level.

3. Needs of customers toward recreation, exercise and sport for health in term of facilities were rated at the high level except for the quantity of facilities were rated at the highest level.

4. The subjects of different sex expressed no different needs for customers toward recreation, exercise and sport for health at a statistically significant level of .05

5. The subjects of different age expressed it was different needs for customers toward recreation, exercise and sport for health in term of places, activities, management and facilities at a statistically significant level of .05

บทนำ

ในสังคมไทยยุคปัจจุบันปัญหาของเยาวชนและปัญหาสุขภาพเป็นเรื่องที่เราต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากทุกวันนี้เทคโนโลยีการสื่อสารมีความเจริญก้าวหน้า การเข้าถึงโลกอินเตอร์เน็ตและการเผยแพร่วัฒนธรรมผ่านสื่อออนไลน์เป็นเรื่องที่ทำได้ง่าย ทำให้วัฒนธรรมของต่างประเทศเข้ามามีอิทธิพลในชีวิตประจำวันของเรามากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็มีทั้งผลดีและผลเสียเพราะวัฒนธรรมบางอย่างนั้นไม่มีความเหมาะสมกับสังคมไทย ยกตัวอย่างเช่น วัฒนธรรมการกินและค่านิยมต่างๆ ของชาติตะวันตกเป็นต้น ซึ่งค่านิยมของต่างประเทศที่ไม่เหมาะสมต่อประเทศไทยเหล่านี้ได้ส่งผลกระทบต่อเยาวชนทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมตามวัย นอกจากนี้ยังมีปัญหา โรคอ้วน ความเครียดสะสม คุณแม่วัยรุ่น และยาเสพติดที่มีแนวโน้มเพิ่มจำนวนสูงขึ้นในสังคมไทยอีกด้วย จากเหตุผลดังกล่าว จะเห็นได้ว่ารัฐบาลเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาคุณภาพทรัพยากรบุคคลของประเทศ ทั้งในด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตการสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพที่ดี โดยใช้ลานกีฬาเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาสภาพร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมของคนในชาติ ทางรัฐบาลจึงได้จัดทำแผนพัฒนา

กรุงเทพมหานคร 12 ปี ซึ่งในเนื้อหาของแผนพัฒนาในระยะที่ 2 พ.ศ. 2556-2559 มีแนวการพัฒนาด้านการกีฬาและนันทนาการ โดยการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของสถานบริการด้านการกีฬาและนันทนาการ โดยเพิ่มสถานบริการด้านกีฬาและนันทนาการและส่งเสริมการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพให้กับประชาชน

ลานกีฬาของกรุงเทพมหานครเกิดขึ้นตามการดำเนินกิจกรรมกีฬาเพื่อคนทั้งหมด (Sport For All) ในปี 2541 โดยต้องการสร้างรากฐานเพื่อพัฒนาขีดความสามารถของคนเป็นการเตรียมและทำให้คนไทยมีร่างกายแข็งแรง สุขภาพจิตดี มีคุณธรรม โดยมุ่งหมายและยกระดับการพัฒนากีฬาให้สอดคล้องสัมพันธ์กับความต้องการของบุคคลของชุมชน ด้วยการจัดสรรพื้นที่ว่างเปล่าที่มิได้ใช้ประโยชน์นำมาเป็นลานกีฬา รับผิดชอบโดยสำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยวในการจัดหาสนับสนุน พื้นที่การออกกำลังกายสำหรับชุมชนเพื่อเป็นสถานที่ที่ประชาชนในชุมชนหรือผู้ที่อยู่ใกล้เคียงบริเวณชุมชนเข้าไปใช้ประโยชน์ร่วมกันได้

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความต้องการของผู้ใช้บริการลานกีฬากรุงเทพมหานครที่มีต่อกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพภายในลานกีฬา เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้ไปเสนอเป็นแนวทางในการพัฒนาลานกีฬากรุงเทพมหานคร ให้สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ใช้บริการได้อย่างแท้จริงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ใช้บริการในลานกีฬากรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ใช้บริการในลานกีฬากรุงเทพมหานครระหว่างเพศชายกับเพศหญิง

3. เพื่อเปรียบเทียบความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ใช้บริการในลานกีฬา กรุงเทพมหานครระหว่างช่วงอายุ

นิยามศัพท์

ความต้องการ หมายถึง ความประสงค์ที่จะได้รับการบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในการเข้าใช้บริการในลานกีฬา กรุงเทพมหานคร

กิจกรรมนันทนาการ หมายถึง กิจกรรมที่สมัครใจทำในยามว่าง เพื่อให้เกิดความเพลิดเพลินผ่อนคลายความตึงเครียดทั้งร่างกายและจิตใจ

การออกกำลังกาย หมายถึง การประกอบกิจกรรมใดๆ ที่ทำให้ร่างกายหรือส่วนต่างๆ ของร่างกายเกิดการเคลื่อนไหว และมีผลให้ระบบต่างๆ ของร่างกายเกิดความสมบูรณ์ แข็งแรงและทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กีฬาเพื่อสุขภาพ หมายถึง การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายที่มีจุดประสงค์แน่นอนในการพัฒนาสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งจะมีลักษณะที่แตกต่างจากกีฬาแข่งขันเพราะมิได้เกี่ยวข้องกับชัยชนะหรือชื่อเสียงเช่นกีฬาแข่งขัน

ลานกีฬา หมายถึง สถานที่ซึ่งใช้สำหรับออกกำลังกายเล่นกีฬา เพื่อนันทนาการ เพื่อสุขภาพอนามัย ใช้พื้นที่ว่างของภาครัฐ เอกชน หรือที่สาธารณะโดยได้รับอนุญาตให้ใช้เป็นที่ออกกำลังกาย เล่นกีฬา ซึ่งมีเป้าหมายให้เกิดประโยชน์ต่อสุขภาพอนามัยทั้งหมด 50 เขต ในกรุงเทพมหานคร

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในการดำเนินงานวิจัยเรื่องความต้องการ กิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพในลานกีฬากรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจะดำเนินการตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แบ่งเขตกรุงเทพมหานครออกเป็น 6 กลุ่มเขตจากทั้งหมด 50 เขต โดยแบ่งตามการปฏิบัติงานของสำนักงานเขตกรุงเทพมหานคร

2. ผู้วิจัยสุ่มกลุ่มตัวอย่างออกมา 6 เขตจาก 6 กลุ่มเขต โดยใช้วิธีจับสลาก (Lottery)

3. ผู้วิจัยนำกลุ่มตัวอย่าง 400 คน มาคัดเลือกแบบกำหนดสัดส่วนโดยคำนวณจากสถิติผู้เข้าใช้บริการของแต่ละเขต แล้วจึงกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างให้ได้กลุ่มตัวอย่างเพศชายกับเพศหญิงจำนวนเท่าๆ กัน ดังนี้

- กรุงเทพกลาง (ดินแดง) 56 คน
- กรุงเทพใต้ (คลองเตย) 70 คน
- กรุงเทพเหนือ (หลักสี่) 82 คน
- กรุงเทพตะวันออก (บึงกุ่ม) 100 คน
- กรุงธนเหนือ (บางพลัด) 52 คน
- กรุงธนใต้ (บางแค) 40 คน

รวมทั้งสิ้น 400 คน

4. ผู้วิจัยใช้การสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Random Sampling) จากผู้ที่เข้ามาใช้บริการในลานกีฬา กรุงเทพมหานครให้ได้กลุ่มตัวอย่างเพศชายกับเพศหญิงในจำนวนเท่าๆ กัน

เครื่องมือที่ใช้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม ด้วยค่าสัมประสิทธิ์ 0.9

สรุปผลการวิจัย

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการใช้บริการลานกีฬากรุงเทพมหานคร

1.1 ด้านสถานที่

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านสถานที่อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 2.95 เรียงตามลำดับดังนี้

- การจัดสรรพื้นที่สำหรับจอดรถ
- การจัดสรรพื้นที่เพื่อทำกิจกรรม
- จำนวนสถานที่ในการทำกิจกรรมกลางแจ้งที่เพียงพอ
- ความสะอาดและการจัดการขยะภายในลานกีฬา
- ความปลอดภัยของร่างกายและทรัพย์สินในระหว่างการทำกิจกรรมในลานกีฬา
- การเปิด-ปิดลานกีฬาที่ตรงตามกำหนดเวลา

1.2 ด้านกิจกรรม

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.26 เรียงตามลำดับดังนี้

- กิจกรรมภายในลานกีฬาที่เพียงพอกับความต้องการ
- กิจกรรมภายในลานกีฬาที่มีความหลากหลาย
- ความสม่ำเสมอของการจัดกิจกรรมภายในลานกีฬา เช่น การแข่งขันกีฬา, เต้นแอโรบิค
- การจัดการแข่งขันกีฬาแต่ละชนิดที่

ผู้ใช้บริการสนใจ

1.3 ด้านกิจกรรม

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านกิจกรรมอยู่ในระดับมากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.26 เรียงตามลำดับดังนี้

- กิจกรรมภายในลานกีฬาที่เพียงพอกับความต้องการ
- กิจกรรมภายในลานกีฬาที่มีความหลากหลาย
- ความสม่ำเสมอของการจัดกิจกรรมภายในลานกีฬา เช่น การแข่งขันกีฬา, เต้นแอโรบิค
- การจัดการแข่งขันกีฬาแต่ละชนิดที่ผู้ใช้บริการสนใจ

1.4 ด้านการบริหารจัดการ

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านการบริหารจัดการอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.26 เรียงตามลำดับดังนี้

- การแจ้งข้อมูลการบริหารจัดการนโยบายและผลการดำเนินงานให้ผู้ใช้บริการให้รับรู้
- ความว่องไวในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ภายในลานกีฬา
- การอำนวยความสะดวกของเจ้าหน้าที่ภายในลานกีฬา
- ความสะดวกในการติดต่อเจ้าหน้าที่เพื่อแสดงความคิดเห็นและการแจ้งปัญหา

1.5 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.09 เรียงตามลำดับดังนี้

- จำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ม้านั่ง,ถังขยะมีจำนวนที่เพียงพอต่อความต้องการ เป็นต้น
- การจัดการบริการห้องน้ำและจุดน้ำดื่มภายในลานกีฬาให้คงอยู่ในสภาพดีพร้อมใช้งานเสมอ
- ป้ายประกาศชี้แจงสถานที่ภายในลานกีฬา
- ป้ายรณรงค์เรื่องสุขภาพภายในลานกีฬา
- การเปิด-ปิดไฟภายในลานกีฬา

1.6 ด้านบุคลากร

ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านบุคลากรอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 2.85 เรียงตามลำดับดังนี้

- มีความรู้ความสามารถที่จะตอบข้อซักถาม
- มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อการปฏิบัติหน้าที่ เช่น ไม่รับสินบน,ไม่เลือกปฏิบัติ เป็นต้น
- การปฏิบัติงานตรงตามเวลาให้บริการ
- เจ้าหน้าที่แต่งการถูกต้องตามระเบียบ

1.7 เปรียบเทียบระหว่างเพศ

ผลการวิจัย พบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

1.8 เปรียบเทียบช่วงอายุ

ผลการวิจัย พบว่าความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพระหว่างช่วงอายุของผู้ตอบแบบสอบถามมีความแตกต่างกันจำนวน 4 รายการ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ

ด้านสถานที่

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีความต้องการการจัดสรรพื้นที่สำหรับที่จอดรถแตกต่างกัน

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 50-59 ปี มีความต้องการความปลอดภัยของร่างกายและทรัพย์สินในระหว่างทำกิจกรรมในลานกีฬาแตกต่างกัน

ด้านกิจกรรม

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 50-59 ปี มีความต้องการการจัดการแข่งขันแต่ละชนิดแตกต่างกัน

ด้านการบริหารจัดการ

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีความต้องการการแจ้งข้อมูลการบริหารจัดการนโยบายและผลการดำเนินการแตกต่างกัน

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี มีความต้องการการเปิด – ปิดไฟภายในลานกีฬา แตกต่างกัน

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 40-49 ปี

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 40- 49 ปี

- ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 30-39 ปี กับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุระหว่าง 50-59 ปี มีความต้องการป้ายรณรงค์เรื่องสุขภาพภายในลานกีฬาแตกต่างกัน

อภิปรายผล

การอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. จากการศึกษาความต้องการของผู้ใช้บริการลานกีฬากรุงเทพมหานคร พบว่า ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านสถานที่ อยู่ในระดับมาก โดยผู้ใช้บริการส่วนใหญ่มีความต้องการการบริการจอดรถมากที่สุด อาจเป็นเพราะลานกีฬาในกรุงเทพมหานครมีพื้นที่ที่ค่อนข้างจำกัดจึงไม่สามารถให้บริการลานจอดรถที่เพียงพอได้ ส่วนความต้องการการจัดบริการที่ผู้ใช้บริการต้องการรองลงมาคือการจัดสรรพื้นที่และจำนวนสถานที่ในการทำกิจกรรมกลางแจ้งเพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ซึ่งแต่ละพื้นที่มีการจัดสรรพื้นที่ลานกีฬาไม่เหมือนกัน ซึ่งในบางลานกีฬามีสนามที่ติดกันจนเกินไป อาจเป็นอุปสรรคเมื่อเล่นกีฬาแต่ละประเภทพร้อมๆ กัน จึงสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เชตวัน ใจปลื้ม (2556) พบว่า ด้านสถานที่ออกกำลังกายไม่เพียงพอต่อความต้องการ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่ามีความต้องการด้านสถานที่ออกกำลังกายในร่มมากที่สุดและรองลงมาเป็นความต้องการด้านสถานที่ออกกำลังกายที่มีขนาดกว้างเพียงพอกับจำนวนผู้ออกกำลังกาย

2. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านอุปกรณ์ อยู่ในระดับมากที่สุด

ทุกประเด็น โดยผู้ใช้บริการลานกีฬาส่วนใหญ่มีความต้องการให้ผู้รับผิดชอบดูแลซ่อมแซมอุปกรณ์ออกกำลังกายที่เก่าขึ้นสนิม และเพิ่มจำนวนอุปกรณ์ที่ใช้ในการเล่นกีฬาและออกกำลังกายเนื่องจากเวลาที่ผู้ใช้บริการมาใช้พร้อมๆ กัน เป็นผลให้ต้องรอนานกว่าปกติซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ อทิตญา ขันธทัต (2555) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุมเห็นว่า อุปกรณ์ออกกำลังกายมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการออกกำลังกายและยังเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจให้นักศึกษามาออกกำลังกาย ซึ่งอุปกรณ์ออกกำลังกายที่มีอยู่นั้นไม่เพียงพอ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่นักศึกษาไม่มาใช้บริการอุปกรณ์การออกกำลังกาย

3. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านกิจกรรม อยู่ในระดับมากที่สุด ทุกประเด็น โดยผู้ใช้บริการลานกีฬาส่วนใหญ่ต้องการให้กิจกรรมมีเพียงพอกับความต้องการและสามารถเลือกทำกิจกรรมที่หลากหลาย เนื่องจากในบางลานกีฬามีกิจกรรมที่ไม่หลากหลาย ซึ่งทำให้ลานกีฬาไม่สามารถดึงดูดใจประชาชนให้มาใช้บริการได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวรัญญู รีมย์ (2552) พบว่า ประชาชนภายในอำเภอร้องกวาง จ.แพร่ มีความต้องการจัดบริการด้านกิจกรรมออกกำลังกายโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก ได้แก่ วิ่ง-เดินภายในสนามกีฬาเทศบาล การเต้นแอโรบิก กีฬาฟุตบอล วิ่งภายนอกสนามกีฬาเทศบาล กีฬาแบดมินตัน กีฬาวอลเลย์บอล กายบริหารประกอบดนตรี กีฬาเปตอง กีฬาบาสเกตบอล กรีฑา กีฬาพื้นเมือง และกีฬาเซปักตะกร้อ รวมถึงความต้องการการจัดบริการกิจกรรมการออกกำลังกาย ได้แก่ ให้มีการฝึกออกกำลังกายตามที่ประชาชนสนใจเป็นประจำทุกวันและให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาแต่ละชนิดตามที่ประชาชนสนใจภายในอำเภอร้องกวางอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

4. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านการบริหารจัดการ อยู่ในระดับมาก ทุกประเด็น โดยผู้ใช้บริการลานกีฬาส่วนใหญ่ต้องการทราบถึงข้อมูลการบริหารจัดการนโยบายและผลการดำเนินงานว่ามีการพัฒนาหรือไม่ในส่วนใดหรือมีการบริการใดที่เจ้าหน้าที่ๆ รับผิดชอบจะมาจัดบริการเพิ่มเติมให้ผู้ใช้บริการบ้าง ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ วัชรพล เคนศรี (2554) พบว่า ความต้องการของบุคลากรที่ใช้บริการออกกำลังกายของมหาลัยมหิดลวิทยาเขตพญาไท ส่วนใหญ่ต้องการการจัดกิจกรรมส่งเสริมการออกกำลังกายและกีฬาประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารต่างๆ เพื่อให้ผู้มาใช้บริการรับทราบ

5. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมาก ยกเว้นจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับมากที่สุด โดยผู้ใช้บริการลานกีฬาส่วนใหญ่ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก จำพวกม้านั่งเนื่องจากภายในลานกีฬาไม่มีพื้นที่สำหรับนั่งพักหลังจากออกกำลังกายอย่างพอเพียงซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นฤมล หวานดี (2551) พบว่า ผลจากการวิจัยความต้องการของประชาชนที่มาออกกำลังกายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดกระบี่ โดยสิ่งที่ประชาชนมีความต้องการมากที่สุดคือ การบริการน้ำดื่ม เพราะว่าประชาชนต้องการดื่มน้ำหลังจากการออกกำลังกายทันที

6. ความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบ

แบบสอบถาม ด้านบุคลากร อยู่ในระดับมากทุกประเด็น โดยผู้ใช้บริการลานกีฬาส่วนใหญ่มีความต้องการให้เจ้าหน้าที่มีความรู้ความสามารถที่จะตอบข้อซักถามของผู้ใช้บริการ นอกจากนั้นยังสามารถให้คำแนะนำเรื่องการออกกำลังกายและความรู้ต่างๆ เกี่ยวกับการออกกำลังกายเพิ่มเติมได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของวารสารคณะพลศึกษา ปีที่ 15 (ฉบับพิเศษ) 2555 เรื่อง ความต้องการการออกกำลังกายของข้าราชการพลเรือนในกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประจำปี 2555 พบว่า ความต้องการของข้าราชการพลเรือนในกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ประจำปี 2555 ด้านบุคลากรผู้ให้บริการโดยรวมมีความต้องการอยู่ในระดับมาก เพราะข้าราชการพลเรือนต้องการให้มีบุคลากรที่ให้บริการด้วยความประทับใจมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความรู้รวมถึงหลักการรวมทั้งกฎ ระเบียบในการออกกำลังกายที่ถูกต้อง

7. เปรียบเทียบความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างเพศชายและเพศหญิงจะเห็นได้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิวันท์ วีระเดโช (2552) พบว่า จากการเปรียบเทียบความพึงพอใจของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ระหว่างผู้ใช้บริการเพศชายและผู้ใช้บริการเพศหญิงพบว่าความพึงพอใจที่มีต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ไม่แตกต่างกัน

8. เปรียบเทียบความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างช่วงอายุจะเห็นได้ว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีช่วงอายุ แตกต่างกัน มีความต้องการกิจกรรมนันทนาการ การออกกำลังกายและกีฬาเพื่อสุขภาพ แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ นฤมล หวานดี (2551) พบว่า ผลจากการวิจัยความต้องการของประชาชนอายุ 20-35 ปีที่มาออกกำลังกายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดกระบี่ มีคะแนนเฉลี่ยความต้องการเท่ากับ 3.34 (S.D.=0.55) และประชาชนที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป มีคะแนนเฉลี่ยความต้องการเท่ากับ 3.48 (S.D.=0.46) เมื่อทำการทดสอบแล้วผลปรากฏว่า ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกัน มีความต้องการการออกกำลังกายแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. สถานที่

การจัดพื้นที่ทำกิจกรรมต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในส่วนสนามกีฬาหรือส่วนของกิจกรรมออกกำลังกายควรเป็นสัดส่วนชัดเจนเพื่อให้ง่ายต่อการใช้บริการ

2. ด้านอุปกรณ์

ควรจัดสรรงบประมาณในการดูแลรักษาอุปกรณ์กีฬาต่างๆ ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งานและปลอดภัยเพื่อเป็นการดึงดูดผู้ใช้บริการให้มาใช้บริการมากขึ้น

3. ด้านกิจกรรม

ควรเพิ่มกิจกรรมต่างๆ และมีการจัดการแข่งขันภายในลานกีฬาเพิ่มขึ้นเพื่อส่งเสริมสุขภาพและเป็นการเสริมสร้างความสามัคคีของผู้ใช้บริการลานกีฬา ซึ่งอาจจะมีส่วนพัฒนาให้ชุมชนเข้มแข็งขึ้น

4. ด้านการบริหารจัดการ

ควรมีบอร์ดประการหรือประชาสัมพันธ์นโยบายความคืบหน้าของนโยบาย ประชาสัมพันธ์การจัดการแข่งขันและอำนวยความสะดวกในการ

ติดต่อเจ้าหน้าที่เมื่อมีปัญหาในกรณีที่ลานกีฬานั้นๆ ไม่มีเจ้าหน้าที่รับผิดชอบประจำการ

5. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก

ควรมีป้ายประกาศให้ความรู้และรณรงค์เรื่องสุขภาพและเพิ่มจำนวนม้านั่งเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักผ่อนหลังออกกำลังกายเสร็จ นอกจากนี้ควรส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจสอบความเรียบร้อยของลานกีฬาเป็นประจำว่ามีสิ่งอำนวยความสะดวกใดบ้างที่ชำรุดและอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้ใช้บริการ ในเวลากลางคืนควรตรวจสอบว่าไฟที่ให้แสงสว่างมีความสว่างเพียงพอหรือชำรุดเสียหายตรงไหนเนื่องจากผู้ใช้บริการส่วนมากมาใช้บริการในช่วงเย็นไปจนถึงตอนค่ำ ความสว่างของแสงไฟภายในลานกีฬาจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

6. ด้านบุคลากร

ควรมีการจัดอบรมความรู้สำหรับเจ้าหน้าที่ในด้านพลศึกษาและกีฬา เพิ่มการจัดตารางเวลาเพื่อมาให้ความรู้ด้านกีฬาและการออกกำลังกายกับผู้ใช้บริการภายในลานกีฬาเป็นครั้งคราว นอกจากนี้ยังสามารถรับเรื่องปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในลานกีฬาได้อีกด้วย

บรรณานุกรม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2555-2559. (ออนไลน์). http://www.nmt.or.th/Travel/Shared%20Documents/layout.pdf.(30 มี.ค.57)

เชตวัน ใจปลื้ม. (2556). สภาพและความต้องการการออกกำลังกายของประชาชนในอำเภอกาญจนดิษฐ์ จ.สุราษฎร์ธานี 2556. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.86

อทิตญา ขันธทัต. (2555). ปัจจัยที่ส่งเสริมความต้องการในการออกกำลังกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม ปีการศึกษา 2555. มหาวิทยาลัยศรีปทุม.54

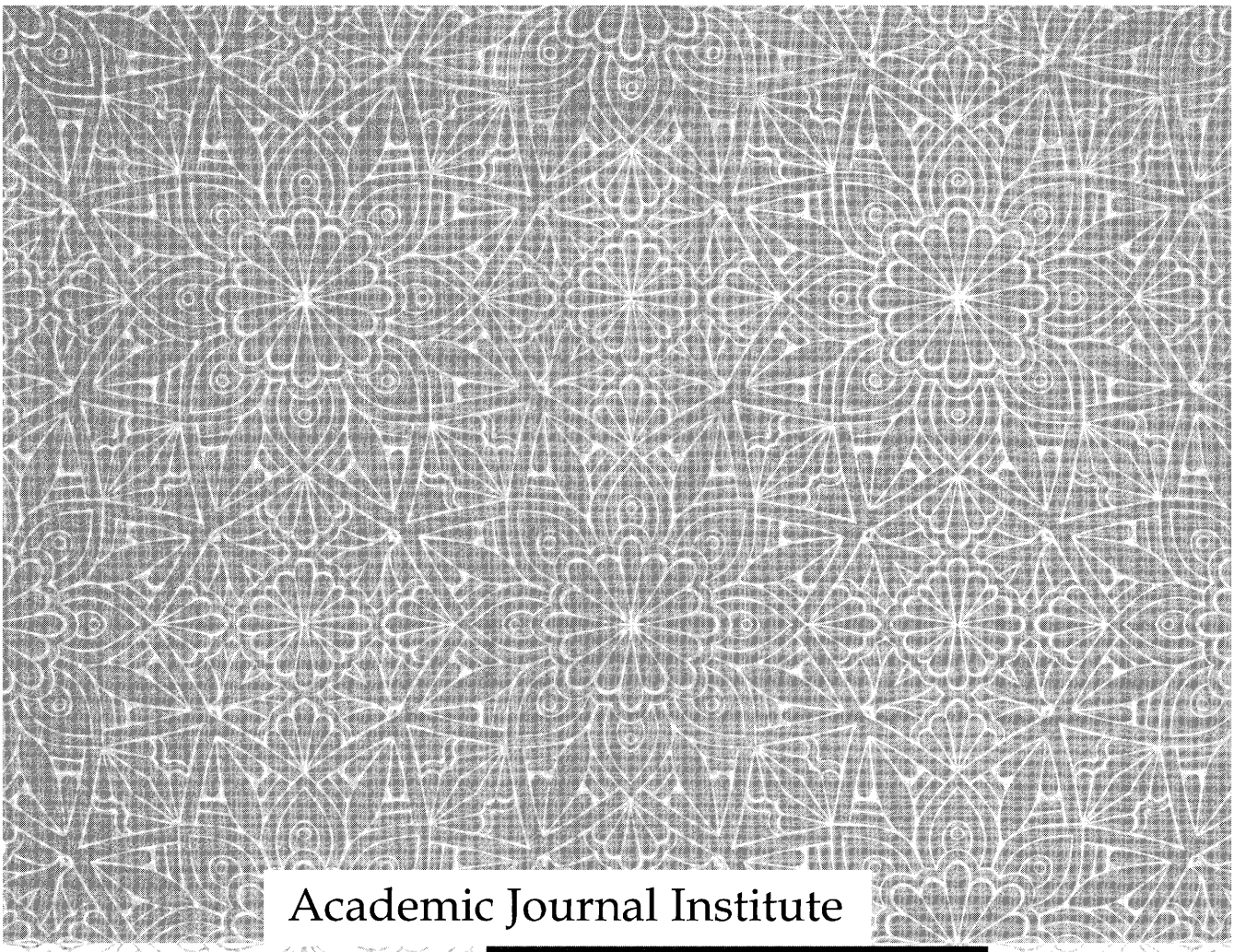
วรัญญู รีรมย์. (2552). ความต้องการจัดบริการด้านการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพประชาชน อำเภอร้องกวาง จังหวัดแพร่. พิมพ์ลักษณ์เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

วัชรพล เคนศรี. (2554). สภาพและความต้องการของบุคคลที่ใช้บริการการออกกำลังกายของมหาลัยมหิดลวิทยาเขตพญาไท 2554. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.61

นฤมล หวานดี. (2551). สภาพและความต้องการการออกกำลังกายในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดกระบี่ 2551. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.72-73

ความต้องการการออกกำลังกายของข้าราชการพลเรือนในกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาประจำปี 2555. วารสารคณะพลศึกษา ปีที่ 15 (ฉบับพิเศษ) 2555.62-63

อภิวันท์ วีระเดโช. (2552). ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการที่มีต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น). มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.88-89

Academic Journal Institute of Physical Education

ความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร

Satisfactions of Clients Towards Bangkok Metropolis New Dimension Youth Centers

เลอลักษณ์ แสงอัมพร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ประชาชนที่เข้ารับบริการในศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่มีค่าความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.95 และมีค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์อัลฟา เท่ากับ 0.91 โดยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า "ที" วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว กรณีผลวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จะทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 20–39 ปี มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี ส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นิสิต/นักศึกษา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท เข้ารับบริการช่วงวันจันทร์–ศุกร์ เวลาตั้งแต่ 17.01 น. เป็นต้นไป โดยเข้ารับบริการสัปดาห์ละ 3–5 วัน ใช้ระยะเวลาในแต่ละครั้ง 1–2 ชั่วโมง โดยส่วนใหญ่มาเข้ารับบริการกับเพื่อน วัตถุประสงค์เพื่อออกกำลังกาย/เล่นกีฬา กิจกรรมที่เข้ามารับบริการมาที่สุดคือ กิจกรรมกีฬา

2. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับความพึงพอใจในการเข้ารับบริการอยู่ในระดับมาก 4 ด้าน ได้แก่ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านอุปกรณ์ ด้านบุคลากร และด้านการประชาสัมพันธ์ ยกเว้นด้านการบริการกิจกรรมนันทนาการ และด้านการจัดการอยู่ในระดับมากที่สุด

3. ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการระหว่างเพศ และอายุ พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ความพึงพอใจ/ ผู้เข้ารับบริการ/ ศูนย์เยาวชนมิติใหม่

Abstract

The purposes of this research aimed to study and compare satisfactions of clients towards Bangkok metropolis new dimension youth centers. Samples consisted of 400 people who participating in the new dimension youth centers. The data were collected by questionnaire, Content validity 0.95 and Alpha coefficient reliability 0.91. The data were then analyzed in terms of percentage, mean, standard deviation, t-test and One-way ANOVA. Scheffe's method was applied to multiple comparisons involving simple pairwise means difference at the level of .05. Theresults were as followed;

1. The sample were female aged 20-39 years old. The education level was Bachelor Degree. They was student. Their income less than 10,000 bath per mount. Thay came sinse 17.01 pm on Monday – Friday. They take 3-5 day per week and spend 1-2 hours per session. Most of them come with friends. The objective is to exercise and play sports. The most popular activity were sports.

2. The majority of respondents had high satisfaction levels in 4 categories which were personnel, location and facilities, equipment and public relations. except recreational services and management were found to be the highest level of categories.

3. Comparison of clients satisfactions during gender and age were found to be significantly different at .05 level.

Keywords : Satisfaction/ clients/ new dimension youth centers

บทนำ

การจะพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า จะต้องมุ่งเน้นการพัฒนาคน ให้เป็นคนที่มีคุณภาพ ซึ่งสิ่งที่สำคัญก็คือ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคมจะต้องดำเนินการอย่างรอบด้าน โดยพัฒนาองค์รวมของความเป็นมนุษย์ให้ครบทุกด้าน ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และสังคม กิจกรรมนันทนาการถือเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ดังนั้นหลายฝ่ายในสังคมทั้งภาครัฐและเอกชน จึงตระหนักถึงความสำคัญของกิจกรรมนันทนาการที่จะเป็นเครื่องมือในการลดปัญหาและพัฒนาสุขภาพกายและใจของประชาชนให้ดียิ่งขึ้น ส่งเสริมให้ประชาชนทุกกลุ่มมีโอกาสได้เข้ารับบริการ ด้านกีฬาและนันทนาการอย่างทั่วถึง เพื่อเสริมสร้างสุขภาพและพลานามัยที่ดี ได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์และสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนได้อย่างยั่งยืน (กรมพลศึกษา, 2555)

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและสังคม นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์รวมด้านการศึกษา อาชีพ และเทคโนโลยี จึงส่งผลให้มีประชากรเข้ามาพำนักอาศัยเป็นจำนวนมาก ด้วยความแออัด และหนาแน่นของประชากรที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพ และสภาพแวดล้อม

ทางสังคมในปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมามากมาย จากนี้ในการประเมินสถานการณ์ในปัจจุบันของแผนปฏิบัติราชการกรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2557 ระบุไว้ว่ายังมีปัญหาในหลายด้านที่กรุงเทพมหานครต้องรีบเร่งแก้ไขและเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับอนาคต ไม่ว่าจะเป็นความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่กลุ่มผู้ด้อยโอกาสไม่สามารถได้รับบริการและการดูแลอย่างทั่วถึง การเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างสังคมที่กลายเป็นสังคมผู้สูงอายุ ปัญหาครอบครัวที่พ่อแม่ใช้เวลาไปกับการหารายได้ ไม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดูบุตรหลานทำให้เด็กขาดความอบอุ่น นำไปสู่ปัญหาเยาวชนติดยาเสพติด คนในสังคมส่วนใหญ่ไม่ใส่ใจดูแลสุขภาพไม่ออกกำลังกายหรือทำกิจกรรมนันทนาการ เนื่องจากต้องแข่งขันกับเวลาและให้ความสำคัญกับการทำงานมากกว่าการดูแลรักษาสุขภาพ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนมีผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตทั้งสิ้น (แผนปฏิบัติราชการกรุงเทพมหานคร, 2557)

นันทนาการเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญในการพัฒนาคุณภาพ ของคน โดยพัฒนาทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้เป็นคนที่สมบูรณ์ นอกจากนี้นันทนาการยังเป็นเครื่องมือในการสร้างฐานรากของสังคม ช่วยสร้างสัมพันธ์ภาพของคนในชุมชนให้เกิดความสมานฉันท์ สามัคคี เสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ทำให้สังคมเกิดความน่าอยู่ (แผนพัฒนานันทนาการแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2555-2559, 2555)

กรุงเทพมหานครในฐานะองค์กรภาครัฐ ที่มีภารกิจและหน้าที่หลักในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในเมืองหลวง จึงได้ดำเนินการจัดตั้งศูนย์เยาวชนขึ้น เพื่อให้เด็ก เยาวชน และประชาชนได้ใช้เป็นสถานที่เล่นกีฬา ออกกำลังกาย และทำกิจกรรมนันทนาการ จากการตระหนักถึงความสำคัญของศูนย์เยาวชน กรุงเทพมหานครจึงได้มีนโยบายในการ พัฒนาศักยภาพของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร และมีการจัดตั้งศูนย์เยาวชนมิติใหม่ของกรุงเทพมหานครขึ้น โดยเปิดให้บริการแห่งแรกในปี พ.ศ. 2550 (ชยพล ศรีหิรัญ, 2552)

ศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครนั้นจะมีรูปแบบที่ทันสมัยทั้งทางกายภาพ วัสดุ อุปกรณ์ มีความสวยงามของอาคารสถานที่และภูมิทัศน์โดยรอบ จะต้องตั้งอยู่บนพื้นที่มากกว่า 3.3 ไร่ ประกอบด้วยอาคาร 3 หลัง ได้แก่ 1. อาคารกิจกรรมเป็นอาคาร 2 ชั้น 2. อาคารกีฬาในร่ม 3. สระว่ายน้ำมาตรฐาน ขนาด 12.50 x 25.00 เมตร นอกจากนี้ยังมีสนามกีฬากลางแจ้งไว้ให้บริการ ศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครมีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย มีการให้บริการอินเตอร์เน็ตห้องฉายภาพยนตร์ และบัตรสมาชิกแบบสมาร์ทการ์ด รวมทั้งเพิ่มกิจกรรมให้มีความหลากหลายครบวงจรให้ตรงตามความต้องการของประชาชนทุกกลุ่ม สามารถใช้บริการได้ทั้งครอบครัว ศูนย์เยาวชนมิติใหม่อยู่ในความดูแลของสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว ปัจจุบันกรุงเทพมหานครมีการเปิดให้บริการศูนย์เยาวชนมิติใหม่แล้วทั้งสิ้น 9 แห่ง เพื่อให้บริการประชาชนในกรุงเทพมหานคร ให้ได้ใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมนันทนาการที่เป็นประโยชน์ สร้างความสุขทั้งทางกายและทางจิตใจและช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดียิ่งขึ้น (สำนักวัฒนธรรม กีฬาและการท่องเที่ยว, 2555)

ปัจจุบันกรุงเทพมหานครยังคงให้ความสำคัญและดำเนินการพัฒนาการให้บริการสวัสดิการสังคมแก่ประชาชนอย่างต่อเนื่อง โดยมีการกำหนดยุทธศาสตร์ในแผนปฏิบัติราชการกรุงเทพมหานคร

ประจำปี พ.ศ. 2557 กล่าวคือยุทธศาสตร์ที่ 4 พัฒนากรุงเทพมหานครให้เป็นมหานครแห่ง คุณภาพชีวิตที่ดีและมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม โดยมีแนวทางการพัฒนาด้านการกีฬาและนันทนาการ ดังนี้ 1) พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของสถานบริการด้านกีฬาและนันทนาการ โดยเพิ่มสถานบริการและนันทนาการ ปรับปรุงสถานที่และอุปกรณ์ ด้านกีฬาและนันทนาการให้ได้มาตรฐาน 2) ส่งเสริมการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพให้กับประชาชน โดยส่งเสริมให้ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพและบุคคลกลุ่มพิเศษให้สามารถออกกำลังกายและเล่นกีฬาได้ 3) ส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรด้านกีฬาและนันทนาการ โดยส่งเสริมและพัฒนาบุคลากรทางการกีฬาและนันทนาการ ให้มีความรู้และทักษะสามารถนำไปใช้ปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นที่พึงพอใจแก่ผู้เข้ามาใช้บริการ 4) พัฒนาการบริหารจัดการด้านกีฬาและนันทนาการให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลโดยการพัฒนาระบบบริหารจัดการ สร้างกระแสความนิยมของประชากรในการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาและนันทนาการ โดยส่งเสริมและเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ด้านการกีฬาและนันทนาการอย่างทั่วถึง 5) ส่งเสริมและพัฒนาบริการด้านกีฬาและนันทนาการโดยจัดกิจกรรมขั้นพื้นฐานและกิจกรรมพิเศษแก่สมาชิกและประชาชนทุกกลุ่มเป้าหมายให้มีความรู้และเห็นความสำคัญของการใช้เวลาว่างที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์อย่างมีคุณค่า (แผนปฏิบัติราชการกรุงเทพมหานคร, 2557)

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ปฐมาภรณ์ วิษณุกิจไพบูลย์ (2541) ได้ให้ความเห็นว่า การดำเนินงานของศูนย์เยาวชนไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ในการศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้ทราบปัญหาในการดำเนินงาน ซึ่งสามารถสรุปเป็น 3 ประเด็น คือ ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อมเมือง ปัญหาทางด้านอาคารสถานที่และปัญหาทางด้านกิจกรรมที่ให้บริการ โดยงานวิจัยนี้ได้เสนอแนวทางการพัฒนาศูนย์เยาวชนดังนี้ ทางด้านการเลือกสถานที่ตั้งนั้นควรคำนึงถึงสิ่งแวดล้อมเมือง คือ ระบบขนส่งมวลชน ลักษณะประชากร และการใช้ที่ดินโดยรอบ และทางด้านการประชาสัมพันธ์นั้นควรมีการเผยแพร่สถานที่ตั้ง และบทบาทหน้าที่ของศูนย์เยาวชน ทางด้านอาคารสถานที่นั้นควรมีการจัดหาพื้นที่เพิ่มหรือเพิ่มการจัดกิจกรรมนอกสถานที่สำหรับศูนย์เยาวชนที่มีขนาดเล็ก และทางด้านกิจกรรมนั้นควรมีการปรับปรุงให้มีความทันสมัย หลากหลาย และตรงกับความต้องการของเยาวชน

ดังนั้นจากการศึกษาเอกสาร ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยจึงเห็นถึงปัญหาในการดำเนินงาน และความสำคัญของศูนย์เยาวชนมิติใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นสวัสดิการทางสังคมที่ภาครัฐได้ดำเนินการและให้บริการแก่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย และเพื่อให้การดำเนินงานของศูนย์เยาวชนมิติใหม่มีความสอดคล้องและตอบสนองต่อยุทธศาสตร์ในแนวทางการพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานเพื่อตอบสนองความพึงพอใจสูงสุดของผู้เข้ารับบริการ และเป็นแนวทางในการส่งเสริม ปรับปรุง พัฒนากิจกรรม และบริการให้ตรงกับความสนใจเพื่อความพึงพอใจของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครจำแนกตามเพศและกลุ่มอายุ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร จำนวน 9 แห่ง โดยประกอบไปด้วย ศูนย์เยาวชนบางกะปิ, ศูนย์เยาวชนสะพานสูง, ศูนย์เยาวชนหนองจอก, ศูนย์เยาวชนทวีวัฒนา, ศูนย์เยาวชนจตุจักร, ศูนย์เยาวชนดอนเมือง, ศูนย์เยาวชนบางแค, ศูนย์เยาวชนบางขุนเทียน และศูนย์เยาวชนลุมพินี สังกัดกองนันทนาการ สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากขนาดประชากรที่มาใช้บริการศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2555 ทั้ง 9 ศูนย์ มีจำนวน 1,803,910 คน (จากสถิติผู้มาใช้บริการศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร ประจำปี 2555 ของสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว) เมื่อคำนวณหากลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ ยามาเน่ (Yamanae,1973) โดยกำหนดความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้เท่ากับ ร้อยละ 5 หรือ .05 ได้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยโดยมีการแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามในการเข้ารับบริการในศูนย์เยาวชนมิติใหม่ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบสำรวจรายการ (Checklist)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร แบบสอบถามมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale)

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open Ended) เกี่ยวกับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการให้บริการศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน นำมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาร้อยละ (Percenage) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. ข้อมูลเกี่ยวกับการเข้ารับบริการในศูนย์เยาวชนมิติใหม่ของผู้ตอบแบบสอบถาม นำ

ข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครของผู้ตอบแบบสอบถาม นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4. ทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยจำแนกตามเพศ ใช้การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยการทดสอบค่าที (t-test) และจำแนกตามกลุ่มอายุ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of variance: ANOVA) เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายกลุ่ม กรณีพบค่าความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีเชฟเฟ (Scheffe's method)

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบ สอบถาม

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีช่วงอายุระหว่าง 20–39 ปี มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี มีอาชีพเป็นนักเรียน/นิสิต/นักศึกษา และมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท

2. ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามในการเข้ารับบริการในศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เข้ามารับบริการในช่วงวันจันทร์ – ศุกร์ ตั้งแต่ เวลา 17.01 น. เป็นต้นไป ส่วนใหญ่เข้ามารับบริการ 3–5 วันต่อสัปดาห์ ใช้เวลาในการเข้ารับบริการแต่ละครั้ง 1–2 ชั่วโมง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อออกกำลังกาย/เล่นกีฬา ส่วนใหญ่มากับเพื่อน และเลือกทำกิจกรรมกีฬา

3. ความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร

ความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครโดยรวมทั้ง 6 ด้าน อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ผู้เข้ารับบริการมีความพึงพอใจระดับมากที่สุด 2 ด้าน คือ ด้านการบริการกิจกรรมนันทนาการ และด้านการจัดการ ส่วนด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านอุปกรณ์ ด้านบุคลากร และด้านการประชาสัมพันธ์ ผู้เข้ารับบริการมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

4. การเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยจำแนกตามเพศ และอายุ

4.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร ของผู้ตอบแบบสอบถาม ระหว่างเพศ ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบรายด้าน พบว่า ด้านบุคลากรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ ผลการวิจัยพบว่า ระดับความพึงพอใจของผู้ตอบแบบสอบถามโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านอุปกรณ์ ด้านบุคลากร ด้านการจัดการ ด้านการบริการกิจกรรมนันทนาการ และด้านการประชาสัมพันธ์ มีระดับความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลและจากการสรุปผลการวิจัย เรื่องความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร สามารถนำประเด็นมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20–39 ปี รองลงมามีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพเป็นนักเรียน/นิสิต/นักศึกษา มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 บาท ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า คนที่อยู่ในวัยเรียนและวัยผู้ใหญ่ที่เริ่มเข้าสู่การทำงานนั้น มีภาระหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบมาก ในวัยเรียนจะต้องรับผิดชอบด้านการเรียน การสอบแข่งขัน ทั้งยังต้องได้รับการพัฒนาทักษะด้านต่างๆ ในวัยทำงานจะต้องรับผิดชอบในหน้าที่การงาน การดูแลครอบครัว และมีการแข่งขันทางสังคมสูง ส่งผลให้ร่างกายและจิตใจเกิดความตึงเครียด และมีความวิตกกังวลในการดำเนินชีวิต ประชาชนจึงมีความต้องการกิจกรรมนันทนาการเพื่อช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดในด้านต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ (2540) ได้ศึกษาและสรุปทฤษฎีพลังงานส่วนเกิน (Surplus Energy Theory) ไว้ว่า นอกเหนือจากพลังงานที่ใช้เพื่อการดำรงชีพ ร่างกายยังมีพลังงานที่สะสมไว้เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การเล่นเกม การต่อสู้ของเด็กเพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตทางร่างกาย และสอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ (2540) ได้ศึกษาและสรุปทฤษฎีนันทนาการ (Recreation Theory) ไว้ว่า การเล่นหรือการทำกิจกรรมนันทนาการช่วยส่งเสริมวิถีทางชีวิตของบุคคลในช่วงเวลาว่าง ทำให้เกิดความสดชื่น ผ่อนคลายความตึงเครียด ช่วยเสริมสร้างพลังงาน ประสบการณ์ใหม่ๆ และช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดียิ่งขึ้น

2. จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เข้ามารับบริการในช่วงวันจันทร์ – วันศุกร์ ช่วงเวลาตั้งแต่ 17.01 น. เป็นต้นไป ส่วนใหญ่เข้ามารับบริการสัปดาห์ละ 3–5 วัน โดยใช้เวลาในการเข้ามารับบริการครั้งละ 1–2 ชั่วโมง มีวัตถุประสงค์ในการเข้ามารับบริการเพื่อออกกำลังกาย/เล่นกีฬา รองลงมาเพื่อพักผ่อน/ลดความเครียด ซึ่งผู้มารับบริการส่วนใหญ่มากับเพื่อน โดยส่วนใหญ่เข้ามารับบริการกิจกรรมกีฬา รองลงมากิจกรรมออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความสนใจในกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ อาจเนื่องมาจากความต้องการผ่อนคลายความตึงเครียดจากการเรียน การทำงาน สภาวะสังคมที่เร่งรีบ ปัญหาสภาพการจราจรที่ติดขัด จึงส่งผลให้ประชาชนส่วนใหญ่ใช้เวลาว่างหลังเลิกเรียนหรือหลังเลิกงาน ในการทำกิจกรรมดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ (2557) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของนันทนาการไว้ว่า เพื่อพัฒนาอารมณ์สุขโดยอาศัยกิจกรรมนันทนาการต่างๆ เป็นสื่อกลางในช่วงเวลาว่างหรือเวลาอิสระ ซึ่งถือได้ว่านันทนาการเป็นกระบวนการที่เสริมสร้างและพัฒนาอารมณ์สุขของบุคคลและชุมชน นอกจากนี้นันทนาการยังเป็นกระบวนการที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพ

ชีวิตของบุคคลและสังคมอีกด้วย โดยกิจกรรมนันทนาการนั้นช่วยพัฒนาความสามารถ และสมรรถภาพ ส่งเสริมสุขภาพกายและสุขภาพจิตให้สมบูรณ์ ทั้งยังช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ลดความวิตกกังวล และเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนทุกกลุ่มในสังคม และยังสอดคล้องกับ อังศุมาพร เทียมเพ็ชร์ (2556) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของประชาชนในสนามกีฬาแห่งชาติ ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ โดยเข้ามาใช้บริการในช่วงวันจันทร์ – วันศุกร์ ส่วนใหญ่เข้ามาใช้บริการตั้งแต่เวลาประมาณ 15.01-18.00 น. โดยเข้ามาใช้บริการสัปดาห์ละ 3-5 วัน ซึ่งส่วนใหญ่มาใช้บริการกับเพื่อน และเข้ามาใช้บริการเพื่อออกกำลังกายและผ่อนคลายความตึงเครียด

3. ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก ยกเว้นสถานที่มีความสะอาด สวยงาม อยู่ในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะศูนย์เยาวชนมิติใหม่ได้รับการปรับปรุงและพัฒนาทำให้มีอาคารสถานที่ทันสมัย เพียงพอและเหมาะสมสำหรับการทำกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งมีการปรับปรุงภูมิทัศน์ให้มีความสะอาด สวยงาม สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ นพวรรณ อนุโยธา (2541) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการใช้บริการออกกำลังกายและพักผ่อนของผู้มาใช้บริการสวนสุขภาพ จังหวัดเลย พบว่า ผู้มาใช้บริการมีความต้องการด้านสถานที่ อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับมาก

4. ด้านอุปกรณ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านอุปกรณ์อยู่ในระดับมากทุกประเด็น โดยมีความพึงพอใจในเรื่องอุปกรณ์ที่ใช้มีความเหมาะสมกับกิจกรรมมากที่สุด อาจเป็นเพราะศูนย์เยาวชนมิติใหม่ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการจัดหาวัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและเพียงพอ รวมทั้งมีอุปกรณ์ที่ทันสมัย ได้มาตรฐาน และปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับ อทิตญา ขันธทัต (2555) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งเสริมความต้องการในการออกกำลังกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า อุปกรณ์การออกกำลังกายมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการออกกำลังกาย

5. ด้านบุคลากร ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านบุคลากรอยู่ในระดับมากทุกประเด็น อาจเป็นเพราะศูนย์เยาวชนมิติใหม่มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ต่อผู้มาใช้บริการ ซึ่งสอดคล้องกับ เพชรรัตน์ ภู่พันธ์ (2550) ได้ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในด้านบุคลากรอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีความพึงพอใจในผู้ให้บริการที่มีใจรักบริการ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีบุคลิกภาพที่ดี สะอาด เรียบร้อย มีมารยาทดี มากที่สุด และสอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ และดำรัส ดาราศักดิ์ (2520) ได้กล่าวไว้ว่า บุคลากรในการดำเนินการจัดกิจกรรมนันทนาการ หรือผู้นำนันทนาการมีความจำเป็นอย่างมาก เพื่อให้การจัดกิจกรรมให้คนในสังคมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามวัตถุประสงค์ และสามารถตอบสนองความ

ต้องการของผู้เข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการได้

6. ด้านการจัดการ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความพึงพอในด้านการจัดการอยู่ในระดับมาก ยกเว้นค่าสมาชิกมีความเหมาะสม มีการจัดการด้านความสะอาดที่เหมาะสม และสนับสนุนการมีส่วนร่วมของสมาชิกผู้รับบริการอยู่ในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะศูนย์เยาวชนมิติใหม่มีแนวทางในการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เข้ารับบริการเกิดความพึงพอใจ อาทิ มีการเก็บค่าสมาชิกอย่างเหมาะสม มีระบบการสมัครสมาชิกที่รวดเร็วทันสมัย มีระบบรักษาความปลอดภัยที่เหมาะสม รวมทั้งเปิดโอกาสให้ผู้เข้ารับบริการมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและการจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับ อภิวันท์ วีระเดโช (2552) ได้ศึกษาเรื่องความพึงพอใจของผู้ใช้บริการที่มีต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น) ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บริการมีความพึงพอใจด้านการจัดการและการดำเนินการอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะเรื่องค่าสมาชิกมีความเหมาะสม และการสมัครสมาชิกมีความสะดวกสบาย

7. ด้านการบริการกิจกรรมนันทนาการ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความพึงพอใจ ด้านการบริการกิจกรรมนันทนาการอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกิจกรรมนันทนาการที่ให้บริการมีความหลากหลายน่าสนใจและกิจกรรมนันทนาการก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัว เพื่อน และผู้เข้ารับบริการด้วยกัน อยู่ในระดับมากที่สุด อาจเป็นเพราะศูนย์เยาวชนมิติใหม่มีการให้บริการกิจกรรมที่หลากหลายตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการได้ ส่งผลให้ผู้รับบริการเกิดความสุขในการทำกิจกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ ชยพล ศรีหิรัญ (2552) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของศูนย์เยาวชนมิติใหม่ของกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สมาชิกของศูนย์เยาวชน มีความพึงพอใจในด้านการจัดกิจกรรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับ สมบัติ กาญจนกิจ (2557) กล่าวว่า กิจกรรมนันทนาการเป็นกระบวนการที่เสริมสร้างและพัฒนาอารมณ์สุขของบุคคลและชุมชนเป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์ใหม่ๆ และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของบุคคลและชุมชนในการทำกิจกรรมต่างๆ ตามความสมัครใจ

8. ด้านการประชาสัมพันธ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีความพึงพอใจด้านการประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมากทุกประเด็น อาจเป็นเพราะศูนย์เยาวชนมิติใหม่มีการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารและกิจกรรมต่างๆผ่านสื่อหลากหลายช่องทางอย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้เกิดความพึงพอใจ ซึ่งสอดคล้องกับสมปอง จันทรี (2546) กล่าวว่า การให้บริการแก่ผู้ชมกีฬาต้องมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการแข่งขันกีฬาที่จัดขึ้นให้ผู้สนใจได้รับทราบอย่างสม่ำเสมอ

9. การเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร ของผู้ตอบแบบสอบถาม ระหว่างเพศชายและเพศหญิง ผลการวิจัยพบว่า โดยภาพรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบรายด้าน พบว่า ด้านบุคลากรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศชายมีความพึงพอใจโดยรวมมากกว่าเพศหญิง ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เข้ามารับบริการกิจกรรมกีฬาและออกกำลังกาย เพื่อ

สุขภาพ ซึ่งผู้เข้ารับบริการที่เป็นเพศหญิงอาจมีความต้องการการดูแลเอาใจใส่ กระตือรือร้น และให้คำแนะนำในการในการทำกิจกรรมต่างๆ จากเจ้าหน้าที่หรือบุคลากรของศูนย์เยาวชนมิติใหม่มากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับ นิภา แก้วศรีงาม (2527) กล่าวไว้ว่า เพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน ตั้งแต่ด้านโครงสร้างสรีระ ความต้องการ ความคิดเห็น ทัศนคติ เป็นต้น และยังสอดคล้องกับ ชนุดร ธีรวัฒนอมร (2554) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการส่วนประสมทางการตลาดของผู้ใช้บริการทางการกีฬาและการออกกำลังกายในสนามกีฬาแห่งชาติ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บริการเพศหญิงมีความต้องการด้านบุคลากรมากกว่าเพศชาย

10. การเปรียบเทียบความแตกต่างของปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร ของผู้ตอบแบบสอบถาม ระหว่างช่วงอายุที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีช่วงอายุแตกต่างกัน มีระดับความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุกด้าน ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า อาจเป็นเพราะช่วงวัยที่แตกต่างกันจะมีความต้องการในด้านต่างๆ แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ปรมะ สตะเวทิน (2541) ได้กล่าวไว้ว่า อายุเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนมีความเหมือนหรือแตกต่างกันในเรื่องความคิดหรือพฤติกรรม การวิจัยทางจิตวิทยาพบว่า คนที่มีวัยต่างกันจะมีความต้องการในสิ่งต่างๆ แตกต่างกันไปด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร” ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

1. จากผลการศึกษาความพึงพอใจของผู้เข้ารับบริการที่มีต่อศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานครนั้น ควรมีการพัฒนาการให้บริการรายด้านทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านอุปกรณ์ ด้านบุคลากร ด้านการจัดการ ด้านการบริการกิจกรรมนันทนาการ และด้านการประชาสัมพันธ์ อย่างต่อเนื่องเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ และเพื่อตอบสนองความพึงพอใจสูงสุดของผู้เข้ารับบริการ

2. กรุงเทพมหานครควรมีการติดตามประเมินผลการดำเนินงานของศูนย์เยาวชนมิติใหม่อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการปรับปรุงและพัฒนาศูนย์เยาวชนมิติใหม่ให้สามารถให้บริการประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความต้องการของผู้ใช้บริการศูนย์เยาวชนมิติใหม่กรุงเทพมหานคร

2. ควรมีการศึกษารูปแบบการบริหารจัดการหรือการดำเนินงานให้บริการทางการกีฬา การออกกำลังกาย และกิจกรรมนันทนาการของศูนย์เยาวชนมิติใหม่ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการดำเนินงานของศูนย์เยาวชนมิติใหม่ต่อไป

บรรณานุกรม

กรมพลศึกษา. (2550). แผนพัฒนานันทนาการแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2555 - 2559). กรุงเทพมหานคร: ไอเดียสแควร์.

กรุงเทพมหานคร. (2555). สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร ปี 2555. กรุงเทพมหานคร: บริษัท โอ.เอส.พริ้นติ้ง เฮ้าส์ จำกัด.

กรุงเทพมหานคร. (2557). แผนปฏิบัติราชการกรุงเทพมหานคร ประจำปี พ.ศ. 2557. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www.bangkok.go.th/pipd/page/sub/5380/แผนปฏิบัติราชการกรุงเทพมหานคร-ประจำปี พ.ศ.-2557 [2558, กุมภาพันธ์ 24].

ชนุดร ธีรวัฒนอมร. (2554). ความต้องการส่วนประสมทางการตลาดของผู้ใช้บริการทางการกีฬาและการออกกำลังกายในสนามกีฬาแห่งชาติ. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชยพล ศรีหิรัญ. (2552). แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานของศูนย์เยาวชนมิติใหม่ของกรุงเทพมหานคร. ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยนเรศวร.

นพวรรณ อนุโยธา. (2541). ความต้องการใช้บริการออกกำลังกายและพักผ่อนของผู้มาใช้บริการสวนสุขภาพจังหวัดเลย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

นิภา แก้วศรีงาม.(2527).จิตวิทยาองค์การ. กรุงเทพมหานคร:ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ปฐมาภรณ์ วิษณุกิจไพบูลย์. (2541). แนวทางการพัฒนาศูนย์เยาวชนในกรุงเทพมหานคร. ปริญญาการวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต, สาขาการวางผังเมือง ภาควิชาการวางแผนภาคและเมือง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรมะ สตะเวทิน. (2541). การสื่อสารมวลชน กระบวนการและทฤษฎี.พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.

เพชรรัตน์ ภู่พันธ์. (2550). ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ กาญจนกิจ. (2540). นันทนาการชุมชนและโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ กาญจนกิจ. (2557). นันทนาการและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมบัติ กาญจนกิจ และดำรัส ดาราศักดิ์. (2520). สันทนาการชั้นนำ. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมปอง จันทรี. (2544). ความพึงพอใจของผู้มาใช้บริการศูนย์กีฬา สนามกีฬาสมโภชเชียงใหม่ 700 ปี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, สาขาการจัดการทางการกีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล.

อทิตญา ขันธทัต. (2555). ปัจจัยที่ส่งเสริมความต้องการในการออกกำลังกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีปทุม. บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจการกีฬาและการบันเทิง มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

อภิวันท์ วีระเดโช. (2552). ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการที่มีต่อการจัดกิจกรรมนันทนาการของศูนย์เยาวชนกรุงเทพมหานคร (ไทย-ญี่ปุ่น). ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อังศุมาพร เทียมเพ็ชร์. (2556). ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนันทนาการของประชาชนในสนามกีฬาแห่งชาติ. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Yamane, T. (1973). Statistic: An Introductory Analysis. Tokyo: Harper International Edition.

แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬา เพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา

The Management Problems Solution of Center for Sport Excellence Institute of Physical Education

ณัฐชานิตย์ ธนธรรมพานนท์
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหา และศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาสภาพและปัญหาเป็นผู้บริหารระดับสูง และระดับปฏิบัติการของสถาบันการพลศึกษาซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำงานเกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสถาบันการพลศึกษาโดยตรง จำนวน 55 คน การศึกษาแนวทางการแก้ปัญหามีผู้ทรงคุณวุฒิเข้าร่วมในการสนทนากลุ่ม จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถามสภาพและปัญหา ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ และด้านการควบคุม มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.23-0.80 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป และสรุปความคิดเห็นแนวทางการแก้ปัญหาจากการสนทนากลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ และด้านการควบคุมโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. แนวทางการแก้ปัญหาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผน กำหนดแผนเป็นระยะให้สอดคล้องกับระยะเวลาการปฏิบัติงาน จัดทำแผนบริหารจัดการความเสี่ยง จัดทำระบบสารสนเทศให้ทันสมัย นำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนานักกีฬา ด้านการจัดองค์กรกำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอน จัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬามาให้ให้คำปรึกษา อีกทั้งให้ทำความร่วมมือกับบุคลากรองค์กรต่างๆ ด้านการนำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินงาน การเสนอแนะและให้มีการประเมินความพึงพอใจ สร้างความตระหนักแก่นักกีฬาให้ปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบ ด้านการควบคุมให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะ และนำผลการประเมินมาปรับปรุง จัดทำขั้นตอน กระบวนการปฏิบัติงานรวมทั้งให้มีการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานในปีที่ผ่านมาเพื่อนำมาปรับวางแผนการดำเนินงาน

Abstract

The purpose of this research is to identify problems and propose solutions in managing Center for Sports Excellence of Institute of Physical Education. The sample size consists of 55 executives and operations officers at the Institute of Physical Education; who are directly involved with Center for Sports Excellence. The methodology of this study is a focus group discussion amongst 8 experts; identifying problems and proposing solutions in planning, organizing, leading and controlling Center for Sports Excellence. Statistical analysis application was used, deriving standard deviations at 0.23-0.80 at 0.87 confidence level

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สถาบันการพลศึกษาเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดตั้งขึ้นในสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ทำหน้าที่ในด้านการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ประกอบด้วย 17 วิทยาเขต บทบาทการดำเนินงานของสถาบันการพลศึกษาคือการทำหน้าที่ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การกีฬาของประเทศไทยเพื่อมุ่งสู่การเป็นสถาบันชั้นนำ ที่ผลิตและพัฒนาบุคลากรด้านการพลศึกษา กีฬาและสุขภาพสู่ความเป็นเลิศระดับมาตรฐานสากลอย่างยั่งยืน นอกเหนือจากการจัดการด้านการศึกษาแล้ว สถาบันการพลศึกษายังได้รับนโยบายจากกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาให้ดำเนินการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อสนับสนุนแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติในยุทธศาสตร์การพัฒนาการกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษาได้จัดตั้งศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศให้เป็นส่วนราชการภายในโดยดำเนินการทั้ง 17 วิทยาเขตทั่วประเทศ ดำเนินงานเพื่อการส่งเสริมให้ผู้มีความสามารถด้านการกีฬาให้มีโอกาสเข้าร่วมการพัฒนาความสามารถ การแข่งขันโดยมุ่งเน้นความเป็นเลิศในการแข่งขันกีฬาทั้งระดับชาติและนานาชาติ ซึ่งผลการดำเนินงานที่ผ่านมา จากการประเมินของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบบริหารราชการ (ก.พ.ร.) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 พบว่า ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด ในส่วนของนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาระดับชาติและนานาชาติ และจากรายงานสรุปผลการประเมินผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ 2550 และ 2551 พบว่า ร้อยละของนักกีฬาในศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศที่เข้าร่วมการแข่งขันระดับชาติหรือนานาชาติมีเพียงร้อยละ 63.87 และร้อยละ 69.80 ตามลำดับ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ต่ำเมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในการดำเนินงานของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในเบื้องต้นยังไม่สามารถดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ และมีปัญหาในการดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหารจัดการในด้านต่างๆ เช่น ขาดการวางแผนที่ชัดเจน นักกีฬายังไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ รูปแบบการดำเนินงานไม่เป็นรูปธรรมชัดเจน ขาดการกำกับติดตามประเมินผลความก้าวหน้าของนักกีฬา เป็นต้น

ปัจจุบันการดำเนินงานของศูนย์ฝึกกีฬาเพื่อความเป็นเลิศมักประสบปัญหาในการดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหารจัดการในด้านต่างๆ เช่น การวางแผน การจัดองค์การ การพัฒนานักกีฬา การ

เสริมสร้างประสบการณ์แข่งขัน การติดตามและประเมินผล และยังขาดข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และประยุกต์ใช้ในการดำเนินงาน ซึ่งถ้าหากได้มีการศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาอย่างเป็นระบบแล้ว จะทำให้ได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับสภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา ในอันที่จะนำไปพัฒนาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศต่อไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัย เรื่องสภาพ ปัญหา และแนวทางแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา

2. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. จากการศึกษาครั้งนี้จะทำให้ทราบถึงสภาพปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

2. สามารถใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานและเป็นข้อเสนอแนะทางเลือกเพื่อนำไปพัฒนาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นผู้บริหารระดับสูง และระดับปฏิบัติการของสถาบันการพลศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มที่ทำงานเกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศของสถาบันการพลศึกษาโดยตรง จำนวน 55 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ประกอบด้วย รองอธิการบดีสถาบันการพลศึกษาประจำวิทยาเขต จำนวน 11 คน หัวหน้าศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ จำนวน 11 คน ผู้ฝึกสอนกีฬา จำนวน 33 คน

1.2 แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศใช้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการบริหารจัดการองค์กรกีฬาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการสนทนากลุ่มได้มาโดยการคัดเลือกแบบเทคนิคการบอกต่อ (Snowball Method) จำนวน 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยต่างๆ และจากการปฏิบัติงานของศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษา ใน 4 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ และด้านการควบคุม ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามประเภท

มาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) 5 ระดับ เมื่อได้ทราบผลด้านสภาพและปัญหาแล้ว เลือกปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ข้อที่มีปัญหาระดับมากและมากที่สุด นำมาเสนอในการสนทนากลุ่มเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหา

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ จากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติ แล้วจึงนำผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปแปลผล จัดสนทนากลุ่มโดยเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งเป็นผู้บริหารระดับสูง และระดับปฏิบัติการของสถาบันการพลศึกษาเป็นกลุ่มที่ทำงานเกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ เป็นนักวิชาการด้านการบริหารจัดการกีฬา มีผลงานการบริหารองค์กรกีฬาเป็นที่ยอมรับในวงการกีฬา 8 คน มาร่วมอภิปรายหาแนวทางแก้ปัญหา โดยนำผลของสภาพปัญหาในระดับมากและมากที่สุดมาเป็นประเด็นในการอภิปราย แล้วสรุปข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา จากการสนทนากลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป โดยทำการวิเคราะห์ดังนี้

1. หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม

2. หาค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

3. วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยนำมาแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ

4. วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ในด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ และด้านการควบคุม ใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

5. วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสนทนากลุ่ม โดยสรุปความคิดเห็น ข้อเสนอแนะและแนวทางการแก้ปัญหาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เข้าร่วมสนทนากลุ่ม

สรุปผลการวิจัย

1. สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ และด้านการควบคุม โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา รายข้อที่มีปัญหาในระดับมาก นำมาหาแนวทางการแก้ปัญหาโดยการสนทนากลุ่ม ได้ผลดังนี้

แนวทางการแก้ปัญหาด้านการวางแผน

การกำหนดระยะเวลาในการปฏิบัติงานให้มีผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดยการกำหนดแผนเป็นระยะ โดยให้สอดคล้องกับระยะเวลาการปฏิบัติงานในการพัฒนานักกีฬาให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

การจัดทำแผนการบริหารจัดการความเสี่ยงการดำเนินงาน ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดยกำหนดให้ทุกศูนย์ต้องมีการบริหารจัดการความเสี่ยงในทุกด้าน ในการวางแผนต้องวิเคราะห์ตามบริบทของแต่ละศูนย์ฯ

การจัดทำระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการวางแผน ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดยศูนย์ฯ ทุกศูนย์ฯ ต้องจัดทำระบบสารสนเทศให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน มีการจัดทำเวปไซต์และฐานข้อมูลของศูนย์ฯ

การนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาศักยภาพนักกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดยเสนอว่าการวางแผนพัฒนานักกีฬาควรคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละชนิดกีฬา แล้วจึงนำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาในด้านต่างๆ มาพัฒนานักกีฬา โดยจะต้องมีการวางแผนในเรื่องของเครื่องมืออุปกรณ์โภชนาการ ชีวกลศาสตร์ เทคโนโลยีทางการกีฬา ฯลฯ เป็นต้น และควรจะมีผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาพัฒนานักกีฬาควบคู่กับผู้ฝึกสอน

แนวทางการแก้ปัญหาด้านการจัดองค์กร

การจัดหาผู้ฝึกสอนที่มีความรู้ความสามารถในการฝึกนักกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดย ให้มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนให้ชัดเจนว่าควรผ่านการอบรม มีการรับรองความสามารถของผู้ฝึกสอน ผู้ฝึกสอนต้องผ่านการคัดเลือกตามชนิดกีฬานั้นๆ ซึ่งในการจัดผู้ฝึกสอนมาฝึกสอนในแต่ละชนิดกีฬานั้นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของอัตราส่วนจำนวนผู้สอนต่อจำนวนนักกีฬาชนิดนั้น และมีการอบรมพัฒนาผู้ฝึกสอนอย่างต่อเนื่องตลอดจนมีการประเมินสมรรถนะของผู้ฝึกสอนทุกปี ศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศต้องมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ กำกับ ดูแลผู้ฝึกสอนโดยตรง โดยจัดให้สอดคล้องกับโครงสร้างของศูนย์ฯ

การจัดหานักวิทยาศาสตร์การกีฬาที่มีความรู้ความสามารถในการพัฒนานักกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดย จัดให้มีนักวิทยาศาสตร์การกีฬาแต่ละสาขามาให้ความรู้และให้คำปรึกษาในการพัฒนานักกีฬาแต่ละชนิดกีฬา

การสร้างความร่วมมือในการพัฒนานักกีฬากับหน่วยงานภายนอก ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดย ทำความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอย่างจริงจัง มีการบูรณาการทำความร่วมมือกับเครือข่ายเพื่อให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในเรื่องของสถานที่ การพัฒนาความรู้ การพัฒนานักกีฬา การพัฒนาผู้ฝึกสอน วิทยาการใหม่ๆ เป็นต้น

แนวทางการแก้ปัญหาด้านการนำ

การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษาควรมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินงานทุกส่วนของศูนย์ฯ มีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อศูนย์ และเปิดโอกาสให้มีการประเมินความพึงพอใจทุกปี

การพัฒนาความรู้ คุณธรรม จริยธรรมแก่ผู้ฝึกสอนกีฬาและนักกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดยเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ จัดอบรมเพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมแก่ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา

ระเบียบวินัยและความรับผิดชอบของนักกีฬา ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดย สร้างความตระหนักแก่นักกีฬาให้รู้หน้าที่ที่รับผิดชอบและการประพฤติปฏิบัติตนของนักกีฬา

แนวทางการแก้ปัญหาด้านการควบคุม

การแก้ไขความบกพร่องในการปฏิบัติงาน ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดย ให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะ นำผล

มาปรับปรุงการปฏิบัติงาน จัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน มีการปฐมนิเทศสอนงานแก่บุคลากร กำหนดกรอบภารกิจของงานให้ชัดเจน และจัดทำขั้นตอนกระบวนการปฏิบัติงานให้ชัดเจน

การทบทวนและการปรับวิธีการควบคุมเมื่อสถานการณ์เปลี่ยนแปลง ผู้ทรงคุณวุฒิได้เสนอแนวทางการแก้ปัญหาโดย มีการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานในปีที่ผ่านมาแล้วนำมาปรับเพื่อวางแผนการดำเนินงานในครั้งต่อไป มีการทบทวนแผนการปฏิบัติงาน และแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามและประเมินผล

อภิปรายผลการวิจัย

1. ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาด้านการวางแผน

ศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศควรมีการกำหนดแผนเป็นระยะ โดยให้สอดคล้องกับระยะเวลาการปฏิบัติงานในการพัฒนานักกีฬาให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ กำหนดให้ทุกศูนย์ต้องมีการบริหารจัดการความเสี่ยงในทุกด้าน ในการวางแผนต้องวิเคราะห์ตามบริบทของศูนย์กีฬาแต่ละศูนย์ฯ ทุกศูนย์ฯ ต้องจัดทำระบบสารสนเทศให้ทันสมัยและเป็นปัจจุบัน มีการจัดทำเวปไซต์และฐานข้อมูลของศูนย์ฯ การวางแผนพัฒนานักกีฬาควรคำนึงถึงความแตกต่างของแต่ละชนิดกีฬาแล้วจึงนำหลักวิทยาศาสตร์การกีฬาในด้านต่างๆ มาพัฒนานักกีฬา โดยจะต้องมีการวางแผนในเรื่องของเครื่องมืออุปกรณ์ โภชนาการ ชีวกลศาสตร์ เทคโนโลยีทางการกีฬา ฯลฯ เป็นต้น และควรจะมีผู้เชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์การกีฬามาพัฒนานักกีฬาควบคู่กับผู้ฝึกสอน ดังที่ อนิวัช แก้วจำนงค์ (2550) กล่าวถึงความสำคัญของการวางแผนว่าเป็นช่วยให้มีการคาดคะเนปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ ในการวางแผนทุกครั้ง ผู้บริหารต้องพยากรณ์เพื่อคาดการณ์สิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคตทั้งในระยะสั้น ระยะปานกลาง และระยะยาว ทั้งนี้เพื่อป้องกันหรือแก้ไขได้ทันท่วงทีก่อนที่ปัญหาเหล่านั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อแผนงานที่วางไว้สอดคล้องกับ นิกร สีแล (2551) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา กระทรวงท่องเที่ยวและการกีฬา กรณีศึกษากลุ่มภาคกลาง พบว่า การวางแผนที่มีการกำหนดนโยบายจากส่วนกลางเกี่ยวกับเป้าหมาย และกรอบการดำเนินงานชัดเจน ส่งผลให้การบริหารจัดการด้านการวางแผนมีความชัดเจนเป็นรูปธรรม การที่ไม่มีเป้าหมายในระยะกลางและระยะยาว มีเพียงแผนการดำเนินงานระยะสั้นที่ใช้ได้ปีเดียว การดำเนินงานจึงเป็นไปตามที่ได้รับมอบหมายตามที่มีความรู้ และความเข้าใจของผู้บริหารในแต่ละวิทยาเขต ทำให้ทิศทางการดำเนินงานออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกันออกไป

2. ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาด้านการจัดองค์กร

การจัดหาผู้ฝึกสอนที่มีความรู้ความสามารถในการฝึกนักกีฬา ควรมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ฝึกสอนให้ชัดเจนว่าควรผ่านการอบรม มีการรับรองความสามารถของผู้ฝึกสอน ผู้ฝึกสอนต้องผ่านการคัดเลือกตามชนิดกีฬานั้นๆ ซึ่งในการจัดผู้ฝึกสอนมาฝึกสอนในแต่ละชนิดกีฬานั้นต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของอัตราส่วนจำนวนผู้สอนต่อจำนวนนักกีฬาชนิดนั้น และมีการอบรมพัฒนาผู้ฝึกสอนอย่างต่อเนื่องตลอดจนมีการประเมินสมรรถนะของผู้ฝึกสอนทุกปี ศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศต้องมีหน่วยงานที่รับผิดชอบ กำกับ ดูแลผู้ฝึกสอนโดยตรง โดยจัดให้สอดคล้องกับโครงสร้างของศูนย์ฯ จัดหา

นักวิทยาศาสตร์การกีฬาที่มีความรู้ความสามารถในการพัฒนานักกีฬา โดยให้มีนักวิทยาศาสตร์การกีฬาแต่ละสาขามาให้ความรู้และให้คำปรึกษาในการพัฒนานักกีฬาแต่ละชนิดกีฬา สร้างความร่วมมือในการพัฒนานักกีฬากับหน่วยงานภายนอก ทำความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนอย่างจริงจัง มีการบูรณาการทำความร่วมมือกับเครือข่ายเพื่อให้ความช่วยเหลือสนับสนุนในเรื่องของสถานที่ การพัฒนาความรู้ การพัฒนานักกีฬา การพัฒนาผู้ฝึกสอน วิทยาการใหม่ๆ ฯลฯ เป็นต้น สอดคล้องกับ วิบูลย์ สุขยานุดิษฐ์ (2541) ได้ศึกษาการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ตามความคิดเห็นของบุคลากร ในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า ผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษา มีความเห็นด้วยเกี่ยวกับการพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ด้านบทบาทหน้าที่การดำเนินงานด้านกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ด้านการบริหาร การพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ ด้านความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น ของสถาบันอุดมศึกษา ทั้งผู้บริหาร อาจารย์ นักศึกษา มีความคิดเห็นว่าควรมีการร่วมมือกับองค์กรต่างๆ เพื่อช่วยในการพัฒนากีฬา และในการดำเนินงานด้านกีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันอุดมศึกษา ควรมีการพัฒนาร่วมกันทั้งสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและสถาบันอุดมศึกษาของเอกชน มีการแลกเปลี่ยนบุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญมาให้คำปรึกษาและให้ความรู้

3. ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาด้านการนำการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม ผู้ที่เกี่ยวข้องกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษาควรมีส่วนร่วมในการวางแผน การดำเนินงานทุกส่วนของศูนย์ฯ มีส่วนร่วมในการเสนอแนะแนวทางต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อศูนย์ และเปิดโอกาสให้มีการประเมินความพึงพอใจจัดให้มีการพัฒนาความรู้คุณธรรม จริยธรรมแก่ผู้ฝึกสอนกีฬาและนักกีฬา โดยเชิญวิทยากรมาให้ความรู้ จัดอบรมเพื่อส่งเสริมและพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมแก่ผู้ฝึกสอน และนักกีฬา สร้างความตระหนักแก่นักกีฬาให้รู้หน้าที่ที่รับผิดชอบ และการประพฤติปฏิบัติตนของนักกีฬา ดังที่ รังสรรค์ ประเสริฐศรี (2549, หน้า 242) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมเป็นเทคนิคซึ่งเป็นผลมาจากทฤษฎีการจูงใจและการวิจัยการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน การปฏิบัติงานของบุคคลจะมีความรู้ทั้งในด้านปัญหาและผลลัพธ์ การมีส่วนร่วมที่ถูกต้องจะเป็นทั้งการจูงใจและความรู้ที่มีคุณภาพสำหรับความสำเร็จขององค์กร การมีส่วนร่วมจะรวมถึงการยอมรับเป็นการทำให้คนรู้สึกถึงความสำเร็จ การมีส่วนร่วมไม่ได้หมายความว่าจะทำให้ผู้บริหารมีอำนาจน้อยลง แต่การกระตุ้นให้ผู้ใต้บังคับบัญชามีส่วนร่วมจะช่วยให้ผู้บริหารต้องรับฟังความคิดเห็นอย่างระมัดระวัง สอดคล้องกับ มงคลชัย บุญแก้ว (2551) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารจัดการในการส่งเสริมและพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศในมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์ ได้สรุปว่า การชี้นำ ด้านภาวะผู้นำ และแรงจูงใจ ผู้บริหารส่วนใหญ่มีภาวะผู้นำซึ่งจะส่งผลให้ผู้ใต้บังคับบัญชาปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ ผู้บริหารต้องเป็นแบบอย่างให้กับผู้ใต้บังคับบัญชา ในส่วนของผู้ฝึกสอนต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับนักกีฬา และตัวนักกีฬาเองต้องรักษาระเบียบวินัย ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่วางไว้

4. ปัญหาและแนวทางการแก้ปัญหาด้านการควบคุม

การแก้ไขความบกพร่องในการ ควรให้มีการประเมินผลการดำเนินงานเป็นระยะ นำผลมาปรับปรุงการปฏิบัติงาน จัดทำคู่มือการปฏิบัติงาน

มีการปฐมนิเทศสอนงานแก่บุคลากร กำหนดกรอบภารกิจของงานให้ชัดเจน และจัดทำขั้นตอนกระบวนการปฏิบัติงานให้ชัดเจน มีการวิเคราะห์ผลการดำเนินงานในปีที่ผ่านมาแล้วนำมาปรับเพื่อวางแผนการดำเนินงานในครั้งต่อไปมีการทบทวนแผนการปฏิบัติงาน และแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามและประเมินผล ดังที่ประสิทธิ์ หนูกุ้ง (2535) กล่าวว่า ผู้บริหารต้องจัดให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานหรือกิจกรรมต่างๆ ของตนเองและผู้ร่วมงานอย่างสม่ำเสมอ ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบความก้าวหน้าของงานกับประสิทธิภาพว่าเกิดความประหยัดงบประมาณหรือต้นทุน ประหยัดทรัพยากร ประหยัดเวลา รวดเร็ว ทันเวลา มีคุณภาพ จนกระทั่งได้ผลผลิตที่ดีเพียงใด รวมไปถึงความมีประสิทธิผลว่าการดำเนินงานของสมาคมบรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายหรือไม่ มีการติดตามผลอย่างเป็นระบบ มีความน่าเชื่อถือสอดคล้องกับการศึกษาของรัตนากฤษ ยูรประถม (2547) ที่ได้ศึกษาสภาพและปัญหาในการบริหารจัดการสถานออกกำลังกายในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งก็พบว่า ขาดหลักเกณฑ์ในการควบคุมติดตามและประเมินผล วิธีในการประเมินผลไม่เหมาะสมไม่ และได้เสนอแนะว่าการประเมินผลควรประเมินให้ครอบคลุมทั้งความรู้ เจตคติและการปฏิบัติ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทั้งในระยะสั้น และระยะยาว อีกทั้งยังมีผลต่อความต่อเนื่องในการดำเนินการนำผลการประเมินผลมาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แนวทางการแก้ปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษานี้ผลที่ได้ควรนำไปใช้จริงกับศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ

2. จากโครงสร้างของศูนย์กีฬาควรจัดให้มีหน่วยงานกำกับดูแล ตลอดจนอบรม พัฒนาความรู้แก่ผู้สอนกีฬาโดยตรง

3. การแก้ปัญหาศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา ควรมีการร่วมมือกันเพื่อส่งเสริมพัฒนากันอย่างจริงจัง โดยมีการร่วมมือกับองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนากีฬา

บรรณานุกรม

การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2546). คู่มือการจัดทำแผนพัฒนาสมาคมกีฬาแห่งประเทศไทยสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: นิวไทยมิตรการพิมพ์.

กลุ่มพัฒนายุทธศาสตร์ สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา. (2550). แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การค้าของ สกสค.

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์. (2550). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลขององค์กร. วันที่ค้นข้อมูล 25 ธันวาคม 2551, เข้าถึงได้จาก http://www.ifd.or.th.

คุณวุฒิ คนฉลาด. (2540). การพัฒนาองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 2). ชลบุรี : กองบริการการศึกษา, มหาวิทยาลัยบูรพา.

คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2546). จิตวิทยาการทำงานร่วมกัน. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เจริญ เจษฎาวัลย์. (2546). การบริหารความเสี่ยง. กรุงเทพฯ: พอดี.

เจนเนตร มณีนาค, กรกนก วงศ์พานิช, ปัญจมน แก้วมีแสง และดรุณรัตน์ พึ่งตน. (2548). การบริหารจัดการความเสี่ยงระดับองค์กร. กรุงเทพฯ: ซัม ซัส เท็ม.

ชาย โพธิสิตา. (2550). ศาสตร์และศิลป์แห่งการวิจัยเชิงคุณภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.

ณัฏฐพันธ์ เขจรนันท์ และฉัตยาพร เสมอใจ. (2547). การจัดการ. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

ณัฏฐา ถือซื่อ. (2542). การศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานของศูนย์พลศึกษาและกีฬาจังหวัด. การค้นคว้าอิสระ, ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพวรรณ หล่อสุวรรณรัตน์. (2546). ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

ทัศนีย์ ตั้งบุญเกษม. (2551). การบริหารเชิงกลยุทธ์. วันที่ค้นข้อมูล 15 มกราคม 2552, เข้าถึงได้ จาก www.jobpub.com/articles/showarticle.asp?id=1251.

ธนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ. (2547). การจัดการสมัยใหม่. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์เสมาธรรม.

ธร สุนทรายุทธ. (2550). การบริหารจัดการความเสี่ยงทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: เนติกุลการพิมพ์.

นิกร สีแล. (2551). สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศ สถาบันการพลศึกษา กระทรวงท่องเที่ยวและกีฬา กรณีศึกษาในกลุ่มภาคกลาง. การค้นคว้าอิสระ, ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา, คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา, มหาวิทยาลัยบูรพา.

บรรจง อมรชีวิน. (2547). วัฒนธรรมข้ามชาติกับการบริหารและการเจรจาต่อรอง. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.

บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว. (2535, กรกฎาคม). อ้างอิงประชากรเมื่อใช้เครื่องมือแบบส่วนประมาณค่ากับกลุ่มตัวอย่าง. วารสารการวัดผลการศึกษา มศว. มหาสารคาม, 5(3), 22-25.

ประกิต หงษ์แสนยาธรรม. (2552, 21 มกราคม). หัวหน้าศูนย์กีฬาเพื่อความเป็นเลิศในสถาบันการพลศึกษาวิทยาเขตกรุงเทพ. สัมภาษณ์.

ประชุม โพธิกุล. (2549). เส้นทางสู่ความเป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่. วันที่ค้นข้อมูล 19 สิงหาคม 2549, เข้าถึงได้จาก http://www.moe.go.th/wija/big%20lader.htm.

ประสิทธิ์ หนูกุ้ง. (2535). “ผู้บริหารกับการบริหารเวลา” จุลสารพัฒนาข้าราชการพลเรือน”. ฉบับที่ 2. เมษายน-มิถุนายน.

พยอม วงศ์สารศรี. (2542). องค์การและการจัดการ. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์สภา.

พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต). (2545). ธรรมกับไทยในสถานการณ์ปัจจุบัน (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.

พิสณุ ฟองศรี. (2550). การประเมินทางการศึกษา : แนวคิดสู่การปฏิบัติ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: เทียมฝ่าการพิมพ์.

ไพรัช เมฆอาภรณ์. (2545). ผู้นำ. ข้าราชการ, 47(5), 57-64.

มงคลชัย บุญแก้ว. (2551). สภาพและปัญหาในการบริหารจัดการในการส่งเสริมและพัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศของมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มรัตนโกสินทร์. การค้นคว้าอิสระ,ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา, คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา, มหาวิทยาลัยบูรพา.

รังสรรค์ ประเสริฐศรี. (2549). การจัดการสมัยใหม่. กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.

วิเชียร วิทยอุดม. (2548). ทฤษฎีองค์การ. กรุงเทพฯ: ธีระฟิล์มและไซแท็กซ์.

วิษณุ ทรัพย์สมบัติ. (2541). ผลการประเมินความต้องการจำเป็นด้านสภาพแวดล้อมโรงเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษา : การเปรียบเทียบระหว่างการใช้เทคนิคเสียงจากภาพและเทคนิคการสนทนากลุ่ม. ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. ภาควิชาวิจัยการศึกษา, คณะครุศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วันชัย มีชาติ. (2550). การบริหารองค์การ (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์, สมชาย หิรัญกิตติ, ลัทธิกาล ศรีวะรมย์, สุดา สุวรรณาภิรมย์ และชวลิต ประภาวนนท์. (2545). องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: ธรรมสาธร.

สถาบันการพลศึกษา. (2548). พระราชบัญญัติสถาบันการพลศึกษา พ.ศ. 2548. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.

_____. (2549). คำชี้แจงประกอบการแบ่งส่วนราชการภายในสถาบันการพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. เอกสารอัดสำเนา

_____. (2549). ประวัติสถาบันการพลศึกษา. วันที่ค้นข้อมูล 12 มกราคม 2552, เข้าถึงได้จาก http://www.ipe.ac.th/main/view.php?group=2&id=2.

_____. (2549). โครงสร้างการบริหารงานสถาบันการพลศึกษา. วันที่ค้นข้อมูล 12 มกราคม 2552, เข้าถึงได้จาก http://www.ipe.ac.th/main/view.php?group=2&id=349.

_____. (2549). รายงานประจำการศึกษา 2549 สถาบันการพลศึกษา. ม.ป.ท.

_____. (2550). รายงานสรุปผลการประเมินการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ 2551 (รอบ 12 เดือน). กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

_____. (2551). คู่มือรับรองการปฏิบัติราชการของสถาบันการพลศึกษา ประจำปีงบประมาณ 2551. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

สมพงษ์ ชาตะวิถี. (2552, 25 มีนาคม). อธิการบดีสถาบันการพลศึกษา. สัมภาษณ์.

สมยศ นาวีการ. (2537). การบริหารพฤติกรรมองค์การ. กรุงเทพฯ: ผู้จัดการ.

สราวุฒิ พงษ์พิพัฒน์. (2551). สภาพและปัญหาการบริหารจัดการศูนย์กีฬาและศูนย์วิทยาศาสตร์

เสน่ห์ จุ้ยโต. (2548). องค์การสมัยใหม่ (พิมพ์ครั้งที่ 3). นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมาธิราช.

สาคร สุขศรีวงศ์. (2551). การจัดการ: จากมุมมองนักบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จี.พี. ไซเบอร์พรินท์.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2547). การประเมินผลโครงการ : หลักการและการประยุกต์. กรุงเทพฯ: สามลดา.

สุกัญญา โฆวิไลกูล. (2547). การวิเคราะห์ระบบเพื่อการบริหารสถาบันอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพานี สฤษฎ์วานิช. (2549). พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่. แนวคิด และทฤษฎี. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2547). ภาวะผู้นำในยุคปฏิรูปการศึกษา. วิชาการราชภัฏกรุงเก่า, 11(20), 76-81.

สุรัสวดี ราชกุลชัย. (2546). การบริหารสำนักงาน (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสนาะ ติเยาว์. (2546). หลักการบริหาร (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อนิวัช แก้วจำนงค์. (2550). หลักการจัดการ. สงขลา: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยทักษิณ.

อุทัย บุญประเสริฐ. (2529). การติดต่อสื่อสารในองค์การและการบริหาร. กรุงเทพฯ: ม.ป.ท.

Anthony, Robert A., & Govindarajan, Vijay. (2003). Management Control System. New York: IRWIN.

Australian Sports Commission. (2004). Planning in Sport. Retrieved June 9, 2005, from http:// www.ausport.gov.au /nso

Chappelet, J.L. and Bayle, E. (2005). Strategic and Performance Management of Olympic Spot Organizations. United States: Human Kinetics.

Bateman, Thomas S., & Snell, Scott A. (1999). Management : Building Competitive Advantage. (4th ed.), Boston: Irwin McGraw-Hill, inc.

Beer, Mike. (2003). Managing Change and Transition. (ภักดี เมฆเจริญ,แปล). กรุงเทพฯ: เอ็กเปอร์เน็ท.

Bertrand, J.T., Brown, J.E., & Ward, V.M. (1992). Technique for analyzing focus group data. Journal of Evaluation Review. 16, 198-209.

Best, J. W., & Kahn, J. V. (1993). Research in education. (7th ed.). Boston: Allyn and Bacon.

Bridges, J., & Roquemore, L. (2001). Management for Athletic/Sport Administration. (3rd ed.). Georgia: ESM Books.

Carrell, M.R., Jennings, D.F.,& Heavrin, C. (1997). Fundamental of Organization Behavior. International Edition, Singapore : Simon & Schuster Asia.

Carroll, S.J., & Gillen, D.J. (1987). "Are the classical Management Functions Useful in

Academic Journal Institute

of Physical Education

ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน ของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

Factors Affecting the Quality of Practicum Teacher Students' Classroom Action Researches at the Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

ไพญาดา สังข์ทอง
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และทำการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบทีละขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีทั้งหมด 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ การให้คำปรึกษาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_5) แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_3) ความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_1) และการบริหารเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_4) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 สามารถร่วมกันทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ร้อยละ 74.80 และสามารถนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$Y' = 11.388 + 7.173X_5 + 6.559X_3 + 0.233X_1 + 3.401X_4$$

และในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z'_Y = 0.358Z_5 + 0.282Z_3 + 0.249Z_1 + 0.174Z_4$$

คำสำคัญ: คุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน / นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู

Abstract

The purpose of this research was to study the factors affecting the quality of practicum teacher students' classroom action researches at the Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University. Ninety subjects were stratified randomly sampled from 2016 academic year practicum teacher students' at the Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University. Questionnaires on factors affecting the quality of practicum teacher students' classroom action researches at the Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University were used and analyzed by using Stepwise Multiple Regression Analysis.

It was found that factors in descending influence order affecting the quality of practicum teacher students' classroom action researches were: Counseling of classroom action research (X5), Motivation of classroom action research (X3), knowledge of classroom action research (X2) and Time management of classroom action research (X4) at 0.05 level of significance respectively, and could be used to predict quality with 74.80% accuracy using the following predictive equations:

In terms of raw scores:

$$Y' = 11.388 + 7.173X_5 + 6.559X_3 + 0.233X_1 + 3.401X_4$$

And in terms of standard scores:

$$Z'_Y = 0.358Z_5 + 0.282Z_3 + 0.249Z_1 + 0.174Z_4$$

Keywords: Quality of Classroom Action Research / Practicum Teacher Student

บทนำ

มาตรฐานการผลิตบัณฑิตในวิชาชีพครู ได้ถูกกำกับด้วยองค์กรวิชาชีพทางการศึกษา ตามมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 ที่กำหนดให้ คุรุสภาเป็นองค์กรที่มีบทบาทในการกำหนดมาตรฐานวิชาชีพออกและเพิกถอนใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ กำกับดูแลการปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพ และจรรยาบรรณของวิชาชีพ รวมทั้ง การพัฒนาวิชาชีพทาการศึกษาในพ.ศ. 2556 คุรุสภาได้ประกาศยกเลิกมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ พ.ศ. 2548 แล้วออกข้อบังคับคุรุสภา ว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพ พ.ศ. 2556 สำหรับผู้ที่ต้องการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา และสถาบันการศึกษายึดเป็นมาตรฐานในการผลิตบัณฑิตวิชาชีพครู จะต้องมีคุณลักษณะและคุณภาพที่พึงประสงค์ ในการประกอบวิชาชีพทางการศึกษา (คณะกรรมการคุรุสภา, 2557) ซึ่งมาตรฐานวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพครู ในหมวด 1(ก) มาตรฐานความรู้ ประกอบด้วยความรู้ 11 ข้อ และในข้อ 7 คือ การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้เป็นอาวุธ ที่สำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพครู ที่จะนำไปสู่การพัฒนาผู้เรียน และโดยส่วนมาก ครูผู้สอนจะนิยมทำวิจัยที่เรียกว่า

การวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) หรือวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research) ซึ่งประโยชน์ประการแรกของการทำวิจัยในชั้นเรียนนั้น เพื่อพัฒนาผู้เรียน และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน และในประการที่สอง ครูสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น หรือพัฒนานวัตกรรมที่เป็นประโยชน์ ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนในวิชาที่ตนเองรับผิดชอบ ทั้งนี้จะสังเกตเห็นได้ว่า การทำวิจัยในชั้นเรียน มีส่วนช่วยพัฒนาศักยภาพของครู ให้สูงขึ้นจากการลงมือปฏิบัติการด้วยตนเอง จากการสำรวจและทดสอบความคิดใหม่ๆ วิธีการใหม่ๆ หรือวัสดุอุปกรณ์ใหม่ๆ ในการจัดการเรียนรู้ ผลจากการวิจัยดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนหลักสูตรและการสอนต่อไป (เกษร กุณาใหม่, 2549; นพเก้า ณ พัทลุง, 2554; มณีรัตน์ จอมพุก, 2550; สุภาวดี ปานสกุล, 2550; วาโร เพ็งสวัสดิ์, 2546) ในปัจจุบันบทบาทหน้าที่ของครู มีมากกว่า การให้ความรู้แก่ผู้เรียนเพียงอย่างเดียว ครูผู้สอน จะต้องเป็นนักวิจัยร่วมด้วยเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน และเพื่อแสวงหากลวิธี ในการจัดการเรียนการสอนต่างๆ ตลอดจนสร้างสรรค์สื่อนวัตกรรมทางการศึกษา ในการพัฒนาผู้เรียนให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้ให้มากที่สุด กนิษฐา เชาว์วัฒนากุล (2553) กล่าวไว้ว่า การผลิตครูในปัจจุบัน ยังพบว่าไม่เอื้อต่อการพัฒนาครู ให้เป็นครูนักวิจัยทั้งทางด้านความรู้เจตคติ ทักษะ และแหล่งสนับสนุนการเรียนรู้ ทำให้ครูขาดความรู้และเทคนิคในการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย ซึ่งหากครูผู้สอนเป็นนักวิจัยร่วมด้วยแล้ว ย่อมจะส่งผลต่อการจัดการเรียนการสอนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการสอน ที่อาศัยห้องเรียนเป็นสนามสำหรับการค้นคว้าวิจัย เพื่อตอบข้อสงสัยหรือแก้ไขปัญหาต่างๆ ในการเรียนการสอน ดังนั้นการเตรียมนิสิตไปสู่การเป็นครูนักวิจัยร่วม ย่อมส่งผลดีต่อวงการศึกษาไทยและประเทศชาติ จึงควรมีการผลักดันให้นิสิตเห็นความสำคัญของการทำวิจัยในชั้นเรียน และถือว่าเป็นบทบาทที่สำคัญของคณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในการผลิตบัณฑิตทางพลศึกษา และสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องออกสู่วิชาชีพครู เพื่อเป็นการส่งเสริมและสร้างมาตรฐาน ของนิสิตหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต ของคณะพลศึกษา ให้เป็นครูนักวิจัยที่ดีและมีคุณภาพ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัย ในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และนำมาเป็นข้อมูล ในการวางแผนพัฒนานิสิตหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต ให้สามารถทำงานวิจัยในชั้นเรียนที่ดี และมีคุณภาพในขณะฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู และนำไปสู่แนวทางการผลิตครูนักวิจัยที่ดีต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ในปีการศึกษา 2559 จำนวน 125 คน

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษามหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 90 คน กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้กฎแห่งความชัดเจน (Rule of Thumb) แฮร์และคนอื่นๆ (Hair et al., 2006) และชูแมคเกอร์และโลแมกซ์ (Schumacher & Lomax, 2010) ได้แนะนำไว้ว่าในการวิเคราะห์องค์ประกอบควรมีอัตราส่วนระหว่างกลุ่มตัวอย่างต่อตัวแปรไม่ควรน้อยกว่า 10:1 การวิจัยครั้งนี้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง 20 คน ต่อ 1 ตัวแปร ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

การพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูล

การศึกษานี้ ผู้วิจัยคำนึงถึงการยินยอมของกลุ่มตัวอย่างเป็นสำคัญ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณลักษณะ ตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการขอจริยธรรมสำหรับโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ ได้รับการพิจารณาและได้รับ ใบอนุญาตหนังสือรับรองเลขที่ SWUEC/E-108/2559

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

1) ความรู้ ในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_1)
2) เจตคติ ต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_2)
3) แรงจูง ใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_3)
4) การบริหารเวลา ในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_4)
5) การให้คำปรึกษา สำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_5)
6) สิ่งสนับสนุน ในการทำวิจัยในสถานศึกษา (X_6)

ตัวแปรตาม คือ คุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะ พลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คำถามในการวิจัย

ปัจจัย ด้านความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน เจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียน แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน การบริหารเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียน การให้คำปรึกษาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน และสิ่งสนับสนุนในการทำวิจัยในสถานศึกษา สามารถร่วมทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้หรือไม่

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. แบบประเมิน คุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีลักษณะเป็นการประเมินการให้คะแนนแบบรูบริค (Scoring Rubrics) โดยมีทั้งหมด 10 ข้อ ประเมินรูบริคแบบแยกส่วน (Analytic Rubrics)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

นำแบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้อง แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัย

ในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณทีละขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมุติฐาน โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 1 ปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตัวพยากรณ์	b	Std. Error	β	t	p
ค่าคงที่	11.388	5.421	-	2.101*	0.039
1. การให้คำปรึกษาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_5)	7.173	1.521	0.358	4.715*	0.000
2. แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_3)	6.559	1.882	0.282	3.486*	0.001
3. ความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_1)	0.233	0.061	0.249	3.825*	0.000
4. การบริหารเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_4)	3.401	1.346	0.174	2.526*	0.013
Adjusted R^2 0.748					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 1 แสดงปัจจัย ที่มีผลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน ของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 4 ปัจจัย โดยเรียงลำดับ จากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ การให้คำปรึกษาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_5) แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_3) ความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_1) และการบริหารเวลา ในการทำวิจัยในชั้นเรียน (X_4) ซึ่งปัจจัยทั้ง 4 นี้ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสามารถร่วมกันทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน ของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ร้อยละ 74.80 และได้นำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ มาเขียนสมการในรูปของคะแนนดิบได้ดังนี้

สมการพยากรณ์คุณภาพงานวิจัย:

$$Y' = 11.388 + 7.173X_5 + 6.559X_3 + 0.233X_1 + 3.401X_4$$

จากสมการถดถอยแสดงว่า ค่าคงที่ของคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน มีค่าเท่ากับ 11.388 โดยหากมีการให้คำปรึกษา สำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 7.173 คะแนน และหากนิสิตมีแรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 6.559 คะแนน หากนิสิตมีความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 0.233 คะแนน หากนิสิตมีการบริหารเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 3.401 คะแนน และเมื่อให้ Z_5 เป็นคะแนนมาตรฐาน ของการให้คำปรึกษา สำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน Z_3 เป็นคะแนนมาตรฐาน ของแรงจูงใจ ในการทำวิจัยในชั้นเรียน Z_1 เป็นคะแนนมาตรฐาน ของความรู้ในการ

ทำวิจัยในชั้นเรียน และ Z_4 เป็นคะแนนมาตรฐาน ของการบริหารเวลา ในการทำวิจัยในชั้นเรียน ทำให้เขียนสมการ ในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์คุณภาพงานวิจัย:

$$Z'_Y = 0.358Z_5 + 0.282Z_3 + 0.249Z_1 + 0.174Z_4$$

จากสมการถดถอยมาตรฐาน แสดงว่า โดยหากมีการให้คำปรึกษา สำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนนมาตรฐาน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 0.358 คะแนนมาตรฐาน หากนิสิตมีแรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนนมาตรฐาน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 0.282 คะแนนมาตรฐาน หากนิสิตมีความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนนมาตรฐาน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 0.249 คะแนนมาตรฐาน หากนิสิตมีการบริหารเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียนเพิ่มขึ้น 1 คะแนนมาตรฐาน คาดว่าคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนจะเพิ่มขึ้น 0.174 คะแนนมาตรฐาน

อภิปรายผล

งานวิจัยในชั้นเรียนจะมีคุณภาพดีได้นั้นจะต้องเกิดจากองค์ประกอบหลายอย่าง โดยจากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบปัจจัยที่ร่วมกันทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน ของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ คือ การให้คำปรึกษาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน ความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน และการบริหารเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้มากที่สุด เพราะการให้คำปรึกษามีส่วนช่วยให้นิสิตมีความมั่นใจในการทำวิจัยในชั้นเรียนของตนเอง จากการได้รับคำปรึกษาทางด้านวิชาการ หลักการวิจัย กรอบแนวคิด กระบวนการวิจัย การแก้ไขปัญหาการตัดสินใจและแก้ไขปัญหา ระหว่างการทำวิจัยในชั้นเรียนของนิสิต ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพของงานวิจัยในชั้นเรียน กัลยาณี ภูมูลมี (2556) กล่าวว่า ควรมีผู้เชี่ยวชาญให้ความช่วยเหลือ และชี้แนะในการทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการทำวิจัย จะส่งผลให้ความรู้ ทัศนคติ และคุณภาพของงานวิจัยเพิ่มขึ้น การได้รับคำปรึกษาจากผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในการทำวิจัยในชั้นเรียน จึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะบุคคลที่นิสิตใกล้ชิดและไว้วางใจ จึงเป็นบทบาทที่สำคัญของ ครูพี่เลี้ยง อาจารย์นิเทศก์ศึกษาทั่วไป และอาจารย์นิเทศก์วิชาเฉพาะ ในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นิสิตสามารถตัดสินใจและแก้ไขปัญหาในชั้นเรียนที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง มัลลวีร์ อดุลวัฒนศิริ (2552) ชี้ให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในตนเองและสิ่งแวดล้อม ลดระดับความเครียด และความไม่สบายใจที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม พัฒนาทักษะสังคม ทักษะการจัดการกับปัญหา ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่พึงประสงค์ ทั้งนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะคอยเอื้ออำนวยให้ผู้รับคำปรึกษา ได้มีโอกาสสำรวจตนเอง แสดงความรู้สึกและความ

คิดเห็น กล้าเผชิญความจริง ตลอดจนความพยายามที่จะปรับเปลี่ยน พฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาของตนเอง ผู้ที่อยู่ในฐานะให้คำปรึกษา จะต้องมีประสบการณ์ในเรื่องนั้นๆ อย่างดี เพื่อที่จะอำนวยความสะดวก ในการตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง ท่ามกลางบรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง และมีความเข้าใจกับผู้มาขอรับคำปรึกษาอย่างถูกต้องได้ (Corey, 2004; กาญจนา ไชยพันธุ์, 2549; สมใจ ตันติวัฒน์, 2554) เหตุนี้จึงทำให้ปัจจัยการให้คำปรึกษามีอิทธิพลต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฐิติรัตน์ ตุ้ยเขียว (2558) ได้ศึกษาแนวทางการส่งเสริม การทำวิจัยในชั้นเรียนของผู้บริหารสถานศึกษา ในโรงเรียนอำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง ว่าการส่งเสริมบุคลากรในการทำวิจัยในชั้นเรียน ควรมีผู้เชี่ยวชาญ หรือศึกษานิเทศก์มาให้คำแนะนำ และเป็นที่ปรึกษาแก่ครูอย่างต่อเนื่อง และงานวิจัยของ ปิยะเมศ อินทจำรัส (2554) พบว่า หลังศึกษาการให้คำปรึกษาการทำวิจัยในชั้นเรียน ครูที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียน และเจตคติต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

2. แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้น เป็นปัจจัยที่สามารถทำนาย คุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้เป็นลำดับที่ 2 เพราะแรงจูงใจ คือสิ่งเร้าที่มากระตุ้นให้นิสิตเกิดการแสดงพฤติกรรม การทำงานวิจัยในชั้นเรียน เป็นกระบวนการทางจิตใจ ที่สัมพันธ์กันกับสภาพแวดล้อมและสถานการณ์ที่นิสิตได้ประสบอยู่ ไปสู่พฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการพื้นฐานของตนเอง สอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจของ มาสโลว์ (Maslow, 1954) กล่าวไว้ว่า การตอบสนองความต้องการพื้นฐาน เป็นสิ่งสำคัญ ในการคงสถานภาพของการเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ การรู้ถึงคุณค่าในตนเอง การยอมรับจากบุคคลรอบข้างภาย หลังจากที่ประสบความสำเร็จจากสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นความต้องการขั้นสูงสุดหรือขั้นสุดท้าย และจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการขั้นที่ 1-4 เรียบร้อยแล้ว การทำงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตนั้น ถูกวางให้เป็นเป้าหมายสำคัญอีกส่วนหนึ่ง ให้กับนิสิตในการประเมินผล คะแนนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เพื่อให้นิสิตประสบความสำเร็จในการทำวิจัยในชั้นเรียนที่ดี จึงควรมีแรงจูงใจให้นิสิตแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ ต่องานวิจัยในชั้นเรียน สอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการขั้นพื้นฐาน 3 ประการ เม็กเคแลนด์ (McClelland, 1985) กล่าวว่า ความต้องการทางด้านความสำเร็จเป็นความต้องการที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มณีรัตน์ จอมพุก (2550) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจ ในการทำวิจัย ในชั้นเรียนของครู ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 พบว่า แรงจูงใจที่จะคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ในการทำวิจัยในชั้นเรียน ส่งผลต่อความตั้งใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสอดคล้องกับ พรพิมาน วงษ์ปัตตา (2546) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุ ที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงอย่างเดียว ต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครู คือ แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน

3. ความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้เป็นลำดับที่ 3 เพราะความรู้ คือสิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้าหรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติ และทักษะความเข้าใจ สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง การคิดหรือการปฏิบัติและเกิดการเรียนรู้ (ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554, 2556) หลักสูตรการศึกษาบัณฑิตของคณะพลศึกษาจะมีการจัดรายวิชาวิจัยทางการศึกษา เพื่อให้ตรงตามมาตรฐานวิชาชีพของผู้ประกอบวิชาชีพครูของคุรุสภาอย่างน้อย 3 หน่วยกิต นิสิตจึงมีความรู้เรื่องหลักการทฤษฎีในการทำวิจัย ระเบียบวิธีวิจัยในชั้นเรียน กระบวนการในการทำวิจัยที่ถูกต้อง สามารถออกแบบงานวิจัย สามารถเลือกใช้เครื่องมือวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสรุปผล อภิปรายผลได้ถูกต้องตามหลักการ ซึ่งความรู้นี้ จัดเป็นระดับของความรู้ เชิงทฤษฎี (Know-What) เป็นความรู้เชิงข้อเท็จจริง รู้อะไรเป็นอะไร โดยเฉพาะความรู้ที่จำมาได้จากความรู้ชัดแจ้ง ซึ่งได้จากการได้เรียน (พรทิพย์ กาญจนนิยต; พัด นิลพันธุ์; และนพรัตน์ ประสาทเขตการณ์., 2546) จึงทำให้ความรู้เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียนได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของพรพิมาน วงษ์ปัตตา (2546) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุ ที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงอย่างเดียวต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครู คือ ความรู้เกี่ยวกับการทำวิจัย ในชั้นเรียนและสุมาลี เจริญรอย (2556) ได้ศึกษาการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอน ในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี พบว่า ครูมีความเข้าใจกระบวนการในการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ กัลยาณี ภูมูลมี (2556) ที่ศึกษาแนวทางในการพัฒนา ด้านการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูโรงเรียนบ้านโนนค้อ อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า แนวทางที่เหมาะสมที่ทำให้นำครูโรงเรียนบ้านโนนค้อ เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะในการทำวิจัยในชั้นเรียน ได้แก่ การอบรมเชิงปฏิบัติการและการนิเทศภายใน เป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาให้ครูผู้ร่วมวิจัย เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการทำวิจัยในชั้นเรียน และประโยชน์ของการทำวิจัยในชั้นเรียนได้

4. การบริหารเวลา ในการทำวิจัยในชั้นเรียนเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน ของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้เป็นลำดับที่ 4 เพราะงานวิจัยในชั้นเรียน จะมีคุณภาพได้นั้น นิสิตจำเป็นต้องบริหารจัดการเวลาอย่างมีประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่าบุคคลที่มีความก้าวหน้าในชีวิตส่วนใหญ่ จะรู้จักบริหารเวลา เพื่อความสำเร็จของงานและชีวิต สามารถพัฒนางานและตนเองสู่เป้าหมาย ทำงานอย่างมีความสุข จากการบริหารเวลาที่มีประสิทธิภาพ (สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย, 2553) ในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูนิสิต จะมีภาระงานประจำคืองานสอนไม่น้อยกว่า 8-10 ชั่วโมง และจากผลการวิจัย พบว่า นิสิตจะมีงานสอนมากกว่า 10 ชั่วโมง/สัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 28.30 นอกจากนี้ นิสิตจะต้องได้รับมอบหมายภาระหน้าที่อื่นๆ จากทางโรงเรียน เช่น การยืนเวรหน้าเสาธง ผู้ช่วยครูประจำชั้น งานฝึกสอนกีฬาในโรงเรียน กิจกรรมพัฒนาตนเองของนักเรียน และ

ภาระงานอื่นๆ เป็นต้น การบริหารจัดการเวลา สำหรับทำวิจัยในชั้นเรียนของนิสิต จึงมีความสำคัญต่อคุณภาพงานวิจัยในชั้นเรียน เพราะสามารถทำให้กระบวนการวิจัยตั้งแต่การสืบค้นข้อมูล การดำเนินแผนตามระเบียบวิธีวิจัย การสรุปและอภิปรายเป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ในแต่ละขั้นตอน เกิดประสิทธิภาพขณะทำงานวิจัย อีกทั้งไม่ก่อเกิดความกดดันและความเครียดต่อตัวนิสิต ส่งผลต่อคุณภาพของงานวิจัยมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลวรรณ จันน้ำใส (2555) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30 พบว่า ภาระงาน/เวลางาน มีความสัมพันธ์ในทางบวก กับสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เวลาเป็นปัจจัยพื้นฐาน ของการบริหารงาน เพื่อให้เกิดผลผลิตของงานที่มีคุณภาพตามเป้าหมายที่วางไว้ วิธีการกำหนดและควบคุมการปฏิบัติงาน ให้สอดคล้องกับเวลาและเป้าหมายที่กำหนด จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน และหน้าที่ที่รับผิดชอบ (วิทยาธร ท่อแก้ว, 2549, ออนไลน์; สมเกียรติ เอี่ยมกลั่น, 2548)

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ สะท้อนแนวทางในการส่งเสริม นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ให้สามารถผลิตงานวิจัยในชั้นเรียน ที่มีคุณภาพได้จากการสนับสนุนปัจจัยทั้ง 4 ได้แก่ การให้คำปรึกษาสำหรับการทำวิจัยในชั้นเรียน แรงจูงใจในการทำวิจัยในชั้นเรียน ความรู้ในการทำวิจัยในชั้นเรียน และการบริหารเวลาในการทำวิจัยในชั้นเรียน ซึ่งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการผลิตบัณฑิตหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต คณะกรรมการบริหารคณะพลศึกษา อาจารย์ประจำหลักสูตร คณาจารย์ทั่วไป สามารถนำข้อมูลจากการวิจัยไปใช้ประกอบการพิจารณา การวางนโยบายทางด้านการเรียนการสอน และการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ให้กับนิสิตอย่างเหมาะสม รวมถึงรูปแบบการสนับสนุน ปัจจัยที่มีต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนให้มีคุณภาพ

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่สนับสนุนงบประมาณการวิจัยครั้งนี้

บรรณานุกรม

กนิษฐา เชาว์วัฒนกุล. (2553). การพัฒนารูปแบบการดูแลให้คำปรึกษาแนะนำ เพื่อส่งเสริมสมรรถนะการสอนและการทำวิจัยในชั้นเรียนของนิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูสาขาการสอนคณิตศาสตร์. ปริญญานิพนธ์ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.

กัลยาณี ภูมูลมี. (2556) .การพัฒนาครูด้านการทำวิจัยในชั้นเรียนของโรงเรียนบ้านโนนค้อ อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3. วารสารวิชาการบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏกาฬสินธุ์. 1(1):22-27.

กาญจนา ไชยพันธุ์. (2549). การให้คำปรึกษากลุ่ม. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

เกษร กุณาใหม่. (2549). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เขตพื้นที่การศึกษาพะเยา เขต 1. วิทยานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

คณะกรรมการครุสภา. (2557). ประกาศคุรุสภาเรื่อง การรับรองปริญญาและประกาศนียบัตรทางการศึกษาเพื่อการประกอบวิชาชีพ พ.ศ. 2557. 14 มีนาคม 2557.กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภา.

ฐิติรัตน์ ตุ้ยเขียว. (2558). การส่งเสริมการทำวิจัยในชั้นเรียนของผู้บริหารสถานศึกษาในโรงเรียน อำเภอแจ้ห่ม จังหวัดลำปาง. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น. 3(1):229-244.

นพเก้า ณ พัทลุง. (2554). เทคนิคการวิจัยในชั้นเรียน. สงขลา: ดาษหอมสงขลา.

ปิยะเมศ อินทจำรัส. (2554). การพัฒนาความเข้าใจและเจตคติในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูโดยวิธีการใช้เอกสารเสริมความรู้และการให้คำปรึกษา: กรณีศึกษาโรงเรียนวัดมงคลวารามเขตจอมทอง สังกัดกรุงเทพมหานคร. วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี. 1(1):81-89.

พรทิพย์ กาญจนนิยต; พัด นิลพันธุ์; และ นพรัตน์ ประสาทเขตการณ์. (2546). การจัดการความรู้: สู่วงจรคุณภาพที่เพิ่มพูน. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา.

พรพิมาน วงษ์ปัตตา. (2546). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูระดับมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (การวิจัยการศึกษา) มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

มณีรัตน์ จอมพุก. (2550). การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน พื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3. สารนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มัลลวีร์ อดุลวัฒนศิริ. (2552). เทคนิคการให้คำปรึกษา : การนำไปใช้. ขอนแก่น : สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและให้คำปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. (2556). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร :ราชบัณฑิตยสถาน.

วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2546). การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ: สุรีริยาสาส์น.

วิทยาธร ท่อแก้ว. (2549). การบริหารเวลา. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2559, จาก http://www.stou.ac.th.

วิไลวรรณ จันน้ำใส (2555). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับสมรรถนะการวิจัยในชั้นเรียนของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 30. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (เทคโนโลยีวิจัยและการพัฒนาหลักสูตร) .ปทุมธานี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.

สุภาวดี ปานสกุล. (2550). ศึกษาการทำวิจัยในชั้นเรียนของครูโรงเรียนวัดแสงสรรค์อำเภอธัญบุรี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 2. สารนิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุมาลี เจริญรอย. (2556). การทำวิจัยในชั้นเรียนของครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดเทศบาลนครนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. 4(2):149-157.

สมใจ ตันติวัฒน์. (2554). การศึกษาวิเคราะห์เทคนิคการให้คำปรึกษาด้วยพุทธวิธีสำหรับนักเรียน. ปริญญานิพนธ์ พุทธศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาพระพุทธศาสนา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สมเกียรติ เอี่ยมกลั่น. (2548). การศึกษาการใช้เวลาในการบริหารงานสถานศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา. ปริญญานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. นครราชสีมา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา. คณะพยาบาลศาสตร์เกื้อการุณย์.วารสารเกื้อการุณย์. 21(2): 113-125.

สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย. (2553). การบริหารเวลา (Time Management). กรุงเทพมหานคร: สถาบันดำรงราชานุภาพ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย.

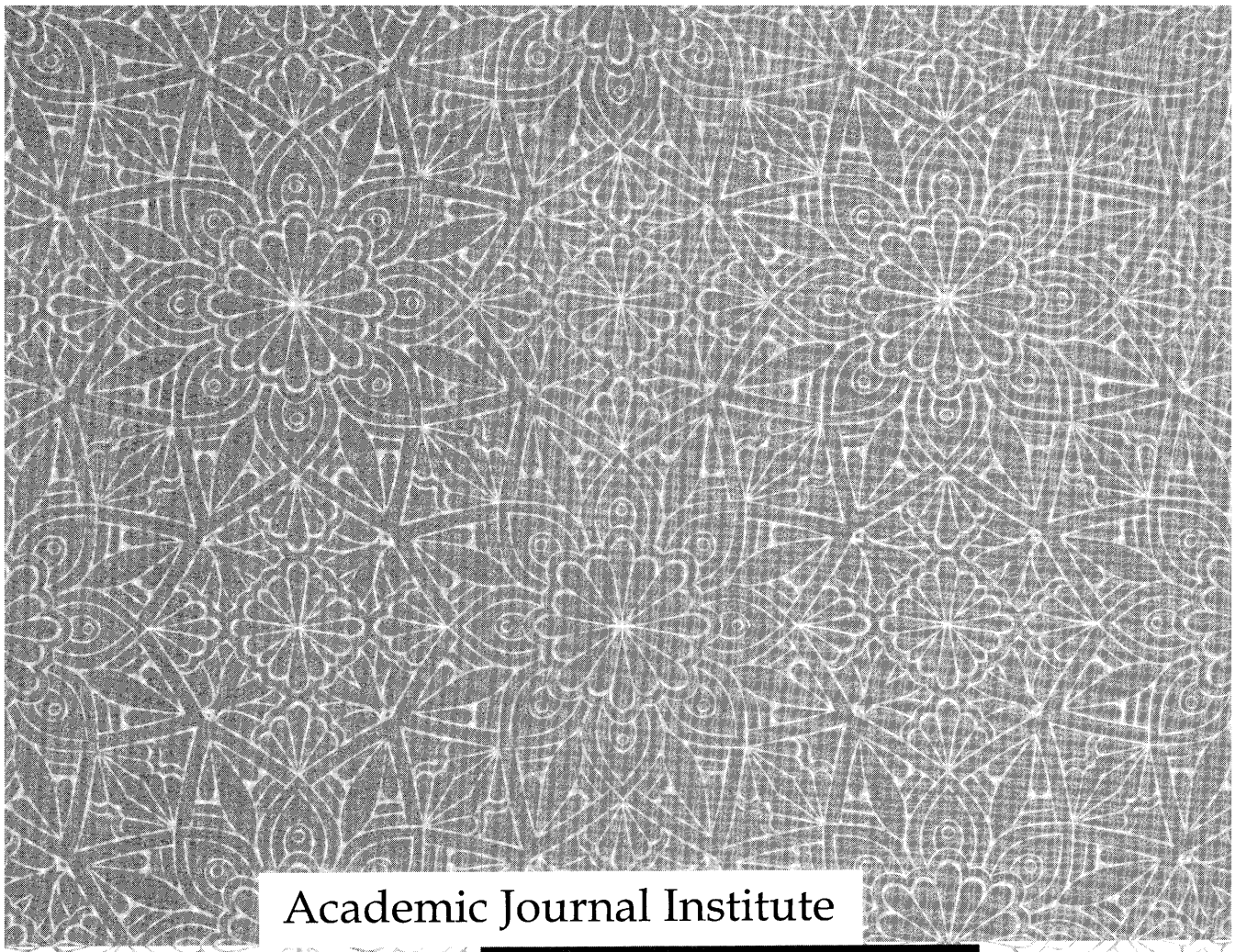
Corey, Gerald. (2004). Theory and Practice of Group Counseling (6th Ed.). CA: Thomson Brooks / Cole Publishing.

Hair, Jr., J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). Multivariate Data Analysis (6th Ed.). NJ: Pearson Prentice Hall.

Maslow, A.H. (1954). A Theory of Human Motivation. Psychological Review. 50(4):370-396.

McClelland, D.C. (1985). Human Motivation. Oakland, NJ: Scott, Foresman and Company.

Schumacher, R. & Lomax, R. (2010). A Beginner's Guide to Structural Equation Modeling 3rd ed. New York: Routledge.

Academic Journal Institute of Physical Education

การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

A Discriminant Analysis of Factors Affecting Regular Exercise on Undergraduate Studentsof Srinakharinwirot University

ธิติพงษ์ สุขดี
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เพื่อวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 200 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์จำแนกประเภทแบบขั้นตอน

ผลการวิจัยพบว่า

1. การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่ามี 3 ปัจจัยที่สามารถในการจำแนกกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒ ที่มีการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ กับนิสิตไม่ออกกำลังกาย โดยสามารถร่วมกันจำแนก คือ แรงจูงใจในการออกำลังกาย ความรู้ในการออกกำลังกาย เจตคติต่อการออกกำลังกาย โดยปัจจัยทั้ง 3 ปัจจัย สามารถพยากรณ์จำแนกนิสิตกลุ่มออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอได้ถูกต้อง ร้อยละ 100.00 จำแนกนิสิตกลุ่มไม่ออกกำลังกายได้ถูกต้องร้อยละ 100.00 และสามารถจำแนกทั้งสองกลุ่ม ได้ถูกต้องร้อยละ 100.00

2. ปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒ ที่มีการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอกับนิสิตไม่ออกกำลังกาย สามารถเขียนสมการจำแนกประเภทในคะแนนมาตรฐานตามลำดับ ดังนี้

Z = 0.725 Motivation+ 0.545 Knowledge + 0.238 Attitude

คำสำคัญ: วิเคราะห์จำแนกปัจจัย/การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ/นิสิตระดับปริญญาตรี

Abstract

The purpose of this study was to A Discriminant Analysis of Factors Affecting Regular Exercise on Undergraduate Students of Srinakharinwirot University in the academic year 2016.

Samples were 200 undergraduate students selected by stratified random sampling. The research instrument was a questionnaire of factors effect on regular exercise of undergraduate students. Data were analyzed by Stepwise Discriminant Analysis.

The results were found as follows:

1. There were three factors Discriminant analysis on regular exercise of undergraduate students of Srinakharinwirot University including motivation in exercise, knowledge of exercise, and attitude of exercise. These three factors were able to predict regular exercise students as well as non-participated exercise students exactly correct (100 %), meanwhile was able to predict both of two-group students correct (100 %)..

2. The Discriminant equation between regular exercise students and non-participated exercise students of Srinakharinwirot University in standard-score forms was:

Z = 0.725 Motivation + 0.545 Knowledge + 0.238 Attitude

Keywords: Discriminant factor analysis/Regular exercise/Undergraduate students

บทนำ

การออกกำลังกาย เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ เพราะทำให้เกิดความเพลิดเพลินร่างกายได้ผ่อนคลาย และมีผลทำให้เกิดความสมบูรณ์ ทั้งร่างกายและจิตใจ คือ มีสมรรถภาพทางร่างกาย ดีขึ้นในทุกๆ ด้าน ได้แก่ ความอดทนของระบบหัวใจและหลอดเลือด ความอดทนของกล้ามเนื้อ ความคล่องแคล่วว่องไว ความอ่อนตัว อีกทั้งยังมีส่วนทำให้ร่างกายสดชื่นแข็งแรง คลายความเครียด ความเมื่อยล้าจากการทำงาน มีอารมณ์แจ่มใส แต่อย่างไรก็ตาม การออกกำลังกายนั้น ต้องปฏิบัติให้ถูกต้องจึงจะได้ประโยชน์สูงสุด (วัฒนา สุทธิพันธ์ 2548; สริสา สิทธิพิทักษ์, 2551) การที่จะช่วยให้ประชาชนบุคคลทั่วไปมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตดีได้นั้น ทั้งภาครัฐและภาคเอกชนรวมทั้งสังคมทั่วไปจะต้องปลูกฝังความคิด ความรู้สึกความรัก ความชอบความมีประโยชน์ มีความคิดที่ดีต่อการออกกำลังกายและมีความชอบเล่นกีฬา เพราะการกีฬาและการออกกำลังกายจะช่วยให้เด็กและ เยาวชนที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในอนาคตพร้อมที่จะเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาประเทศต่อไป หน่วยงานต่างๆ ควรช่วยส่งเสริมการออกกำลังกายและเล่นกีฬาตามลำดับอายุประเภทของการออกกำลังกายเพื่อช่วยพัฒนาคุณภาพของประชากรส่วนรวมให้การออกกำลังกายเป็นที่ยอมรับทั้งทางวิชาการและความเข้าใจของแต่ละบุคคลว่ามีประโยชน์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒเป็นหน่วยงานหนึ่งที่เห็นความสำคัญในการพัฒนากีฬาของชาติมุ่งเน้นการพัฒนา “คน” มีการจัดตั้งศูนย์กีฬาขึ้นเพื่อส่งเสริมการออกกำลังกายของนิสิตและตอบสนองนโยบายของชาติรวมทั้งยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาเพื่อเกิดประสิทธิภาพสูงสุด และคณะพลศึกษาได้จัดกิจกรรมการออกกำลังกายเพื่อพัฒนาความรู้เจตคติและทักษะการปฏิบัติการออกกำลังกายให้แก่นิสิต โดยมุ่งหวังให้นิสิตได้นำความรู้ความเข้าใจ

และเห็นถึงประโยชน์ของการออกกำลังกาย ไปใช้ปฏิบัติในการออกกำลังกายในชีวิตประจำวัน และยังมีการเปิดการเรียนการสอนในหมวดศึกษาทั่วไป จัดการเรียนรู้อยู่ในวิชา SWU 145 สุขภาวะและวิถีชีวิตเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักการและแนวคิดของสุขภาวะแบบองค์รวม การบูรณาการแนวคิดดังกล่าวเข้ากับวิถีชีวิต โดยเน้นการสร้างเสริมศักยภาพส่วนบุคคลของนิสิต ให้สามารถพัฒนาสมรรถภาพทางกายและคุณภาพชีวิตของตนเอง ตลอดจนเลือกใช้วิถีชีวิตในเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างเหมาะสมกับบริบททางสังคม โดยจะมีเนื้อหาหลักการทางพลศึกษา ความรู้เบื้องต้นในการออกกำลังกาย การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย การออกกำลังกายให้เหมาะสมกับเพศและวัยต่างๆ รวมถึงการประยุกต์การออกกำลังกาย ซึ่งในปัจจุบันมีนิสิตมาออกกำลังกายเป็นจำนวนมาก แต่ก็มีบางกลุ่มที่ยังไม่ออกกำลังกาย โดยยังไม่ทราบถึงสาเหตุ จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่ามีหลากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการออกกำลังกาย ดังนั้นเพื่อเป็นการส่งเสริมการออกกำลังกาย ดังงานวิจัยของวัฒนาสุทธิพันธ์ (2548) พบว่า ปัจจัยด้านจิตวิทยา สุขภาพ เจตคติ สถานที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการออกกำลังกายของประชาชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสมนึก แก้ววิไล (2552) พบว่าปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ การรับรู้ความสามารถแห่งตนการรับรู้อุปสรรคของการออกกำลังกาย เพศ คณะที่ศึกษา การรับรู้ภาวะสุขภาพ และแรงสนับสนุนทางสังคม ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสุภาภรณ์ วรอรุณ (2554) พบว่า ปัจจัยการทำนายด้านการรับรู้ประโยชน์ต่อการออกกำลังกาย และการรับรู้อุปสรรคต่อการออกกำลังกาย สามารถอธิบายการผันแปรของพฤติกรรมการออกกำลังกายได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ผู้วิจัยจึงสนใจวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยมีตัวแปรคือความรู้ในการออกกำลังกาย เจตคติต่อการออกกำลังกาย แรงจูงใจในการออกกำลังกาย สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกายอุปสรรคต่อการออกกำลังกาย ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อการออกกำลังกายเพื่อเป็นประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาการออกกำลังกายของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. งานวิจัยเรื่องการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ครั้งนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. วิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เน้นการศึกษาและวิเคราะห์การจำแนกปัจจัยของกลุ่มนิสิตที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และไม่ออกกำลังกาย

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีการศึกษา 2558 ที่เรียนวิชา SWU 145 สุขภาวะและวิถีชีวิตเชิงสร้างสรรค์จำนวน 1,659 คน

3. กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2558 ที่เรียนวิชา SWU 145 สุขภาวะและวิถีชีวิตเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 200 คน โดยขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์ตัวแปร จำเป็นต้องใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่พอสมควรซึ่ง แฮร์และคณะ (Hair et al., 2006) ได้แนะนำไว้ว่าควรมีอัตราส่วนระหว่างกลุ่มตัวอย่างต่อตัวแปรไม่ควรน้อยกว่า 10:1 ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ 1) ความรู้ในการออกกำลังกาย 2) เจตคติต่อการออกกำลังกาย 3) แรงจูงใจในการออกกำลังกาย 4) สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกาย 5) อุปสรรคต่อการออกกำลังกาย และ 6) ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อการออกกำลังกาย

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การออกกำลังกายของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโดยแบ่งกลุ่มที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอและกลุ่มที่ไม่ออกกำลังกาย

5. การพิทักษ์สิทธิผู้ให้ข้อมูลการศึกษานี้ ผู้วิจัยคำนึงถึงการยินยอมของกลุ่มตัวอย่างเป็นสำคัญ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณลักษณะตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการขอจริยธรรมสำหรับโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์ได้รับการพิจารณาและได้รับใบอนุญาตหนังสือรับรองเลขที่ SWUEC/E-061/2559

6. สมมติฐานของการวิจัย ได้แก่ปัจจัยด้านความรู้ในการออกกำลังกาย เจตคติต่อการออกกำลังกาย แรงจูงใจในการออกกำลังกาย สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกาย อุปสรรคต่อการออกกำลังกาย และความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อการออกกำลังกายอย่างน้อยหนึ่งปัจจัยสามารถจำแนกการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

7. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่มีต่อผลการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒแบ่งเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List)

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒจำนวน 66 ข้อ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ

1) ความรู้ในการออกกำลังกาย มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92

2) เจตคติต่อการออกกำลังกาย มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

3) แรงจูงใจในการออกกำลังกาย มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

4) สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกาย มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.94

5) อุปสรรคต่อการออกกำลังกาย มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.936) ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลต่อการออกกำลังกาย มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86

8. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ1) ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกกำลังกาย และเลือกแบบสอบถามที่มีคุณภาพและผู้วิจัยได้เลือกให้เหมาะสม กับลักษณะ

ของนิสิต และสอดคล้องกับทฤษฎี 2) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบและหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม และเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไปมาใช้เป็นแบบสอบถาม 3) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (try out) กับนิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามโดยใช้เทคนิค 27% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำเพื่อคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกมากกว่า 0.2 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronbach

9. การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 คน โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองพร้อมผู้ช่วย และนำแบบสอบถามที่ได้แล้วมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

10. การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยการวิเคราะห์จำแนกประเภท (Discriminant Analysis) แบบขั้นตอน (Stepwise Method) โดยวิธีวิลค์ แลมบ์ดา (Wilk's Lambda)

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒพบว่ามีปัจจัยทั้งหมด 3 ปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ กับกลุ่มนิสิตไม่ออกกำลังกาย โดยร่วมกันจำแนก ได้แก่ แรงจูงใจในการออกำลังกาย (Motivation) ความรู้ในการออกกำลังกาย (Knowledge) และเจตคติต่อการออกกำลังกาย (Attitude) สามารถเปรียบเทียบความสำคัญของแต่ละตัวแปรตามค่าน้ำหนักในการจำแนกกลุ่ม ดังตาราง 1

ตารางที่ 1 ค่าสัมประสิทธิ์ที่ของตัวแปรในสมการจำแนกกลุ่มนิสิตออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ กับกลุ่มนิสิตไม่ออกกำลังกาย

ที่	ปัจจัย	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรจำแนกกลุ่ม
1.	แรงจูงใจในการออกำลังกาย (Motivation)	0.745
2.	ความรู้ในการออกกำลังกาย (Knowledge)	0.545
3.	เจตคติต่อการออกกำลังกาย (Attitude)	0.238
	λ = 9.033, RC = 0.949, Λ = 0.100, χ 2 = 453.109, df = 3, α = 0.00	
	ค่ากลางของกลุ่ม (Group Centriod)	
	กลุ่มออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ 2.990	
	กลุ่มไม่ออกกำลังกาย -2.990	

จากตาราง 1 แสดงว่าปัจจัยที่สามารถจำแนกกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และไม่ออกกำลังกาย โดยร่วมกันจำแนก คือ แรงจูงใจในการออกกำลังกาย (Motivation) ความรู้ในการออกกำลังกาย (Knowledge) และเจตคติต่อการออกกำลังกาย (Attitude) สามารถเขียนสมการจำแนกประเภท ในรูปคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$Z = 0.725$ Motivation+ 0.545 Knowledge + 0.238 Attitude

ปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ แรงจูงใจในการออกำลังกาย (Motivation) ให้ค่าอำนาจการจำแนกแก่สมการมากที่สุด (ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน 0.725) รองลงมาคือ ความรู้ในการออกกำลังกาย (Knowledge) (ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน 0.545) และเจตคติต่อการออกกำลังกาย (Attitude) (ค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐาน 0.238) ตามลำดับ เมื่อพิจารณาเครื่องหมายจากค่ากลางของกลุ่ม (Group Centroid) กลุ่มออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และกลุ่มไม่ออกกำลังกาย พบว่าค่าสัมประสิทธิ์คะแนนมาตรฐานของตัวแปรแรงจูงใจในการออกำลังกาย (Motivation) ความรู้ในการออกกำลังกาย (Knowledge) และเจตคติต่อการออกกำลังกาย (Attitude) มีค่าเป็นบวก จึงเป็นตัวแปรที่มีแนวโน้มจะเป็นลักษณะของกลุ่มออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ โดยสมการจำแนกประเภทที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสหสัมพันธ์คาโนนิคอล (Canonical Correlation) เท่ากับ 0.949 และค่าวิลค์ แลมบ์ดา (Wilks's Lambda) เท่ากับ 0.100 และสามารถนำไปคาดคะเนความเป็นสมาชิกของกลุ่มได้ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการจำแนกกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒ ที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และไม่ออกกำลังกาย

กลุ่ม	จำนวน	กลุ่มที่คาดคะเน	
		กลุ่มออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ	กลุ่มไม่ออกกำลังกาย
กลุ่มออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ	100	100 (100.00%)	0 (0.00%)
กลุ่มออกกำลังกาย	100	0 (0.00%)	100 (100.00%)
สมการจำแนกประเภททำนายได้ถูกต้องร้อยละ 100			

จากตาราง 2 แสดงการนำสมการจำแนกประเภทที่ได้ไปคาดคะเนความเป็นกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒ ที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และไม่ออกกำลังกาย พบว่า สามารถจำแนกนิสิตกลุ่มออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอได้ถูกต้องร้อยละ 100.00 สามารถจำแนกนิสิตกลุ่มไม่ออกกำลังกายได้ถูกต้องร้อยละ 100.00 และสามารถจำแนกทั้งสองกลุ่ม ได้ถูกต้องร้อยละ 100.00

อภิปรายผล

การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยที่มีผลต่อการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาศรีนครินทรวิโรฒ พบว่ามีปัจจัยทั้งหมด 3 ปัจจัยที่สามารถใช้ในการจำแนกกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒที่ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ กับกลุ่มนิสิตไม่ออกกำลังกาย โดยสามารถร่วมกันจำแนก คือ แรงจูงใจในการออกำลังกาย ความรู้ในการออกกำลังกาย เจตคติต่อการออกกำลังกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งแต่ละปัจจัยสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. แรงจูงใจในการออกกำลังกาย (Motivation) เป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการจำแนกการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนิสิตที่ออกกำลังกายสม่ำเสมอ เกิดแรงจูงใจด้วยตนเอง เป็นคนที่ชอบสนุกสนานร่าเริง กล้าแสดงออกชอบการเป็นผู้นำ หรือชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขันต่อบุคคลอื่น เห็นว่าตนเองมีความสามารถเป็นที่ยอมรับของสังคม ต้องการเรียนรู้ทักษะใหม่ๆ ต้องการมีสมรรถภาพทางกายที่ดีซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow. 1970) กล่าวว่า แรงจูงใจลำดับที่ 1 คือความต้องการทางด้านสรีระ (Physiological Needs) ความต้องการนี้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมการออกกำลังกาย เพื่อต้องการให้ตนเองมีสุขภาพดีหรือต้องการหนีความเจ็บปวดจากโรคร้ายต่างๆ โดยนิสิตคาดหวังถึงความมีสุขภาพที่ดีสอดคล้องกับทฤษฎีความคาดหวัง (The Theory of Expectancy) ทฤษฎีนี้อธิบายว่า การตั้งจุดมุ่งหมายของคนเราให้อยู่ในความสามารถที่จะสามารถทำได้สำเร็จ จะทำให้มีกำลังใจที่จะทำกิจกรรมให้สำเร็จตามความมุ่งหมาย จะเห็นได้ว่าทฤษฎีนี้ใช้ความเข้าใจหรือการคาดคะเนเหตุการณ์ล่วงหน้า เป็นสิ่งตัดสินใจหรือประเมินค่าพฤติกรรม ที่บุคคลแสดงออกมา (มุกดา ศรียงค์, 2540) การออกกำลังกายทำให้อวัยวะของร่างกายได้มีการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะระบบต่างๆ ของร่างกาย ทำให้ระบบการไหลเวียนของเลือดได้มีการสูบฉีดเพิ่มมากขึ้น และระบบกล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายได้มีการยืดหดและคลายกล้ามเนื้อเพิ่มทักษะและศักยภาพในการกีฬา ตลอดจนฟื้นฟูกล้ามเนื้อหลังจากการบาดเจ็บ ส่งผลให้ร่างกายมีความสมบูรณ์แข็งแรง นอกจากนี้ยังทำให้มีสุขภาพกายสุขภาพจิตดีอีกด้วย (วัชรี ฤทธิวัชร์ และคณะ, 2556; วัฒนา สุทธิพันธ์, 2548; สมนึก แก้ววิไล, 2552) และสอดคล้องกับชาญยุทธ รัตนมงคล (2552) กล่าวว่าแรงจูงใจที่ทำให้คนออกกำลังกายนั้นก็เพราะว่าเห็นความสำคัญและประโยชน์ของการออกกำลังกายและเล่นกีฬา ทั้งทางด้านร่างกายคือเรื่องการรักษาสุขภาพร่างกายให้แข็งแรง ปราศจากความเจ็บป่วยต่างๆ อีกทั้งการเล่นกีฬาเพื่อความสวยงามสมส่วนของสรีระร่างกาย ซึ่งเป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการเล่นกีฬา เหตุผลทางสังคมก็เป็นแรงจูงใจหนึ่งที่คนจะเล่นกีฬาเพราะกีฬาถือเป็นกิจกรรมหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ชอบจึงเป็นที่นิยมกันดังนั้น ถ้าเล่นกีฬาจะได้พบปะกับบุคคลอื่นๆ เพื่อจะได้เป็นที่ยอมรับในสังคม สอดคล้องกับสุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวถึง แรงจูงใจที่เป็นสาเหตุให้คนเริ่มเล่นกีฬาและยังเล่นกีฬาอยู่เสมอ คือสาเหตุทางจิตวิทยา เกิดแรงจูงใจด้วยตนเอง เป็นคนที่ชอบสนุกสนานร่าเริง กล้าแสดงออกชอบการเป็นผู้นำ หรือชอบกิจกรรมที่มีการแข่งขันต่อบุคคลอื่น เห็นว่าตนเอง

มีความสามารถเป็นที่ยอมรับของสังคม และมีความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อประสบความสำเร็จจากการเล่นกีฬา สาเหตุทางสรีรวิทยา เมื่อเล่นกีฬาเป็นระยะเวลาหนึ่งร่างกายเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ร่างกายได้สัดส่วน กระฉับกระเฉง อารมณ์แจ่มใส เหนื่อยน้อยลง สุขภาพโดยทั่วๆ ไปดีขึ้น สาเหตุทางสิ่งแวดล้อมและสังคม สถานะภาพทางสังคมและเศรษฐกิจเอื้ออำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬา มีอาชีพไม่ขัดขวางต่อการเล่นกีฬา หรืออยู่ในครอบครัวที่รักการเล่นกีฬา และสังคมในส่วนนั้นสนับสนุนให้เล่นกีฬา สอดคล้องกับวัฒนา สุทธิพันธุ์ (2548) การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของประชาชนในสวนสาธารณะและสนามกีฬาในกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยด้านจิตวิทยา สุขภาพ เจตคติ สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวกสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการออกกำลังกายของประชาชนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และศิริวรรณ สุขดี; และคณะ (2557) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการออกกำลังกายของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าแรงจูงใจในการออกกำลังกายส่งผลต่อทัศนคติที่มีต่อการออกกำลังกายของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความรู้ในการออกกำลังกาย (Knowledge) เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นอันดับ 2 เพราะกลุ่มนิสิตออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอมีความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกาย มีความรู้ถึงการปฏิบัติที่ถูกต้อง มีความรู้ถึงประโยชน์ของการออกกำลังกายและมีการนำความรู้นั้นไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของ บราวน์ (Brown. 2005) พบว่า การรับรู้ประโยชน์ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออกกำลังกาย และสอดคล้องกับเฉลิมพล สุทธจรรยา (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาปริญญาตรีสถาบันราชภัฏในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาสถาบันราชภัฏในกรุงเทพมหานครทั้ง 6 แห่ง มีพฤติกรรมการออกกำลังกายอยู่ในระดับดี ความรู้ในเรื่องการออกกำลังกายมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการออกกำลังกายของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และสอดคล้องกับสุภาภรณ์ วรอรุณ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยทำนายการออกกำลังกายของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลสนามชัย อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า ปัจจัยการทำนายด้านการรับรู้ประโยชน์ต่อการออกกำลังกาย สามารถอธิบายการผันแปรของพฤติกรรมการออกกำลังกาย

3. เจตคติต่อการออกกำลังกาย (Attitude) เป็นปัจจัยที่สามารถจำแนกการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นอันดับ 3 แสดงให้เห็นว่านิสิตที่มีเจตคติต่อการออกกำลังกายที่ดี มีแนวโน้มที่จะออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ ส่วนนิสิตที่มีเจตคติต่อการออกกำลังกายที่ไม่ดี ไม่ชอบการออกกำลังกาย จะออกกำลังกายไม่สม่ำเสมอและไม่ออกกำลังกาย สอดคล้องกับสุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2541) กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้คนเริ่มเล่นกีฬา สาเหตุทางเจตคติ ได้แก่ การมองเห็นความสำคัญและความจำเป็นของการออกกำลังกายที่จะทำให้สุขภาพดีขึ้น มองเห็นถึง

ประโยชน์และคุณค่าของการออกกำลังกาย (ชูชีพ อ่อนโคกสูง, 2550; สุรางค์ โค้วตระกูล, 2550) เจตคติเป็นความรู้สึกที่ค่อนข้างถาวรต่อสิ่งเร้า (สิ่งของ เหตุการณ์ สถานการณ์ ประสบการณ์ ฯลฯ) แล้วมีแนวโน้มให้เรามีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความรู้สึกนั้น ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้ง คน วัตถุสิ่งของ หรือความคิด (Ideas) เจตคติอาจจะเป็นบวก หรือลบ ถ้าบุคคลมีเจตคติบวกต่อสิ่งใดก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบ ก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ และเป็นการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของบุคคลสอดคล้องกับจารุณี ศรีทองทุม (2550) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของประชาชนที่มาออกกำลังกายที่สวนลุมพินี กรุงเทพมหานคร พบว่าความรู้สึกที่สัมพันธ์กับการออกกำลังกายสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการออกกำลังกายได้

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย พบว่า แรงจูงใจในการออกำลังกาย ความรู้ในการออกกำลังกาย และเจตคติต่อการออกกำลังกาย เป็นปัจจัยที่สามารถใช้ในการจำแนกกลุ่มนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินวิโรฒที่มีออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และไม่ออกกำลังกาย ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นผู้บริหาร คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการวางนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนและการส่งเสริมกิจกรรมการออกกำลังกายให้สามารถปฏิบัติการออกกำลังกายได้ถูกต้องตามหลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพอย่างสม่ำเสมอ จึงควรให้ความสำคัญในการพัฒนาปัจจัยดังกล่าว ทั้ง 3 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจในการออกำลังกาย ความรู้ในการออกกำลังกาย และเจตคติต่อการออกกำลังกาย

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่สนับสนุนงบประมาณการวิจัยครั้งนี้

บรรณานุกรม

จารุณี ศรีทองทุม. (2550). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของประชาชนที่มาออกกำลังกายที่สวนลุมพินี กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สุขศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เฉลิมพล สุทธจรรยา. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาปริญญาตรีสถาบันราชภัฏในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทางการกีฬา กรุงเทพมหานคร:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

ชาญยุทธ รัตนมงคล. (2552). แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาบาสเกตบอลของนักกีฬาบาสเกตบอลในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติ ครั้งที่ 37. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2550). จิตวิทยศัพท์. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

มุกดา ศรียงค์. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

วัชรี ฤทธิวัชร์ ; ลักษมี ฉิมวงษ์ ; ไมตรี กุลบุตร; ธิติพงษ์ สุขดี ; ประสิทธิ ปีปทุม ; ไพญาดา สังข์ทอง; และ ปรียาภรณ์ กุลศิริรัตน์. (2556). หลักการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ. กรุงเทพมหานคร: คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วัฒนา สุทธิพันธุ์. (2548). การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของประชาชนในสวนสาธารณะและสนามกีฬาในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร:ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศิริวรรณ สุขดี ; ธิติพงษ์ สุขดี ; ไพญาดา สังข์ทอง; และวิทิต มิตรตรานันท์. (2557). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการออกกำลังกายของนิสิตระดับปริญญาตรี นำเสนอผลงานวิจัย ในการประชุมวิชาการระดับบัณฑิตศึกษา คณะพลศึกษา วันที่ 2-3 มิถุนายน 2558.กรุงเทพมหานคร: คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สริสา สิทธิพิทักษ์. (2551). ความคิดเห็นที่มีต่อการออกกำลังกายของนักเรียนในสถาบันสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษา ในเขตพื้นที่การศึกษานนทบุรี ปีการศึกษา 2550. ปริญญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (พลศึกษา). กรุงเทพมหานคร:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุภาภรณ์ วรอรุณ. (2554). ปัจจัยทำนายการออกกำลังกายของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำบลสนามชัย อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี.วารสารการพยาบาลและการศึกษา. 4(1),52-61.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2550). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.

สมนึก แก้ววิไล. (2552). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. กรุงเทพมหานคร: คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

Brown, SA. (2005). Measuring Perceived Benefits and Perceived Barriers for Physical Activity. American Journal of Health Behavior. 29(2): 107-116.

Hair, Jr., J. F., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). Multivariate Data Analysis (6th Ed.). Upper Saddle River, NJ: Pearson Prentice Hall.

Maslow, Abraham H. (1970). Motivation and Personality (2nd Ed.). New York: Harper and Row.

ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

The Competencies Indicators and Criterions for Secondary School's Physical Education Teachers in Southern Border Provinces

สฤษเดช แซมมณี, รองศาสตราจารย์ ดร.ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล และ ดร.อนันต์ มาลารัตน์
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed method research) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาและสังเคราะห์ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ด้วยวิธีการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องเชิงระบบ (systematic review) จากมหาวิทยาลัยต่างๆ ฐานข้อมูลการวิจัย TDC-ThaiLis และวารสารทางวิชาการ ร่วมกับการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างผู้เชี่ยวชาญ 36 คน แล้วดำเนินการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สกัดเป็นองค์ประกอบ ตัวชี้วัด และเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ 2) เพื่อตรวจสอบคุณภาพตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะด้านความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นประโยชน์ โดยเก็บข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ 18 คน และวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเพื่อหาฉันทามติ

ผลการวิจัยพบว่า ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย 3 กลุ่มสมรรถนะ 11 องค์ประกอบ 56 ตัวชี้วัด คือ กลุ่มสมรรถนะที่ 1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษา มี 4 องค์ประกอบ 25 ตัวชี้วัด กลุ่มสมรรถนะที่ 2 การเป็นครูพลศึกษาที่ดี มี 5 องค์ประกอบ 26 ตัวชี้วัด กลุ่มสมรรถนะที่ 3 การเรียนรู้วัฒนธรรมใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ มี 2 องค์ประกอบ 5 ตัวชี้วัด และเมื่อตรวจสอบคุณภาพตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ทุกตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะมีค่าฉันทามติผ่านการตรวจสอบคุณภาพ โดยค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.5 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.0

คำสำคัญ : สมรรถนะครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา, ตัวชี้วัด, เกณฑ์, จังหวัดชายแดนภาคใต้

Abstract

This mixed method research purposes were 1) to study and synthesize the competencies indicators and criterions for Secondary school's Physical Education teachers in Southern border provinces by systematic review method based on universities researches,

TDC-ThaiL research database , and academic journals then cooperated by semi-structured interview 36 experts. The content analysis was performed to construct the competencies components, indicators and criterions for Secondary school's Physical Education teachers in Southern border provinces. 2) to Evaluate the quality of competencies indicators and criterions on 3 dimensions ; accuracy ,propriety and utility from 18 experts, The mean and standard deviation were used for analyzing

The research revealed that the competencies indicators and criterions for Secondary school's Physical Education teachers in Southern border provinces had 3 competencies groups 11 components 56 indicators consisted of the first was Physical Education learning management performed 4 components and 25 indicators , the second was How to be a good Physical Education teacher performed 5 components and 26 indicators , and the last was cultural learning in three southern borders provinces performed 2 components and 5 indicators. The quality evaluation was found that all competencies indicators and criterions were passed the quality inspection. The mean is greater than 3.50 and the standard deviation does not exceed 1.00

Keyword : Secondary school's Physical Education teacher Competencies, Indicators, Criterions, Southern Border Provinces

บทนำ

ครู คือ หัวใจสำคัญของกระบวนการจัดการศึกษา เนื่องจาก มีหน้าที่ในการจัดการเรียนรู้ อบรมขัดเกลา ให้คำแนะนำและใกล้ชิดกับผู้เรียน การปฏิบัติงานและการปฏิบัติตนของครูจึงส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน สังคมคาดหวังว่าครูจะเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ คุณธรรมจริยธรรมและเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) จึงกำหนดยุทธศาสตร์การปฏิรูปการศึกษาโดยเน้นการพัฒนาคุณภาพครู (สุรศักดิ์ ปาเฮ. 2556) ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2552) ที่เสนอว่าครูต้องได้รับการพัฒนาสมรรถนะให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานหรือจัดกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในส่วนครูพลศึกษานั้น วณิช นิรันตรานนท์ และ ศศิธร นิรันตรานนท์ (2553) เสนอว่า ครูพลศึกษาจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจเนื้อหา มีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย จัดการเรียนรู้พลศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ บูรณาการจัดการเรียนรู้พลศึกษาเข้ากับวิชาอื่นได้ ใช้เทคนิคและวิธีสอนได้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชาพลศึกษา นำความรู้ทางพลศึกษามาใช้อย่างมีคุณธรรมและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม มีทักษะในกีฬาไทย กีฬาสากลอย่างคล่องแคล่ว สามารถสาธิตเป็นตัวอย่างได้ มีเจตคติที่ดีต่อพลศึกษา รักการออกกำลังกาย สนใจในการรักษาสุขภาพ มีเหตุผล ใจกว้างและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต จัดกิจกรรม

พลศึกษาได้ครอบคลุมในทุกกลุ่ม สามารถพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา พัฒนาวิธีสอนแบบใหม่ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและสภาพการณ์ต่างๆ ได้ และสามารถสื่อสารได้เป็นอย่างดีอย่างน้อย 2 ภาษา คือ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ตลอดจนนำความรู้ด้านคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีมาใช้จัดการเรียนรู้พลศึกษาได้อย่างเหมาะสม

สำหรับจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส สงขลาและสตูล มีลักษณะพิเศษกว่าพื้นที่อื่นๆ ในประเทศไทย เนื่องจากมีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา ขนบธรรมเนียม ประเพณี สังคมและวัฒนธรรม มีเอกลักษณ์เป็นของตนเองและมีความผูกพันกับศาสนาอย่างแน่นแฟ้น ซึ่งขนบธรรมเนียมต่างๆ ล้วนมีบ่อเกิดจากศาสนาทั้งสิ้น การปฏิบัติกิจกรรมหรือภารกิจใดๆ จะยึดหลักศาสนาเป็นแนวทาง ซึ่งรวมถึงการปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ด้านสุขภาพก็ต้องสอดคล้องกับหลักการด้วยเช่นกัน พบว่าประชากรในพื้นจังหวัดชายแดนภาคใต้มากกว่าร้อยละ 80 นับถือศาสนาอิสลาม มีภาษามาลายูเป็นภาษาประจำท้องถิ่นส่วนที่เหลืออีกประมาณ ร้อยละ 20 เป็นผู้นับถือศาสนาพุทธและอื่นๆ จังหวัดชายแดนภาคใต้จึงมีลักษณะทางสังคมที่มีอัตลักษณ์เฉพาะของพี่น้องมุสลิม รัฐบาลจึงให้ความสำคัญและกำหนดจังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจ และเน้นจัดการศึกษาให้ความสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ โดยอิงอยู่บนพื้นฐานความเข้าใจในสภาพความเป็นอยู่ วิถีชีวิตและความต้องการของคนในพื้นที่ (สำนักพัฒนาการศึกษาเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้. 2556) ในส่วนครูพลศึกษาเองนั้น สำนักงานสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 15 (2556) ได้ระบุว่ากิจกรรมพลศึกษาและกีฬามีส่วนสำคัญต่อการแก้ปัญหาในเขต 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นอย่างมาก เนื่องจากประชาชนและเยาวชนจำนวนมากในพื้นที่ชอบการออกกำลังกายและกีฬา เยาวชนและประชาชนมีความสนใจมากขึ้นทั้งในระดับโรงเรียน ชุมชน และระดับจังหวัด ดังนั้น ครูพลศึกษาซึ่งถือเป็นผู้ใกล้ชิดกับเยาวชนและชุมชนจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และสติปัญญาของนักเรียน แต่ปัจจุบันพบว่า ปัญหาในระบบการศึกษาของนักเรียนไทยเชื้อสายมลายู คือ ทักษะหรือความรู้ความสามารถในวิชาภาษาไทยและสามัญอื่นๆ อยู่ในระดับต่ำ ครูพลศึกษามีบทบาทในการจัดกิจกรรมที่ตอบสนองความต้องการเยาวชนและชุมชนน้อยลง ด้วยข้อจำกัดที่มากขึ้นเพราะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยและวัฒนธรรมของท้องถิ่น ประกอบกับสถานการณ์ความไม่สงบทำให้ครูไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับพื้นที่ได้ มีครูย้ายออกนอกพื้นที่จำนวนมาก อีกทั้งเมื่อเปิดสอบบรรจุส่วนใหญ่มักจะสอบไม่ผ่าน ทำให้ครูพลศึกษาที่มีวุฒิตรงตามสาขามีไม่เพียงพอ ส่งผลให้คุณภาพของการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาและกีฬาในพื้นที่ลดลง

จากปัญหาดังกล่าว จึงเป็นสิ่งที่ท้าทายเป็นอย่างมากต่อบทบาทของครูพลศึกษาที่ปฏิบัติหน้าที่เขตพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในการที่เป็นผู้นำที่จะใช้ศาสตร์ทางพลศึกษาและกีฬามาพัฒนาเยาวชนและชุมชน ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญในการยกระดับครูพลศึกษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันและเขตพื้นที่ จึงสนใจศึกษาตัวชี้วัด และเกณฑ์สมรรถนะที่สามารถนำมาใช้ตรวจสอบสมรรถนะครูพลศึกษากลุ่มสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้หน่วยงานรับผิดชอบนำไปใช้ตรวจสอบและ

พัฒนาครูพลศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาและสังเคราะห์ ตัวชี้วัด และเกณฑ์สมรรถนะที่เหมาะสมสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

2. เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นประโยชน์ของตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ คือ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เนื่องจากเป็นเขตพื้นที่ที่มีบริบททางวัฒนธรรมเดียวกัน และเป็นสถานศึกษาที่อยู่ในเขตพื้นที่การมัธยมศึกษาเดียวกัน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา ประกอบด้วย สมรรถนะตามข้อบังคับคุรุสภาว่าด้วยมาตรฐานวิชาชีพครู จรรยาบรรณของวิชาชีพ พ.ศ. 2556 และสมรรถนะครูสายผู้สอนในกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

3. ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูลและตัวแปรที่ศึกษา ได้กำหนดตามระยะการวิจัยดังนี้

3.1 ระยะที่ 1 การศึกษาและสังเคราะห์ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะที่เหมาะสมสำหรับครูพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

3.1.1 ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ประกอบด้วย

1) เนื้อหาสาระจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คือ งานวิจัยเกี่ยวกับสมรรถนะครูพลศึกษา บริบทของการศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ยุทธศาสตร์และนโยบายการพัฒนาครู มาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณของวิชาชีพครู พ.ศ. 2556 สมรรถนะครูสายผู้สอนในกลุ่มสาระสุขศึกษาและพลศึกษา บริบททางสังคมและปัญหาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

2) ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้ของครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ คัดเลือกตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด 36 คน ได้แก่ คณาจารย์สถาบันการศึกษาผลิตครูพลศึกษา 6 คน ผู้บริหารศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้ 2 คน ผู้บริหารสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เขต15 2 คน ผู้บริหารสถานศึกษา 9 คน ครูพลศึกษา 9 คน ผู้นำศาสนา 6 คน และผู้บริหารสำนักพัฒนาการศึกษาเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ 1 คน

3.1.2 ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

3.2 ระยะที่ 2 การตรวจสอบคุณภาพตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

3.2.1 ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ 18 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

กลุ่มที่ 1 นักวิชาการสาขาวิชาพลศึกษา 9 คน และกลุ่มที่ 2 ครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา 9 คน

3.2.2 ขอบเขตด้านตัวแปร ได้แก่

1) ตัวแปรต้น คือ ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีคุณภาพประกอบด้วย 2) ตัวแปรตาม คือ คุณภาพด้านความถูกต้อง (accuracy) ความเหมาะสม (propriety) และความเป็นประโยชน์ (utility) ของตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษาเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้กำหนดวิธีการดำเนินการวิจัยแยกเป็น 2 ระยะตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ

ระยะที่ 1 การศึกษาและสังเคราะห์ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะที่เหมาะสมสำหรับครูพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษา เขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีกระบวนการดังนี้

1) ทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ (systematic review) จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2) กำหนดผู้เชี่ยวชาญ 36 คน โดยใช้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) ตามเกณฑ์ที่กำหนด เก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-structured Interview) เป็นรายบุคคล ในประเด็นตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

3) นำข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ และผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ มาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และสังเคราะห์ออกมาเป็นองค์ประกอบ ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะ

ระยะที่ 2 การคุณภาพของตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีกระบวนการดังนี้

4) สร้างแบบตรวจสอบคุณภาพของตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้มีลักษณะเป็นแบบ มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

5) กำหนดผู้เชี่ยวชาญ 18 คน เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้อง (accuracy) ความเหมาะสม (propriety) และความเป็นประโยชน์ (utility) ของตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะ ประกอบด้วย นักวิชาการสาขาวิชาพลศึกษา 9 คน และครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา 9 คน ซึ่งได้มาโดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ตามเกณฑ์ที่กำหนด

6) ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญในข้อ 5) แล้ววิเคราะห์ข้อมูลและคัดเลือกตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะที่ได้ฉันทามติ คือ ค่าเฉลี่ยมากกว่า 3.50 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00

ผลการวิจัย พบว่า

1) ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประกอบด้วย 3 กลุ่มสมรรถนะ 11 องค์ประกอบ 56 ตัวชี้วัด ดังรายละเอียดในตาราง 1

ตารางที่ 1 ตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด	เกณฑ์สมรรถนะ
กลุ่มสมรรถนะที่ 1 การจัดการเรียนรู้พลศึกษา		
1.1 ความสามารถในวิชาชีพพื้นฐาน	1.1.1 ทักษะการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร	4 (ดีมาก)
	1.1.2 ทักษะการใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร	2 (พอใช้)
	1.1.3 ทักษะการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับปฏิบัติงาน	3 (ดี)
1.2 ความสามารถในวิชาชีพพลศึกษา	1.2.1 การปฏิบัติทักษะในเนื้อหาสาระวิชาที่จัดการเรียนรู้	3 (ดี)
	1.2.2 การตัดสินกีฬาในกิจกรรมที่จัดการเรียนรู้	3 (ดี)
	1.2.3 การจัดการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน	3 (ดี)
	1.2.4 การฝึกสอนกีฬาเพื่อความเป็นเลิศให้นักเรียนที่สนใจ	3 (ดี)
	1.2.5 การจัดกิจกรรมส่งเสริมการออกกำลังกายหรือบรรดิการพลศึกษา	3 (ดี)
1.3 การทำแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา	1.3.1 การวิเคราะห์หลักสูตรเพื่อออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้พลศึกษา	4 (ดีมาก)
	1.3.2 การศึกษาผู้เรียนเพื่อนำข้อมูลที่จำเป็นมาจัดกิจกรรมการเรียนรู้พลศึกษา	3 (ดี)
	1.3.3 การออกแบบจุดประสงค์การเรียนรู้พลศึกษา	4 (ดีมาก)
	1.3.4 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาให้ผู้เรียนมีทักษะเพื่อนำประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน	3 (ดี)
	1.3.5 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	3 (ดี)
	1.3.6 การบูรณาการเนื้อหาสาระวิชาพลศึกษากับกลุ่มสาระวิชาอื่น	3 (ดี)
	1.3.7 ใช้วิธีสอนและสื่อการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาที่สอนและผู้เรียน	3 (ดี)
	1.3.8 ออกแบบการเรียนรู้นอกเวลาเรียนโดยใช้ความร่วมมือจากผู้ปกครองหรือคนในชุมชน	2 (พอใช้)
	1.3.9 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้พลศึกษาเพื่อพัฒนาและตัดสินผล	4 (ดีมาก)
	1.3.10 ใช้เครื่องมือและเกณฑ์การประเมินผลการเรียนรู้พลศึกษาตามสภาพจริง	4 (ดีมาก)
1.4 การจัดการเรียนรู้พลศึกษาในชั้นเรียน	1.4.1 การจัดเตรียมสื่อและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับจัดการเรียนรู้วิชาพลศึกษา	3 (ดี)
	1.4.2 สอนวิชาพลศึกษาที่สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้	3 (ดี)
	1.4.3 ใช้วิธีสอน พลศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	3 (ดี)
	1.4.4 การสอดแทรก คุณธรรมโดย ประยุกต์หลักศาสนา หรือค่านิยมที่ดีงามหรือคุณลักษณะที่พึงประสงค์ระหว่างสอนวิชาพลศึกษา	3 (ดี)
	1.4.5 ใช้เวลาจัดการเรียนรู้พลศึกษาได้เหมาะสม	3 (ดี)
	1.4.6 วัดและประเมินผลผู้เรียนตามสภาพจริงก่อนและหลังสอน	3 (ดี)
	1.4.7 นำข้อมูลหลังจัดกิจกรรมการเรียนรู้มาแก้ปัญหาผู้เรียน	3 (ดี)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ตัวชี้วัด	เกณฑ์สมรรถนะ
กลุ่มสมรรถนะที่ 2 การเป็นครูพลศึกษาที่ดี		
2.1 บุคลิกภาพ	2.1.1 จัดการกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ระหว่างการปฏิบัติงาน	3 (ดี)
	2.1.2 จัดการผมและหนวดเคราให้สุภาพเรียบร้อย	3 (ดี)
	2.1.3 การแต่งกายที่สะอาดและเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน	3 (ดี)
	2.1.4 มีร่างกายแข็งแรง และมีสัดส่วนรูปร่างเหมาะสม	3 (ดี)
2.2 มนุษย์สัมพันธ์	2.2.1 วางตนเป็นที่เคารพของนักเรียน	3 (ดี)
	2.2.2 การควบคุมอารมณ์	4 (ดีมาก)
	2.2.3 มีอัธยาศัย ทักทายผู้อื่น	3 (ดี)
	2.2.4 มีจิตอาสาช่วยเหลือผู้อื่น	4 (ดีมาก)
	2.2.5 ใช้คำพูดสุภาพน่าฟัง	4 (ดีมาก)
	2.2.6 มีน้ำใจนักกีฬา	4 (ดีมาก)
2.3 แบบอย่างในการปฏิบัติตน	2.3.1 วางตนเป็นที่เคารพของนักเรียน	4 (ดีมาก)
	2.3.2 ไม่เสพสิ่งเสพติดให้โทษ	3 (ดี)
	2.3.3 ไม่ยุ่งเกี่ยวกับอบายมุข	3 (ดี)
	2.3.4 การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ	3 (ดี)
2.4 แบบอย่างในการปฏิบัติงาน	2.4.1 รักและศรัทธาในวิชาชีพครูพลศึกษา	4 (ดีมาก)
	2.4.2 ตรงต่อเวลา	3 (ดี)
	2.4.3 อดทนและรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย	3 (ดี)
	2.4.4 อุทิศตนและเสียสละเวลาเพื่อพัฒนางานและผู้เรียน	3 (ดี)
	2.4.5 มีความซื่อสัตย์ สุจริต ในการปฏิบัติงาน	3 (ดี)
	2.4.6 ปกครองโดยใช้หลักยุติธรรมและประชาธิปไตย	4 (ดีมาก)
	2.4.7 รัก เมตตา และปรารถนาดีต่อผู้เรียน	4 (ดีมาก)
	2.4.8 ให้ความร่วมมือกับงานของโรงเรียนและงานภายนอก	4 (ดีมาก)
2.5 การพัฒนาตนเองในวิชาชีพพลศึกษา	2.5.1 การอบรมทางวิชาการหรือวิชาชีพพลศึกษา	3 (ดี)
	2.5.2 ศึกษาดูงานหรือประชุมสัมมนาเพื่อพัฒนาตนเองหรือวิชาชีพครูพลศึกษา	3 (ดี)
	2.5.3 สร้างนวัตกรรมหรือทำผลงานวิชาการในวิชาชีพครูพลศึกษา	3 (ดี)
	2.5.4 ทำวิจัยเพื่อพัฒนาการสอนพลศึกษาหรือแก้ปัญหาผู้เรียน	3 (ดี)
กลุ่มสมรรถนะที่ 3 การเรียนรู้วัฒนธรรมในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้		
3.1 ความรู้เชิงวัฒนธรรมท้องถิ่น	3.1.1 ความรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่น	4 (ดีมาก)
	3.1.2 ความรู้เกี่ยวข้อควรปฏิบัติและข้อห้ามตามหลักศาสนา	4 (ดีมาก)
3.2 บูรณาการวัฒนธรรมกับการจัดการเรียนรู้พลศึกษา	3.2.1 สื่อสารภาษามาลายูท้องถิ่น	2 (พอใช้)
	3.2.2 จัดกิจกรรมกีฬาที่สร้างเสริมความเข้าใจอันดี หรืออยู่ร่วมกันอย่างสันติ	2 (พอใช้)
	3.2.3 ส่งเสริมศิลปะ วัฒนธรรมโดยนำภูมิปัญญา การละเล่นท้องถิ่นมาเผยแพร่ให้เกิดการเรียนรู้ในโรงเรียน	2 (พอใช้)

2) คุณภาพของตัวชี้วัดละเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า ตัวชี้วัด และเกณฑ์สมรรถนะมีความถูกต้อง ความเหมาะสม และความเป็นประโยชน์ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด (ระดับคุณภาพ ≥ 3.50 และ S ≤ 1.00) ทุกรายการ ปรากฏผลดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 คุณภาพตัวชี้วัดละเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

รายการ	ความถูกต้อง			ความเหมาะสม			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S	แปลผล	$\bar{X}$	S	แปลผล	$\bar{X}$	S	แปลผล
กลุ่มสมรรถนะที่ 1									
องค์ประกอบที่ 1									
ตัวชี้วัด(3)	4.38-4.44	0.59-0.78	ผ่าน	4.00-4.88	0.32-0.59	ผ่าน	4.44-4.88	0.32-0.61	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.16-4.83	0.38-0.59	ผ่าน	4.00-4.44	0.59-0.78	ผ่าน	4.27-4.55	0.51-0.66	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 2									
ตัวชี้วัด(5)	4.27-4.77	0.43-0.57	ผ่าน	4.16-4.83	0.38-0.61	ผ่าน	4.33-4.94	0.23-0.50	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.16-4.88	0.32-0.51	ผ่าน	4.16-4.83	0.38-0.61	ผ่าน	4.33-4.94	0.23-0.50	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 3									
ตัวชี้วัด (10)	4.16-4.83	0.38-0.50	ผ่าน	3.88-4.77	0.42-0.68	ผ่าน	4.11-4.88	0.32-0.61	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.33-4.88	0.32-0.61	ผ่าน	4.22-4.77	0.42-0.68	ผ่าน	4.11-4.88	0.32-0.61	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 4									
ตัวชี้วัด (7)	4.44-4.77	0.42-0.51	ผ่าน	4.27-4.83	0.38-0.66	ผ่าน	4.50-4.54	0.23-0.60	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.33-4.83	0.38-0.59	ผ่าน	4.44-4.61	0.38-0.61	ผ่าน	4.44-4.94	0.23-0.61	ผ่าน
กลุ่มสมรรถนะที่ 2									
องค์ประกอบที่ 5									
ตัวชี้วัด (4)	4.61-4.88	0.32-0.46	ผ่าน	4.55-4.83	4.38-4.42	ผ่าน	4.27-4.83	0.38-0.66	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.61-4.88	0.32-0.50	ผ่าน	4.55-4.88	0.32-0.46	ผ่าน	4.55-4.83	0.38-0.51	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 6									
ตัวชี้วัด (6)	4.61-5.00	0.32-0.51	ผ่าน	4.55-4.94	0.32-0.51	ผ่าน	4.55-4.94	0.23-0.51	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.72-4.94	0.23-0.46	ผ่าน	4.55-4.94	0.32-0.51	ผ่าน	4.72-4.94	0.23-0.46	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 7									
ตัวชี้วัด (4)	4.66-4.88	0.32-0.50	ผ่าน	4.44-4.94	0.23-0.85	ผ่าน	4.66-4.88	0.32-0.48	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.61-5.00	0.32-0.50	ผ่าน	4.55-4.94	0.23-0.50	ผ่าน	4.55-4.94	0.23-0.48	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 8									
ตัวชี้วัด (8)	4.55-4.94	0.23-0.51	ผ่าน	4.50-4.88	0.23-0.59	ผ่าน	4.44-4.94	0.23-0.85	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.61-4.94	0.23-0.57	ผ่าน	4.44-4.94	0.23-0.85	ผ่าน	4.44-4.94	0.23-0.85	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 9									
ตัวชี้วัด (4)	4.55-4.72	0.50-0.61	ผ่าน	4.38-4.55	0.61-0.70	ผ่าน	4.66-4.77	0.32-0.48	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.50-4.66	0.50-0.61	ผ่าน	4.44-4.88	0.32-0.70	ผ่าน	4.61-4.66	0.48-0.59	ผ่าน

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการ	ความถูกต้อง			ความเหมาะสม			ความเป็นประโยชน์		
	$\bar{X}$	S	แปลผล	$\bar{X}$	S	แปลผล	$\bar{X}$	S	แปลผล
กลุ่มสมรรถนะที่ 3									
องค์ประกอบที่ 10									
ตัวชี้วัด (2)	4.16-4.61	0.60-0.98	ผ่าน	4.27-4.55	0.61-0.95	ผ่าน	4.38-4.66	0.48-0.91	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.44-4.72	0.57-0.92	ผ่าน	4.27-4.55	0.70-0.95	ผ่าน	4.38-4.55	0.61-0.91	ผ่าน
องค์ประกอบที่ 11									
ตัวชี้วัด (3)	4.44-4.77	0.42-0.51	ผ่าน	4.27-4.83	0.38-0.66	ผ่าน	4.50-4.54	0.23-0.60	ผ่าน
เกณฑ์สมรรถนะ	4.33-4.83	0.38-0.59	ผ่าน	4.44-4.61	0.38-0.61	ผ่าน	4.44-4.94	0.23-0.61	ผ่าน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายดังนี้

1. จากผลการศึกษา พบว่า กลุ่มสมรรถนะที่ 2 การเป็นครูพลศึกษาที่ดี มีตัวชี้วัดมากที่สุด คือ 26 ตัวชี้วัด เกณฑ์สมรรถนะระดับดีมาก 7 ตัวชี้วัด เกณฑ์สมรรถนะระดับดี 17 ตัวชี้วัด และเกณฑ์สมรรถนะระดับพอใช้เพียง 1 ตัวชี้วัด แสดงว่ากลุ่มสมรรถนะนี้มีความสำคัญมาก สอดคล้องกับผลวิจัยของกิตดา ปรัตถจริยา และอุบล เลี้ยววาริณ, (2554) ที่ศึกษาความคาดหวังของนักเรียนและนักศึกษาที่มีต่อความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 ที่พบว่า ครูควรมีคุณธรรมจริยธรรมครู คุณลักษณะที่ดีของครู บุคลิกภาพที่ดีของครู บทบาทหน้าที่ของครู และสมรรถนะของครู ยังสอดคล้องกับกระทรวงศึกษาธิการ, (2552) ที่พบว่า ครูควรมีคุณลักษณะส่วนบุคคล คือ มีความรักและศรัทธาในวิชาชีพครู เป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียนทั้งด้านศีลธรรม วัฒนธรรม กิจนิสัย สุขนิสัย และอุปนิสัย ตลอดจนมีความเป็นประชาธิปไตย เป็นผู้ใฝ่รู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ เมตตาต่อศิษย์ เห็นคุณค่าของศิษย์ พัฒนาตนเองให้เป็นครูแบบใหม่ในระบบสากลได้ และสอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (244. 2548) ที่ระบุว่า การมีจริยธรรม เป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียนและสังคม เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญยิ่งสำหรับของครูพลศึกษา เพราะจะเป็นที่เชื่อถือไว้วางใจของเพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา และสามารถทำงานอย่างหนึ่งอย่างใดให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ในขณะที่กลุ่มสมรรถนะที่ 1 ด้านการจัดการเรียนรู้พลศึกษา พบว่า มีตัวชี้วัด 25 ตัวชี้วัด เกณฑ์สมรรถนะระดับดีมาก 5 ตัวชี้วัด เกณฑ์สมรรถนะระดับดี 18 ตัวชี้วัด เกณฑ์สมรรถนะระดับพอใช้ 2 ตัวชี้วัด จึงถือได้ว่าเป็นกลุ่มสมรรถนะที่มีความสำคัญเช่นกัน สอดคล้องกับสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2551) ที่กล่าวถึงครูในยุคปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2562) ว่าครูควรมีมาตรฐานด้านความสามารถในการจัดการเรียนการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ คือ รู้เป้าหมายของหลักสูตรและเป้าหมายการจัดการศึกษา มีความรู้ความสามารถในการประเมินผล จัดทำแผนและกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนการสอนและนำผลประเมินมาใช้พัฒนาคุณภาพ สามารถแสวงหาความรู้ คิดวิเคราะห์และสร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน และสอดคล้องกับ ดอททรี. Daughtry (1973) ที่ศึกษาคุณสมบัติของครูพลศึกษาที่พึงปรารถนา พบว่า

ควรมี 1) คุณวุฒิทางพลศึกษา 2) ภูมิหลังทางด้านวัฒนธรรมกว้างขวาง 3) ความเข้าใจสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการสอน 4) ความสนใจสอนเด็กมากกว่าสอนเนื้อหา 5) ความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการของเด็ก 6)ประสิทธิภาพในการสร้างความสัมพันธ์กับเด็ก เพื่อนครู และผู้ปกครอง 7) ความเข้าใจภาระหน้าที่ของครูพลศึกษา 8) ความสนใจและพยายามปรับปรุงวิชาชีพตนเอง 9) ความสามารถบอกความหมายทางพลศึกษาแก่ผู้อื่นได้ 10) ความสามารถสาธิตกิจกรรมที่น่าสนใจแก่เด็ก 11) ความสามารถสาธิตทักษะเบื้องต้น และการเคลื่อนไหวต่างๆ ของกิจกรรมพลศึกษา 12) ความยุติธรรม และให้ความสำคัญต่อนักเรียนทุกคน 13) บุคลิกภาพที่ดี อารมณ์มั่นคง

สำหรับกลุ่มสมรรถนะที่ 3 ได้แก่ การเรียนรู้วัฒนธรรมในจังหวัดชายแดนภาคใต้ มีตัวชี้วัด 5 ตัวชี้วัด เกณฑ์สมรรถนะระดับดีมาก 2 ตัวชี้วัด และเกณฑ์สมรรถนะระดับพอใช้ 3 ตัวชี้วัด จึงจัดเป็นกลุ่มสรรรถนะที่ครูพลศึกษาต้องมีเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของจังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อับราฮัม ณรงค์รักษาเขต, (2548) ที่ศึกษาความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า มีความต้องการข้าราชการที่รู้และเข้าใจวิถีชีวิตของคนในพื้นที่ และต้องได้รับการยอมรับจากประชาชนเป็นอย่างดี สอดคล้องกับ กิตติ อริยานนท์, (2554) ที่กล่าวว่า เจ้าหน้าที่ต้องปรับทัศนคติ ก่อนออกปฏิบัติงาน ต้องมีองค์ความรู้ การรับรู้ และความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมท้องถิ่นของคนมุสลิมในพื้นที่ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรีรัตน์ รงเรือง (2560) ที่ศึกษาปัญหาอุปสรรคและความต้องการในการออกกำลังกายของสตรีที่สอดคล้องกับวิถีมุสลิม พบว่า สตรีมุสลิมความต้องการในการออกกำลังกายที่สอดคล้องกับวิถีมุสลิม

2. จากผลการประเมินคุณภาพตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะสำหรับครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้โดยผู้เชี่ยวชาญ 18 คน ซึ่งมีความคิดเห็นตรงกันว่าทุกตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะมีคุณภาพผ่านเกณฑ์และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยสูงในองค์ประกอบที่ 5 บุคลิกภาพ องค์ประกอบที่ 6 มนุษย์สัมพันธ์ องค์ประกอบที่ 7 แบบอย่างในการปฏิบัติตนและองค์ประกอบที่ 8 เป็นแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้เนื่องมาจาก บุคลิกภาพ มนุษย์สัมพันธ์ และการเป็นแบบอย่างที่ดี ถือเป็นคุณสมบัติสำคัญที่สังคมคาดหวังต่อครูพลศึกษา เพราะส่งผลให้สามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลและบริบทของพื้นที่ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ ครูพลศึกษายังต้องเป็นแบบอย่างด้านสุขภาพ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ รัชนี ขวัญบุญจันทร์ (2536) ที่กล่าวว่า ครูพลศึกษาต้องรักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพดี มีน้ำใจนักกีฬาและปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีด้านการสร้างเสริมสุขภาพ นอกจากนั้นครูพลศึกษา จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องแต่งกายให้สะอาด ถูกกาลเทศะ สามารถควบคุมอารมณ์ปรับตัวเข้ากับผู้เรียนและผู้เข้าร่วมงาน และให้การช่วยเหลือนักเรียนด้านสุขภาพ และสอดคล้องกับแนวคิดของปรีชา เผือกขวัญดี (2554) ที่กล่าวว่า ครูพลศึกษาจะต้องสามารถสร้างความร่วมมือภายในหมู่คณะ มีความสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน อดกลั้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ในการติดต่อกับบุคคลอื่น และผลการวิจัยของกับ อนุชิต แท้สูงเนิน (2554) ที่ศึกษาสมรรถนะที่พึงประสงค์ของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพละศึกษาในช่วง พ.ศ. 2554-2564 พบว่า ครูพลศึกษาจำเป็นต้องเป็นผู้มีสุขภาพดี ศรัทธาในวิชาชีพ มีคุณธรรมจริยธรรม

มีสมรรถภาพทางกาย รวมถึงเอมอัชฌา วัฒนาบุรานนท์ (2550) ที่ระบุว่าครูพลศึกษาต้องมีความรู้และทักษะในวิชาชีพที่สอนอย่างลุ่มลึก ชัดเจน มีทักษะการสอนอย่างเชี่ยวชาญ จะต้องศึกษา หาความรู้ข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและกีฬาอยู่เสมอ แสดงให้เห็นว่าตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะที่สร้างขึ้นสอดคล้องกับแนวคิดและงานวิจัยต่างๆ จึงส่งผลให้มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ที่กำหนด

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรนำตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะที่ได้ไปสร้างแบบวัดสำหรับประเมินสมรรถนะครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ เพื่อให้สามารถนำไปใช้ได้จริง

2. สถานศึกษาควรนำตัวชี้วัดและเกณฑ์สมรรถนะมาปรับใช้ในการตรวจสอบสมรรถนะครูพลศึกษา เพื่อให้ทราบถึงจุดเด่น จุดที่ต้องพัฒนา นำข้อมูลไปพัฒนาครูพลศึกษาให้มีสมรรถนะที่เหมาะสมและสอดคล้องกับมาตรฐานวิชาชีพครูต่อไป

3. ควรมีการต่อยอดเกี่ยวกับสมรรถนะของครูพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยนำไปใช้ผลิตครูพลศึกษาให้มีสมรรถนะเป็นไปตามมาตรฐานวิชาชีพครูและสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ครูพลศึกษามากขึ้น

บรรณานุกรม

กิตดา ปรัตถจริยา และอุบล เลี้ยววาริณ. (2554). ความเป็นครูในศตวรรษที่ 21 ตามความคาดหวังของนักเรียนและนักศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

กิตติ อริยานนท์. (2554). ปัญหาความไม่สงบในจังหวัดชายแดนภาคใต้: สู้ด้วยยุทธศาสตร์และเข็มมุ่งใหม่สำหรับรัฐไทย. กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยการตำรวจ กองบัญชาการศึกษา สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). ทศวรรษที่สองของการปฏิรูปการศึกษา. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : nited.kkzone1.go.th/data/download.doc. 3 มิถุนายน 2557

ปรีชา เผือกขวัญดี. (2554). PHYSICALกับครูพลศึกษา. วารสารสถาบันการพลศึกษา. 3(2),193-202

รัชนี ขวัญบุญจันทร์. (2536). สมรรถนะที่พึงประสงค์ของครูพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). รวมบทความเกี่ยวกับปรัชญา หลักการ วิธีสอน และการวัดเพื่อการประเมินผลทางพลศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วณิช นิรันตรานนท์ และศศิธร นิรันตรานนท์. (2553). ทิศทางการผลิตครูพลศึกษาในช่วง 15 ปี (พ.ศ. 2551-2565). วารสารสถาบันการพลศึกษา. 2(2), หน้าที่ 79-89

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 15. (2556). รายงานประจำปี พ.ศ. 2556. นราธิวาส : สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 15.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2551). รายงานการวิจัยสมรรถนะครูและแนวทางการพัฒนาครูในสังคมที่เปลี่ยนแปลง. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2552). ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง พ.ศ. 2552–2561, กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

สำนักพัฒนาการศึกษาเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้. (2556) . รายงานผลการดำเนินงานประจำปี พ.ศ. 2556, กรุงเทพฯ. สำนักพัฒนาการศึกษาเขตพัฒนาพิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้.

สุรศักดิ์ ปาเฮ. (2556). การพัฒนาสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21, แพร่ : สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาแพร่เขต 1 และ 2.

สุรีรัตน์รงเรือง, ขวัญชัย วัฒนศักดิ์ และอารินดา มะอาลี. (2560). การศึกษาปัญหา อุปสรรค และความต้องการในการออกกำลังกายของสตรี. วารสารสถาบันการพลศึกษา. 9(1), 167-180

อนุชิต แท้สูงเนิน. (2554). ศึกษาสมรรถนะที่พึงประสงค์ของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในช่วง พ.ศ. 2554-2564, กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอมอัชฌา วัฒนบุรานนท์. (2550). มาตรฐานวิชาชีพครูสุขศึกษาและพลศึกษา. วารสารคุรุศาสตร์, (4)35 : หน้า 57-63.

อับราฮัม ณรงค์รักษาเขต. (2548). ความต้องการที่แท้จริงของประชาชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้, ยะลา : วิทยาลัยอิสลาม.

Daughtrey, G. (1973). Effective teaching in physical education for secondary schools. Philadelphia : W.B. Sauders Company.

กลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

Strategy of Utilizing the Research Result of Synthetic Pavement of Sport Authority of Thailand to Business Aspect

สกล วรรณพงษ์, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปชัย สุวรรณธาดา
และ รองศาสตราจารย์ ดร.รัชนี ขวัญบุญจัน
คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ โดยผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนของการวิจัยเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพและความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ ซึ่งทำการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสภาพการใช้พื้นยางสังเคราะห์ฯ และความต้องการการใช้พื้นยางสังเคราะห์ด้วยการตอบแบบสอบถาม จำนวน 151 คน และนำข้อมูลมาสังเคราะห์และวิเคราะห์หาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ขั้นตอนที่ 2 กระบวนการจัดทำกลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ จำนวน 114 คน ด้วยการจัดประชุมเพื่อระดมความคิดเห็นเพื่อนำข้อมูลมาสังเคราะห์ให้ได้กลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ และขั้นตอนที่ 3 การนำเสนอกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจ ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เชี่ยวชาญและผู้ที่เกี่ยวข้องในระดับนโยบาย จำนวน 10 คน ด้วยการจัดประชุมเพื่อนำเสนอกลยุทธ์ฯ และหาฉันทมติ (Consensus) และนำข้อมูลมาสังเคราะห์และวิเคราะห์หาค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการใช้พื้นยางสังเคราะห์ในปัจจุบัน พบว่า ความสามารถในการผลิตเชิงอุตสาหกรรมของการผลิตพื้นยางสังเคราะห์วัสดุพื้นลู่-ลานกรีฑา มีภาคอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้อง 2 กลุ่ม หลัก ได้แก่ กลุ่มอุตสาหกรรมยาง และกลุ่มอุตสาหกรรมก่อสร้าง ซึ่งจากการศึกษาความต้องการในการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย พบว่า ตอบแบบสอบถามที่เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ จำนวน 151 คน มีความต้องการใช้

ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68

2. กลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ จากการวิจัย ผู้วิจัยได้มีการกำหนดทิศทางของการนำนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ โดยได้มีการกำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ทางการตลาด และกลยุทธ์ทางการตลาดในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจสู่การปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วยกลยุทธ์ทางการตลาด 6 กลยุทธ์ ได้แก่ กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ กลยุทธ์ด้านการกำหนดราคา กลยุทธ์ด้านการจัดจำหน่าย กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด และการสื่อสารการตลาด กลยุทธ์ด้านการเงิน และกลยุทธ์ด้านการจัดการ

คำสำคัญ : กลยุทธ์/พื้นยางสังเคราะห์/เชิงธุรกิจ

Abstract

This research was aimed to study Strategy of Utilizing the Research Result of Synthetic Pavement of Sports Authority of Thailand to Business Aspect. Researcher determined 3 phases of this study i.e. the first phase was to study condition and the need for synthetic pavement. Samples of this phase were concerning personnel of utilizing the research result by studying fundamental information of condition of using and the need for synthetic pavement. Questionnaires were distributed to 151 samples and the data were synthesized and analyzed in order to find frequency, average and SD. The second phase involved the process of setting up the Strategy of Utilizing the Research Result of Synthetic Pavement of Sports Authority of Thailand to Business Aspect by brainstorming of 114 concerning personnel .The data of this phase were synthesized in order to achieve the strategy. The third phase was to introduce the strategy in decision making level to 10 experts and concerning personnel altogether by holding a meeting for strategy presentation and consensus finding. The data of this phase were synthesized and analyzed to find frequency, average and SD.

Findings were;

1. Present condition of the synthetic pavement utilizing was defined as producing ability on industrial aspect for synthetic pavement in athletics sport were involved by two main groups i.e. rubber industry and construction industry. By studying the need for utilizing synthetic pavement product of the Sports Authority of Thailand, it was found that 151 questionnaire respondents needed to utilize the product by the highest level, in general,

with the average of 4.43 and SD of 0.68.

2. Researcher determined direction of utilizing the research result of synthetic pavement of Sports Authority of Thailand by defining vision, mission, marketing and strategic objectives for implementation of utilizing the research result of synthetic pavement of Sports Authority of Thailand to business aspect which comprised of six marketing strategies i.e. product , price, sale, promotion, finance and management.

Keywords: strategy, synthetic pavement, business aspect

บทนำ

จากการที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2545 มอบหมายให้การกีฬาแห่งประเทศไทย การศึกษาค้นคว้าวิจัยวัตถุดิบภายในประเทศให้สามารถผลิตวัสดุยางสังเคราะห์ที่ได้มาตรฐานสากล เพื่อจัดสร้างลู่-ลานกรีฑา โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการวิจัย เพื่อประหยัดงบประมาณในการสร้างลู่-ลาน กรีฑายางสังเคราะห์ พัฒนาเทคโนโลยีการผลิตวัสดุยางสังเคราะห์ สำหรับจัดสร้างลู่-ลานกรีฑาภายในประเทศที่เป็นมาตรฐานสากล และศึกษาความเป็นไปได้ของการนำวัตถุดิบภายในประเทศโดยเฉพาะยางพาราและยางรถยนต์เก่ามาใช้ในการจัดสร้างลู่-ลานกรีฑา

การกีฬาแห่งประเทศไทยร่วมกับกรมวิทยาศาสตร์บริการ กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้จัดทำโครงการชื่อว่า "โครงการศึกษาและพัฒนาวัสดุยางสังเคราะห์และยางธรรมชาติเพื่อจัดสร้างลู่-ลานกรีฑา" ดำเนินการจำนวน 2 ระยะ คือระยะที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2547 ถึงวันที่ 30 พฤศจิกายน 2548 รวมระยะเวลา 1 ปี 6 เดือน และระยะที่ 2 ตั้งแต่วันที่ 6 มกราคม 2553 ถึงวันที่ 5 สิงหาคม 2553 รวมระยะเวลา 8 เดือน โดยได้รับการสนับสนุนจากกองทุนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ การกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น 3,610,440 บาท ผลการศึกษาตามโครงการฯ ได้ผ่านการทดสอบจากห้องปฏิบัติการของบริษัท INSTITUT FUR SPORTBODENTECHNIK IST CONSULTING GmbH ณ สวิตเซอร์แลนด์ ตามคุณสมบัติตามมาตรฐานของสหพันธ์กรีฑานานาชาติกำหนด เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2554 และได้รับการรับรองพร้อมประกาศนียบัตรรับรองคุณสมบัติมาตรฐานจากสหพันธ์กรีฑานานาชาติเมื่อวันที่ 9 มกราคม 2558

จากสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจปัจจุบัน ชาวสวนยางพารามีความเดือดร้อนเนื่องจากราคายางพาราตกต่ำมากและปริมาณยางพาราล้นตลาด ไม่สามารถระบายยางพาราออกจากคลังของรัฐบาลได้ ตลอดทั้งราคายางพาราจะมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง รัฐบาลจึงมีนโยบายผลักดันการเพิ่มปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศ โดยเร่งรัดให้ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพิ่มการใช้ยางพาราแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ภายในประเทศมากขึ้นในปีงบประมาณ 2559

จากสภาวะวิกฤตยางพาราและนโยบายของรัฐบาลดังกล่าวสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของ "โครงการศึกษาและพัฒนาวัสดุยางสังเคราะห์และยางธรรมชาติเพื่อจัดสร้างลู่-ลานกรีฑา" อย่างไรก็ตาม หากไม่มีการนำผลการศึกษาวิจัยตามโครงการฯ

มาใช้ให้เกิดประโยชน์หรือดำเนินการใดๆ สูตรที่คิดค้นขึ้นมาก็จะไม่มีมูลค่า หรือก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใด ในทางตรงกันข้ามหากการกีฬาแห่งประเทศไทยนำผลการศึกษาวิจัยจากโครงการฯ มาใช้ให้เกิดคุณค่าในการพัฒนากีฬา โดยใช้ระบบธุรกิจเข้ามาดำเนินการทุกรูปแบบก็จะเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติเป็นอย่างยิ่ง ได้แก่ สามารถลดต้นทุนในการจัดสร้างลู่-ลานกรีฑาและพื้นสนามกีฬาหรือพื้นที่ใช้สอยต่างๆ ที่ใช้ยางสังเคราะห์โดยการนำวัสดุที่ใช้แล้ว และยางพารามาเป็นส่วนผสมในการผลิตยางสังเคราะห์ เพิ่มปริมาณการใช้ยางพาราภายในประเทศ และสร้างรายได้ให้แก่ผู้ประกอบการเกี่ยวกับยางเป็นการช่วยแก้วิกฤตตกต่ำอย่างต่อเนื่อง พัฒนากีฬาของไทยให้มีมาตรฐานเท่าเทียมระดับนานาชาติ โดยนักกีฬาได้ทีลู่-ลานกรีฑาที่ได้มาตรฐาน สากลในการฝึกซ้อม เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติสถาบัน การศึกษาและหน่วยงานภาครัฐและเอกชน สามารถจัดสรร้างลู่-ลานกรีฑา สนามเด็กเล่น ทางเดิน-วิ่ง สนามฟุตซอล สนามตะกร้อ สนามแบดมินตัน สนามวอลเลย์บอล พื้นช่องทางจักรยาน ลานเอนกประสงค์ ที่ใช้วัสดุราคาประหยัดและมีคุณภาพได้มาตรฐานทั้งสนามกีฬาในร่มและกลางแจ้งและประเทศไทยมีสูตรการสร้างยางสังเคราะห์ที่ได้มาตรฐานสากลและสามารถนำไปดำเนินการเชิงธุรกิจกับประเทศใกล้เคียงได้

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะเป็นผู้บริหารของการกีฬาแห่งประเทศไทย จึงได้ตระหนักถึงภารกิจในการพัฒนากีฬาของชาติ และเพื่อให้สอดคล้องกับสภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน และตอบสนองนโยบายของรัฐบาลในการแก้ไขวิกฤตของเศรษฐกิจ ลดความเดือดร้อนของเกษตรกรสวนยางพารา ตลอดการได้รับประโยชน์จากผลการวิจัยตามโครงการศึกษาและพัฒนาวัสดุยางสังเคราะห์และยางธรรมชาติเพื่อจัดสร้างลู่-ลานกรีฑา ประกอบการนำหลักการและความรู้เกี่ยวกับธุรกิจมาประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพ และความต้องการในการใช้ยางสังเคราะห์ลู่-ลาน กรีฑา ภายในสนามกีฬา เพื่อใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬากรีฑา

2. เพื่อศึกษาและพัฒนากลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษากลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจ เฉพาะในส่วนของพื้นยางสังเคราะห์ที่การกีฬาแห่งประเทศไทยร่วมมือกับกรมวิทยาศาสตร์บริการทำการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ จนผ่านการรับรองจากสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (IAAF:International Association of Athletics Federations) ที่จะนำไปใช้กับลู่-ลานกรีฑาเท่านั้น

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 กลุ่ม ประกอบด้วย

1. กลุ่มผู้ใช้หรือผู้ที่มีบทบาทหน้าที่ในการดูแลสนามกีฬาที่มีพื้นยางสังเคราะห์กรีฑา

2. กลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีบทบาทหน้าที่ในการนำพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ทางการกีฬา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงสภาพและความต้องการของการใช้พื้นยางสังเคราะห์ลู่-ลาน กรีฑา ภายในสนามกีฬา เพื่อใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬากรีฑา

2. ทำให้ได้กลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

ขั้นตอนในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนในการวิจัย โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพและความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์

1. ขั้นตอนที่ 1 การศึกษาสภาพและความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์

1.1 ศึกษาวิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับหลักการ และข้อมูลพื้นฐานประกอบการจัดทำกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจจากแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสรุปเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย

1.2 ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อสำรวจสภาพและความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ในการกีฬาของประเทศไทย ด้วยการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อสอบถามกับกลุ่มผู้ใช้หรือผู้ที่บทบาทหน้าที่ในการดูแลสนามกีฬาพื้นยางสังเคราะห์ ได้แก่ ผู้อำนวยการการกีฬาแห่งประเทศไทยระดับภาค ผู้อำนวยการการกีฬาแห่งประเทศไทย ผู้อำนวยการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทนองค์การบริหารส่วนจังหวัดและผู้บริหารสถาบันศึกษา จำนวน 151 คน

1.3 หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามโดยการวิเคราะห์ IOC (Index of item Objective Congruence) จากผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องระดับนโยบาย จำนวน 10 คน และหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้ สัมประสิทธิ์อัลฟ่า (Alpha Coefficient) จากกลุ่มผู้ใช้หรือผู้ดูแลสนามกีฬาและผู้ประกอบการเกี่ยวกับพื้นยางสังเคราะห์และผู้เกี่ยวข้อง

1.4 วิเคราะห์แบบสอบถามสภาพและความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ในการกีฬาของประเทศไทยในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาด เพื่อนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการจัดทำกลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจ

2. ขั้นตอนที่ 2 กระบวนการจัดทำ กลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

2.1 จัดประชุมระดมสมองกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีบทบาทหน้าที่ในการผลิตและนำพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ฯ ประกอบด้วย ผู้ประกอบการธุรกิจพื้นยางสังเคราะห์ทางการกีฬา ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยภาค ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้เชี่ยวชาญด้านลู่ยางสังเคราะห์จากกรมวิทยาศาสตร์บริการ คณะกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย และผู้บริหารและพนักงานฝ่ายกีฬาสถาน กกท. จำนวน 114 คน จากนั้นทำการแบ่งกลุ่มออกเป็น 8 กลุ่มๆ ละ 14-15 คน เพื่อระดมความคิดเห็นในการจัดทำกลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจ โดยมีกระบวนการดังนี้สังเคราะห์ทางการกีฬา ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่ง

ประเทศไทยภาค ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้เชี่ยวชาญด้านลู่ยางสังเคราะห์จากกรมวิทยาศาสตร์บริการ คณะกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย และผู้บริหารและพนักงานฝ่ายกีฬาสถาน กกท. จำนวน 114 คน เพื่อระดมความคิดเห็นในการจัดทำกลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจ โดยมีกระบวนการดังนี้

2.2 ทำการแบ่งกลุ่มจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group) กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีบทบาทหน้าที่ในการผลิตและนำพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ทางการกีฬา ได้แก่

2.1.1 การประเมินศักยภาพพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทยจากการวิเคราะห์ (SWOT Analysis)

2.1.2 การวิเคราะห์เพื่อกำหนดทิศทางการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

2.1.3 การกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดการนำพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ ไปใช้ในการปฏิบัติ

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากการแบ่งกลุ่มย่อยด้วยการสนทนากลุ่ม (Focus Group) มานำเสนอในที่ประชุมเพื่อวิเคราะห์และสังเคราะห์ และนำเสนอผลการประชุม เพื่อนำมาวิเคราะห์เป็นภาพรวมของกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

3. ขั้นตอนที่ 3 การนำเสนอกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ ประกอบด้วย

3.1 การจัดประชุมเพื่อนำเสนอกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ เพื่อหาฉันทมติ (Consensus) โดยมีผู้เข้าร่วมฟังการนำเสนอคือ ผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องระดับนโยบาย จำนวน 10 คน ภายหลังจากนำเสนอเป็นที่เรียบร้อย จากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติของกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยใช้ในเชิงธุรกิจ

3.2 การหาฉันทมติ (Consensus) โดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 151 คน ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

2. แบบสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group) กับกลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีบทบาทหน้าที่ในการนำพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ จำนวน 114 คน เพื่อระดมความคิดเห็นในการจัดทำกลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้พัฒนากรีฑาในเชิงธุรกิจ

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องระดับนโยบาย จำนวน 10 คน โดยใช้การวิเคราะห์ผลหาฉันทมติ (Consensus) ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดแบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและใช้การวิเคราะห์เนื้อหาจากหลักการ แนวคิด และสาระที่เกี่ยวข้องกับการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ การสนทนากลุ่มย่อยผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจในเชิงลึก เพื่อกำหนดองค์ประกอบย่อยของการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ เพื่อรวบรวมและจัดทำร่างกลยุทธ์ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญที่ได้กำหนดเป็นกลุ่มตัวอย่าง ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพ ปรับปรุงและแก้ไขในส่วนที่ยังไม่สมบูรณ์

2. นำแบบสอบถามมาหาความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์ IOC (Index of item Objective Congruence) ได้ค่า IOC = 0.80 และหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟ่า (Alpha Coefficient) ได้ค่า r = 0.83 และเสนออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อขอคำแนะนำในการไปปรับปรุงให้เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้ในการเก็บข้อมูลในการวิจัยต่อไป

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทำการวิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพและความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยดังนี้

ตอนที่ 1 ลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่เป็นแบบตรวจรายการ (Check List) มาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพและความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นแบบตรวจรายการ มีลักษณะเป็นแบบมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม มีลักษณะเป็นแบบปลายเปิดนำข้อมูลที่ได้มารวบรวมและสังเคราะห์ จากนั้นนำเสนอในรูปของความเรียง

ขั้นตอนที่ 2 ทำการสังเคราะห์ความคิดเห็นจากการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Group) ของกลุ่มผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีบทบาทหน้าที่ในการนำพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ทางการกีฬา จำนวน 35 คน ในการกำหนดกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจ

ขั้นตอนที่ 3 ทำการวิเคราะห์หาฉันทมติ (Consensus) ด้วยการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติของกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยใช้ในเชิงธุรกิจ เป็นแบบตรวจรายการ มีลักษณะเป็นแบบมาตรส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอ

ในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ในปัจจุบัน พบว่า

1) ผลการวิจัยและการพัฒนายางธรรมชาติเป็นลู่-ลานกรีฑา การสร้างลู่–ลานกรีฑา รวมทั้งพื้นสนามกีฬาที่ได้มาตรฐานหรือมีคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (International Association of Athletics Federations : IAAF) ประเทศไทยจะดำเนินการโดยใช้วัสดุสังเคราะห์สำเร็จรูปที่ต้องนำเข้าจากต่างประเทศทั้งหมดและมีค่าใช้จ่ายสูง กรมวิทยาศาสตร์บริการจึงได้ร่วมมือกับการกีฬาแห่งประเทศไทยดำเนินงานโครงการศึกษาและพัฒนาวัสดุยางสังเคราะห์และยางธรรมชาติเพื่อจัดสร้างลู่-ลานกรีฑา และพัฒนาเทคโนโลยีลู่-ลานกรีฑาให้ได้มาตรฐานสากล รวมทั้งเป็นการสนับสนุนการใช้วัตถุดิบยางธรรมชาติภายในประเทศ ตลอดจนสามารถลดค่าใช้จ่ายและนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ซึ่งมีคุณสมบัติดังนี้

1.1) พื้นลู่-ลานกรีฑาที่พัฒนาขึ้นมีค่าคุณสมบัติต่าง ๆ ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดโดยสหพันธ์กรีฑานานาชาติ (IAAF) ทุกรายการ โดยได้ส่งชิ้นงานดังกล่าวเข้ารับการทดสอบที่ Institut fut Sportbodente chnik ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ซึ่งเป็นห้องปฏิบัติการที่ได้รับการรับรองจาก IAAF

1.2) พื้นลู่-ลานกรีฑาที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วย 2 ชั้น ดังนี้

ชั้นที่ 1 (ชั้นล่าง) เป็นชั้นที่ใช้รองรับน้ำหนักของพื้นจะมีความหนาประมาณ 10 มิลลิเมตร ประกอบด้วย ส่วนผสมของพอลียูรีเธนและเม็ดยางดำ โดยสามารถใช้ยางธรรมชาติหรือเม็ดยางครัมบ์ (ขยะยาง เช่น ยางรถยนต์ที่เสื่อมสภาพ) เพื่อทดแทนการใช้ยางสังเคราะห์ได้ถึงอัตราร้อยละ 100 ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการใช้งาน (การผลิตเดิมจะใช้วัสดุยางสังเคราะห์ซึ่งต้องนำเข้าจากต่างประเทศทั้งหมด)

ชั้นที่ 2 (ชั้นบน) เป็นชั้นที่ใช้สร้างแรงเสียดทานของผู้ใช้กับพื้นสนามกีฬามีความหนาประมาณ 2-3 มิลลิเมตร ประกอบด้วยพอลียูรีเธนและเม็ดยางแดง โดยสามารถใช้ยางธรรมชาติร่วมกับยางสังเคราะห์ในอัตราส่วน 60 : 40 (การผลิตเดิมจะใช้วัสดุยางสังเคราะห์ซึ่งต้องนำเข้าจากต่างประเทศทั้งหมด)

1.3) การสร้างลู่-ลานกรีฑาโดยใช้สูตรที่คิดค้นขึ้นนี้ มีค่าใช้จ่ายตารางเมตรละประมาณ 1,700 บาท (คำนวณจากต้นทุนยางกิโลกรัมละ 50 บาท) ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายในงานทำพื้นลู่-ลานกรีฑาในแบบเดิมที่ต้องนำเข้าคิดเป็นตารางเมตรละ 2,500 บาท (ข้อมูลปี พ.ศ. 2554) พบว่าสามารถลดค่าใช้จ่ายสามารถลดค่าใช้จ่ายลงตารางเมตรละ 800 บาท คิดเป็นประมาณอัตราร้อยละ 30 ของค่าใช้จ่ายเดิม ดังนั้น หนึ่งสนามกรีฑามาตรฐานที่มีพื้นที่ 6,500 ตารางเมตร จะสามารถลดค่าใช้จ่ายลงได้ จำนวน 5.20 ล้านบาท

1.4) การส่งเสริมการใช้ยางธรรมชาติภายในประเทศ พบว่า หนึ่งสนามกรีฑามาตรฐานจะใช้ยางธรรมชาติเป็นวัตถุดิบถึง 12 ตัน โดยใช้เป็นส่วนผสมของเม็ดยางแดงที่อยู่ด้านบนในอัตราส่วนยางธรรมชาติ: ยางสังเคราะห์ เป็น 60 : 40 และส่วนเม็ดยางดำที่อยู่ด้านล่างสามารถใช้ยางธรรมชาติเป็นส่วนผสมเพียงอย่างเดียว

2) ความสามารถในการผลิตเชิงอุตสาหกรรม

การผลิตวัสดุปูพื้นลู่-ลานกรีฑาดังกล่าว ในการผลิตระดับอุตสาหกรรมนั้น พบว่ามีภาคอุตสาหกรรมการผลิตที่เกี่ยวข้องใน 2 กลุ่มหลัก คือ

2.1) กลุ่มอุตสาหกรรมยาง ได้แก่ บริษัทที่ดำเนินกิจการด้านยางที่มีความพร้อมในด้านเครื่องมือการบดผสมและการขึ้นรูปยาง ทั้งที่เป็นสมาชิกของสภาอุตสาหกรรมกลุ่มผลิตภัณฑ์ยาง และผู้ประกอบการยางระดับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SME) โดยทั่วไป ซึ่งมีจำนวนมากกว่า 300 ราย โดยจะทำหน้าที่แปรรูปยางธรรมชาติจากวัตถุดิบยางแห้งทุกประเภทให้เป็นยางเม็ดยางแดงและเม็ดยางดำแบบพร้อมใช้งานสำหรับกระบวนการก่อสร้างหรือขึ้นรูปพื้นยางต่อไป ทั้งนี้ บริษัทสามารถใช้เครื่องมือการบดผสมและการขึ้นรูปยางที่มีอยู่เดิมในการดำเนินการได้

2.2) กลุ่มอุตสาหกรรมก่อสร้าง ได้แก่ บริษัทที่ดำเนินกิจการสร้างพื้นลู่ - ลานกรีฑา และพื้นสนามประเภทต่างๆ รวมถึงบริษัทรับเหมาก่อสร้างทั่วไป โดยจะทำหน้าที่ก่อสร้างหรือติดตั้งพื้นยางประเภทต่างๆ

2. ผลการศึกษาความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์

จากการศึกษาความต้องการผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ ด้วยการใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยไปสอบถามกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยระดับภาค จำนวน 3 คน ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัด จำนวน 47 คน ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัด จำนวน 47 คน องค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน 47 คน ผู้บริหารสถาบันการศึกษา 7 คน รวมทั้งสิ้น 151 คน จากการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความต้องการในผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.43 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.68 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าทุกข้อมีความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด

2. ผลการจัดทำกลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group) กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือผู้มีบทบาทหน้าที่ในการผลิตและนำพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ทางการกีฬา ได้แก่ ผู้ประกอบการธุรกิจก่อสร้างสนามกีฬาที่มีชื่อในการเป็นผู้รับจ้างของการกีฬาแห่งประเทศไทย จำนวน 21 คน ผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยระดับภาคที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนที่ 1 จำนวน 1 คน และผู้อำนวยการสำนักงานการกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนที่ 1 จำนวน 21 คน ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนที่ 1 จำนวน 21 คน องค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนที่ 1 จำนวน 21 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านลู่ยางสังเคราะห์จากกรมวิทยาศาสตร์การกีฬา จำนวน 7 คน คณะกรรมการบริหารสมาคมกรีฑาแห่งประเทศไทย จำนวน 11 คน ผู้บริหารและพนักงานฝ่ายกีฬาสถาน กกท. จำนวน 11 คน รวมทั้งสิ้น 114 คน เพื่อระดมความคิดเห็นในการจัดทำกลยุทธ์ในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ไปใช้ในเชิงธุรกิจ ด้วยการดำเนินการหาข้อมูลดังนี้

2.1.1 ผลวิเคราะห์และประเมินสภาพแวดล้อมโดยใช้การวิเคราะห์ของผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย

2.1.2 ผลการวิเคราะห์ประเด็นที่ต้องมุ่งเน้นให้ความสำคัญที่จะบรรลุวิสัยทัศน์

1. โอกาสทางการตลาดในการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

2. ลักษณะธุรกิจผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์

3. กลุ่มลูกค้าเป้าหมายของการดำเนินธุรกิจพื้นยางสังเคราะห์

4. ผลการวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของธุรกิจ

5. ผลการวิเคราะห์การตลาดผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์

2.1.3 ผลการกำหนดกลยุทธ์นำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้พัฒนาการกรีฑาในเชิงธุรกิจ ประกอบด้วย

1. ทิศทางการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้พัฒนาการกรีฑาในเชิงธุรกิจ

วิสัยทัศน์ : "พื้นยางสังเคราะห์กรีฑาไทยก้าวไกลสู่มาตรฐานสากล พัฒนาเศรษฐกิจ และพัฒนานักกีฬาไทย"

พันธกิจ :

ประการที่ 1 สร้างตราสินค้าให้เป็นที่ยอมรับและได้รับความนิยม

ประการที่ 2 สร้างความมั่นใจในคุณภาพของผลิตภัณฑ์

ประการที่ 3 สร้างเครือข่ายพันธมิตรทางธุรกิจ

ประการที่ 4 มุ่งสู่การดำเนินธุรกิจเพื่อก้าวสู่เวทีโลก

คำนิยาม

1. ผลิตภัณฑ์ของไทยมีคุณภาพได้รับการรับรองรับสากล

2. คุ้มค่า ประหยัด คุณภาพดี

3. มุ่งมั่น ตั้งใจ โปร่งใส รับผิดชอบต่อสังคม

4. เป็นมืออาชีพในการจัดสร้างสนามกีฬาพื้นยางสังเคราะห์

วัตถุประสงค์ทางการตลาด (Marketing Objective)

ระยะสั้น

1) ให้ลูกค้ากลุ่มเป้าหมายได้รู้จักตรายี่ห้อและผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย

2) ทำให้กลุ่มลูกค้าเป้าหมายเข้าใจคุณสมบัติและจุดเด่นของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย เมื่อเทียบกับคู่แข่งขัน

3) สร้างความมั่นใจในตัวผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย

4) สร้างยอดการผลิตและจัดสร้างสนามกีฬาด้วยลู่–ลานด้วยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ในจังหวัดต่างๆ ทั่วประเทศ

ระยะยาว

1) ให้ลูกค้ากลุ่มเป้าหมายได้รู้จักผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย และได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย

2) สร้างยอดการผลิตและก่อสร้างและเพิ่มส่วนแบ่งทางการตลาดให้ได้ร้อยละ 5 ของตลาดผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ สำหรับก่อสร้างลู่-ลานกรีฑาสนามกีฬา

3) ขยายตลาดไปยังทั่วประเทศ และขยายการลงทุนไปยังต่างประเทศ

2. กลยุทธ์ทางตลาดในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไป

ใช้พัฒนาการกรีฑาในเชิงธุรกิจสู่การปฏิบัติ มีดังนี้

2.1 กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ (Product Strategy)

2.1.1 ตราสินค้า (Brand Name)

2.1.2 จุดยืนทางการตลาด (Positioning Statement)

2.1.2.1 รูปแบบผลิตภัณฑ์ซึ่งจากการวิจัยได้พัฒนาพื้นกรีฑาที่มีค่าคุณสมบัติต่างๆ ผ่านเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดโดย IAAF ดังนี้

1. ความราบเรียบของพื้นผิว (surface flatness)

2. ความหนาของพื้นผิว (surface thickness)

3. การลดลงของแรง (force reduction)

4. การเปลี่ยนแปลงรูปร่างในแนวตั้ง (vertical deformation)

5. ความเสียดทาน (friction)

6. สมบัติแรงดึง (tensile properties)

7. สี (color)

8. การระบายน้ำ (drainage)

2.1.2.2 การให้บริการหลังการขาย

1. มีการจัดผู้เชี่ยวชาญทำหน้าที่ให้ความเข้าใจแก่ลูกค้าในเรื่องการสร้างความเข้าใจในตัวผลิตภัณฑ์รวมถึงวิธีการและขั้นตอนการก่อสร้างที่ถูกต้อง

2. จัดตั้งทีมรับเหมาพันธมิตรซึ่งทางการกีฬาจะทำการอบรมสร้างความเข้าใจในการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ในการก่อสร้างสนามกีฬา เพื่อให้ผู้รับเหมาบริการลูกค้าที่ต้องการใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ในการก่อสร้างสนามกีฬา

2.2 กลยุทธ์ด้านการกำหนดราคา (Pricing Strategy) โดยมีวิธีการในการกำหนดราคาดังนี้

2.2.1 การตั้งราคาโดยมุ่งที่ต้นทุน (Cost oriented pricing)

2.2.2 การตั้งราคาโดยมุ่งที่อุปสงค์ (Demand oriented pricing)

2.2.3 การตั้งราคาโดยประยุกต์ใช้จุดคุ้มทุน (Modified break-even point analysis)

2.2.4 การตั้งราคาโดยมุ่งที่การแข่งขัน (Competition oriented pricing)

2.3 กลยุทธ์ด้านการจัดจำหน่าย (Place Strategy)

2.3.1 ใช้วิธีขายตรงโดยใช้พนักงานขาย คือ ใช้พนักงานขายติดต่อเสนอขายผลิตภัณฑ์ ต่อบริษัทรับเหมาก่อสร้างสนามกีฬา หน่วยงานภาครัฐ เอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ฯลฯ หรือผู้ตัดสินใจเลือกวัสดุในการก่อสร้างสนามกีฬาพื้นลู่-ลาน ยางสังเคราะห์

2.3.2 นำเสนอสินค้าผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (ออนไลน์)

2.3.3 มี Call Center เพื่อเป็นแหล่งที่สามารถติดต่อการให้บริการได้อย่างสะดวกรวดเร็ว

2.4 กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด และการสื่อสารการตลาด (Promotion and Communication Strategy)

2.4.1 กลยุทธ์การส่งเสริมการตลาด (Promotion Strategy)

1. มีประกันคุณภาพของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์

2. มีการบริการหลังการขาย

ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์

3. มีการจัดโปรโมชั่นราคาพิเศษอยู่เสมอ

4. มีผลงานตัวอย่างที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในผลิตภัณฑ์

5. การนำไปใช้กับสนามกีฬาจังหวัดตัวอย่างนำร่องเพื่อให้เป็นที่รู้จักและประจักษ์แก่วงการกีฬาเพิ่มมากยิ่งขึ้น

6. มีการให้ส่วนลดราคาที่เหมาะสม

7. มีพนักงานขายที่มีสามารถในการนำเสนอผลิตภัณฑ์เป็นอย่างดี

8. มีการออกร้านแสดงผลิตภัณฑ์ตามงานต่างๆ เพื่อนำเสนอสินค้าให้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายเพิ่มมากขึ้น

2.4.2 กลยุทธ์การสื่อสารการตลาด (Communication Strategy) โดยในการสื่อสารการตลาดควรจะต้องใช้เครื่องมือในการสื่อสารทางการตลาด ได้แก่

1. การประชาสัมพันธ์

1) สื่อสิ่งพิมพ์ : แผ่นพับใบปลิว ป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ หรือด้วยการลงโฆษณาเชิงการให้ข้อมูลข่าวสารของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ในนิตยสารต่างๆ ที่กลุ่มลูกค้าเป้าหมายนิยมอ่าน โดยเนื้อหาสาระจะเน้นเกี่ยวกับการอธิบายถึงคุณสมบัติ และจุดเด่นของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย

2) สื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (ออนไลน์) : ปัจจุบันซึ่งเป็นโลกแห่งการสื่อสารไร้พรมแดง ดังนั้นเครื่องมือที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างยิ่งคือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศ (ออนไลน์) ซึ่งจะเป็นแหล่งในการหาข้อมูลของลูกค้ากลุ่มเป้าหมายได้เป็นอย่างดี โดยเนื้อหาสาระจะเน้นเกี่ยวกับการอธิบายถึงคุณสมบัติ และจุดเด่นของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย

3) การจัดอบรม : การดำเนินการจัดอบรมเป็นการสื่อสารอีกช่องทางหนึ่งที่ผู้ผลิต จะสามารถได้พบปะกับลูกค้ากลุ่มเป้าหมายโดยตรง ทำให้สามารถได้มีการนำเสนอข้อมูลต่างๆ และตอบข้อสงสัย และข้อคำถามต่างๆ ให้เกิดความเข้าใจในผลิตภัณฑ์เพิ่มมากยิ่งขึ้นได้ โดยเนื้อหาในการอบรมจะต้องมีการให้ความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติ และจุดเด่นของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมถึงวิธีการก่อสร้างโดยใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยที่ถูกต้อง

4) จัดทำหนังสือฉบับย่อ เพื่อนำเสนอเนื้อหารายละเอียดต่างๆ ของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ วิธีการก่อสร้างโดยใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยที่ถูกต้อง รวมถึงแหล่งก่อสร้างอ้างอิง

2. การตลาดตามสถานการณ์ เพื่อเป็นการประกาศให้บุคคลในวงการก่อสร้างสนามกีฬา และกลุ่มเป้าหมายรู้จักผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย สำหรับใช้เครื่องมือทางการตลาดที่จะนำมาใช้ คือ การจัดเปิดตัวสินค้า ด้วยการเชิญสื่อมวลชน เจ้าของธุรกิจก่อสร้าง สถาปนิก หน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงนักวิชาการที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมแถลงข่าวการเปิดตัวผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย โดยภายในงานจะมีการนำเสนอถึงความเป็นมาของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของ

การกีฬาแห่งประเทศไทย คุณสมบัติ จุดเด่น จากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง รวมถึงการสัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินการนักวิชาการ สมาคมกีฬาที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ รวมถึงการให้มีการซักถามโดยผู้เข้าร่วมงาน ซึ่งในงานจะมีการแจกของชำร่วย และจัดเลี้ยงอาหารเพื่อเป็นการดูแลและต้อนรับผู้เข้าร่วมงานให้เกิดความประทับใจ

3. การตลาดทางตรง เพื่อให้กลุ่มลูกค้าเป้าหมายรับรู้ว่ามีผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยอยู่ในตลาดวัสดุสำหรับก่อสร้างพื้นสนามกีฬา และสำรวจผลการตอบรับของกลุ่มคนเหล่านี้ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารที่จะนำมาใช้ได้คือ Direct Mall ด้วยการจัดทำแผ่นพับเพื่ออธิบายถึงคุณสมบัติ และจุดเด่นของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย รวมถึงวิธีการก่อสร้างโดยใช้ผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยที่ถูกต้อง ส่งไปยังกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย พร้อมทั้งแนบจดหมายตอบรับเพื่อส่งรายละเอียดให้กับกลุ่มบุคคลที่สนใจ

4. การจัดทำสิ่งก่อสร้างตัวอย่าง เพื่อให้กลุ่มลูกค้าเป้าหมายเกิดความเชื่อใจ ไว้วางใจ และมั่นใจในผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย จึงควรมีการจัดสร้างพื้นที่ตัวอย่างให้ลูกค้าได้สัมผัส รับรู้ และเข้าถึงผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของ กกท. ได้อย่างชัดเจน โดยอาจจะมีการก่อสร้างในพื้นที่ของสวนสาธารณะหรือพื้นที่อื่นที่มีผู้ใช้ออกกำลังกายได้จริง เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ถึงคุณภาพของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของ กกท. ได้จริง

2.5 กลยุทธ์ด้านการเงิน (financial Strategy)

2.5.1 การจัดระบบ

1) วางระบบสำคัญต่างๆได้แก่ ระบบการบริหารเงิน ระบบการควบคุมลูกหนี้และเจ้าหนี้ ระบบการควบคุมสินค้าคงเหลือ ระบบสินทรัพย์ถาวร ระบบการจัดซื้อ และระบบการขาย เป็นต้น

2) จัดหาบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้าน จัดวางระบบการประเมินและการควบคุมภายใน

2.5.2 แหล่งเงินทุนหมุนเวียน

1) ใช้สินเชื่อทางการค้า (Trade Credit)

2) กู้เงินจากสถาบันการเงินเพิ่มเติม

2.6 กลยุทธ์ด้านการจัดการ (Management Strategy)

2.6.1 กำหนดระบบการจัดการภายในองค์กร

1) กำหนดแผนการดำเนินงานของธุรกิจ ทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว เพื่อให้องค์กรมีทิศทางและมีเป้าหมายที่ชัดเจน สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นได้

2) จัดโครงสร้างการบริหารงาน โดยมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบแยกตามส่วนงาน โดยมีการรายงานตรงต่อผู้บริหารระดับสูง ซึ่งผู้บริหารระดับสูงจะเป็นผู้ประสานงานหน้าที่ต่างๆ ตามส่วนงาน และพิจารณาตัดสินใจในขั้นตอนสุดท้าย

3) พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้มีศักยภาพและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เช่น จัดอบรม สัมมนา ศึกษาเพิ่มเติม

เป็นต้น

4) ติดตามการดำเนินงานระบบควบคุมภายใน และการปฏิบัติงานตามกฎหมาย ข้อกำหนดต่างๆ ควบคุมดูแลให้เกิดความโปร่งใสในการดำเนินธุรกิจ และป้องกันความขัดแย้งทางผลประโยชน์

2.6.2 การนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้

1) โปรแกรมสำเร็จรูป เพื่อให้ในการดำเนินงาน

2) การนำสื่อสังคมออนไลน์มาใช้ในการดำเนินงาน

3. ผลการนำเสนอกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจด้วยการจัดประชุมเพื่อนำเสนอกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ เพื่อหาฉันทามติ (Consensus) โดยมีผู้เข้าร่วมฟังการนำเสนอคือผู้เชี่ยวชาญและผู้เกี่ยวข้องระดับนโยบาย จำนวน 10 คน ภายหลังจากนำเสนอเป็นที่เรียบร้อยจากนั้นผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบประสอบถามเกี่ยวกับความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการนำไปปฏิบัติของกลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยใช้ในเชิงธุรกิจ ผลวิจัยพบว่า ผู้เชี่ยวชาญด้านกีฬา ผู้เชี่ยวชาญด้านยางสังเคราะห์ และผู้เกี่ยวข้องระดับนโยบายมีฉันทามติว่ากลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ ในภาพรวมมีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.01 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.82 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าทุกด้านที่มีฉันทามติว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยผู้วิจัยได้ศึกษากลยุทธ์การนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจสู่การปฏิบัติขึ้น โดยในองค์ประกอบของกลยุทธ์ดังกล่าว ประกอบไปด้วย ทิศทางของการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ อาทิ กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ คำนิยาม วัตถุประสงค์ และกลยุทธ์ทางการตลาดในการนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ไปใช้ในเชิงธุรกิจขึ้น ซึ่งกลยุทธ์ทางการตลาดนั้นมีองค์ประกอบ ได้แก่ กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ (Product Strategy) กลยุทธ์ด้านการกำหนดราคา (Pricing Strategy) กลยุทธ์ด้านการจัดจำหน่าย (Place Strategy) กลยุทธ์ด้านการส่งเสริมการตลาดและการสื่อสารทางการตลาด (Promotion and Communication Strategy) กลยุทธ์ด้านการเงิน (Financial Strategy) กลยุทธ์ด้านการจัดการ (Management Strategy) ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ยังไม่เป็นที่รู้จักทางการตลาดเท่าที่ควร เนื่องจากยังไม่มีการนำไปใช้ในเชิงธุรกิจอย่างจริงจัง ด้วยเหตุนี้การที่จะทำให้ลูกค้าหรือกลุ่มเป้าหมายได้รู้จักผลิตภัณฑ์ดังกล่าวได้ และเป็นการดำเนินธุรกิจอย่างจริงจัง จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการกำหนดแผนกลยุทธ์ทางการตลาดเพื่อเป็นเสมือนเข็มทิศที่จะนำพาผลิตภัณฑ์ไปสู่ตลาดได้อย่างแท้จริง อันจะส่งผลต่อการดำเนินธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับพิบูล ทีปะปาล ได้กล่าวถึง กลยุทธ์ทางการตลาดทั้ง 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านผลิตภัณฑ์

ด้านราคา ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย และด้านการส่งเสริมการตลาด มีความสำคัญที่ช่วยสนับสนุนให้ผู้ผลิตสินค้าประสบความสำเร็จในการจำหน่ายสินค้าที่ผลิตขึ้น โดยหากขาดปัจจัยด้านใดไปแล้วจะทำให้สินค้านั้นด้อยกว่าหรือเสียเปรียบคู่แข่งขันที่มีเป็นจำนวนมากในท้องตลาดที่ปัจจุบันต่างใช้กลยุทธ์ในการแข่งขัน ทุกทางทั้งในส่วนการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้น่าสนใจอยู่เสมอ การปรับราคาและข้อเสนอเพื่อกระตุ้นผู้ซื้อ การจัดหาช่องทางจำหน่ายกระจายสินค้าเพื่อผู้บริโภคซื้อหาได้สะดวกและง่ายที่ สุด ตลอดจนจัดโปรแกรมส่งเสริมการตลาด ลดแลก แจก แถม และกิจกรรมต่างๆ ทั้งนี้เพื่อให้สินค้าของตนเป็นสินค้าที่ถูกผู้ซื้อเลือกก่อนและนำไปสู่การ เป็นลูกค้าประจำส่งผลต่อการค้าที่ยั่งยืนในอนาคต

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากการผลวิจัยพบว่ากลยุทธ์การนำผลการวิจัยพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้พัฒนากรีฑาในเชิงธุรกิจ ประกอบด้วย

1.1 กลยุทธ์ด้านผลิตภัณฑ์ จากการวิจัยพบว่าพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน และคุณสมบัติตรงตามข้อกำหนดของสหพันธ์กรีฑานานาชาติ แต่ทั้งนี้ผลิตภัณฑ์ยังไม่เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง ดังนั้นจึงควรที่จะต้องมีการก่อสร้างสนามตัวอย่าง หรือสร้างภาพลักษณ์ให้เป็นที่ประจักษ์แก่ตลาดของประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น

1.2 กลยุทธ์ด้านราคา จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีราคาต้นทุนในการผลิตที่ต่ำกว่าการพื้นยางสังเคราะห์ที่นำเข้าจากต่างประเทศ ดังนั้นสิ่งนี้นับได้ว่าเป็นจุดแข็งของพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ดังนั้นจึงควรที่จะมีการนำจุดแข็งนี้ไปใช้ในการทำการตลาดเพื่อให้เข้าถึงกลุ่มลูกค้าได้ง่ายยิ่งขึ้น

1.3 กลยุทธ์ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย เนื่องจากพื้นยางสังเคราะห์กรีฑาของการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ที่ยังไม่เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางเท่าใดนัก ดังนั้นจึงควรที่จะมีการดำเนินการทางการตลาดเพื่อให้เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายเพิ่มมากยิ่งขึ้น เช่น การจัดงานเปิดตัวผลิตภัณฑ์อย่างเป็นทางการ ด้วยการเชิญบริษัทผู้รับเหมา ก่อสร้างสนามกีฬาทั้งในประเทศและต่างประเทศ เข้าร่วมงาน เพื่อเป็นการเปิดตัวในผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่รู้จักเพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ก็เริ่มใช้วิธีการทำการตลาดแบบจู่โจม ด้วยการให้พนักงานเข้าแนะนำสินค้าและให้ข้อมูลกับบริษัทที่รับเหมาก่อสร้างสนามกีฬา รวมถึงนำเสนอสินค้าผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (ออนไลน์) มี Call Center เพื่อเป็นแหล่งที่สามารถติดต่อการให้บริการได้อย่างสะดวกรวดเร็ว และการออกงานแสดงสินค้าในงานต่างๆ เป็นต้น

1.4 กลยุทธ์ด้านการส่งเสริมการตลาดและการสื่อสารการตลาด ทั้งนี้เนื่องจากพื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยยังไม่เป็นที่รู้จักมากนัก ดังนั้นการดำเนินการในส่วนของการส่งเสริมการตลาด และการสื่อสารการตลาด จึงเป็นเรื่องที่สำคัญมากอีกประการหนึ่งโดยในการดำเนินการเพื่อเป็นการส่งเสริมการตลาดของผลิตภัณฑ์นั้นจะต้องมีการดำเนินการเพื่อเป็นการดึงดูดความสนใจ

ของผู้ประกอบการธุรกิจก่อสร้างสนามกีฬาพื้นยางสังเคราะห์ให้หันมาสนใจผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทย เช่น การจัดโปรโมชั่นราคาพิเศษให้ส่วนลดราคาที่เหมาะสม ผลงานตัวอย่างที่ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในผลิตภัณฑ์เช่น การนำไปใช้กับสนามกีฬาจังหวัดตัวอย่างนำร่อง มีการประกันคุณภาพ มีการบริการหลังการขาย มีพนักงานขายที่มีสามารถในการนำเสนอผลิตภัณฑ์เป็นอย่างดี เป็นต้น นอกจากนี้ในส่วนของการสื่อสารการตลาดนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสร้างการรับรู้ด้วยการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ลูกค้าสามารถเข้าถึงข้อมูลของผลิตภัณฑ์ในหลายๆ ได้ช่องทางด้วย

1.5 กลยุทธ์ด้านการเงิน ในการดำเนินธุรกิจใดๆ ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องมีการสร้างความเชื่อมั่นให้กับลูกค้า ซึ่งผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นหนึ่งผลิตภัณฑ์ที่เป็นการคิดค้นวิจัยโดยความร่วมมือของหน่วยงานรัฐ ดังนั้นการที่จะนำไปใช้ในการดำเนินธุรกิจอย่างเต็มรูปแบบจึงควรที่จะต้องมีการดำเนินการอย่างเป็นระบบโดยเฉพาะระบบการบริหารการเงิน เช่น จะต้องมีการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะด้านมาปฏิบัติงาน มีการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ การจัดวางระบบการประเมิน และการควบคุมภายใน นอกจากนี้จะต้องมีการบริหารการเงินในเรื่องของแหล่งเงินทุนหมุนเวียน จะต้องมีการใช้สินเชื่อทางการค้า รวมถึงการหาแหล่งเงินกู้จากสถาบันการเงินต่างเพิ่มเติม เป็นต้น

1.6 กลยุทธ์ด้านการจัดการการวางแผน กลยุทธ์ด้านการจัดการนับได้ว่าเป็นหัวใจหลักอีกประการหนึ่งที่จะนำพาองค์กรธุรกิจให้ประสบความสำเร็จได้ ดังนั้นในการที่จะดำเนินธุรกิจพื้นยางสังเคราะห์ของ กกท.ให้ประสบความสำเร็จได้ สิ่งแรกที่จะต้องเตรียมการและดำเนินการคือการกำหนดระบบการจัดการในทุกๆ ด้าน อาทิ การกำหนดแผนการดำเนินงานของธุรกิจ จัดโครงสร้างการบริหารงาน พัฒนาศักยภาพของบุคลากรในองค์กรให้มีศักยภาพ กำกับดูแล และติดตามการดำเนินงาน รวมถึงการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการดำเนินงาน เช่น นำโปรแกรมสำเร็จรูปมาใช้ การนำสื่อสังคมออนไลน์มาใช้ เป็นต้น

2. จากการวิจัยในครั้งนี้พบว่าผลิตภัณฑ์การกีฬาแห่งประเทศไทยเป็นผลิตภัณฑ์ที่ได้มาตรฐานสากล รวมทั้งเป็นการสนับสนุนการใช้วัตถุดิบยางธรรมชาติภายในประเทศ ตลอดจนสามารถลดค่าใช้จ่ายและนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ดังนั้นจึงควรนำเสนอรัฐบาลเพื่อให้มีการผลักดันการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของไทยมาใช้ในการก่อสร้างสนามกีฬาลู่-ลานกรีฑาภายในประเทศต่อไป

3. การกีฬาแห่งประเทศไทย ควรเป็นหน่วยงานต้นแบบที่จะนำผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในการก่อสร้างสนามกีฬาที่มีลู่-ลานกรีฑา เพื่อให้เป็นที่ประจักษ์ถึงคุณภาพและประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์การกีฬาแห่ง ประเทศไทย

4. ควรมีการนำเสนอข้อมูลของการวิจัยต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือการกีฬาแห่งประเทศไทย เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในเป็นแนวทางในการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยในเพื่อพัฒนาองค์ประกอบของการนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้

ในเชิงธุรกิจ ให้มีความเหมาะสมและเป็นปัจจุบันตามสถานการณ์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง

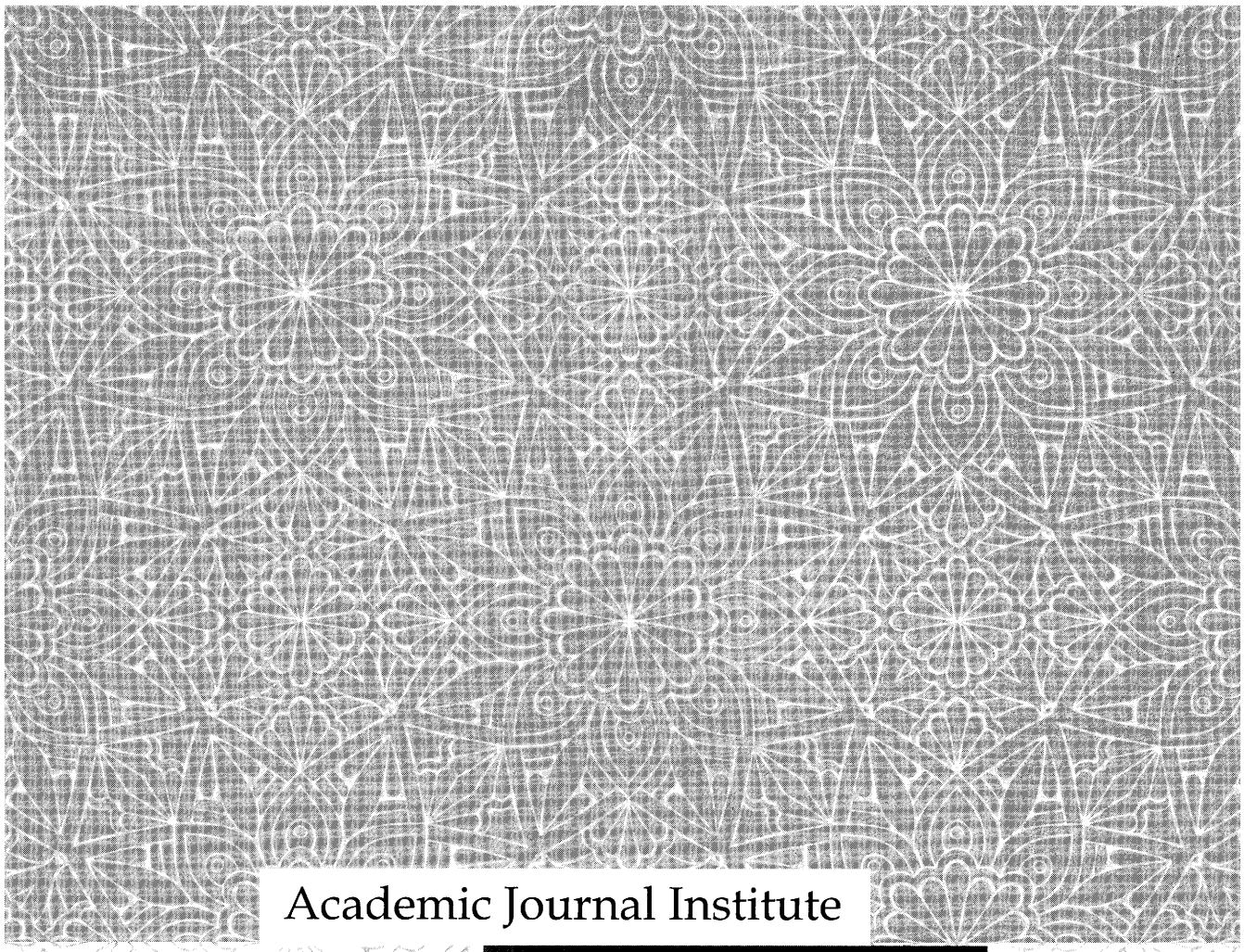
2. ควรมีการนำเอากลยุทธ์การนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจครั้งนี้ไปสอบถามความเหมาะสม จากผู้บริหารองค์กรกีฬาหรือผู้ประกอบการสร้างสนามกีฬา เพื่อให้ได้กลยุทธ์การนำผลการวิจัยผลิตภัณฑ์พื้นยางสังเคราะห์ของการกีฬาแห่งประเทศไทยไปใช้ในเชิงธุรกิจที่สมบูรณ์และสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการได้อย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

ฉัตยาพร เสมอใจ. (2547). พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพฯ : เอ็กซเปอร์เน็ต.

ธงชัย สันติวงษ์. (2543). องค์การและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 11, กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช

พรรณพิมล ก้านกนก และคนอื่นๆ. (2551). หลักการตลาด. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Academic Journal Institute

of Physical Education

กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย จ.แม่ฮ่องสอน

Public Relation Eco - Tourism Strategy in Pai District, Mae - Hongson Province

ไพลิน ปิยวนิชพงษ์ และศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษากลยุทธ์ในการใช้สื่อประชาสัมพันธ์เพื่อฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยว ณ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้มีการตรวจสอบเครื่องมือ โดยนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ และมีการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อม

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย นักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับมาก

จากการวิจัยสามารถสรุป กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ได้ตามหลักการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 7 Greens ดังนี้

1. หัวใจสีเขียว ใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อประเภทต่างๆ ได้แก่ สื่อมวลชน สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อบุคคล และสื่อเว็บไซต์

2. รูปแบบการเดินทางสีเขียว ใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อบุคคล ได้แก่มัคคุเทศก์

3. แหล่งท่องเที่ยวสีเขียว ใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อเฉพาะ เช่น ป้าย หรือสัญลักษณ์ และกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชน

4. ชุมชนสีเขียว ใช้กลยุทธ์การจัดนิทรรศการ หรือการจัดกิจกรรม

5. รูปแบบกิจกรรมสีเขียวใช้กลยุทธ์การจัดกิจกรรมพิเศษ หรือโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยว

6. การบริการสีเขียว ใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์และการมอบรางวัลให้แก่สถานประกอบการ

7. ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุ รวมถึงวิทยุชุมชน และการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชุมชน

คำสำคัญ : กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์/ การฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์/ เทศบาลตำบลปาย

Abstract

The purpose of this research was to set up the strategies to the media to restore the eco-tourism to Pai, Mae Hong Son province.

The 400 samples were accidentally selected from Thai tourists who travelled to Pai district. Mae Hong Son province. Questionnaire was used for data collecting. The statistical analysis was analyzed in term of means, standard deviation, t-test and in-depth interview the environment specialists.

The results showed as follow:

From the analysis of the opinions of visitors to the promotion of eco-tourism Pai. The tourists' opinions toward the commercialization of eco-tourism were at the high level.

1. Green heart' public relation strategies by using the publication such as; mass media, printed media, personal media and web media.

2. Green logistic' public relation strategies by using personal media such as tourist guide.

3. Green attraction' public relation strategies by using identity media such as; bill boards and sign boards, and mass media.

4. Green Community' public relation strategies by using special event or tourism promoting project.

5. Green Activity' public relation strategies by using exhibition and special event.

6. Green Service' public relation strategies by using online media and establishment rewards

7. Green plus' public relation strategies by using television media, radio media, community radio media median and special activity relating to community.

Keywords : Expectation/Satisfaction/Eco-Tourism/Pai District/Mae-Hongsorn

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปี พ.ศ. 2520-2524 รัฐบาลได้บรรจุการท่องเที่ยวเข้าไปในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 4 (Office of the National Economic and Social Development Board, 2007) เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศโดยการทำให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ภายหลังจากการประกาศใช้แผนพัฒนาฯ ฉบับดังกล่าว พบว่า กระแสการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ปัจจัยที่ทำให้เกิดการเดินทางล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลมาจากการประชาสัมพันธ์เป็นปัจจัยหลัก เนื่องจากการประชาสัมพันธ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้สินค้าทางการท่องเที่ยวหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว (Decha, 2010) เป็นที่รู้จัก หลายๆ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เช่น กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กรมการท่องเที่ยว กระทรวงต่างประเทศ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และผู้ประกอบการภาคเอกชน ต่างก็กระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวโดยการประชาสัมพันธ์และนำเสนอสินค้าทางการท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) เป็นองค์กรหลักที่ส่งเสริมการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ ซึ่งดำเนินการภายใต้ภารกิจหลัก 3 ประการ คือ1) การโฆษณาเชิญชวนนักท่องเที่ยว 2) งานรับรองนักท่องเที่ยว 3) งานบำรุงสถานที่ท่องเที่ยวและที่พัก (Tourism Authority of Thailand, 1995) ททท. ได้จัดทำโครงการต่างๆ เพื่อกระตุ้นและดึงดูดให้นักท่องเที่ยวออกเดินทาง เช่น *"Amazing Thailand"* *"เมืองไทยใครๆ ก็รัก"* *"เที่ยวไทยครึกครื้น เศรษฐกิจไทยคึกคัก"* *"เที่ยวที่ไหนไม่สุขใจเท่าบ้านเรา"* และ *"เที่ยวหัวใจใหม่ เมืองไทยยั่งยืน"* เป็นต้น โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวดังกล่าว ได้ถูกเผยแพร่โดยการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อประเภทต่างๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ นิตยสาร สื่อกลางแจ้ง งานนิทรรศการ งานเทศกาลและการใช้สื่อประเภทบุคคลหรือที่เรียกว่า "Celebrity Marketing" (Sitthichai, 2009) ผลจากการประชาสัมพันธ์ดังกล่าวทำให้จำนวนนักท่องเที่ยวออกเดินทางเพิ่มมากขึ้นกว่าที่ ททท. ได้คาดการณ์ไว้ถึงร้อยละ 17

อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอนเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวชาวตะวันตกว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 โดยคำบอกเล่าแบบปากต่อปากของนักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมายังอำเภอปาย ภายหลังเมื่ออำเภอปายเริ่มเป็นที่รู้จักหน่วยงานและองค์กรต่างๆ โดยเฉพาะการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ทำการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังอำเภอปายมากขึ้น ด้วยสื่อประเภทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการจัดกิจกรรมคอนเสิร์ต ภาพยนตร์เรื่อง"รักจัง" "อุบัติรักข้ามขอบฟ้า" และ "Happy Birthday" การแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ท่องเที่ยวต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นห้องบลูแพลนเน็ท พันทิปเทร็คกิ้งไทยอีซี่ทริป (Bangkokbiznews, 2010) และการประชาสัมพันธ์ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้แก่ โครงการ "ปายรักกันสุดขอบฟ้า" ในปี พ.ศ.2553 (Tourism Authority of Thailand, 2010) เป็นโครงการที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานแม่ฮ่องสอน จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวและกระตุ้นเศรษฐกิจในพื้นที่อำเภอปาย โดยการจัดงานสมรสหมู่ ทำให้มีนักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางมาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก รวมไปถึงจำนวนที่เพิ่มมากขึ้นของผู้ประกอบการ

ถึงแม้อำเภอปายจะเป็นอำเภอเล็ก แต่สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวสูงถึง 2,500 ล้านบาท อีกทั้งมีจำนวนห้องพักมากถึง 30,000 ห้อง (Klinpraneet, 2010) ในปี พ.ศ. 2553 อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอนถูกจัดอันดับเป็นแหล่งท่องเที่ยวอันดับ 1 ที่นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางไปท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังพบว่า อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยม 5 อันดับแรกที่นักท่องเที่ยวชาวไทยนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวอีกด้วย จนทำให้ทิศทางการท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอปายเปลี่ยนไปจากการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นการท่องเที่ยวแบบมวลชน (mass tourism) ทำให้เกิดปัญหาตามมาไม่ว่าจะเป็นนายทุนได้รวบรวมซื้อที่ดินทางการเกษตรเพื่อนำไปสร้างเป็นรีสอร์ท เกสท์เฮ้าส์ หรือโรงแรมต่างๆ การขยายพื้นที่เพื่อสร้างสถานบริการด้านการท่องเที่ยว การขยายตัวของสถานประกอบการที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนขาดความพร้อมในการรองรับสถานที่ ทำให้เกิดการรื้อทิ้งของอาคารเดิมที่เป็นสถาปัตยกรรมท้องถิ่นที่มีคุณค่าและเอกลักษณ์ การบุกรุกพื้นที่อนุรักษ์ เกิดความเสื่อมของวัฒนธรรมดั้งเดิม ปริมาณขยะในแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น น้ำประปาไม่มีคุณภาพและไม่เพียงพอต่อการบริโภค คนในชุมชนต่างพากันอพยพออกจากแหล่งที่อยู่เดิม ทำให้รูปแบบในการดำเนินชีวิตของชุมชนเปลี่ยนไปจากเดิม จนทำให้อำเภอปาย ไม่ได้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างแท้จริงอีกต่อไป (Department of environmental quality promotion, 2010) จำนวนนักท่องเที่ยวคุณภาพลดลง (Choosongdach, 2006) เนื่องจากกลุ่มนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มคนที่มีรสนิยม ศิลปินตกงานที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานที่อำเภอปาย เพื่อสร้างสถานประกอบการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นร้านขายของที่ระลึก แกลลอรี่จนทำให้สื่อมวลชนแขนงต่างๆ ได้นำเสนอแหล่งท่องเที่ยวแห่งนี้จนเป็นที่รู้จักและเกิดการเดินทางมากขึ้น (Duangchan, 2010)

จากผลกระทบทางลบดังกล่าว ทำให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงโปรดเกล้าให้มีพระราชบัญญัตินโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2551 ขึ้น และหลายๆ องค์กรรวมทั้งคณะรัฐบาลไทยต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของทรัพยากรทางการท่องเที่ยวและได้ให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวโดยประกาศให้การท่องเที่ยวเป็นวาระแห่งชาติ (National Agenda) ในวันที่ 17 เมษายน 2554 เพื่อให้ทุกฝ่ายได้ใช้ความพยายามทุกรูปแบบในการช่วยกู้วิกฤตให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นฐานเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศให้กลับฟื้นตัวได้ในเวลาอันรวดเร็ว

การวิจัยศึกษาในครั้งนี้ต้องการศึกษาถึงกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อฟื้นฟูอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยมีวัตถุประสงค์ในการสร้างการรับรู้และเข้าใจในเรื่องความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ให้เกิดกับนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ รวมถึงให้เกิดความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอนมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษากลยุทธ์ในการใช้สื่อประชาสัมพันธ์เพื่อฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางท่องเที่ยวในพื้นที่อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ประมาณ 75,136 คน (จากสถิตินักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอนปี 2553 ของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา) เมื่อคำนวณหากลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ ยามาเน่ (Yamane,1973) โดยเลือกใช้ค่าระดับความเชื่อมั่น 95% ความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% หรือ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน และกลุ่มตัวอย่างจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานแม่ฮ่องสอน วัฒนธรรมท้องถิ่นเทศบาลตำบลปาย กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม ชมรมการท่องเที่ยวอำเภอปาย โดยทำการคัดเลือกจากผู้ที่ปฏิบัติงานในระดับผู้บริหารและปฏิบัติการ ที่มีความชำนาญด้านการท่องเที่ยว และมีประสบการณ์ในการทำงานมากพอสมควร

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

จากแบบสอบถามนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวในพื้นที่วิจัย โดยนำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งใช้สถิติ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 เป็นคำถามแสดงความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยว โดยการแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) โดยการหาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับของความคิดเห็นการเปรียบเทียบระหว่างเพศ (t-test) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จ.แม่ฮ่องสอน

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม N = 400	ร้อยละ	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม N = 400	ร้อยละ
เพศ	ชาย	209	52.25	**อาชีพ**	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	21	5.25
	หญิง	191	47.75		พนักงานบริษัทเอกชน	130	32.50
อายุ	20-40 ปี	364	8.5		รับจ้าง	6	1.50
	41-60 ปี	27	6.91		ธุรกิจส่วนตัว	89	22.25
	60 ปีขึ้นไป	0	0		นิสิต / นักศึกษา	129	32.25
					อื่นๆ	25	6.25

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จ.แม่ฮ่องสอน (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม N = 400	ร้อยละ	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม N = 400	ร้อยละ
ภูมิลำเนา	ภาคเหนือ	85	21.52	**รายได้ต่อเดือน**	น้อยกว่า 10,000 บาท	128	33.51
	ภาคกลาง	218	55.19		10,001- 30,000 บาท	133	34.82
	ภาคตะวันออก/เหนือ	36	9.11		30,001- 50,000 บาท	66	17.28
	ภาคตะวันออก	3	0.76		50,001 บาท ขึ้นไป	55	14.40
	ภาคตะวันตก	19	4.81	**การศึกษา**	ต่ำกว่ามัธยมศึกษา	8	2.03
	ภาคใต้	34	8.61		มัธยมศึกษา/ปวช./ปวส.	79	20.00
สถานภาพ	โสด	316	79		ปริญญาตรี	258	65.32
	สมรส	83	20.75		สูงกว่าปริญญาตรี	50	12.66
	หย่าร้าง	1	0.25				

ผลการวิจัย

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.25 มีอายุระหว่าง 20-40 ปี จำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 93.09 มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 55.19 มีสถานภาพโสด จำนวน 316 คน คิดเป็นร้อยละ 79 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001-30,000 บาท จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 34.82 และส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 258 คน คิดเป็นร้อยละ 65.32

ในด้านความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวอำเภอปาย พบว่าสื่อประเภทอินเตอร์เน็ต เป็นสื่อที่ทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักอำเภอปาย มากที่สุด จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.25 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าจุดเด่นของ อำเภอปาย คือ แหล่งท่องเที่ยว เช่น หมู่บ้านจีนยูนนาน ถนนคนเดิน ฯลฯ มากที่สุดจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 32.14 ส่วนใหญ่ทราบว่า อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.50 รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จากสื่ออินเตอร์เน็ตมากที่สุด จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 35.68 ได้รับอิทธิพลในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว จากสื่ออินเตอร์เน็ตมากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม ประเพณีดั้งเดิมของอำเภอปาย จำนวน 386 คน คิดเป็นร้อยละ 96.50 และเคยเข้าร่วมงานจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาอำเภอปาย เพื่อการพักผ่อน จำนวน 378 คน คิดเป็นร้อยละ 95.70 ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวน 381 คน คิดเป็นร้อยละ 96.70

จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย นักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.42)

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่า การรับรู้ถึงการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันและเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.21)

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการรับข้อมูลข่าวสารในเรื่องการบำบัดน้ำเสีย การกำจัดขยะมูลฝอย ทำให้เกิดความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 2.98)

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการได้รับการประชาสัมพันธ์รูปแบบและวิธีการประหยัดพลังงานและพลังงานทดแทน เช่น การปั่นจักรยาน ก๊าซธรรมชาติหรือพลังงานทดแทน ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.21)

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการได้รับการประชาสัมพันธ์ถึงการบริการที่ได้มาตรฐานและคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.20)

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการได้รับการประชาสัมพันธ์ให้ช่วยกันดูแลบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ให้เสื่อมโทรม ทำให้เข้าถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.23)

นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมรักษาสิ่งแวดล้อม ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น โครงการปลูกหญ้าแฝก ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.07)

นักท่องเที่ยวมีความเห็นว่า การนำเสนอข้อมูลท่องเที่ยวทางสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.90)

นักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการได้รับการประชาสัมพันธ์กิจกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอปาย ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.27)

นักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการได้รับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวจากการจัดนิทรรศการการท่องเที่ยวทำให้เข้าถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.06)

นักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการได้รับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวจากแผ่นพับ โบรชัวร์ โปสเตอร์ ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.10)

นักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการได้รับความรู้จากกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.21)

นักท่องเที่ยวมีความเห็นว่าการได้รับการประชาสัมพันธ์ให้ช่วยกันดูแล รักษาสิ่งแวดล้อมจากป้ายหรือสัญลักษณ์ต่างๆ ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ = 3.31) นักท่องเที่ยวคิดว่าการมีป้ายบอกกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวจะช่วยฟื้นฟูสภาพแหล่งท่องเที่ยวได้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.43)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการรณรงค์ให้คนในชุมชนแต่งกายแบบดั้งเดิม และมีกิจกรรมที่สื่อถึงศิลปวัฒนธรรมชนเผ่า จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.72)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์ถึงวิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวโดยมัคคุเทศก์ จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.64)

นักท่องเที่ยวคิดว่าข้อมูลการท่องเที่ยวที่ได้รับจากอินเตอร์เน็ต จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ เช่น ชุมชนออนไลน์ กระทู้ท่องเที่ยวต่างๆ ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.68)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอำเภอปาย จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ เช่น โครงการปายรักกันสุดขอบฟ้า, Love Pai Days .ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.71)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์วิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์ จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.68)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์วิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางวิทยุ จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.44)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์วิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางนิตยาสารการท่องเที่ยวจะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.56)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์วิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางเว็บไซต์ ททท. จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ เช่น http://7greens.tourismthailand.org ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.66)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการร่วมกิจกรรมรักษาสิ่งแวดล้อมในอำเภอปาย จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.74)

นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์แนวทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยการทำกิจกรรมช่วยเหลือสังคมจะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในอำเภอปายได้ เช่น โครงการปลูกป่า กิจกรรมทำความสะอาดแม่น้ำปาย ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 3.84)

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยทำการอภิปรายผลการวิจัยในเรื่องกลยุทธ์ในการใช้สื่อประชาสัมพันธ์เพื่อฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. อภิปรายตามวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษากลยุทธ์ในการใช้สื่อประชาสัมพันธ์เพื่อฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

กลยุทธ์ประชาสัมพันธ์ เป็นการกำหนดกลยุทธ์เพื่อนำไปปฏิบัติในการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปายจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์อันดับแรกที่จำเป็นต้องมีการนำมาใช้คือกลยุทธ์ในการสร้างภาพลักษณ์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพรทิพย์ พิมลสินธุ์ (2540) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ภาพลักษณ์ที่พึงปรารถนาขององค์กร ซึ่งในที่นี้ให้ถือว่า อำเภอปายเป็นองค์กรหนึ่ง ที่ทุกคนที่มีส่วนร่วมในอำเภอปายนั้นจะต้องรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียวเพื่อสร้างภาพลักษณ์ของอำเภอปายให้สามารถฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ นอกจากในการสร้างภาพลักษณ์แล้วยังต้องมีการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ ซึ่งต้องเลือกสื่อให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายหลัก สอดคล้องกับ ปาริชาต สถาปิตานนท์ (2546) กล่าวว่า กลยุทธ์การใช้สื่อ คือ เป็นการกำหนดเทคนิควิธี และรายละเอียดในการเลือกใช้สื่อประชาสัมพันธ์ที่หลากหลายให้เหมาะสมเข้าถึงทุกกลุ่มเป้ามาย และเกิดประสิทธิภาพตามต้องการ ดังนั้นในการกำหนดกลยุทธ์ในการประชาสัมพันธ์

เพื่อฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอนนั้นควรต้องมีการกำหนดกลยุทธ์ให้เหมาะสมกับกลุ่มนักท่องเที่ยวหลักของปาย

หากนำความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวมาเปรียบเทียบกับกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์นั้น อาจเป็นหลักเกณฑ์ที่ช่วยทำให้ผู้ประกอบการ หรือผู้ให้บริการเข้าถึงนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น อาจก่อให้เกิดการสนับสนุนและความร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

จากผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน มีความคิดเห็นในด้านรวมของการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายละเอียดแล้วพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ มีระดับความคิดเห็นในการนำเสนอข้อมูลท่องเที่ยวทางสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ นิตยสาร มีผลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์แนวทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยการทำกิจกรรมช่วยเหลือสังคม จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในอำเภอปายได้ เช่น โครงการปลูกป่า กิจกรรมทำความสะอาดแม่น้ำปาย อาจเป็นเพราะผู้ประกอบการ หรือผู้ให้บริการมีการประชาสัมพันธ์และให้การบริการที่ดีอยู่แล้ว และในความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ในการนำเสนอข้อมูลท่องเที่ยวทางสื่อต่างๆ นั้น บ่งบอกได้ว่าสื่อประชาสัมพันธ์มีความสำคัญในการสร้างความเข้าใจกับสาธารณชนที่เกี่ยวข้องเพื่อก่อให้เกิดทัศนคติที่ดี ภาพพจน์ที่ดี อันจะนำไปสู่สัมพันธภาพที่ดีระหว่างหน่วยงานและสาธารณชนที่เกี่ยวข้อง สอดคล้องกับ เสรี วงษ์มณฑา, 2553 กล่าวได้ว่าเป็นการก่อให้การสนับสนุนและความร่วมมือกันเป็นอย่างดีในการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ยังพบว่า นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในระดับปานกลาง ซึ่งทางผู้ประกอบการ หรือผู้ให้บริการยังสามารถปรับปรุงกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ และการให้บริการได้ เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดการเดินทาง เนื่องจากการประชาสัมพันธ์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้สินค้าทางการท่องเที่ยวหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวเป็นที่รู้จัก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ศิวพร สวัสดิ์มงคล (2552) ที่กล่าวถึงการใช้สื่อประชาสัมพันธ์ผ่านรายการโทรทัศน์ ละคร และสื่อภาพยนตร์ ในการประชาสัมพันธ์อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ทำให้ปายเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวและส่งผลให้มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวมากขึ้น สอดคล้องกับ ทศพล เดชะ (2553) ที่กล่าวว่าในปัจจุบันการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และผู้ประกอบการภาคเอกชน ต่างก็กระตุ้นให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวโดยการประชาสัมพันธ์และนำเสนอสินค้าทางการท่องเที่ยวผ่านสื่อต่างๆ หากมองธุรกิจการท่องเที่ยวในด้านการแข่งขัน ปัจจุบันมีการแข่งขันกันสูงมาก จนผู้ประกอบการ หรือผู้ให้บริการต้องนำกลยุทธการประชาสัมพันธ์มาใช้ในการกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวมาใช้บริการ หรือมาแหล่งท่องเที่ยวของตนโดยเฉพาะในด้านการเลือกสื่อโฆษณาที่ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดการเดินทางท่องเที่ยว โดย นพรัตน์ ภูมิวุฒิสาร (2543) กล่าวว่า ปัจจัยที่ควรพิจารณาในการเลือกสื่อโฆษณาได้แก่ ลักษณะของตลาด, ลักษณะของผลิตภัณฑ์, วัตถุประสงค์ของการโฆษณา, คุณสมบัติของสื่อโฆษณา, ต้นทุนในการใช้สื่อโฆษณาต่างๆ, กลวิธีในการสร้างโฆษณา, การใช้สื่อโฆษณาของคู่แข่งขัน, แผนโฆษณาที่ใช้ในการรณรงค์การโฆษณา

ดังนั้น สื่อประชาสัมพันธ์จึงเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์ เพื่อกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวเกิดการเดินทางท่องเที่ยว และเป็นการเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวเพื่อให้นักท่องเที่ยวได้รับข้อมูลที่ถูกต้องที่สุด ยังเป็นการสื่อที่ช่วยในการแนะนำแหล่งท่องเที่ยวให้เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง โดยควรคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ในการประชาสัมพันธ์ เพื่อให้มีประสิทธิผลสูงสุด นอกจากนี้การประชาสัมพันธ์ยังเป็นการกำหนดกลยุทธ์ที่มีความสำคัญอย่างมากในการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ในอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน

2. อภิปรายผลจากประเด็นสัมภาษณ์

จากประเด็นสัมภาษณ์สามารถสรุปได้ว่าควรมีการกำหนดนโยบายในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ในพื้นที่อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งนอกจากการกำหนดนโยบายต่าง ๆ แล้ว กิจกรรมเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมจำเป็นต้องนำมาใช้ควบคู่กับการวางนโยบายด้านสิ่งแวดล้อมให้อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งควรมีการนำแนวคิดการท่องเที่ยวเพื่อต้านภัยโลกร้อน (7 Greens Concept) ซึ่งประกอบไปด้วย Green Heart (หัวใจสีเขียว), Green Logistic (รูปแบบการเดินทางสีเขียว), Green Attraction (แหล่งท่องเที่ยวสีเขียว), Green Activity (กิจกรรมสีเขียว), Green Community (ชุมชนสีเขียว), Green Service (การบริการสีเขียว) และ Green Plus(ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม) (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2552) ในการนำมากำหนดนโยบาย และส่งผ่านเป็นกลยุทธ์ในการประชาสัมพันธ์ สอดคล้องกับ วรวิทย์ อุ่นจิตร ที่ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมการท่องเที่ยวตามแนวคิดต้านภัยโลกร้อนของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร ที่ได้มีการกำหนดข้อเสนอแนะเชิงนโยบายไว้ว่า หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และศูนย์การท่องเที่ยวกีฬาและนันทนาการจังหวัด ควรร่วมมือจัดแผนการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หรือเชิงอนุรักษ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวและประชาชนในพื้นที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวและการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ตลอดจนกำหนดนโยบายหรือวางแผนการประชาสัมพันธ์ รณรงค์ให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องความคาดหวังและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามจากการศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 52.25 มีอายุระหว่าง 20–40 ปี จำนวน 364 คน คิดเป็นร้อยละ 93.09 มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคกลาง จำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 55.19 มีสถานภาพโสด จำนวน 316 คน คิดเป็นร้อยละ 79 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 32.50 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001–30,000 บาท จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 34.82 และส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวน 258 คน คิดเป็นร้อยละ 65.32 ในด้านความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวอำเภอปาย พบว่าสื่อประเภท

อินเตอร์เน็ต เป็นสื่อที่ทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามรู้จักอำเภอปาย มากที่สุด จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.25 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า จุดเด่นของ อำเภอปาย คือ แหล่งท่องเที่ยว เช่น หมู่บ้านจีนยูนนาน ถนนคนเดิน ฯลฯ มากที่สุดจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 32.14 ส่วนใหญ่ทราบว่า อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จำนวน 246 คน คิดเป็นร้อยละ 61.50 รับข่าวสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ จากสื่ออินเตอร์เน็ตมากที่สุด จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 35.68 ได้รับอิทธิพลในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวจากสื่ออินเตอร์เน็ตมากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 45 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรม ประเพณีดั้งเดิมของอำเภอปาย จำนวน 386 คน คิดเป็นร้อยละ 96.50 และเคยเข้าร่วมงานจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.50 มีวัตถุประสงค์ในการเดินทางมาอำเภอปาย เพื่อการพักผ่อน จำนวน 378 คน คิดเป็นร้อยละ 95.70 ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่จัดขึ้นโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวน 381 คน คิดเป็นร้อยละ 96.70 จากการวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อำเภอปาย นักท่องเที่ยวมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับมาก ($\overline{X}$ = 3.42)

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จ.แม่ฮ่องสอน มีข้อเสนอแนะจากงานวิจัยดังนี้ ควรมีการประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อหลากหลายเพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวของอำเภอปาย ให้นักท่องเที่ยวรู้จักปายในฐานะที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยเฉพาะนักท่องเที่ยวยุคใหม่ ควรใช้สื่อที่มีการเข้าถึงกลุ่มนักท่องเที่ยวในกลุ่มนี้ด้วย เช่น สื่ออินเตอร์เน็ต สังคมออนไลน์ เป็นต้น นอกจากนี้ควรมีการกำหนดกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ให้เป็นรูปแบบ เพื่อจะได้ทำให้การประชาสัมพันธ์มีประสิทธิผลมากขึ้น ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าสถานประกอบการไม่ค่อยให้ความร่วมมือในช่วง High Season หรือเทศกาลที่มีวันหยุดติดต่อกันเป็นเวลานาน และสถานประกอบการบางแห่งมีจำนวนพนักงานไม่เพียงพอต่อการดำเนินงาน จึงไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้ สถานประกอบการที่พักแรมส่วนใหญ่ดำเนินการโดยคนนอกพื้นที่ ทำให้เจ้าของกิจการไม่สามารถเดินทางมาเข้าร่วมได้ จึงไม่สามารถรับทราบปัญหาและสถานการณ์ในปัจจุบันได้ และเห็นควรมีการจัดมาตรฐานของสถานประกอบการให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน เพื่อเป็นแนวทางในการฟื้นฟูการท่องเที่ยว

จากผลการศึกษาเรื่อง “กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์เพื่อการฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน” ในครั้งนี้ พบว่าสามารถ จำแนกข้อคำถามตามหลักการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 7 Greens หรือ ปฏิญญารักษาสิ่งแวดล้อม ได้ดังนี้

1. หัวใจสีเขียว (Green Heart) ผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว มีการรับรู้และตระหนักถึงคุณค่าของสิ่งแวดล้อมและการปรับตัวเพื่อรับมือกับภาวะโลกร้อน พร้อมมีการปฏิบัติเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อม จากแบบสอบถามสามารถกล่าวได้ว่า

1.1 นักท่องเที่ยวได้รับการประชาสัมพันธ์ในเรื่องสิ่งแวดล้อมทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิง

อนุรักษ์

1.2 นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์ถึงวิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวโดยมัคคุเทศก์จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้

1.3 นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์ถึงวิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้

1.4 นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์ถึงวิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางนิตยสารจะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้

1.5 นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์ถึงวิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางวิทยุ จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้

1.6 นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์ถึงวิธีการปฏิบัติตนในการท่องเที่ยวทางเว็บไซต์ ททท. www.thailandtourism.org จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้

1.7 นักท่องเที่ยวคิดว่าข้อมูลการท่องเที่ยวที่ได้รับจากอินเตอร์เน็ต จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ เช่น ชุมชนออนไลน์ กระทู้ท่องเที่ยวต่างๆ

จากผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ เข้าใจและตระหนักถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวอำเภอปาย โดยภาพรวมแล้วอยู่ในระดับมาก กล่าวคือ นักท่องเที่ยวได้รับการประชาสัมพันธ์และมีความคิดเห็นว่าการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวด้วยวิธีการต่างๆ จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ โดยใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อประเภทต่างๆ (Publications) ได้แก่ (Philip Kotler, 1993)

การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อมวลชน ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ

การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ นิตยสารทางการท่องเที่ยว

การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อบุคคล ได้แก่ มัคคุเทศก์ ในการพูดเพื่อโน้มน้าวจิตใจนักท่องเที่ยวหรือกลุ่มเป้าหมาย

การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อเว็บไซต์ ได้แก่ www.thailandtourism.org

2. รูปแบบการเดินทางสีเขียว (Green Logistics) วิธีการเดินทางและรูปแบบการให้บริการในระบบการคมนาคมหรือการขนส่งทางการท่องเที่ยวจากแหล่งพำนัก/อาศัย ไปยังแหล่งท่องเที่ยว ที่เน้นการประหยัดพลังงาน การใช้พลังงานทดแทน การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม จากแบบสอบถามสามารถกล่าวได้ว่า

2.1 นักท่องเที่ยวได้รับการประชาสัมพันธ์ถึงรูปแบบและวิธีการประหยัดพลังงาน และพลังงานทดแทน เช่น การปั่นจักรยาน ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

จากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้รับการประชาสัมพันธ์ถึงการเลือกใช้พลังงานทดแทนหรือการเลือกใช้พาหนะที่ใช้พลังงานทดแทน ซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และจะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ โดยใช้กลยุทธ์การประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อประเภทต่างๆ (Publications) ได้แก่ (Philip Kotler, 1993) การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อบุคคล ได้แก่ มัคคุเทศก์

3. แหล่งท่องเที่ยวสีเขียว (Green Attractions) แหล่งท่องเที่ยวที่มีการพัฒนาและบริการจัดการตามกรอบนโยบายที่สะท้อนถึงการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และมีปณิธานในการปกป้องและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก จาก

แบบสอบถามสามารถกล่าวได้ว่า

3.1 นักท่องเที่ยวและผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับการประชาสัมพันธ์ให้ช่วยกันดูแล และบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ให้เสื่อมโทรม ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

3.2 นักท่องเที่ยวคิดว่าการมีป้ายบอกกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยว จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้

จากการประชาสัมพันธ์ในเรื่องของการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยว เพื่อฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ นักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นว่าการใช้สื่อมวลชน (News) และสื่อประเภทต่าง ได้แก่ ป้าย หรือบิลบอร์ด ทำให้นักท่องเที่ยวรับรู้และเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และคิดว่าสามารถฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ สามารถนำกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์โดยการใช้สื่อประเภทต่างๆ ได้ โดยการสำเสนอข่าวสารผ่านสื่อมวลชน (News) แขนงต่างๆ และการประชาสัมพันธ์โดยการใช้สื่อเฉพาะ (Identity Media) ในที่นี้คือ สื่อกลางแจ้ง ป้าย หรือสัญลักษณ์

4. ชุมชนสีเขียว (Green Community) แหล่งท่องเที่ยวชุมชนทั้งในเมือง และชนบท ที่มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในทิศทางที่ยั่งยืน พร้อมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรมและวิถีชีวิตอันเป็น อัตลักษณ์ของชุมชน จากแบบสอบถามสามารถกล่าวได้ว่า

4.1 นักท่องเที่ยวคิดว่าการรณรงค์ให้คนในชุมชนแต่งกายแบบดั้งเดิม และมีกิจกรรมที่สื่อถึงศิลปวัฒนธรรมชนเผ่า จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจและอนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี และการแต่งกายแบบชนเผ่าดั้งเดิมของอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สามารถนำกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์โดยการจัดนิทรรศการ (Event) หรือจัดกิจกรรมในการรณรงค์ให้คนในชุมชนร่วมกันแต่งกายด้วยชุดพื้นบ้านดั้งเดิม

5. รูปแบบกิจกรรมสีเขียว (Green Activity) กิจกรรมท่องเที่ยวที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับคุณค่าของทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว เป็นกิจกรรมที่ให้ความเพลิดเพลิน หรือสนุกสนาน ให้โอกาสในการเรียนรู้และเพิ่มพูนประสบการณ์แก่นักท่องเที่ยว โดยส่งผลกระทบต่อทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด จากแบบสอบถามสามารถกล่าวได้ว่า

5.1 นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้รับการประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการเรียนรู้ร่วมกันและเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

5.2 นักท่องเที่ยวได้รับการประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมรักษาสิ่งแวดล้อม ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น โครงการปลูกหญ้าแฝก

5.3 นักท่องเที่ยวได้รับการประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอปาย ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

5.4 นักท่องเที่ยวได้รับความรู้จากกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

5.5 นักท่องเที่ยวคิดว่าการจัดโครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวในอำเภอปาย จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ เช่น โครงการ Love Pai Days โครงการ ปาย...รักกันสุดขอบฟ้า

เพื่อฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน สามารถนำเอากลยุทธ์การประชาสัมพันธ์โดยการใช้สื่อประเภทต่างๆ (Publication) ดังนี้

ประชาสัมพันธ์โดยการจัดกิจกรรมพิเศษ (Event) หรือจัดกิจกรรม โครงการที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆ เพื่อให้คนในชุมชน และนักท่องเที่ยวได้เกิดการเรียนรู้เรื่องของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ประชาสัมพันธ์โดยสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ได้แก สื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ ซึ่งเป็นสื่อที่เข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ครอบคลุม

6. การบริการสีเขียว (Green Service) รูปแบบการให้บริการของธุรกิจท่องเที่ยวแขนงต่างๆ ที่สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวด้วยมาตรฐานคุณภาพที่ดี ควบคู่ไปกับการมีปณิธานและการดำเนินการรักษาสิ่งแวดล้อม พร้อมช่วยลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการให้บริการต่างๆ จากแบบสอบถามสามารถกล่าวว่า

6.1 นักท่องเที่ยวรับข้อมูลข่าวสารในเรื่อง การบำบัดน้ำเสีย การกำจัดขยะมูลฝอย ทำให้เกิดความเข้าใจในการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

6.2 นักท่องเที่ยวได้รับการประชาสัมพันธ์ถึงการบริการที่ได้มาตรฐาน และคำนึงถึงสิ่งแวดล้อม ทำให้เข้าใจถึงการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เช่น การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม

เพื่อทำให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สามารถนำกลยุทธ์การประชาสัมพันธ์โดยการใช้สื่อประเภทต่างๆ (Publication) ในการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการบริหารจัดการที่ดีของสถานประกอบการ เพื่อทำให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ได้ดังนี้

ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์ เว็บไซต์ต่างๆ เช่น เว็บไซต์สถานประกอบการที่พักในอำเภอปาย เว็บไซต์ ททท. (www.touriamthailand.org) เว็บไซต์โรงแรมสีเขียว (www.thaigreenhotel.com)

ประชาสัมพันธ์โดยวิธีการมอบรางวัลให้แก่สถานประกอบการที่ดำเนินการภายใต้กฎ ระเบียบข้อบังคับที่ตกลงร่วมกันในการที่จะก่อให้เกิดการอนุรักษ์ เช่น โครงการโรงแรมสีเขียว ที่ดำเนินการโดยกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

7. ความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (Green Plus) บุคคล กลุ่มบุคคล และองค์กรให้การสนับสนุนแรงกาย หรือสติปัญญา หรือบริจาคทุนทรัพย์ เพื่อร่วมมือดำเนินการในการปกป้องรักษาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และ/หรือลดภัยคุกคามจากภาวะโลกร้อนรวมถึงการจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม ชุมชน จากแบบสอบถามสามารถกล่าวได้ว่า

7.1 นักท่องเที่ยวคิดว่าการร่วมกิจกรรมรักษาสิ่งแวดล้อมในอำเภอปาย จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้

7.2 นักท่องเที่ยวคิดว่าการประชาสัมพันธ์แนวทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยการทำกิจกรรมเพื่อสังคม จะช่วยฟื้นฟูการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ได้ เช่น โครงการปลูกป่า โครงการปลูกต้นกล้วย

เพื่อให้การส่งเสริมให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ โดยการทำกิจกรรมเพื่อสังคมสามารถทำให้เกิดการอนุรักษ์ได้ โดยการประชาสัมพันธ์โครงการหรือกิจกรรมทางสื่อประเภทต่างๆ (Publication) ได้แก่

- ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อโทรทัศน์ โดยการนำเสนอกิจกรรมเพื่อสังคมต่างๆที่จะจัดขึ้นในอำเภอปาย ในรายการโทรทัศน์

- ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อวิทยุ ในที่นี้อาจดำเนินการโดยการประชาสัมพันธ์ผ่านทางสื่อวิทยุ

ชุมชน ซึ่งสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้รวดเร็วและทั่วถึง

- ประชาสัมพันธ์โดยการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องชุมชน (Community Involvement Activities) เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องร่วมกิจกรรมดังกล่าว

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่านที่ ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นนิสิตปริญญาโท ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาทุกท่าน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และขอกราบขอบพระคุณ ผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

บรรณานุกรม

ส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม,กรม (2553). โครงการจัดทำฐานข้อมูลส่งเสริมสิ่งแวดล้อมแหล่งท่องเที่ยวและการมีส่วนร่วมของประชาชน พื้นที่จงหวัดแม่ฮ่องสอน. กรุงเทพฯ: กรมส่งเสริมสิ่งแวดล้อม.

กรุงเทพธุรกิจ. (2553). ทำไมถึงทำกับปายได้. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: www.kapook.com [2554, พฤษภาคม 10]

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2550). สรุปการดำเนินงานโครงการปฏิญญารักษาสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพฯ: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. [2554, เมษายน 12]

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2553). โครงการส่งเสริมการท่องเที่ยวอำเภอปาย.

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2553). รายงานฉบับสมบูรณ์โครงการประเมินผลการโฆษณาประชาสัมพันธ์ในประเทศปี 2553. กรุงเทพฯ:

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2538). นโยบายและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ปี พ.ศ. 2538–2539. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. [2554, เมษายน 12]

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2538). ประวัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://thai.tourismthailand.org/about-tat/. [2554, เมษายน 23].

กิตติมา คงอยู่. (2550). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดจำนวนนักท่องเที่ยวต่างประเทศ ในเกาะสมุย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

จรรยา ยามาลี. (2553). การโฆษณาภาพยนตร์อินดี้มีผลต่อการเลือกชมของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะศิลปะศาสตร์ สาขาเทคโนโลยีการสื่อสาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ใจพร เศรษฐาภิวัติกุล. (2544). การเปิดรับข่าวสาร พฤติกรรม และความพึงพอใจต่อการท่องเที่ยวบนหมู่เกาะในเขตภาคตะวันออก. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฉลองศรี พิมลสมพงศ์. (2548). การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดรรชนี เอมพันธ์ และสุรเชษฎ์ เชษฐมาส. (2540). แผนปฏิบัติการกิจกรรมการท่องเที่ยวประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: สถาบันวิทยาศาสตร์และสิ่งแวดล้อม.

ดวงจันทร์. (2553). เมืองปาย ณ วันที่กำลังเปลี่ยนแปลง. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: www.kapook.com [2554, เมษายน 15]

ดารามาส มณฑลวิทย์. (2549). การใช้เทศกาลดนตรีพัทยาในฐานะกิจกรรมเชิงกลยุทธ์ เพื่อการสร้างภาพลักษณ์เมืองพัทยา ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทศพล เดชะ. (2553). ผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยว การับรู้ต่อการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบ และพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวต่างชาติในเขตอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง. วิทยานพินธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ธีรพันธ์ โล่ห์ทองคำ. (2544). Strategic IMC: กลยุทธ์สื่อสารการตลาดแบบครบวงจร. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ออฟเซ็ทครีเอชั่น.

นพรัตน์ ภูมิวุฒิสาร. (2543). การจัดการการส่งเสริมการตลาด. กรุงเทพมาหนคร: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรมะ สตะเวทิน. (2539). การสื่อสารมวลชน (พิมพ์ครั้งที่ 2nd ed.). กรุงเทพมหานคร: ภาพพิมพ์.

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2525). พจนานุกรม. กรุงเทพมหานคร.

พิบูล ทีปะปาล. (2545). การโฆษณาและการส่งเสริมการขาย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิก.

ยลรวี สิทธิชัย. (2552). Celebrity Endorse ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. TAT Tourism Journal, 8.

รักจิต มั่นพลศรี. (2545). การใช้สัญญะในภาพยนตร์โฆษณาของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำหรับนักท่องเที่ยวชาวไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัศมี ชูทรงเดช. (2549). การศึกษาข้อมูลเบื้องต้นสำหรับการฟื้นฟู อนุรักษ์ และจัดการสืบสานทรัพยากรทางวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนของชุมชนในอำเภอปาย จังหวัดแม่ฮ่องสอน. เครือข่ายวิจัยเพื่อการพัฒนาเชิงพื้นที่-ภาคเหนือตอนบน สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย (สกว.).

วิรัช ลภิรัตนกุล. (2553). การประชาสัมพันธ์ฉบับสมบูรณ์. (พิมพ์ครั้งที่ 12). กรุงเทพ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิรสา สอนศรี. (2541). การศึกษากลยุทธ์การประชาสัมพันธ์ปีท่องเที่ยวไทยของจังหวัดเชียงใหม่ การเปิดรับข่าวสาร การรับรู้ การมีส่วนร่วมสนับสนุนการ่องเที่ยวของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ สาขานิเทศศาสตรพัฒนาการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพ.

ศูนย์ทนายความทั่วไทย. พรบ.นโบายการท่องเที่ยวแห่งชาติปี พ.ศ. 2551. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www.thailandlawyercenter.com [2554, สิงหาคม 14]

สมาคมไทยท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย. (2540). [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www.teata.or.th/?l=TH&p=content&content_id=9 [2554 เมษายน 30].

สะอาด ตัณศุภผล. (2527). หลักการประชาสัมพันธ์:คู่มือการประชาสัมพันธ์โรงเรียนการประชาสัมพันธ์. (ฉบับที่ 263). กรุงเทพมหานคร: หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.

สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชนฯ เล่มที่ 27. (2540). การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://kanchanapisek.or.th [2554, สิงหาคม 31]

สุพจน์ กลิ่นปราณีต. (2553). ดันเมืองปายขึ้นแท่นเศรษฐกิจพิเศษ. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://www.skyscrapercity.com/showthread.php?p=79849340 [2554 พฤษภาคม 11].

เสรี วงษ์มณฑา. (2540). การโฆษณาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เอ เอ็น การพิมพ์.

เสรี วงษ์มณฑา. (2553). การพูดเพื่อการประชาสัมพันธ์. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://cms.ccollege.ac.th/nipada/index.php?option=com_content&view=article&id=48&Itemid=55 [2554, มิถุนายน 3].

อรวรรณ ปิลันธน์โอวาท. (2546). การสื่อสารเพื่อโน้มน้าวใจ (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรุณรัตน์ ชินวรณ์. (2553). สื่อประชาสัมพันธ์. กรุงเทพ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Bernay, E. L. (1952). Public Relations. Oklahoma: University of Oklahoma Press.

Cutlip, S. M., & Broom, M. G. (1994). Effective Public Relations. (7th ed.). Englewood Cliffs: Prentice Hall.

Devito, J. A. (2000). Human Communication. New York: Addison-Wesley Education Publishers.

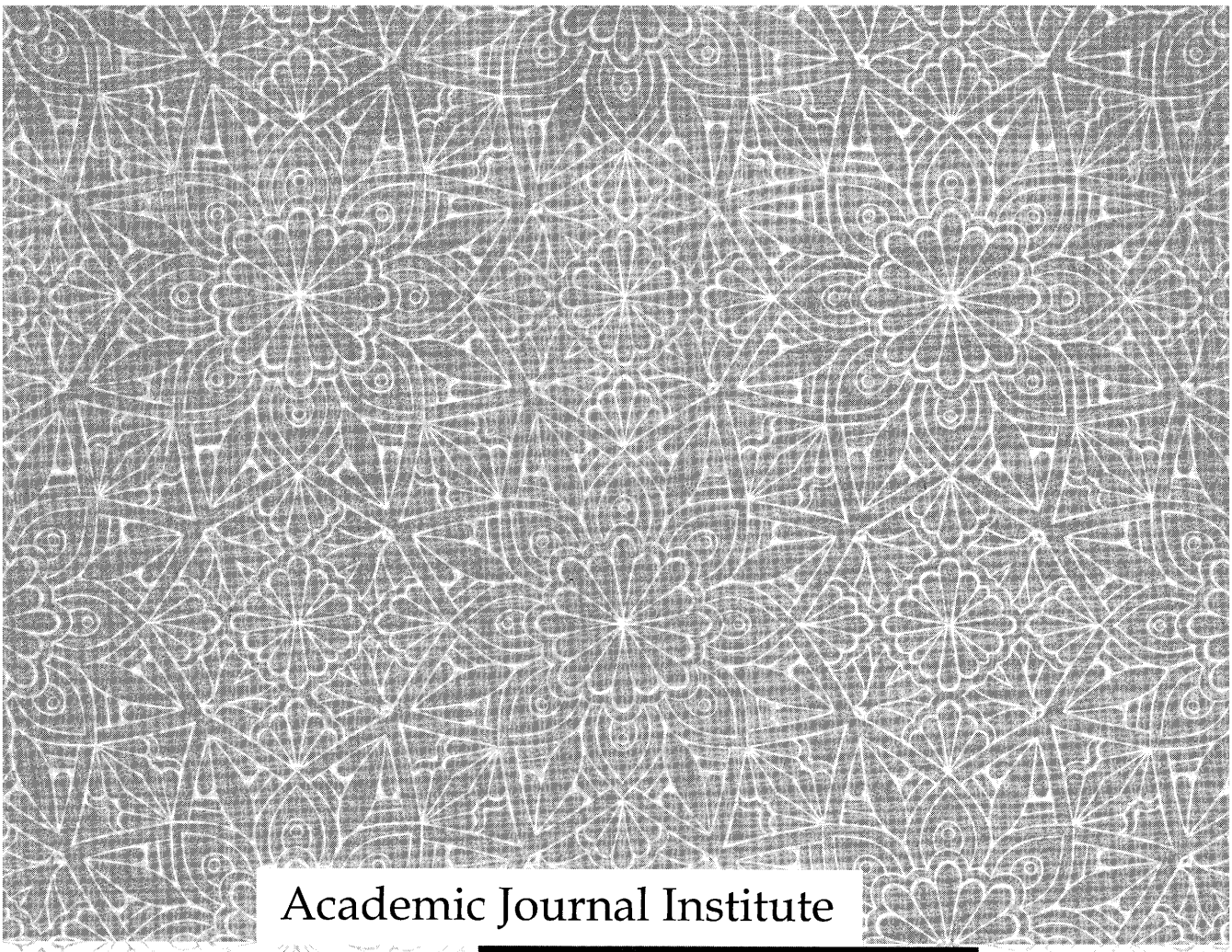
Dunn, W. S., & Barban, A. M. (1986). Advertising : Its Role in Modern Marketing. New York: The DrydenPress.

Howard, S. (1960). Handbook of Public Relations. New York: McGraw-Hill.

Osgood, C. E. (1962). Method and theory in experimental psychology. New York Oxford University Press.

Samuel, L. B. (1972). Discovering Mass Communication. Illinois: Scott Foresman and Company Glenview.

Schramm, W. (1973). Channels and audience in hand book of communication. Chicago: Nelly College.

Academic Journal Institute

of Physical Education

การจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา
Tourism Business Management in Pattaya City

พุทธพร โคตรภัทร และ ศาสตราจารย์ ดร.สมบัติ กาญจนกิจ
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

ธุรกิจนำเที่ยวเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้เกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย เมืองพัทยาได้รับการยกย่องว่าเป็นเมืองท่องเที่ยวนานาชาติ มีคุณลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างไปจากเมืองท่องเที่ยวอื่น ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบ ทั้งนี้เพราะเมืองพัทยามีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย มีสินค้าการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ มีโรงแรมที่พักที่มีความเป็นมาตรฐานเหมาะที่จะทำธุรกิจนำเที่ยว ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องมีความสามารถในการบริหารจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา เพื่อเตรียมพร้อมรับนักท่องเที่ยวอาเซียนในปี พ.ศ. 2558

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการจัดการธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบการเมืองพัทยา และเพื่อเปรียบเทียบการจัดการระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาประเภทบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล

วิธีดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในเมืองพัทยาจำนวน 214 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้มีการตรวจสอบเครื่องมือ โดยนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติ

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากในทุกด้าน ($\overline{X}$ = 4.02) ได้แก่ ด้านภาวะผู้นำ ($\overline{X}$ = 4.13) ด้านการวางแผน ($\overline{X}$ = 4.12) ด้านการจัดองค์กร ($\overline{X}$ = 3.95) และด้านการควบคุม ($\overline{X}$ = 3.86)

2. ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาโดยภาพรวม อยู่ในระดับมากในทุกด้าน ($\overline{X}$ = 3.88) ได้แก่ ด้านคู่แข่งขัน ($\overline{X}$ = 4.16) ด้านสังคม ($\overline{X}$ = 3.94) ด้านสิ่งแวดล้อม / ภัยพิบัติ ($\overline{X}$ = 3.91) ด้านการเมืองและกฎหมาย ($\overline{X}$ = 3.90) ด้านเทคโนโลยี ($\overline{X}$ = 3.78) และด้านเศรษฐกิจ ($\overline{X}$ = 3.61)

3. เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของกระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยวโดยภาพรวม พบว่าผู้ประกอบการประเภทบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ไม่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าในด้านการวางแผน และด้านการจัดองค์กร มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของผลกระทบโดยภาพรวมต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา พบว่าผู้ประกอบการประเภทบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล ไม่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็น

รายด้าน พบว่าในด้านการเมืองและกฎหมาย ด้านสังคม และด้านเทคโนโลยีมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจและผลกระทบโดยรวมต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาอยู่ในระดับมากในทุกด้าน ผู้ประกอบการประเภทบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การจัดการ/ ธุรกิจนำเที่ยว/ พัทยา

Abstract

Tourism business is central to the growth of the tourism industries in Thailand. Pattaya city is regarded as an international tourist destination, having unique characteristics, different from other cities, which serves as a great advantage. The city has many tourist attractions, merchandises, and hotels, which are suitable for a tourism business. Thus, operators must have the capacity to manage and organize a city tour to prepare for ASEAN Tourism in the Year 2558.

Purpose The purpose of this research is to study the tourism business management in Pattaya city and to compare the tourism business management between "Natural person" and "Juristic person".

Methods A total of 214 individuals were selected, from an enterprise of tourism business that runs in Pattaya city, to complete the following surveys. The data has been analyzed statistically in term of frequency, percentage, mean, standard deviation, and t value.

Results

1. The results showed that the most popular opinions amongst the respondents on the process of tourism business managements were in the sectors of planning, organizing, leading and controlling.

2. The results showed that the most popular opinions amongst the respondents *on the main effects on Pattaya's tourism business were, in the following order, in the* sector of competitors, social, environmental/ disaster, political/law, technology and economic.

3. When comparing on tourism business process between Natural person and Juristic person company, there were no statistically significant difference at .05 level, however, the planning and the organizing process were statistical significant difference at .05 level.

4. When comparing on tourism business between company with Natural person and Juristic person, there were no statistically significant difference at .05 level, except, politics and regulations impact, social impact and technology impact.

Conclusions The opinions of the respondents on the process of tourism business management and the different effects it has on their operations ranked in a fairly high level in all sector. There were no significant differences between "Natural person" and "Juristic person". However, when we compare management process, there were significant differences at .05 in the planning and organizing sector. Also making impact in tourism business were the Political/Law, Social and Technology sectors.

Keywords : Management/ Tourism Business / Pattaya City

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เมืองพัทยานับได้ว่าเป็นเมืองที่มีคุณลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างไปจากสถานที่ท่องเที่ยวหรือเมืองท่องเที่ยวอื่นในหลายๆ ด้าน จึงเป็นข้อได้เปรียบและเป็นปัจจัยสำคัญในการประกอบธุรกิจนำเที่ยว พัทยาเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงมานาน ทั้งกับชาวไทยเองและชาวต่างชาติ จากสถิตจำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเมืองพัทยาในปี 2554 มีนักท่องเที่ยว 8,135,924 คน เพิ่มขึ้นจาก 758,762 คน จากปี 2553 หรืออัตราเพิ่มคิดเป็นร้อยละ 10.29 เป็นชาวต่างชาติ 6,052,811 คน ชาวไทย 2,083,113 คน โดยมีวันพักเฉลี่ย 3.29 วัน และมีค่าใช้จ่ายเฉลี่ย 3,237.78 บาท/วัน ซึ่งก่อให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยว 87,849.77 ล้านบาท (กลุ่มข้อมูลสถิติด้านท่องเที่ยว กรมการท่องเที่ยว, 2555: ออนไลน์) พัทยามีแนวชายหาดที่ใช้เป็นสถานที่ตากอากาศยาวถึง 15 กิโลเมตร เป็นเมืองที่มีระบบสาธารณูปโภคที่สมบูรณ์แบบเอื้อประโยชน์ต่อการผลิตการลงทุนและการท่องเที่ยว อีกทั้งเมืองพัทยามีกิจกรรมการท่องเที่ยวที่สนองความต้องการของนักท่องเที่ยวหลากหลายรูปแบบนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศทุกเพศทุกวัยและทุกฐานะสามารถมาเที่ยวพัทยาได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมากนักเมื่อเปรียบเทียบกับแหล่งท่องเที่ยวอื่นเช่นเชียงใหม่หรือภูเก็ต พัทยายังเป็นเมืองศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจการธนาคาร ธุรกิจบริการ และพาณิชยกรรมระดับภาคและเป็นเมืองอันดับที่ 2 ของโลกที่นักท่องเที่ยวนิยมซื้อบ้านไว้เป็นบ้านหลังที่สองสำหรับพักผ่อนในต่างแดน (Middleton, 2011) และเมืองพัทยาก็เป็นเมืองที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจติด 1 ใน 10 เมืองของไทยเสมอ (เอ็มไทยนิวส์, 2554: ออนไลน์) นอกจากนั้นยัง อยู่ใกล้กับกรุงเทพมหานครและสนามบินสุวรรณภูมิด้วยเหตุเหล่านี้จึงทำให้เมืองพัทยาเป็นเมืองที่น่าลงทุนทางด้านธุรกิจนำเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง

ไม่ใช่แต่เพียงประเทศไทยเท่านั้นที่ให้ความสำคัญกับด้านการท่องเที่ยว ต่างประเทศทั่วโลกก็เริ่มหันมาให้ความสำคัญกับการท่องเที่ยวเช่นกัน ทำให้ประเทศไทยมีคู่แข่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และการเข้าสู่กลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในปี 2558 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของธุรกิจนำเที่ยวในเมืองพัทยา โดยเฉพาะเป็นการเปิดเสรี

ค้าบริการด้านการท่องเที่ยวธุรกิจนำเที่ยวเป็นธุรกิจที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากปัญหาทางด้านต่างๆ เช่นปัญหาการแข่งขันด้านการลงทุนและการแข่งขันด้านราคากับชาติในอาเซียนที่จะหลั่งไหลเข้ามาลงทุนในพัทยาเพราะสามารถถือครองหุ้นได้ถึงร้อยละ 70 ซึ่งอยู่ระหว่างเร่งแก้ไขกฎหมาย เพื่อให้เข้ากับนโยบายของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่ตั้งไว้ (กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2554) ปัญหาการเคลื่อนย้ายของแรงงานที่มีคุณภาพ ปัญหาการรองรับนักท่องเที่ยวที่เพิ่มจำนวนมากขึ้นจากการทำวีซ่าประเทศเดียวเข้าได้ทั้งอาเซียน (ASEAN Visa Common) ทำให้นักท่องเที่ยวชาติอื่นที่ไม่ใช่อาเซียนสามารถเดินทางเข้าออกประเทศไทยได้สะดวกสบายมากขึ้น นอกจากนี้ ก็ยังมีปัญหาที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นปัญหาโรคระบาดทั้งในประเทศและต่างประเทศ ปัญหาความผันผวนของเศรษฐกิจ ปัญหาผู้ก่อการร้ายข้ามชาติ ปัญหาความวุ่นวายทางการเมืองของประเทศ ปัญหาสิ่งแวดล้อมและภัยพิบัติเป็นต้น

ดังนั้นการทำธุรกิจนำเที่ยวในเมืองพัทยาให้มีความพร้อมรับมือกับสถานการณ์ด้านต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาในข้างต้น และทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ สามารถอยู่รอดได้ในตลาดที่มีการแข่งขันสูง ผู้ประกอบการที่มีความสำคัญสูงสุดในการกำหนดทิศทางของธุรกิจตนให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กรจึงจำเป็นจะต้องมีความสามารถในการบริหารจัดการธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล มีมาตรฐานในการทำธุรกิจนำเที่ยวให้เป็นที่น่าเชื่อถือแก่นักท่องเที่ยว ก่อให้เกิดรายได้สู่ประเทศเพิ่มขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา เพื่อนำผลที่ได้ไปพัฒนาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบการเมืองพัทยา
2. เพื่อเปรียบเทียบการจัดการระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา ประเภทบุคคลธรรมดากับประเภทนิติบุคคล

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ตอบแบบสอบถามจากขนาดของประชากรที่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวหรือตัวแทนในเขตพื้นที่เมืองพัทยา จำนวนทั้งหมด 475 ราย แบ่งตามลักษณะการขออนุญาตเป็นผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวของกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้ 2 ประเภท คือ บุคคลธรรมดา 241 ราย นิติบุคคล 234 ราย เนื่องจากประชากรมีจำนวนไม่มาก การเลือกกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัย จึงใช้ตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie และ Morgan (1970, p. 608) ที่สามารถใช้ได้กับขนาดประชากรตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป กำหนดค่าความเชื่อมั่นไว้ที่ 95% ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 214 ราย แบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นสัดส่วนเท่ากันๆ เนื่องจากประชากรทั้ง 2 ประเภท มีขนาดไม่ต่างกันมาก ได้ดังนี้ บุคคลธรรมดา 107 รายและนิติบุคคล 107 ราย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา และปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เพื่อให้มีความตรงตามเนื้อหา โดยให้เนื้อหาครอบคลุมถึงการจัดการธุรกิจนำเที่ยว

เมืองพัทยา นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องจำนวน 5 ท่าน พิจารณาค่าความตรงของแบบสอบถามด้วยวิธีตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ (IOC, Index of Item Objective Congruence) เพื่อนำมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขความถูกต้อง ความชัดเจน และความเหมาะสมในเนื้อหา หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ก่อนทดลองใช้ ซึ่งคำนวณค่าความตรงของแบบสอบถามได้เท่ากับ 0.79 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้ประกอบการหรือตัวแทนผู้ประกอบการ ที่คล้ายกลุ่มตัวอย่างที่ทำธุรกิจนำเที่ยวในพื้นจังหวัดกรุงเทพมหานคร ได้แก่ ย่านรองเมือง ย่านถนนข้าวสาร ย่านประตูน้ำ และย่านสีสม จำนวน 30 ราย เพื่อหาคุณภาพของแบบสอบถามเพื่อตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ครอนบัค (Cronbach, 1951) ซึ่งเป็นค่าที่ใช้วัดความเที่ยง หรือความสอดคล้องภายใน ซึ่งหาค่าได้ 0.91 หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจริงที่เมืองพัทยา ในช่วงเดือนตุลาคมถึงเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2555 แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามและลงรหัสข้อมูลนำข้อมูลไปวิเคราะห์ผล

การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ผู้ที่อยู่ในหน่วยงานของภาครัฐและภาคเอกชนที่สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาได้ จำนวน 8 คน โดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi structured interview) ซึ่งทำการเก็บข้อมูลสัมภาษณ์ในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2555 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 โดยการบันทึกเทปการสนทนา

การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม มาวิเคราะห์หาค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังต่อไปนี้

แบบสอบถามลักษณะทั่วไปของข้อธุรกิจนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และการหาค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง นำข้อมูลแบบสอบถามความคิดเห็นต่อผลกระทบโดยรวม ความคิดเห็นต่อกระบวนการการจัดการ มาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง นำข้อมูลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็น ต่อผลกระทบโดยรวม ความคิดเห็นต่อกระบวนการการจัดการ โดยจำแนกตามธุรกิจนำเที่ยวประเภทบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยทดสอบค่า "ที" (t-test) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในส่วนของปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะต่อการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา เป็นลักษณะคำถามแบบปลายเปิดใช้การวิเคราะห์ความถี่ของความคิดเห็นในประเด็นที่เหมือนกันหรือสอดคล้องกัน นำเสนอผลการวิเคราะห์เป็นรายข้อพร้อมความถี่ ส่วนข้อมูลจากการสัมภาษณ์จำแนกออกตามประเด็นคำถาม ตรวจและวิเคราะห์ ข้อมูลเก็บรวบรวมข้อมูลตามลักษณะการวิจัยเชิงคุณภาพในรูปเชิงพรรณนา เพื่อนำมา เป็นองค์ประกอบที่ส่งเสริมให้ธุรกิจนำเที่ยวประสบความสำเร็จต่อไป

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่องการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา

ข้อมูลทั่วไปของธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม n = 214	ร้อยละ
ประเภทธุรกิจ		
ให้บริการเฉพาะพื้นที่	51	13.82
Domestic Tour	53	14.36
Inbound Tour	156	42.28
Outbound Tour	61	16.53
Expat tour	48	13.01
*เนื่องจากเป็นคำถามที่ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ		
ระดับรายได้เฉลี่ยต่อปี		
น้อยกว่า 5 ล้านบาท	159	78.71
5 – 10 ล้านบาท	26	12.87
มากกว่า10 – 20 ล้านบาท	8	3.96
มากกว่า 20 ล้านบาท	9	4.46
*มีผู้ตอบแบบสอบถามบางคนไม่ตอบในข้อนี้		
ทุนจดทะเบียน		
ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 ล้านบาท	48	22.43
มากกว่า 1-5 ล้านบาท	41	19.16
มากกว่า 5-10 ล้านบาท	9	4.21
มากกว่า 10 ล้านบาท	9	4.21
ไม่ต้องมีทุนจดทะเบียน	107	50.00
ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ		
น้อยกว่า 5 ปี	91	42.53
5 ปี – 10 ปี	63	29.44
11 ปี - 15 ปี	28	13.08
มากกว่า 15 ปี	32	14.95
ลักษณะการขออนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว		
บุคคลธรรมดา	107	50.00
นิติบุคคล	107	50.00
วิธีการประชาสัมพันธ์		
หนังสือพิมพ์	17	4.50
นิตยสาร	30	7.94
วิทยุ	4	1.06
โทรทัศน์	7	1.85
อินเทอร์เน็ต	118	31.22
สื่อทางพาหนะ	12	3.13
สื่อกลางแจ้ง	48	12.70
สื่อโฆษณา ณ จุดซื้อ	120	31.75
ร่วมงานส่งเสริมการขาย	22	5.82
*เนื่องจากเป็นคำถามที่ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ		

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่ เป็นธุรกิจนำเที่ยวประเภทนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติภายในประเทศไทย (Inbound Tour) คิดเป็นร้อยละ 42.28 มีการขออนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว เป็นประเภทบุคคลธรรมดาซึ่งไม่ต้องมีทุนจดทะเบียน คิดเป็นร้อยละ 50.00 มีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจส่วนใหญ่น้อยกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 42.53 มีระดับรายได้เฉลี่ยต่อปีน้อยกว่า 5 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 78.71 มีวิธีการประชาสัมพันธ์ด้วยการใช้สื่อโฆษณา ณ จุดซื้อ คิดเป็นร้อยละ 31.75 รองลงมาคือการใช้สื่อทางอินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ 31.22

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา

กระบวนการการจัดการ	$\overline{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านวางแผน	4.12	0.63	มาก
ด้านการจัดองค์กร	3.95	0.54	มาก
ภาวะผู้นำ	4.13	0.55	มาก
ด้านการควบคุม	3.86	0.62	มาก
รวม	**4.02**	**0.49**	**มาก**

จากตารางที่ 2 พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยวโดยภาพรวม อยู่ในระดับมากในทุกประเด็น ได้แก่ ด้านภาวะผู้นำ ($\overline{X}$ = 4.13) รองลงมา คือ ด้านการวางแผน ($\overline{X}$ = 4.12) ด้านการจัดองค์กร ($\overline{X}$ = 3.95) และด้านการควบคุม ($\overline{X}$ = 3.86) ตามลำดับ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบโดยภาพรวมต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา

ผลกระทบโดยภาพรวมต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา	$\overline{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
ด้านการเมืองและกฎหมาย	3.90	0.65	มาก
ด้านเศรษฐกิจ	3.61	0.79	มาก
ด้านสังคม	3.94	0.62	มาก
ด้านเทคโนโลยี	3.78	0.72	มาก
ด้านสิ่งแวดล้อมและภัยพิบัติ	3.91	0.79	มาก
ด้านคู่แข่งขัน	4.16	0.63	มาก
รวม	**3.88**	**0.45**	**มาก**

จากตารางที่ 3 พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวมีความคิดเห็นเกี่ยวกับต่อผลกระทบโดยภาพรวม อยู่ในระดับมากในทุกประเด็น ได้แก่ ด้านคู่แข่งขัน ($\overline{X}$ = 4.16) รองลงมา คือ ด้านสังคม ($\overline{X}$ = 3.94) ด้านสิ่งแวดล้อม / ภัยพิบัติ ($\overline{X}$ = 3.91) ด้านการเมืองและกฎหมาย ($\overline{X}$ = 3.90) ด้านเทคโนโลยี ($\overline{X}$ = 3.78) และด้านเศรษฐกิจ ($\overline{X}$ = 3.61) ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา จำแนกตามลักษณะการขออนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว คือประเภทบุคคลธรรมดาและประเภทนิติบุคคล

การเปรียบเทียบกระบวนการการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา	บุคคลธรรมดา		นิติบุคคล		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านการวางแผน	4.04	0.66	4.21	0.60	-2.06*	0.04
2. ด้านการจัดองค์กร	3.88	0.52	4.03	0.56	-2.02*	0.04
3. ด้านภาวะผู้นำ	4.10	0.49	4.10	0.49	-0.81	0.42
4. ด้านการควบคุม	3.83	0.59	3.83	0.59	-0.56	0.58
รวม	**3.96**	**0.46**	**3.96**	**0.46**	**-1.62**	**0.11**

*p < .05 (t_{212} = ±1.96)

จากตารางที่ 4 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว จำแนกตามลักษณะการขออนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ระหว่างประเภทบุคคลธรรมดากับประเภทนิติบุคคล โดยภาพรวมผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทั้งสองประเภทมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและด้านการจัดองค์กร มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบโดยภาพรวมของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา

รายการผลกระทบโดยภาพรวม	บุคคลธรรมดา		นิติบุคคล		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านการเมืองและกฎหมาย	4.01	0.61	3.79	0.67	2.52*	0.01
2. ด้านเศรษฐกิจ	3.68	0.75	3.53	0.83	1.39	0.17
3. ด้านสังคม	4.03	0.62	3.85	0.62	2.04*	0.04
4. ด้านเทคโนโลยี	3.69	0.68	3.88	0.74	-1.99*	0.04
5. ด้านสิ่งแวดล้อมและภัยพิบัติ	3.97	0.76	3.85	0.82	1.07	0.29
6. ด้านคู่แข่งขัน	4.24	0.53	4.09	0.72	1.77	0.09
รวม	**3.94**	**0.42**	**3.83**	**0.47**	**1.82**	**0.07**

*p < .05 (t_{212} = ±1.96)

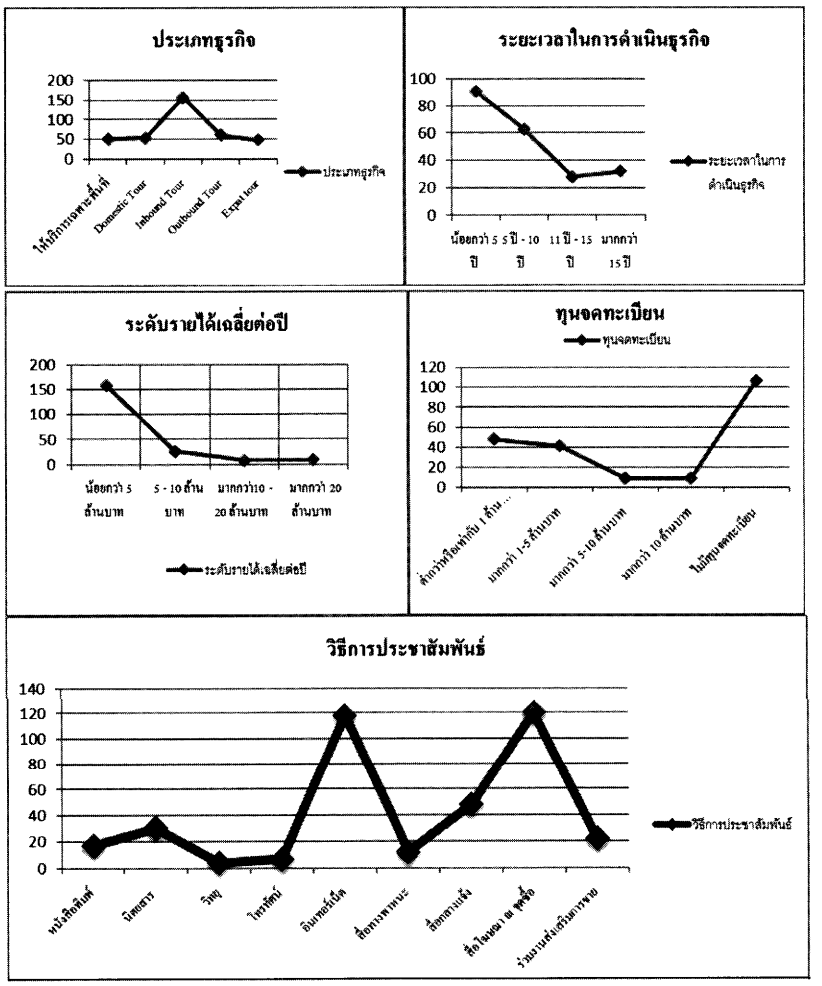
จากตารางที่ 5 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบโดยภาพรวมจำแนกตามลักษณะการขออนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยว ระหว่างประเภทบุคคลธรรมดากับประเภทนิติบุคคล โดยภาพรวมผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวทั้งสองประเภท มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรายด้านพบว่า ด้านการเมืองและกฎหมาย ด้านสังคม ด้านเทคโนโลยี แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลและจากการสรุปผลการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอโดยเรียงตามลำดับวัตถุประสงค์ของการศึกษา สามารถนำประเด็นสำคัญมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

การศึกษาการจัดการธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบการเมืองพัทยา พบว่าธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาส่วนใหญ่ เป็นธุรกิจนำเที่ยวประเภทนำเที่ยวให้แก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติภายในประเทศไทย (Inbound Tour) มีการขออนุญาตประกอบธุรกิจ

รูป : ข้อมูลทั่วไปของธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา

นำเที่ยว เป็นประเภทบุคคลธรรมดาซึ่งไม่ต้องมีทุนจดทะเบียนมีระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจส่วนใหญ่ น้อยกว่า 5 ปี มีระดับรายได้เฉลี่ยต่อปีน้อยกว่า 5 ล้านบาท มีวิธีการประชาสัมพันธ์ด้วยการใช้สื่อโฆษณา ณ จุดซื้อ รองลงมาคือการใช้สื่อทางอินเทอร์เน็ต สามารถวิเคราะห์ได้ว่าจากสถิติจำนวนนักท่องเที่ยวที่เป็นชาวต่างชาติ ที่เข้ามาท่องเที่ยวในเมืองพัทยามีจำนวนมากกว่า นักท่องเที่ยวชาวไทย จึงทำให้ธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่ทำขึ้นเพื่อรองรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ เนื่องมาจากธุรกิจนำเที่ยวนี้สามารถขอใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจได้ง่าย ไม่ต้องมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการมาก ก็สามารถทำธุรกิจประเภทนี้ได้จึงทำให้มีผู้ประกอบการรายย่อยมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปริญญา บรรจงมณี (2553) พบว่า การดำเนินการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ใช้เงินลงทุนไม่มากเท่ากับการดำเนินธุรกิจประเภทอื่น สอดคล้องกับ อชิรญา คุณประดิษฐ์ (2548) พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่ เปิดธุรกิจนำเที่ยวดำเนินการมาเป็นระยะเวลา 1 ปี ถึง 5 ปี และมีความเห็นว่าระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ประหยัดเวลาในการติดต่อสื่อสารช่วยให้บริษัทมีวิธีการบริการบริหารตัดการงานทางด้านการตลาดดียิ่งขึ้น ลูกค้าสามารถติดต่อกับ บริษัทได้ง่ายขึ้น

กระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา พบผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวให้ความสำคัญกับกระบวนการการจัดการในระดับมากในทุกด้าน ได้แก่ ด้านภาวะผู้นำ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กรและด้านการควบคุมตามลำดับ วิเคราะห์ได้ว่าการจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยานั้น เป็นธุรกิจขนาดเล็ก อำนาจในการตัดสินใจส่วนใหญ่จะเป็นของผู้ประกอบการ จึงทำให้ความสำคัญกับตัวผู้บริหารหรือตัวผู้ประกอบการเองมากที่สุด ส่วนเรื่องของการจัดการองค์กรและการควบคุมได้ให้ความสำคัญรองลงมา เป็นเพราะส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดเล็กมีโครงสร้างการบริหารที่ไม่ซับซ้อน สอดคล้องกับพิมพรรณ สุจารินพงศ์ (2553) ที่กล่าวว่าโครงสร้างแบบแนวตั้ง เป็นการบริหารงานแบบบุคคลคนเดียวที่ทำหน้าที่ทุกอย่าง ซึ่งบริษัทอาจจ้างพนักงานมาช่วยในการทำงาน แต่อำนาจการตัดสินใจจะอยู่ที่คนเพียงคนเดียว โครงสร้างการบริหารแบบนี้จะเป็นบริษัทนำเที่ยวที่มีขนาดเล็ก หรืออาจจะเป็นบริษัทตัวแทนการท่องเที่ยวทั่วไป

กระบวนการการจัดการเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวให้ความสำคัญสูงสุดกับประเด็นดังต่อไปนี้ได้แก่ ด้านภาวะผู้นำในประเด็นการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับบุคลากร และมีบุคลิกภาพดี เป็นที่น่าเชื่อถือแก่บุคคลทั่วไป วิเคราะห์ได้ว่าการให้ความสำคัญกับบุคลากร และการเป็นที่น่าเชื่อถือ มีความสำคัญเป็นอย่างมากให้การจัดการธุรกิจนำเที่ยว การสอดคล้องกับ ทองใบ กาญจนาภรณ์ (2553) พบว่า การพัฒนาจิตใจด้วยการให้บริการของพนักงาน จะต้องให้พนักงานมีความรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของบริษัทและการสร้างสายสัมพันธ์เจ้านายกับลูกน้องช่วยทำให้ธุรกิจดีขึ้น ด้านการวางแผนในประเด็น แนวทาง/การจัดการของธุรกิจ ไม่ส่งผลกระทบทางลบต่อศีลธรรมอันดีของสังคมเป็น ซึ่งสอดคล้องกับ เนตร์พัณณา ยาวิราช (2550) ที่กล่าวว่า คุณค่าสำหรับการเป็นผู้บริหารในยุคปัจจุบัน เน้นด้านจริยธรรมธุรกิจ ดำเนินกิจกรรมที่รับผิดชอบต่อสังคมและการกำหนดบทบาทขององค์กรอย่างมีจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจจะช่วยให้องค์กรสามารถดำเนินอยู่ในสภาพแวดล้อมปัจจุบันได้ ด้านการจัดองค์กรในประเด็น มีการส่งเสริมการขาย

สินค้าและบริการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่นักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี สอดคล้องกับ นิกร จันทรรุกขา (2552) พบว่าผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการส่งเสริมการตลาด กระบวนการให้บริการ อยู่ในระดับมาก และในส่วนของด้านการควบคุม พบว่า ผู้ตอบสอบถามในความสำคัญในลำดับสุดท้าย สามารถวิเคราะห์ได้ว่า จากข้อมูลทั่วไปผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่เป็นประเภทบุคคลธรรมดา และเป็นธุรกิจขนาดย่อย อาจเป็นคนเดียวดำเนินการหรือมีจำนวนพนักงานไม่มาก จึงไม่ต้องมีการควบคุมมากนัก ดังที่กล่าวไปแล้วในข้างต้น

ผลกระทบโดยภาพรวมต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา จากผลการวิจัยผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวให้ความสำคัญสูงสุดกับประเด็นดังนี้ตามลำดับ ได้แก่ ด้านคู่แข่งขันในประเด็น การทำธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยามีการแข่งที่สูง สอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของคุณธนกร เทพพิมพา เจ้าของธุรกิจนำเที่ยว "Jony millennium travel" (สัมภาษณ์ 15 ธันวาคม 2555) ได้กล่าวว่าธุรกิจนำเที่ยวมีการแข่งขันสูง ด้วยวิธีการตัดราคากัน ซึ่งสอดคล้องกับ พรทิพย์ เธียรธีรวิทย์ (2548) ที่พบว่าการแข่งขันของผู้ประกอบการนำเที่ยวเชียงใหม่ใช้การแข่งขันโดยการตัดราคากัน ด้านสังคมในประเด็น สภาพทางสังคมของเมืองพัทยาเอื้ออำนวยต่อการทำธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นพวรรณ ศักดิ์ศรี (2546) ที่พบว่าผลกระทบของการเติบโตของเมืองต่อวิถีของประชากรเขตเมืองพัทยา เนื่องจากเมืองพัทยาเปลี่ยนแปลงเป็นเมืองท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยม ส่งผลให้เศรษฐกิจเมืองพัทยาเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดผลกระทบด้านบวก คือทำให้ประชากรฐานะดีขึ้น เกิดการพัฒนาสาธารณูปโภค สาธารณูปการ รวมไปถึงนวัตกรรมใหม่ ด้านสิ่งแวดล้อมและภัยพิบัติในประเด็น ภัยพิบัติทางธรรมชาติส่งผลกระทบต่อธุรกิจนำเที่ยว อาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวให้ความสำคัญกับภัยธรรมชาติมากกว่าผลกระทบสิ่งแวดล้อม เพราะภัยธรรมชาติเป็นปรากฏการณ์ที่เห็นผลกระทบชัดเจน รุนแรงรวดเร็วชัดเจนกว่าผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการเมืองและกฎหมายในประเด็น ความขัดแย้งทางด้านการเมืองส่งผลกระทบต่อธุรกิจนำเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาญชัย จินดาพล (2554) ที่พบว่าสาเหตุที่ทำให้ธุรกิจนำเที่ยวในกรุงเทพมหานครได้รับผลกระทบจากวิกฤติเกิดจากความไม่สงบจากการขัดแย้งภายในประเทศ ปัญหาการเมืองภายในประเทศมากที่สุด ด้านเทคโนโลยีในประเด็น เทคโนโลยีมีส่วนช่วยทำให้การตลาดของธุรกิจดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อชิรญา คุณประดิษฐ์ (2548) ที่พบว่าระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ลูกค้ามองภาพลักษณ์ของบริษัทดีขึ้น ทันสมัย ประหยัดเวลาในการติดต่อสื่อสารช่วยให้บริษัทมีวิธีการบริการบริหารจัดการงานทางด้านการตลาดดียิ่งขึ้น ลูกค้าสามารถติดต่อกับบริษัทได้ง่ายขึ้น ตลอดจนช่วยขยายช่องทางการจัดจำหน่าย เพื่อการได้เปรียบในการแข่งขันการช่วยให้ได้ข้อมูลของลูกค้าเพิ่มขึ้น และการช่วยเพิ่มยอดขายของบริษัท ด้านเศรษฐกิจในประเด็น ภาวะทางเศรษฐกิจที่ชะลอตัว ทำให้ลูกค้าชาวต่างชาติใช้บริการน้อยลง สามารถวิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่ซื้อบริการส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติจึงทำให้มีผลกระทบต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยว ระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา ประเภทบุคคลธรรมดากับประเภทนิติบุคคล พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .05 สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้ประกอบการทั้งสองประเภทให้ความสำคัญกับกระบวนการในการบริหารจัดการธุรกิจของตนมาก เพราะกระบวนการจัดการธุรกิจมีส่วนช่วยในการบริหารให้ดำเนินไปอย่างมีเป้าหมายและเป็นระบบ ทำให้ผู้ประกอบการทั้งสองประเภทซึ่งถือเป็นบุคคลสำคัญนำพาธุรกิจไปสู่ความสำเร็จ จึงให้ความสำคัญกับกระบวนการการจัดการธุรกิจโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ รอบบินส์ และคูลเตอร์ (Robbins and Coulter, 2002) ที่ได้กล่าวว่า กระบวนการการจัดการเป็นงานหลักหรือหน้าที่สำคัญที่ผู้บริหารหรือผู้จัดการจะต้องกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้องค์กรดำเนินงานได้สำเร็จและบรรลุวัตถุประสงค์ขององค์กร

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยวออกเป็นรายด้าน มีประเด็นที่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ ได้แก่ ด้านการวางแผน ในประเด็นการให้ความสำคัญกับการวางแผนในการจัดการธุรกิจ ประเด็นการกำหนดนโยบาย/แผนงาน/ระเบียบข้อบังคับ มุ่งมั่นที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่ได้วางไว้ และประเด็นการวางแผนช่วยบอกให้เห็นถึงทิศทางในอนาคตขององค์กร/ช่วยในการตัดสินใจภายในองค์กรให้ดีขึ้น/ช่วยปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมขององค์กรที่เปลี่ยนไป และประเด็นสุดท้ายมีการกำหนดแผนงานหรือเป้าหมายในการปฏิบัติงานไว้อย่างชัดเจน เมื่อดูจากผลการวิเคราะห์พบว่าประเภทนิติบุคคลมีค่าเฉลี่ยในแต่ละประเด็นมากกว่าประเภทบุคคลธรรมดา วิเคราะห์ได้ว่าการจัดการของประเภทนิติบุคคลให้ความสำคัญหรือมีการวางแผนที่ดีกว่าประเภทบุคคลธรรมดา ด้านภาวะผู้นำ ในประเด็นการเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ พบว่าประเภทนิติบุคคลมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าประเภทบุคคลธรรมดา อาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการประเภทนิติบุคคลคนให้ความสำคัญหรือมีวิสัยทัศน์และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์มากกว่าประเภทบุคคลธรรมดา

การเปรียบเทียบความคิดเห็นกับเกี่ยวกับผลกระทบโดยภาพรวม ระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา ประเภทบุคคลธรรมดากับประเภทนิติบุคคล มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบโดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ออกเป็นรายด้านพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ ด้านการเมืองและกฎหมาย ในประเด็น ในอนาคตจะมีการแก้ไขกฎหมายให้นักลงทุนชาติอาเซียนสามารถลงทุนในธุรกิจนำเที่ยวได้ร้อยละ 70 ส่งผลกระทบในด้านลบกับธุรกิจ พบว่าประเภทบุคคลธรรมดาให้ความสำคัญกับประเด็นดังกล่าวมากกว่าประเภทนิติบุคคล วิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวประเภทนิติบุคคลมีผู้บริหารมากกว่าหนึ่งคน ทำให้สามารถระดมความคิดช่วยกันแก้ไขและรองรับสถานการณ์ต่างๆ ได้ดีกว่าผู้บริหารเพียงคนเดียว จึงทำให้มีความพร้อมในเรื่องการรองรับคู่แข่งที่จะเพิ่มสูงขึ้นในอนาคตมากกว่าประเภทบุคคลธรรมดา สอดคล้องกับ นายคณาธิป โรจนขจร (2549) ซึ่งพบว่าผลกระทบจากการเปิดเสรีทางการค้าและบริการ คือมีคู่แข่งขันเสรีที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาการแข่งขันทางด้านราคาที่รุนแรง ด้านเทคโนโลยี ในประเด็น เทคโนโลยีมีส่วนช่วยทำให้การตลาดของธุรกิจดีขึ้น ผลการวิเคราะห์จากค่าเฉลี่ยความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวประเภทนิติบุคคลมีค่าเฉลี่ยสูงกว่า อาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการประเภทนิติบุคคลส่วนใหญ่

ให้ความสำคัญหรือมีความพร้อมทางด้านเทคโนโลยีมากกว่าผู้ประกอบการประเภทบุคคลธรรมดา ด้านคู่แข่งขันในประเด็น คู่แข่งขันที่เป็นผู้ประกอบการชาวต่างชาติมีผลต่อธุรกิจ ผลการวิเคราะห์จากค่าเฉลี่ยความคิดเห็นให้ประเด็นดังกล่าวผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวประเภทบุคคลธรรมดามีค่าเฉลี่ยสูงกว่า อาจวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการประเภทบุคคลธรรมดาเป็นคนไทย ทำให้ให้ความสำคัญในประเด็นคู่แข่งที่เป็นผู้ประกอบการชาวต่างชาติ สอดคล้องกับ ชาญชัย จินดาพล (2554) ที่เสนอแนะว่าควรมีระบบป้องกันการลงทุนของชาวต่างชาติ

สรุปผลการวิจัย

การจัดการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจนำเที่ยวอยู่ในระดับมากในทุกประเด็น ได้แก่ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์การด้านภาวะผู้นำ และด้านการควบคุม ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาอยู่ในระดับมากในทุกประเด็น ได้แก่ ด้านคู่แข่งขัน ด้านสังคม ด้านสิ่งแวดล้อม/ภัยพิบัติ ด้านการเมือง/กฎหมาย ด้านเทคโนโลยี และด้านเศรษฐกิจ ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวประเภทบุคคลธรรมดาและประเภทนิติบุคคลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการการจัดการธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยว โดยภาพรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรายด้าน พบว่า ด้านการวางแผนและด้านการจัดองค์กร มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวประเภทบุคคลธรรมดาและประเภทนิติบุคคลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับผลกระทบโดยภาพรวมต่อธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยา ไม่แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในรายด้าน พบว่า ด้านการเมืองและกฎหมาย ด้านสังคม ด้านเทคโนโลยี มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ พบว่าองค์ประกอบที่ส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในธุรกิจนำเที่ยวได้แก่ ผู้บริหารจะต้องพัฒนาตนเองเสมอ มีการเตรียมการและวางแผนล่วงหน้า มีจรรยาบรรณในการประกอบอาชีพ การให้บริการและช่วยเหลือนักท่องเที่ยว ที่นอกเหนือจากการให้บริการปกติ เพื่อเป็นการสร้างความประทับใจ มีการสร้างชื่อเสียงที่ดี ทำให้ลูกค้าเชื่อถือ มีจัดรูปแบบท่องเที่ยวให้น่าสนใจ มีความหลากหลายให้ลูกค้าเลือก มีการจัดโปรโมชั่นของแต่ละช่วง มีความคิดที่สร้างสรรค์ มีการสร้างความไว้ใจให้กับนักท่องเที่ยว และให้นักท่องเที่ยวรู้สึกปลอดภัยเมื่อใช้บริการ มีการให้บริการอยู่ในราคาที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงค่าใช้จ่ายและรายได้เพื่อให้สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ บุคลากรต้องเข้าใจในการทำงานและมีความเป็นมืออาชีพ มีความรักในงานที่ทำ บริการด้วยความอดทนสามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ดี และมีไวพริบในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า มีความเข้าใจในงานบริการ มีการฝึกอบรมบุคลากรให้มีการเรียนรู้และพัฒนาฝีมืออยู่เสมอ มีการสร้างแรงจูงใจให้บุคลากรมีความภักดีต่อบริษัท ควรมีการให้รางวัลตอบแทนแก่บุคลากร ดูแลบุคลากรให้เป็นเสมือนว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน เพื่อให้บุคลากรรู้สึกมีความสุขในการทำงาน มีความสามัคคีกันภายในองค์กร รัฐบาลที่จะต้องประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวให้อย่างสม่ำเสมอ มีระบบขนส่งที่ดี โรงแรมที่ได้มาตรฐาน มีความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยว มีการปรับปรุงพัฒนาแหล่ง

ท่องเที่ยวไม่ให้เสื่อมโทรม มีความปลอดภัย มีปัจจัยพื้นฐานสาธารณูปโภคต่างๆ พร้อม มีความเป็นระเบียบ มีความร่วมมือที่ดีระหว่างรัฐและเอกชน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้ประกอบการบางกลุ่มควรทำธุรกิจนำเที่ยว จดทะเบียนขออนุญาตประกอบธุรกิจนำเที่ยวให้ถูกต้องตามกฎหมาย และจ้างบุคคลกรที่ถูกต้องตามกฎหมาย โดยเฉพาะชาวต่างชาติควรมีใบอนุญาตประกอบอาชีพในประเทศไทย

2. ผู้ประกอบการควรแข่งขันด้วยคุณภาพและบริการ ไม่ควรแข่งขันด้วยการตัดราคา จนทำให้กลายเป็นธุรกิจนำเที่ยวที่ไม่มีคุณภาพ

3. ผู้ประกอบการควรมีการจัดรายการที่ท่องเที่ยวมีความคุ้มค่า นำเสนอสิ่งใหม่ๆ และรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมไว้ ไม่ควรทำตามความต้องการของนักท่องเที่ยวจนเสียความเป็นเอกลักษณ์ไป

4. ผู้ประกอบการควรศึกษาภาษาเพิ่มเติม โดยเฉพาะภาษารัสเซีย เพื่อให้สามารถสื่อสารกับนักท่องเที่ยวในการขายรายการท่องเที่ยวได้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. องค์กรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ควรประสานความร่วมมือกันในการแก้ไขปัญหาในเรื่องของธุรกิจนำเที่ยวและนักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ไม่จำเป็นต้องเป็นหน้าที่ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง และมีแนวปฏิบัติให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการส่งเสริมและสนับสนุน สำหรับผู้ประกอบการรายย่อยที่ไม่มีเงินทุน เช่น การประชาสัมพันธ์ เพื่อให้มีสามารถในการแข่งขันกับผู้ประกอบการที่มีเงินทุนมากกว่าได้

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการจัดการอบรมให้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ให้มากขึ้น เพื่อเป็นการสร้างความพร้อม หรือส่งเสริมในมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าเดิม โดยเฉพาะด้านภาษา เพราะบุคคลากรด้านการท่องเที่ยวถือว่าสำคัญในการทำรายได้ให้กับประเทศ

4. ผู้ประกอบการควรจัดตั้งกลุ่มหรือสมาคมเกี่ยวกับธุรกิจนำเที่ยวเพื่อประสานและสร้างเครือข่ายช่วยกันดูแล ในเรื่องของกฎระเบียบ สร้างความเข้มแข็ง สร้างมาตรฐานที่มีคุณภาพ

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวเมืองพัทยาและหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลของผู้วิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์สำหรับนิสิต จากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

กรมการท่องเที่ยว, กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2555). กลุ่มข้อมูลสถิติด้านท่องเที่ยว [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: www.tourism.go.th [2555, กุมภาพันธ์ 17]

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. (2554). ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC Factbook) กรุงเทพมหานคร.

คณาธิป โรจนขจร. (2549). กลยุทธ์ทางการเสรีของบริษัทผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครต่อการเปิดเสรีทางการค้าภาคอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ชาญชัย จินดาพล. (2554). ปัญหาการเมืองส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในกรุงเทพมหานคร. เศรษฐศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทองใบ กาญจนาภรณ์. (2553). แนวทางการจัดการคุณภาพบริการของบริษัทนำเที่ยวต่อนักท่องเที่ยวต่างชาติ. ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต(บริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

นพวรรณ ศักดิ์ศรี. (2546). ผลกระทบของการเติบโตของเมืองต่อวิถีชีวิตประชากร: กรณีศึกษาเขตเมืองพัทยา. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.

นิกร จันทรรุกขา. (2552). แนวทางสู่ความสำเร็จของการจัดการธุรกิจการท่องเที่ยวภายในประเทศของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยว ในเขตวัฒนา คลองเตย วังทองหลาง บางรัก และราชเทวี กรุงเทพมหานคร. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

เนตร์พัณณา ยาวิราช. (2550). การจัดการสมัยใหม่: Modern Management. กรุงเทพมหานคร: ทริปเพิ้ล.

ปริญญา บรรจงมณี. (2553). ปัจจัยในการประกอบการธุรกิจนำเที่ยวของผู้ประกอบการชาวญี่ปุ่นในจังหวัดเชียงใหม่. ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยฟาร์อีสเทอร์น.

พรทิพย์ เธียรธีรวิทย์. (2548). อุตสาหกรรมนำเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ ภายใต้โครงการ "มูลค่าเพิ่มในประเทศของอุตสากรรมท่องเที่ยวของประเทศไทย". สถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พิมพรรณ สุจารินพงค์. (2553). การจัดนำเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

สัมภาษณ์ ธนกร เทพพิมพา, เจ้าของธุรกิจนำเที่ยว "Jony millennium travel", 15 ธันวาคม 2555.

เอ็มไทยนิวส์. (2554). เมืองน่าท่องเที่ยว. [ออนไลน์]. แหล่งที่มา: http://news.mthai.com/headline-news/146784.html [2555, กุมภาพันธ์ 30]

อชิรญา คุณประดิษฐ์ .(2548). ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับระบบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มาใช้กับธุรกิจนำเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

Cronbach, L.J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. Psychometrika, 16(3): 297–334.

Krejcie, R.V. and Morgan, D.W. (1970). Determining sample size for research activities: Educational and Psychological Measurement.

Middleton, C. 20 best places to buy a second home abroad.[Online]. (2011). Available from : http://www.telegraph.co.uk [2012,Feb 26]

Stephen P. Robbins and Mary K. Coulter.(2007). Management. 7th ed. New Jersey : Prentice Hall International, Inc.

การศึกษาบริบทชุมชน เพื่อการพัฒนารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกรณีศึกษาวัดพระธาตุจอมปิง จังหวัดลำปาง

A Study of Community Context for Developing a Cultural Tourism Management Model: a Case Study: 'Wat Phra Thad Chom Phing' Lampang Province

ดร.รุ่งนภา เลิศพิชรพงศ์
โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ สาขา Hospitality Management
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

บทคัดย่อ

การตื่นตัวของสังคมในการให้ความสำคัญต่อการรักษามรดกทางศิลปะ วิถีวัฒนธรรม และประเพณีในแต่ละพื้นถิ่น ทำให้การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกลายเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในหลายประเทศทั่วโลก สำหรับงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแห่งหนึ่งที่มีศักยภาพของจังหวัดลำปาง คือ วัดพระธาตุจอมปิง โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อ 1) สำรวจและวิเคราะห์เส้นทางที่เหมาะสมในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : วัดพระธาตุจอมปิง จังหวัดลำปาง และ 2) ศึกษาและวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมและศักยภาพของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้อต่อการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ ชุมชนวัดพระธาตุ และนักท่องเที่ยวที่เข้ามายังแหล่ง และใช้กระบวนการสำรวจและสัมภาษณ์โดยอิงเกณฑ์ตามมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม เพื่อการเก็บข้อมูล ซึ่งข้อมูลที่ได้ถูกวิเคราะห์โดยหลักการวิเคราะห์เนื้อหาสำหรับผลวิจัยที่ได้ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ 1) ส่วนแรก เป็นส่วนที่ได้จากการสำรวจเส้นทาง พบว่ามี 3 เส้นทางหลักๆ ในการเข้าถึงวัดพระธาตุจอมปิง โดยในแต่ละเส้นมีความพร้อมรองรับนักท่องเที่ยวแตกต่างกันไป ตามประเภทและที่มาของนักท่องเที่ยว 2) ส่วนสอง เป็นจากผลการศึกษาบริบทชุมชน พบว่าวัดพระธาตุจอมปิง ถือได้ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีศักยภาพในการดึงดูดความสนใจจากนักท่องเที่ยวได้เป็นอย่างดี แต่ยังขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากองค์กรภายนอกทั้งภาครัฐและเอกชนอย่างเป็นรูปธรรม และที่สำคัญยังขาดการบริหารจัดการและการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างเป็นระบบ ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ : การท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การจัดการการท่องเที่ยว

Abstract

As having the excitement to the importance of protecting the artistic heritage, native ways of life and traditions in each area, it makes the cultural tourism become the centre of tourism industries around the world. In addition, this research is focused on the cultural tourism in Lampang province which is Wat Phra That Chom Phing in order to 1) survey and analyse the most suitable route to get into the cultural tourist attractions : Wat Phra That Chom Phing in Lam Pang province and 2) study and consider the contexts related to the availability and capability of the community in the tourist attraction which is willing to improve and encourage the sustainable tourism regarding to the standards of the cultural tourist attractions in order to gain the information. Besides, the obtained data will be analysed and separated into 2 parts. Firstly, the information being acquired from route studies. In regards to the route findings, there are 3 main routes to get into Wat Phra That Chom Phing and each of them is different in availabilities and capacities to support tourists in terms of kinds and places they come from. Another part is the results from studying about the community. It is found that Wat Phra That Chom Phing is know as a famous cultural tourist attraction that has high magnetic to the tourists. However, it is lack of supporting and encouraging from the private organisations and the government organisations substantially. Significantly, inadequately managing and planning to develop the cultural tourism systematically is mandatory to be improved in the future.

Keywords : Tourism, Cultural Tourism, tourism management.

บทนำ

ในปัจจุบันกระแสการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกำลังเป็นที่นิยมจากนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นทั้งจากนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติ (Choeichuenjit and Sapsanguanboon, 2557; สมาคมการตลาดท่องเที่ยวไทย, 2012; Nunkoo and Ramkissoon, 2011) ซึ่งมีจุดเริ่มมาจากกระแสความตื่นตัวของสังคมในการให้ความสำคัญกับศิลปะ วัฒนธรรม เทศกาลประเพณี และมรดกทางวัฒนธรรมพื้นบ้าน ซึ่งเป็นผลมาจากความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติ ภาษา และวัฒนธรรมในแต่ละพื้นถิ่น (กาญจนาและศรันยา, 2559) ซึ่งความหลากหลายทางวัฒนธรรมจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างวัฒนธรรมอันเป็นเครื่องมือที่นำมาซึ่งความยั่งยืนของชุมชน (ธีระ สินเดชารักษ์ และนาฬิก อติภัค, 2555) การท่องเที่ยวประเภทนี้มีลักษณะเป็นการท่องเที่ยวเพื่อเยี่ยมชมสิ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นวิถีวัฒนธรรมและตัวตนของชุมชน เช่น โบราณสถาน วัด โบราณวัตถุ ประเพณี วิถีการดำเนินชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ประวัติศาสตร์ท้องถิ่น ศิลปะทุกแขนงและสิ่งต่างๆ ที่แสดงถึงความเจริญ

รุ่งเรืองที่มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม การดำเนินชีวิตของบุคคลในแต่ละยุคสมัย และยังเป็นการท่องเที่ยวที่ได้ศึกษาหาความรู้จากวิถีชีวิตขนบธรรมเนียมประเพณีของผู้คน (Buakwan, Visuthisamajarn, Viriyakoson, 2013; ภัทรพงส์ อินทรกำเนิด และคณะ, 2553) ดังนั้น วัฒนธรรมจึงถือได้ว่าเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวที่สำคัญและมีบทบาทในการดึงดูดนักท่องเที่ยวจากประเทศต่างๆ ในขณะเดียวกัน การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมยังมีผลที่เอื้อประโยชน์ต่อเจ้าของพื้นที่ในแง่ของการสร้างรายได้ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

ความหลากหลายทางวัฒนธรรม (Cultural Diversity)

สำหรับประเทศไทย รัฐบาลได้เห็นถึงความสำคัญและช่องทางการตลาด จึงมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย โดยมุ่งเน้นการสร้างภาพลักษณ์ของประเทศไทย พัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ให้มีความพร้อมนั้นด้านความปลอดภัย สาธารณูปโภค ที่พัก และอื่นๆ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว และส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการสัมผัสถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ และวัฒนธรรมของไทย (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2558) เพื่อสร้างรายได้ให้กระจายในประเทศและชุมชน โดยการดึงเอาลักษณะจุดเด่นของแต่ละจังหวัดมาเป็นจุดขายให้กับนักท่องเที่ยว และเน้นทำงานร่วมกันทั้งภาครัฐ เอกชน และชุมชน ให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมร่วมกัน (พิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์, 2553; Janusz and Bajdor, 2013)

ดังนั้น งานวิจัยนี้ ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัดลำปาง ซึ่งเป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ในภาคเหนือของประเทศไทย และเป็นจังหวัดหนึ่งที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ วิถีชีวิต และศิลปวัฒนธรรม ซึ่งยังคงหลงเหลือให้เห็นถึงวิถีประเพณี วิถีวัฒนธรรมที่เก่าแก่เข้มขลังงดงาม มีความโดดเด่นทางศิลปะและภูมิปัญญาชาวบ้านที่เป็นเอกลักษณ์ แต่มีความหลากหลาย ความงดงามเหล่านี้กระจายอยู่ตามเชื้อชาติในแต่ละชุมชนพื้นถิ่น ซึ่งสามารถเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ แต่อย่างไรก็ตาม สภาวะตลาดการท่องเที่ยวในจังหวัดลำปางกลับยังไม่เติบโตและขยายตัวมากเท่าที่ควร ดังนั้น งานวิจัยนี้ จึงให้ความสำคัญและสนใจศึกษาถึงเหตุปัจจัยที่จะนำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดการเติบโตของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในจังหวัด โดยมุ่งศึกษาถึงบริบทของชุมชน ที่ยังมีความเข้มข้นทางด้านทรัพยากรการท่องเที่ยวทั้งทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม องค์ประกอบที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวในชุมชนพื้นถิ่น ผู้มีส่วนได้เสีย และแนวทางการพัฒนาและรักษาทรัพยากรการท่องเที่ยวตามเส้นทาง เพื่อนำไปสู่การวางแผนพัฒนาและกำหนดเป็นรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนในอนาคต ซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถในการพัฒนาธุรกิจการท่องเที่ยวในจังหวัดลำปาง การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว อนุรักษ์ทรัพยากรที่มีให้คงอยู่ตามวิถี ตลอดจนเอื้อประโยชน์ให้แก่ชุมชนและผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายอย่างสมดุลและยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. เพื่อสำรวจและวิเคราะห์เส้นทางที่เหมาะสมในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม : วัดพระธาตุจอมปิง จังหวัดลำปาง

2. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมและศักยภาพของชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว ที่เอื้อต่อการพัฒนาและส่งเสริมการ

ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์ เป็นการวิจัยแบบเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ที่เลือกมาศึกษา คือ วัดพระธาตุจอมปิง ซึ่งตั้งอยู่ในเขต หมู่ 8 บ้านพระธาตุจอมปิง ต.นาแก้ว อ.เกาะคา จ.ลำปาง ซึ่งมีจำนวนประชากรในชุมชนทั้งสิ้น 883 คน จำนวนครัวเรือน 298 ครัวเรือน (เทศบาลตำบลนาแก้ว, 2559) และเพื่อให้ได้รับข้อมูลที่ถูกต้องสมบูรณ์เป็นไปตามวัตถุประสงค์งานวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับงานวิจัยนี้ จึงใช้เทคนิคการสุ่มเลือกตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยจะมุ่งเน้นไปที่ผู้นำชุมชน พระสงฆ์ ชาวบ้าน ร้านค้าชุมชน ผู้ดูแลแหล่งท่องเที่ยว และผู้รู้ทางด้านงานการท่องเที่ยวชุมชน รวมถึงนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมในวัดแห่งนี้ด้วย โดยเฉลี่ย 30 คน ประกอบด้วย พระสงฆ์จำนวน 2 รูป ผู้นำชุมชน (2 ชุมชน) จำนวน 2 คน อาจารย์และนักวิชาการ จำนวน 2 คน ชาวบ้านและผู้สูงอายุประจำหมู่บ้าน จำนวน 5 คน คณะกรรมการวัดและมัคนายก จำนวน 5 คน รวมถึงนักท่องเที่ยว จำนวน 14 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) กล่าวคือ มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ ทางสังคม (Contextual) ซึ่งมีลักษณะซับซ้อน เกี่ยวกับการพยายามตีความทางด้าน กิจกรรม ประเพณี วิถีทางวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อมต่างๆ ดังนั้นกระบวนวิธีการที่เลือกใช้ จึงมีหลายวิธี รวมถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมชุมชน เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่มีความถูกต้องเชื่อถือได้ โดยกระบวนการที่เลือกใช้ ประกอบไปด้วย

- การวิเคราะห์และสังเคราะห์จากเอกสารงานวิจัย ตำราวิชาการ ตำนาน ความเชื่อ ประเพณี ประวัติศาสตร์และศิลปวัฒนธรรม
- การสำรวจเส้นทางเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว เพื่อกำหนดเส้นทางที่เหมาะสมสำหรับนักท่องเที่ยว ร่วมกับการสังเกตลักษณะทางกายภาพของสถานที่ สภาพแวดล้อม และสภาพสังคม ชุมชน
- การออกแบบประเด็นคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง คือ คนในชุมชน และนักท่องเที่ยว โดยอาศัยหลักเกณฑ์ตามมาตรฐานคุณภาพการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

3. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

- เนื่องจากการวิจัยนี้ เป็นการศึกษาถึงบริบทของชุมชน โดยมีกลุ่มเป้าหมายผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ชาวบ้าน คนในชุมชน ดังนั้น จึงเลือกใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกแบบไม่มีโครงสร้างและไม่เป็นทางการ เพื่อประโยชน์ในการสื่อสารกับชาวบ้านในชุมชน และเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลครบถ้วนแต่อย่างไรก็ตาม ประเด็นการสัมภาษณ์จะอิงเกณฑ์จากตามมาตรฐานคุณภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งประกอบไปด้วยประเด็นที่เกี่ยวข้องกับศักยภาพในการดึงดูดใจนักท่องเที่ยว ศักยภาพในการรองรับนักท่องเที่ยว และการบริหารจัดการ

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวม จะถูกนำมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วสรุปตามประเด็นหลักของวัตถุประสงค์การศึกษา

ผลการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ได้แบ่งผลจากการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนแรก: ผลจากการสำรวจและวิเคราะห์เส้นทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยว

ส่วนสอง: ผลจากการสัมภาษณ์ เพื่อศึกษาบริบทของชุมชน สำหรับพัฒนารูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของวัดพระธาตุจอมปิง

ซึ่งผลสรุปจากการวิจัยที่ได้ พบว่า

ส่วนแรก - ผลจากการศึกษา โดยการสำรวจเส้นทางการเข้าถึงแหล่งชุมชนวัดพระธาตุจอมปิง พบว่า มี 3 เส้นทาง ดังนี้

1. เส้นทางที่ 1: สี่แยกภาคเหนือ หรือสี่แยกห้าเชียง – ต.ปงยางคก อ.ห้างฉัตร – ชุมชนวัดพระธาตุจอมปิง อ.เกาะคา

ตารางที่ 1 แสดงรายละเอียดลักษณะทางกายภาพของเส้นทางที่ 1

เกณฑ์สำรวจ	ข้อสรุปที่ได้จากการสำรวจ
1. สภาพเส้นทาง	• ลักษณะถนน เป็นถนนลาดยาง 2 เลนสวนทาง ตัดผ่านหมู่บ้านตลอดเส้นทาง มีความกว้างขวางพอสมควร สภาพดีมาก ไม่ขรุขระ แต่คดเคี้ยวมากบางช่วง • มีรถสัญจรมาก สภาพการจราจร ค่อนข้างหนาแน่น • มีป้ายสัญลักษณ์บอกทางไปวัดพระธาตุจอมปิงชัดเจน เริ่มตั้งแต่อำเภอเกาะหรือเป็นระยะ ราว 12-14 กิโลเมตร ก่อนถึงวัดพระธาตุจอมปิง
2. ระยะทาง	• มีระยะทาง ประมาณ 42 กิโลเมตร
3. สภาพแวดล้อม	• เป็นชุมชนหลายหมู่บ้านตั้งอยู่ติดกัน มีบรรยากาศความเป็นวิถีชนบทที่เงียบสงบ • สองข้างทางบางช่วงเป็นต้นไม้ป่าชุมชนมากพอสมควร บางช่วงเป็นพื้นที่ทุ่งนา มีความสดชื่น ร่มรื่น • เข้าเขตชุมชนบ้านจอมปิง มีความร่มรื่นมาก มีต้นไม้มาก ทางซ้ายมือมีแม่น้ำวังไหลเลียบขนานตลอดเส้นทาง มีเรือกสวนไร่นา ดูสงบ
4. ลักษณะการตั้งบ้านเรือน	• มีหลายหมู่บ้านอยู่เรียงติดต่อกัน บ้านเรือนหนาแน่น
5. อาชีพของคน/ชุมชน	• ค้าขาย • เกษตรกรรม
6. สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญๆ ระหว่างการเดินทาง	• วัดปงยางคก ตามตำนานเชื่อว่าสร้างในสมัยพระนางจามเทวี • วัดถ้ำขุมทรัพย์จามเทวี • วัดพระธาตุลำปางหลวง • อนุสาวรีย์เจ้าแม่จามเทวี ณ โรงเรียนอ้อมอารี • มีเส้นทางแยกไป วัดไหล่หิน และโป่งน้ำร้อน • จุดแสดงสินค้าและสาธิตการผลิต โรงงานผลิตข้าวแต๋น ทวีพรรณ (เป็นสินค้า OTOP ชื่อดังของอำเภอ ผลิตเพื่อส่งออก) • อุทยานแห่งชาติ ดอยจง • พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านเฮือนฟองคำทวี (ร่วมอยู่ในชุมชนวัดพระธาตุจอมปิง) • วัดพระธาตุดอยเงิน

จากการสำรวจ ซึ่งได้ผลตามตาราง 1 พบว่า เส้นทางที่ 1 มีจุดเด่นและจุดด้อย ดังนี้

- หากนักท่องเที่ยว ที่เดินทางมาจากกรุงเทพฯ หรือพักในจังหวัดลำปาง การเลือกใช้เส้นทางนี้ ถือว่าค่อนข้างอ้อมเป็นระยะทางไกล และใช้ระยะเวลานาน

- เส้นทางนี้จะเหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากเชียงใหม่ เนื่องจากไม่ต้องผ่านตัวอำเภอเมืองลำปาง สามารถใช้เส้นทางนี้เป็นทางลัดไปวัดพระธาตุจอมปิงได้ นอกจากนี้ เส้นทางนี้ยังเป็นทางลัดออกไปยังกรุงเทพฯ ได้อีกด้วย โดยไม่ต้องผ่านถนนสายหลัก ในช่วงเทศกาลท่องเที่ยวซึ่งมีการจราจรหนาแน่น

- เส้นทางนี้มีความสวยงามตามวิถีวัฒนธรรมวิถีชีวิตชนบท การเดินทางจะทำให้นักท่องเที่ยวได้ชื่นชมและศึกษาวิถีชุมชนได้ตลอดเส้นทาง เหมาะสำหรับนักท่องเที่ยวที่ไม่เร่งรีบ สามารถใช้เวลาแวะชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมที่มีหลายแห่งตามรายทางได้

- มีแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ อีกมากตามเส้นทางนี้ ทั้งที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ

2. เส้นที่ 2 : สี่แยกภาคเหนือ หรือสี่แยกห้าเชียง – ชุมชนวัดพระธาตุจอมปิง (ใช้เส้นทางถนนพหลโยธิน ลำปาง – กรุงเทพฯ)

ตารางที่ 2 แสดงรายละเอียดลักษณะทางกายภาพของเส้นทางที่ 2

เกณฑ์สำรวจ	ข้อสรุปที่ได้จากการสำรวจ
1. สภาพเส้นทาง	• ใช้เส้นทางหลวง หมายเลข 1 เป็นถนนซุปเปอร์ไฮเวย์ • ลักษณะเป็นถนนขนาดใหญ่ 4 เลน มีความกว้างขวางมาก (ณ วันสำรวจมีการก่อสร้างซ่อมแซมถนน ทำให้การขับขี่ยากอันตราย) • มีป้ายสัญลักษณ์บอกทางไปวัดพระธาตุจอมปิงเป็นระยะชัดเจน เมื่อเข้าเขตอำเภอเกาะคา ก่อนถึงชุมชนวัดพระธาตุจอมปิงราว 12-16 กิโลเมตร
2. ระยะทาง	• ประมาณ 24 กิโลเมตร
3. สภาพแวดล้อม	• ช่วงเส้นทางหลวง มีลักษณะเป็นชุมชนเมืองทั่วไป • เข้าเขต อ.เกาะคา มีตลาดขนาดใหญ่ ร้านค้า โรงพยาบาล ธนาคาร และหน่วยงานราชการต่างๆ มีความเจริญมาก • เข้าเขตชุมชนบ้านจอมปิง สภาพแวดล้อมสองข้างทางมีความร่มรื่น ทางซ้ายมือมีแม่น้ำวังไหลเลียบขนานตลอดเส้นทาง มีต้นไม้ เรือกสวนไร่นา ดูสงบ ตามวิถีชนบท
4. ลักษณะการตั้งบ้านเรือน	• ช่วงเส้นทางหลวง บ้านเรือนตั้ง กระจายตัว ลักษณะทั่วไปเป็นชุมชนเมือง เข้าเขต อ.เกาะคา บ้านเรือนติดกัน ส่วนใหญ่เป็นอาคารพาณิชย์ ลักษณะคล้ายชุมชนเมือง มีความเจริญพอสมควร ชุมชนหนาแน่น • เขตชุมชนบ้านจอมปิง บ้านเรือนปลูกติดกันหนาแน่น เป็นชุมชนชนบท

ตารางที่ 2 แสดงรายละเอียดลักษณะทางกายภาพของเส้นทางที่ 2 (ต่อ)

เกณฑ์สำรวจ	ข้อสรุปที่ได้จากการสำรวจ
5. อาชีพของคน/ชุมชน	• ช่วงเส้นทางหลวงและตัวอำเภอเกาะคา มีอาชีพทำธุรกิจเป็นส่วนใหญ่ • เขตชุมชนบ้านจอมปิง ชาวบ้านส่วนใหญ่ มีอาชีพทำการเกษตร ทำนา ทำไร่ ทำสวน
6. สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญๆ ระหว่างทาง	• จุดแสดงสินค้าและสาธิตการผลิต โรงงานผลิตข้าวแต๋น ทวีพรรณ • อุทยานแห่งชาติ ดอยจง • พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านเฮือนฟองคำทวี • วัดพระธาตุดอยเงิน

จากการสำรวจ ซึ่งได้ผลตามตาราง 2 พบว่าเส้นทางที่ 2 มีจุดเด่นและจุดด้อย ดังนี้

- เป็นเส้นทางหลักที่ใช้เดินทางไปกรุงเทพฯ ซึ่งจะต้องผ่านอำเภอเกาะคา จ.ลำปาง
- เป็นเส้นทางที่นักท่องเที่ยว นักเดินทางโดยทั่วไปรู้จักและใช้สัญจรเป็นหลัก ไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เช่น วัดพระธาตุลำปางหลวง วัดไหล่หิน เป็นต้น
- เป็นเส้นทางที่นักท่องเที่ยวรู้จัก และถือเป็นเส้นทางหลัก ในการเข้าไปยังวัดพระธาตุจอมปิง

3. เส้นที่ 3 : สี่แยกภาคเหนือ หรือสี่แยกห้าเชียง – ทางแยกบ้านวังพร้าว (ทางหลวงชนบทเข้าเสริมงาม - สี้ จ.ลำพูน) – วัดพระธาตุจอมปิง (ใช้เส้นทางหลักถนนพหลโยธิน ลำปาง – กรุงเทพฯ)

ตารางที่ 3 แสดงรายละเอียดลักษณะทางกายภาพของเส้นทางที่ 3

เกณฑ์สำรวจ	ข้อสรุปที่ได้จากการสำรวจ
1. สภาพเส้นทาง	• ใช้เส้นทางหลวง หมายเลข 1 เป็นถนนซุปเปอร์ไฮเวย์ ถึง แยกเกาะคา (2) บริเวณที่ตั้งพระบรมราชานุสาวรี สมเด็จพระนเรศวรมหาราช • สภาพถนน เป็นถนนขนาดใหญ่ 4 เลน มีความกว้างขวาง (ณ วันสำรวจ มีการก่อสร้างซ่อมแซมถนนตลอดระยะทาง อันตราย) • เส้นทางบางช่วง กำลังขยายถนน และเป็นเส้นทางคดโค้งมาก ขับขี่ลำบาก • สภาพถนนก่อนถึงชุมชนบ้านจอมปิง ราว 2 กิโลเมตร เป็นถนน 2 เลน สวนทาง ตัดผ่านหมู่บ้าน กว้างขวางพอประมาณ แต่สภาพถนนดี การขับขี่สะดวก
2. ระยะทาง	ระยะทางประมาณ 32 กิโลเมตร
3. สภาพแวดล้อม	• ช่วงเส้นทางหลวง มีลักษณะเป็นชุมชนเมืองทั่วไป เข้าเขตวังพร้าว อ.เกาะคา เกือบตลอด 2 ข้างทาง เป็นป่าโปร่ง เส้นทางบางช่วงเป็นป่าผลัดใบ เขียวชอุ่มชุ่มชื้นในหน้าฝน แต่โปร่งแห้งแล้ง ในหน้าแล้ง แต่เปลี่ยว ไม่มีชุมชน ผู้คนไม่ค่อยใช้สัญจรไปสักระยะ 4-5 กม.

ตารางที่ 3 แสดงรายละเอียดลักษณะทางกายภาพของเส้นทางที่ 3 (ต่อ)

เกณฑ์สำรวจ	ข้อสรุปที่ได้จากการสำรวจ
	• เข้าเขตชุมชนบ้านจอมปิง สภาพแวดล้อมสองข้างทางมีความร่มรื่นมาก มีต้นไม้มาก ทางซ้ายมือมีแม่น้ำวังไหลเลียบขนานตลอดเส้นทาง มีเรือกสวนไร่นา ดูสงบ ตามวิถีชนบท
4. ลักษณะการตั้งบ้านเรือน	• ช่วงเส้นทางหลวง หมายเลข 1 ถนนซุปเปอร์ไฮเวย์ ลักษณะทั่วไปเป็นชุมชนเมือง • เข้าเขตชุมชน บ้านเรือนจะตั้งกระจายตัวไม่หนาแน่นมากนัก มีลักษณะเป็นชุมชนชนบท
5. อาชีพของคน/ชุมชน	• เกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ มีค้าขายบ้างเล็กน้อย
6. สถานที่ท่องเที่ยวสำคัญๆ ระหว่างทาง	• อุทยานแห่งชาติ ดอยจง • พิพิธภัณฑ์พื้นบ้านเฮือนฟองคำทวี • พระธาตุดอยเงิน

จากการสำรวจ ซึ่งได้ผลตามตาราง 3 พบว่าเส้นทางที่ 3 มีจุดเด่นและจุดด้อย ดังนี้

- เป็นเส้นทางสัญจรที่ผู้คนทั่วไปไม่ค่อยใช้เดินทาง เพราะไม่รู้จักคุ้นชิน นอกจากคนในพื้นที่
- ถ้านักท่องเที่ยวเดินทางโดยรถยนต์มาจากกรุงเทพฯ หรือเป็นคนในพื้นที่ที่รู้จักคุ้นเคยสภาพเส้นทาง เส้นทางสายนี้จัดได้ว่าเป็นทางหนึ่งที่สะดวกรวดเร็วในการเข้าถึงวัดพระธาตุจอมปิง เพราะเป็นสามารถตัดเลี้ยวเข้าเส้นทาง ถนน ลป. 1002 และทางหลวงชนบท หมายเลข 5006 ซึ่งมีระยะทางเพียง 7 กิโลเมตร
- แต่สำหรับนักท่องเที่ยวที่มาจากจังหวัดต่างๆ ในภาคเหนือ เช่น ลำปาง ลำพูน เชียงใหม่ จะไม่นิยมใช้เส้นทางนี้ เนื่องจากระยะทางไกล ใช้เวลานาน
- ตามเส้นทางหลัก ไม่มีป้ายสัญลักษณ์บอกทางเข้าสู่วัดพระธาตุจอมปิง ทำให้ผู้สัญจรและนักท่องเที่ยว มีความเสี่ยงต่อการหลงทางสูง

อย่างไรก็ตาม โดยสรุปแล้วไม่ว่าจะเลือกเส้นทางใด ทั้ง 3 เส้นทาง ก็จะไปบรรจบกันที่ “สี่แยกตลาดนาแก้ว” (นาแก้วตะวันตก) เขตเทศบาลตำบลนาแก้ว เพื่อเข้าสู่ชุมชนวัดพระธาตุจอมปิง ซึ่งมีระยะทางอีกเพียง 2 กิโลเมตร และในช่วงระยะนี้สภาพแวดล้อมรายทาง มีความสงบเงียบมาก ร่มรื่นเต็มไปด้วยต้นไม้ ทุ่งนา แม่น้ำ บ้านเรือนประชาชนตั้งอยู่กันอย่างกระจาย วิถีชีวิตเป็นแบบชนบทที่เรียบง่ายและมีเสน่ห์อย่างมาก

ส่วนที่สอง : ผลจากการศึกษาบริบทของชุมชนวัดพระธาตุจอมปิง สามารถแยกแยะประเด็นความสำคัญและความน่าสนใจ ตามเกณฑ์มาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ได้ดังต่อไปนี้

1. ความดึงดูดใจด้านการท่องเที่ยว

- <u>ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์</u> : จากการศึกษา พบว่า วัดพระธาตุจอมปิง เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ที่มีความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ที่ยาวนานนับพันปี เนื่องจากมีองค์พระธาตุเจดีย์ซึ่งตามตำนานได้กล่าวว่า สร้างขึ้นในสมัยพระนางเจ้าจามเทวี ลักษณะขององค์พระธาตุมีความสวยงาม

อ่อนช้อย โดดเด่นด้วยศิลปะแบบล้านนา เป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ (พระบรมธาตุซี่โครงเบื้องซ้าย) ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ต่อมาได้มีการสร้างวัดขึ้นในสมัยพระเจ้าติโลกราช และได้มีการบูรณะตลอดจนสร้างพระอุโบสถขึ้นใน พ.ศ. 2464 โดยครูบาเจ้าศรีวิชัย ตนบุญแห่งล้านนา

- ความงดงามทางศิลปวัฒนธรรม : จากการศึกษา พบว่า วัดพระธาตุจอมปิง ยังคงมีร่องรอยทางประวัติศาสตร์และโบราณวัตถุที่มีความงดงามหลงเหลือให้เห็น ที่เด่นชัด คือ 1) กำแพงด้านหลังวัดซึ่งมีลักษณะและความเก่าแก่ของเนื้อดินอิฐแบบโบราณ 2) พระประธาน ที่ประดิษฐานอยู่ในพระอุโบสถหลังเก่าตั้งแต่แรกสร้างวัด ซึ่งมีจุดเด่น คือ เป็นศิลปะแบบพม่าแท้ หาพบได้ยากในปัจจุบัน 3) ครุฑไม้แกะสลัก ซึ่งเป็นงานศิลปะที่มีความงดงามอ่อนช้อย อันเป็นผลงานสร้างของ สล่ายุคโบราณ ตั้งอยู่เหนือประตูพระอุโบสถหลังเก่า 4) ธรรมาสน์ไม้สักโบราณ มีขนาดสูงใหญ่ ทำด้วยไม้สักแท้ทั้งหลัง เป็นศิลปะพม่าที่มีความงดงามและเข้มขลัง และ 5) เงาพระธาตุจอมปิง ซึ่งปรากฏให้เห็นเป็นเงาสะท้อนผ่านรูตาไม้เล็กๆ บนบานหน้าต่างไม้สักของโบสถ์หลังเก่า ตกกระทบบนพื้นภายในพระอุโบสถตลอดเวลาที่มีแสงสว่างส่องไปต้ององค์พระธาตุทั้งกลางวันและกลางคืน มีลักษณะเป็นเงาพระธาตุกลับหัว ซึ่งปรากฏการณ์นี้ จะปรากฏขึ้นเพียง 4 แห่งในจังหวัดลำปาง คือ วัดพระธาตุจอมปิง วัดพระธาตุลำปางหลวง วัดอักโขชัยคีรี และวัดผาแดงหลวง แต่ที่สำคัญ มีเพียงแค่วัดพระธาตุจอมปิงแห่งเดียวที่เงาพระธาตุปรากฏเป็นภาพสี สะท้อนภาพเสมือนจริง ซึ่งถือได้ว่ามีความงดงามและเป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวแห่งนี้

- กิจกรรมประเพณีตามวิถีวัฒนธรรม : จากการศึกษา พบว่า ชุมชนวัดพระธาตุจอมปิง มีประเพณีที่แสดงให้เห็นถึงความเชื่อ ความศรัทธาในพุทธศาสนา อันเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปี สืบทอดมานับตั้งแต่บรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน คือ ประเพณี 8 เป็ง จะจัดขึ้นในวันวิสาขบูชา ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 เหนือ (เดือน 6 ใต้) ของทุกปี ซึ่งตามประเพณี จะมีการสรงน้ำพระธาตุ ชาวบ้านในชุมชนจะร่วมแรงร่วมใจกัน จัดขบวนแห่ครัวตานขึ้นถวายแด่พระธาตุ และจัดให้มีการแข่งขันจุดบ้องไฟกลางหมู่ ถือได้ว่าเป็นหนึ่งในประเพณีที่ยิ่งใหญ่ในลำปาง นอกจากนี้ ยังมีประเพณีเก่าแก่อีกมากมาย ที่แสดงถึงวิถีที่งดงามแห่งวัฒนธรรมที่สั่งสมมาอย่างยาวนานของชุมชุม นั่นคือ ประเพณีสรงน้ำพระบรมธาตุ ในวันสงกรานต์ที่ 16 เมษายนของทุกปี ซึ่งจะจัดให้มีการทำบุญและเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ การเลี้ยงผีปู่ผีย่า ซึ่งจะจัดขึ้นในรอบทุกๆ 3 ปี อันถือเป็นความเชื่อที่แสดงให้เห็นถึงความกตัญญูต่อบรรพบุรุษและความรักในแผ่นดินถิ่นเกิด

- ความผูกพันของชุมชนกับแหล่งท่องเที่ยว : จากการศึกษาพบว่า วัดพระธาตุจอมปิง มีความผูกพันกับวิถีความเชื่อ ความศรัทธา และการดำเนินชีวิตของคนในชุมชนมาก เห็นได้จาก การที่ชาวบ้านนอกจากจะมีความรัก ศรัทธา ในองค์พระธาตุอันศักดิ์สิทธิ์ ยังมี “ศาลเจ้าพ่อกันธิยะ” ซึ่งชาวบ้านในชุมชน มีความเชื่ออย่างแก่กล้า ซึ่งมีการบอกเล่าสืบต่อกันมาว่า เป็นดวงวิญญาณของผู้ที่กล้าหาญเป็นผู้มีความดีงาม ตั้งมั่นศรัทธาในพระพุทธศาสนา ได้เสียสละตนเองอาสาเฝ้ารักษาดูแลองค์พระธาตุจอมปิง โดยการให้ตัดศีรษะ แล้วฝังใกล้บริเวณ

องค์พระธาตุ ด้วยเหตุนี้ ศาลนี้จึงเป็นที่รัก เคารพบูชาของชาวบ้านสืบต่อมายาวนาน ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าความผูกพันของชุมชนที่มีต่อวัดพระธาตุจอมปิงยังคงเหนียวแน่น มั่นคง นับตั้งแต่อดีตจวบจนถึงปัจจุบัน

2. ความพร้อมในการรองรับนักท่องเที่ยว จากการศึกษา พบว่า

- <u>การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน</u>: วัดพระธาตุจอมปิง ได้มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานในหลายๆ ด้าน เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวมาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งที่โดดเด่นอย่างเห็นได้ชัด คือ

(1) ห้องน้ำ : ห้องน้ำของวัด ได้รับรางวัลห้องส้วมยอดเยี่ยมในปี พ.ศ. 2559 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานส้วมสาธารณะระดับประเทศ หรือ HAS คือ มีความสะอาด มีจำนวนเพียงพอ และมีความปลอดภัย

(2) ถนนทางเดินภายในวัด มีความสะอาด การจัดแผนผังทางเดิน มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย สามารถรองรับนักท่องเที่ยวทั่วไป และนักท่องเที่ยวสูงอายุ ตลอดจนนักท่องเที่ยวผู้มีความทุพลภาพได้เป็นอย่างดี และยังมีแผนปรับปรุงพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นต่อไปในอนาคตอีกด้วย

- <u>การพัฒนาการท่องเที่ยวจากปัจจัยภายนอก</u>: วัดพระธาตุจอมปิง ยังขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังจากหน่วยงานภายนอก ทั้งภาครัฐและเอกชน โดยเฉพาะ การให้ความรู้ การให้คำปรึกษา ตลอดจนงบประมาณ เพื่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

3. การบริหารจัดการ

- <u>การจัดการด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยว</u> : จากการศึกษา พบว่า ในปัจจุบัน สภาพโดยทั่วไปของวัดจอมปิง ได้รับการดูแลรักษาและปรับปรุงสภาพแวดล้อมอยู่ในระดับดี แต่ในส่วนของการรักษาสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุต่างๆ ได้มีการสูญเสียไปเป็นจำนวนมาก เช่น การทาสีใหม่ทับกำแพงโบราณ ทำให้สูญเสียแหล่งความรู้ทางประวัติศาสตร์ การสูญหายของพระบูชาศิลปะเชียงแสนโบราณ และหงส์ ศิลปะล้านนาโบราณ ที่อยู่เหนือเสาคู่พระอุโบสถ เป็นต้น

การจัดการด้านการท่องเที่ยว : จากการศึกษา พบว่า

1) วัดพระธาตุจอมปิง มีจำนวนบุคลากรด้านบริการ ยังไม่เพียงพอ โดยเฉพาะการขาดแคลนผู้มีความรู้เรื่องวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ ซึ่งจะต้องเป็นผู้นำเที่ยววัดและผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของสถานที่แก่นักท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวที่เข้าเยี่ยมชม ขาดความสนใจและให้ความสำคัญต่อการกลับมาเยี่ยมเยือนในโอกาสต่อไป

2) วัดพระธาตุจอมปิง ยังไม่มีศูนย์บริการข้อมูลการท่องเที่ยว และเจ้าหน้าที่ประจำ เพื่อให้บริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว

3) ยังไม่มีการจัดเส้นทางศึกษาแหล่งวัฒนธรรมและป้ายสื่อความหมายบนเส้นทาง เพื่อให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว

4) ภายในวัดยังขาดแคลนสื่อ เช่น แผ่นพับ โปสเตอร์ เป็นต้น ที่มีหลายภาษา ทำให้ไม่สามารถรองรับการบริการข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้อย่างเต็มที่

5) ชาวบ้านในชุมชนส่วนใหญ่ยังขาดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวร่วมกับวัด เช่น การนำเที่ยว การร่วมวางแผนบริหารจัดการวัด การมีแผนจัดการแหล่งท่องเที่ยว เป็นต้น

6) ชาวบ้านในชุมชน ไม่มีส่วนในรายได้จากการท่องเที่ยวในวัดพระธาตุจอมปิง นอกจากกลุ่ม

คณะบุคคลเพียงไม่กี่คน ซึ่งทำหน้าที่ดูแลวัดเท่านั้น

7) ชุมชนไม่มีสถานที่พัก เพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ทำให้มีแต่นักท่องเที่ยวประเภท แวะผ่าน และมีรายได้จากการท่องเที่ยวน้อย

อภิปรายผล

วิจัยที่ผ่านมาส่วนใหญ่ตระหนักถึงความสำคัญและสนใจศึกษาเรื่องของการอนุรักษ์และพัฒนาเพื่อให้เกิดความยั่งยืนมากขึ้น (Butts & Singh, 2010: Kidder & Spears, 2011) ทั้งนี้ เนื่องจากการส่งเสริมและกระตุ้นการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม จะทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของรายได้ให้แก่ชุมชนในแหล่งท่องเที่ยว ในรูปของ การจ้างงาน การค้าขายสินค้าชุมชน ของที่ระลึก งานบริการต่างๆ เป็นต้น อันจะส่งผลให้เศรษฐกิจในชุมชนและสังคมมีการเติบโตอย่างต่อเนื่อง แนวทางธุรกิจและการจัดการการท่องเที่ยว ต้องของการพัฒนาทิศทางใหม่ด้านวัฒนธรรมและการท่องเที่ยวมรดก (Ren, et al., 2010: Tribe, 2010) ซึ่ง กาญจนาและศรันยา (2559) เสนอแนวคิดว่า การส่งเสริมการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ควรต้องยึดหลักการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้เกิดความยั่งยืนของมรดกทางวัฒนธรรม และสร้างรายได้ทางเศรษฐกิจให้แก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติ โดยการมุ่งเน้นการนำเสนอและการถ่ายทอด วิถีชีวิต อัตลักษณ์ชุมชนผ่านประสบการณ์ ถ่ายทอดองค์ความรู้อย่างเป็นรูปธรรมจนทำให้สถานที่นั้นๆ กลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่น่าสนใจและมีคุณค่า แต่อย่างไรก็ตาม จากหลายบทเรียนที่เกิดขึ้นในหลายแหล่งท่องเที่ยวพบว่า ในขณะที่การท่องเที่ยวเติบโต ประชาชน ชุมชน มีรายได้เพิ่มมากขึ้น แต่ความเสื่อมของมรดกทางวัฒนธรรม ทั้งในด้านของสถานที่ วัตถุ วิถีชีวิต วิถีวัฒนธรรมของผู้คนในชุมชน สังคม ก็เกิดเพิ่มขึ้นตามไปด้วยเช่นกัน วรพงศ์ ผูกภู่ (2556) เสนอว่า เพื่อป้องกันการทำลายหรือกระทบต่อสภาพแวดล้อมทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมของคนในท้องถิ่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม จะต้องประกอบไปด้วยสิ่งสำคัญ 6 ด้าน คือ 1. ด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม 2. ด้านกระบวนการศึกษาสิ่งแวดล้อม 3. ด้านธุรกิจการท่องเที่ยว 4. ด้านตลาดการท่องเที่ยว 5. ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น 6. ด้านการสร้างจิตสำนึกให้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน (sustainable cultural tourism) นั้น ดังนั้น การพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการวางแผนและกำหนดรูปแบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ในขณะเดียวกัน ชุมชน ก็จำเป็นจะต้องมีความรู้ มีความผูกพัน และมีศักยภาพในการผสมผสานและรักษาสมดุลกันระหว่างการอนุรักษ์และส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะ

ผลจากงานวิจัยนี้ สามารถตอบสนองต่อนโยบายในภาคสังคมโดยรวมอยู่ 3 ประการ ประกอบด้วย

1) เอื้อประโยชน์ต่อชุมชน ในการนำผลวิจัยที่ได้ ไปวางแผนเพื่อการพัฒนาและจัดรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในชุมชนท้องถิ่น

2) ส่งเสริมและกระตุ้นให้ชาวบ้านในชุมชนมีจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อการให้ความร่วมมือ

ในการอนุรักษ์ และใส่ใจทำนุบำรุงแหล่งท่องเที่ยวในชุมชน ความงดงามแห่งวิถีวัฒนธรรม ตลอดจนกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ดีงามของชุมชน

3) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน สามารถนำไปกระบวนการและผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้ในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมในท้องถิ่นที่มีบริบทใกล้เคียงกับกรณีศึกษานี้ เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์และยั่งยืน

บรรณานุกรม

กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, (2558). ยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวไทย พ.ศ. 2558–2560. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา: กรุงเทพมหานคร

กาญจนา แสงลิ้มสุวรรณ และ ศรันยา แสงลิ้มสุวรร, (2559).การท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน. วารสารนักบริหาร ปีที่ 32 ฉบับที่ 4 หน้าที่139-146. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

เทศบาลตำบลนาแก้ว. (2559). สภาพทั่วไป เทศบาลตำบลนาแก้ว. สืบค้นเมื่อ มกราคม 2559 จาก www.nakaew.go.th

ธีระ สินเดชารักษ์ และ นาฬิก อติภัค. (2555). การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์: การรับรู้ของ นักท่องเที่ยว ความพร้อมของเจ้าของกิจกรรม และความเป็นไปได้ของการท่องเที่ยว เชิง สร้างสรรค์ในประเทศไทย. สืบค้นเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2557 จาก htpp://www.dasta.or.th.

พิมพ์ลภัส พงศกรรังศิลป์, (2557). การจัดการการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน: กรณีศึกษา บ้านโคกไคร จังหวัดพังงา. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal ปีที่ 7 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน – ธันวาคม 2557

ภัทรพงศ์ อินทรกำเนิด และคณะ, (2553). ระบบนวัตกรรมรายสาขาเพื่อพัฒนาระบบเศรษฐกิจฐานความรู้และเชิงสร้างสรรค์ : กรณีศึกษาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์.กรุงเทพฯ : สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

มนรัตน์ ใจเอื้อ,พนิต กุลศิริ, ธนภูมิ อติเวทิน และวรินทรา ศิริสุทธิกุล, (2559). รูปแบบการตลาดเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงมรดกวัฒนธรรม: ชุมชนบางหลวง ตำบลบางหลวง อำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม. วารสารวิชาการศรีปทุม ชลบุรี. ปีที่ 12 ฉบับที่ 3 เดือน มกราคม - มีนาคม 2559 ISSN 1686-5715

วรพงศ์ ผูกภู่. (2556). ลวงเหนือ...ฐานความรู้จากงานวิจัย บันไดสู่การเป็นหมู่บ้านต้นแบบด้านการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม. สถาบันการท่องเที่ยวโดยชุมชน.

สมาคมการตลาดท่องเที่ยวไทย, (2012). สถานการณ์ และแนวโน้มด้านการท่องเที่ยว แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555-2559. สืบค้นเมื่อ มกราคม 2560 จากhttp://www.attm.biz/news/326755/ www.mots.go.th

Butts, T., & Singh, S. (2010). Sustainable tourism as a tool for conservation and protection of the Amazon rainforest in Guyana? Sustainable tourism, 2(2), 173-185

Janusz. G. K. and Bajdor, P. (2013). Towards to Sustainable Tourism Framework, Activities and Dimensions. Procedia Economics and Finance. 6, 523-529.

Kamonwan Choeichuenjit and Watcharapoj Sapsanguanboon, (2557). Foreign Tourists' Demand on Thai Cultural Tourism Supply Chain. Journal of Thai Hospitality and Tourism. 9(2), 74-85.

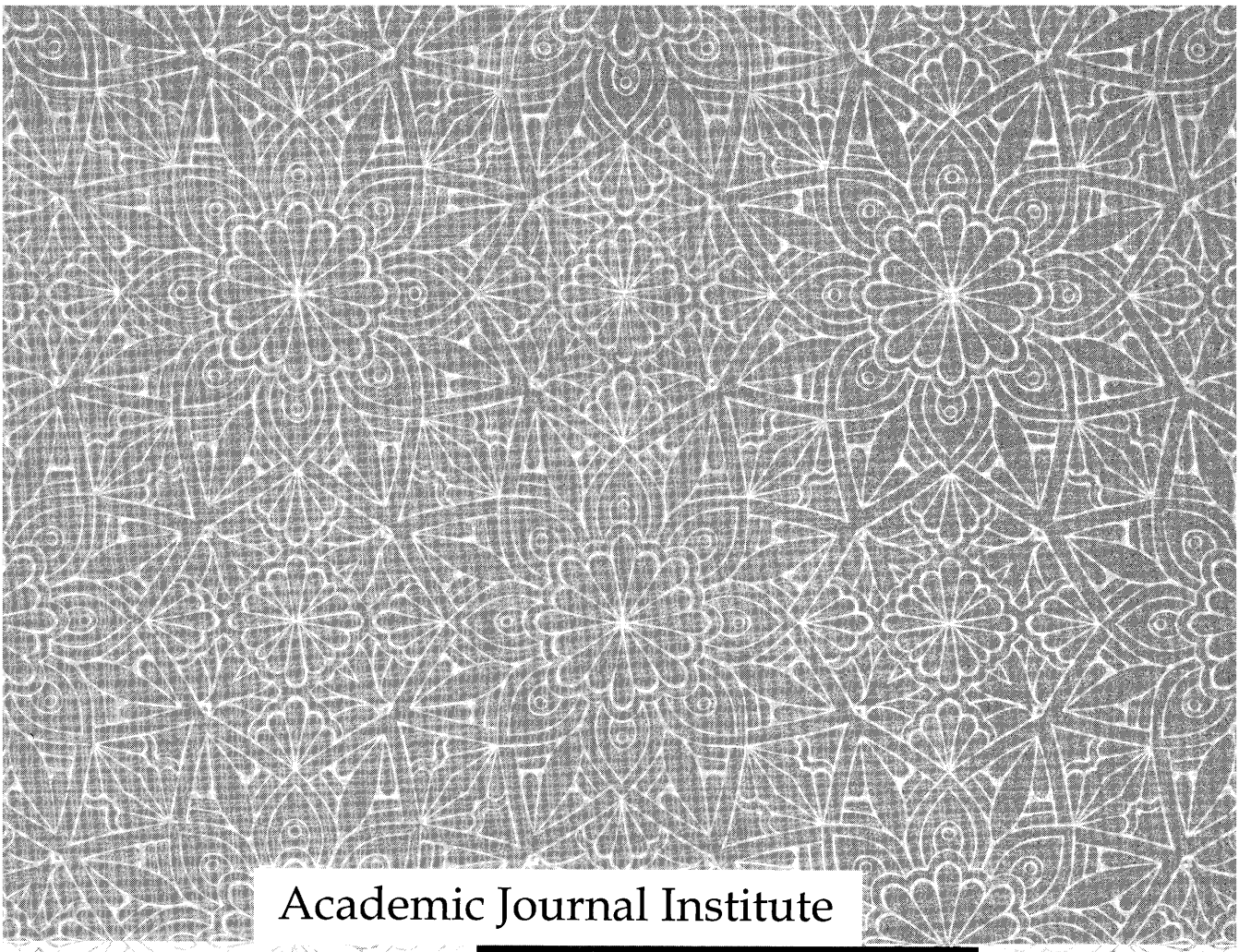
Kidder, N. B., & Spears, D. L. (2011). Tourism: A tool for biodiversity conservation in the Cape Horn region, Paper presented at the 16th Graduate Students Research Conference, Huston Texas, Conrad N. Hilton College of Hotel and Restaurant Management, University of Houston School of Hotel and Tourism Management, The Hong Kong Polytechnic University

Narawadee Buakwan, Parichart Visuthisamajarn, Amporn Viriyakoson, (2013). Cultural Tourism Guidelines In Klonghae Floating Market, Thailand. International Journal of Management & Information Systems – Third Quarter 2013 Volume 17, Number 3

Nunkoo, R., and Ramkissoon, H. (2011) Developing a community support model for tourism. Annals of Tourism Research, 38(3), 964-988

Ren, C., Pritchard, A., & Morgan, N. (2010) Constructing tourism research: A critical inquiry. Annals of Tourism Research, 37(4), 885-904

Tribe, J. (2010). Tribes, territories and networks in the tourism academy. Annals of Tourism Research, 37(1), 7-33

Academic Journal Institute of Physical Education

การเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์

Self-esteem awareness and Motivation of disabled athletes attending the 8th ASEAN Para Games in Singapore

แอน มหาคีตะ
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ และเพื่อเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการ ตามตัวแปร เพศ อายุ สังกัดประเทศ ระดับความพิการ ประเภทกีฬาที่เล่น และระยะเวลา

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 9 ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย สิงคโปร์ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา มาเลเซีย เวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และอินโดนีเซีย จำนวน 1,221 คน โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi–Stage Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 301 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Roger Rubin's Self-Esteem ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย พรรณทิพย์ เภกะนันท์ และถวิล น้อยสุวรรณ ซึ่งต่อมา นุชจรี ฌายีเนตร (2538) และได้หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Co-efficient Alpha) ของ Cronbach ได้ความเชื่อมั่น 0.8109 และแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ประยุกต์และดัดแปลงมาจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยของพิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D) และเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับเห็นคุณค่าในตนเอง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการ ด้วยการใช้สถิติ (One - way ANOVA) เพื่อทดสอบค่าที (F-test) โดนหาค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD (Least Significant Different's Mfethod) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า

1. การเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนพิการมีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า

1) นักกีฬาคนพิการที่มีเพศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านการวางแผน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2) นักกีฬาคนที่มีอยู่ในสังกัดประเทศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ทุกด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3) นักกีฬาคนที่มีอายุต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความกล้าเสี่ยง และด้านความรับผิดชอบแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4) นักกีฬาคนที่มีระดับความพิการต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความรับผิดชอบ และด้านเอกลักษณ์เฉพาะตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5) นักกีฬาคนพิการประเภททีมและบุคคลมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

6) นักกีฬาคนที่มีระยะเวลาต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความทะเยอทะยานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : การเห็นคุณค่าในตนเอง,แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์,นักกีฬาคนพิการ

Abstract

This research aimed to study the self-esteem awareness and motivation of disabled athletes competing in the 8th ASEAN Para Games in Singapore, and to compare motivations of disabled athletes due to these factors as follows: gender, age, nationality, levels, forms of disability, sport types and duration.

Methods

The samples of this research were 1,221 disabled athletes competing in the ASEAN Para Games in Singapore from 10 nations including Thailand, Singapore, Myanmar, Brunei, Malaysia, Vietnam, The Republic of Laos, Philippines, Cambodia and Indonesia. According to this research, Multi-Stage Sampling was used with 301 samples.

The main device used for the research was Roger Rubin's Self-Esteem layout, and the layout was translated and edited into Thai by Ms. Pantip Pekanan and Mr. Tawin Noisuwan, who then changed his name to Nuchjaree Chayeenat (1995). Moreover, Ms.Pantip and Mr.Nuchjaree have studied Co-efficient Alpha of Cronbach, and the result showed that the athletes' self-esteem average was at 0.8109. The surveys created by the researcher were applied and edited by Mr. Pichet Chailert's disabled athletes surveys (2011) to make this research more accurate due to the target samples. The researcher analyzed the average ($\overline{X}$) and the Standard Deviation (S.D), as well as compared the opinions about the athletes' self-esteem awareness and the motivations of disabled athletes by using One-way ANOVA to test the F-test, and the result was significantly at .05. Moreover, this research tested all athletes by diving into a couple by using Least Significant Different's Method, and then presenting as a table with a description.

The result demonstrated that

1. The self-esteem awareness of disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore showed that the average result of the self-esteem awareness was at the level of "medium".

2. The motivations of disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore showed that the average result of the motivations was at the level of "high".

3. The comparison of the motivations of disabled athletes who competed at the 8thASEAN Para Games showed that:

1) The motivations of disabled athletes to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore from the different gender in the aspect of planning was significantly different at .05.

2) The disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore from different countries was significantly different in all aspects at .05.

3) The disabled athletes who competed at the 8th ASEAN Para Games in Singapore from different ages was significantly different in the aspect of risk-taking and responsibilities at .05.

4) The motivations to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore of disabled athletes from the different forms of disability in the aspects of responsibilities and self-uniqueness was significantly different at .05.

5) The motivations to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore of disabled athletes from the team and personal competition in the aspect of self-uniqueness was significantly different at .05.

6) The motivations to take part in the 8th ASEAN Para Games in Singapore of disabled athletes from the different duration to prepare for the competition in the aspect of ambition were significantly different at .05.

Keywords: self-esteem, the motivations, disabled athletes

บทนำ

สำนักงานสถิติแห่งชาติ ได้รายงานการสำรวจจำนวนผู้พิการในมิถุนายน ปี พ.ศ. 2559 พบว่า จากจำนวนประชากรทั้งประเทศประมาณ 65,335,207 ล้านคน มีจำนวนผู้พิการประมาณ 1,529,734 คน หรือคิดเป็น ร้อยละ 2.34 ของประชากรทั้งหมด (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2559) ซึ่งศิริธร โฆษคุณวุฒิ. (2548) ได้กล่าวว่าความพิการไม่ว่าจะเป็นลักษณะใดหรือสาเหตุใดก็ตามย่อมมีผลกระทกต่อผู้ที่พิการทั้งทางตรงและทางอ้อมอีกทั้งยังส่งผลกระทบต่อบุคคลนั้นทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ความเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เกิดขึ้นแม้จะชัดเจนหรือไม่ก็ตามย่อมมีผลทำให้บุคคลมีสมรรถภาพทางร่างกายลดน้อยลงและเป็นอุปสรรคในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การเคลื่อนไหว การทำกิจวัตรประจำวัน การทำงาน นอกจากความพิการที่เกิดขึ้นแล้ว คนทั่วไปมักมองผู้พิการเป็นคนที่ขาดความสามารถไร้ประโยชน์ จึงทำให้ผู้พิการเหล่านี้รู้สึกว่าตนเองมีปมด้อย ไม่มีความนับถือตนเองมีความพึงพอใจในชีวิตลดลง ต้องการแยกตัวออกจากสังคมและรู้สึกวาตนเองเป็นภาระของผู้อื่น ซึ่งเมื่อความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นจะทำให้ผู้พิการละเลยตนเองส่งผลต่อสุขภาพของตนเอง เช่น เกิดแผลกดทับ ข้อติด แผลติดเชื้อ ฯลฯ หากสังคมละเลยไม่เอาใจใส่ต่อผู้พิการแล้วก็จะทำให้การพัฒนาคนของชาติไม่ได้ผลอย่างเต็มที่ นับเป็นการทอดทิ้งทรัพยากรที่มีค่าของประเทศไปอย่างน่าเสียดาย ในสังคมทั่วไปการตระหนักถึงความสำคัญของคนพิการว่าเป็นสมาชิกของสังคม ซึ่งเป็นบุคคลที่มีสิทธิและหน้าที่เท่าเทียมกับบุคคลปกติทั่วไป สำหรับประเทศที่เจริญและมีความพร้อมทางเศรษฐกิจมักให้ ความสำคัญหรือเท่าเทียมกันระหว่างคนร่างกายปกติและคนพิการ ขณะที่คนอีกกลุ่มยังมองว่าคนพิการเป็นคนที่ไร้สมรรถภาพไม่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือจากบุคคลอื่นเท่านั้น

ดังนั้นสังคมควรให้โอกาสแก่คนพิการเพื่อให้เขาได้แสดงถึงศักยภาพและความสามารถต่างๆ ออกมา ดังที่เทิดศักดิ์ เดชคง (2543) ได้กล่าวว่าความพิการทางกายไม่ใช่ความพิการทางใจและความพิการเป็นสิ่งที่เลือกไม่ได้ แต่สิ่งที่เลือกได้หรือสังคมเลือกให้คนพิการได้คือ การเรียนรู้ การนำ

ศักยภาพที่พวกเขาเหล่านั้นมีนำมาใช้ประโยชน์มากที่สุด ความพิการทางกายของคนพิการทำให้เขาเกิดความรู้สึกด้อยกว่าคนปกติ โดยวันเพ็ญ อัศวศิลปะกุล (2539) กล่าวว่าการมีปมด้วยมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับผลกระทบจากความพิการ ถ้าเคลื่อนไหวไม่ได้ต้องอาศัยผู้อื่นตลอดเวลาจะรู้สึกกดดันสูงมาก แต่ถ้ายังพอที่จะเคลื่อนไหวช่วยเหลือตัวเองได้บ้าง สามารถหาสิ่งชดเชยได้ ความกดดันจะผ่อนคลายลง และแนวทางหนึ่งที่สำคัญในการช่วยเหลือคนพิการคือหาสิ่งชดเชย เช่น การเล่นกีฬา ซึ่งสำรวจ เฉิดจำลอง ได้กล่าวไว้ว่ากีฬาเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยชดเชยในส่วนของปมด้อย และส่งผลเป็นปมเด่นสำหรับคนพิการได้ ทั้งนี้เนื่องจากการเล่นกีฬาเป็นเสมือนเครื่องมือที่จะทำให้คนพิการได้มีการปฏิสัมพันธ์กับสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการปฏิสัมพันธ์เชิงประเมินความสามารถ อันเป็นผลจากโครงสร้างทางความคิดของคนพิการที่ทำให้ได้รับการพัฒนาจนเป็นสิ่งตัดสินถึงคุณค่าของตนเองโดยพิจารณาจากผลงาน ความสามารถ ซึ่งเป็นค่านิยมทางสังคมในปัจจุบัน

สำหรับปัจจุบันสังคมให้ความสำคัญกับคนพิการมากขึ้นโดยจะเห็นจากการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อคนพิการที่มีมากขึ้นซึ่งรวมถึงกีฬาด้วย กีฬามีผลต่อคนพิการหลายด้านตั้งแต่กีฬาเพื่อการบำบัดรักษาสำหรับคนพิการในระยะเริ่ม ต้นใช้ควบคู่กบการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ คนพิการที่พ้นระยะของการฟื้นฟูแล้ว อาจเล่นกีฬาเพื่อการออกกำลังกายหรือนันทนาการในที่สุดเมื่อคนพิการสามารถปรับสภาพจิตใจ และสามารถค้นพบศักยภาพตนเองก็จะสามารถฝึกหัดเล่นกีฬาอย่างจริงจังเพื่อการแข่งขันหรือชัยชนะ ซึ่งกีฬาอาจจะเป็นเครื่องมือในการเชื่อมสัมพันธ์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรม และยังเป็นส่วนหนึ่งของการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านสังคม และเป็นกระบวนการพัฒนาคนพิการอีกด้วย (สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์, 2541) ซึ่งในการจัดกิจกรรมกีฬานั้น ไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬาในระดับใด อาทิเช่น การแข่งขันกีฬาพาราลิมปิกเกมส์ การแข่งขันกีฬาเอเชี่ยนเกมส์ การแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ล้วนแต่เป็นกีฬาสำหรับคนพิการ ที่เป็นเสมือนประตูที่เปิดขึ้นเพื่อสร้างโอกาสให้คนพิการได้พิสูจน์ศักยภาพของตนเอง เป็นโอกาสทำให้คนพิการมีเกียรติศักดิ์ศรีเท่าเทียมบุคคลอื่นๆ ทั่วไปสามารถที่จะพัฒนาตัวเองเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันได้เช่นเดียวกับคนปกติ พิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548) การแข่งขันกีฬาพาราลิมปิกเกมส์ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการแข่งขันกีฬาเพื่อผู้พิการแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น เหนือกว่านั้นคือการได้รับความยอมรับจากสังคมว่าผู้พิการนั้นก็มีความสามารถที่จะช่วยเหลือพึ่งพาตนเองได้แม้จะไม่อยู่ในสภาพครบ 32 ประการอย่างบุคคลปกติทั่วไป การลงแข่งกีฬาก็นับเป็นทางออกอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้พิการรู้สึกภูมิใจได้ไม่น้อยว่าพวกเขาสามารถยืนอยู่ในจุดที่ช่วยเหลือตนเองได้ และเป็นที่ยอมรับของสังคมว่าด้วยเรื่องพาราลิมปิกเกมส์ คนพิการที่ได้เข้าร่วมการแข่งขันก็ยังได้แสดงให้สังคมได้เห็นว่าเขาเหล่านี้ไม่ใช่ภาระของสังคมสามารถที่จะพัฒนาตัวเองเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันกีฬา ได้เช่นเดียวกับคนปกติ และยังมีโอกาสที่จะสร้างชื่อเสียงแก่ตนเอง ครอบครัว ตลอดจนประเทศชาติได้ เช่นกัน แต่ทั้งนี้การเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมักจะนิยมเล่นกันตามฤดูกาล และการแข่งขันกีฬาแต่ละประเภทหรือเล่นกีฬาตามความพอใจ ความถนัด และความต้องการของตนเองไม่ว่าจะเป็นการเล่นกีฬาประเภทใด หรือการออกกำลังกายใดๆ ก็ตาม ย่อมมีปัจจัย

หลายประการในการผลักดันให้เกิดความสนใจในการเล่นจนนำไปสู่การเล่นกีฬาประเภทต่างๆ ได้ในที่สุด ซึ่งหนึ่งในปัจจัย เหล่านั้น ได้แก่ ดังที่สืบสาย บุญวีรบุตร (2541) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจถือได้ว่าเป็นหัวใจของจิตวิทยาการกีฬาเพราะแรงจูงใจเกี่ยวข้องต่อเนื่องตลอดชีวิตของการเป็นนักกีฬาและเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีผลต่อการกระทำพฤติกรรมและความสามารถของมนุษย์ แรงจูงใจทำให้หรือมีอิทธิพลทำให้คนยังคงออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา ทั้งนี้แต่ละคนก็มีสาเหตุปัจจัยหรือแรงจูงใจที่ต่างกันที่สำคัญคือทำให้คนมุ่งมันสู่ความสำเร็จในระดับที่ต่างกันดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางและความตั้งใจ ความพยามยามที่จะกระทำมีความมุ่งมันที่จะกระทำหรือปฏิบัติในการกีฬาแรงจูงใจจึงเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อคุณภาพและความสามารถในการเล่นและการแข่งขันกีฬา

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงการเห็นคุณค่าของตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ ซึ่งข้อมูลที่ได้จะสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนานักกีฬาคนพิการให้มีขีดความสามารถเพิ่มมากยิ่งขึ้นต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์

2. เพื่อศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์

3. เพื่อเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ตามตัวแปร เพศ อายุ สังกัดประเทศ ระดับความพิการ ระยะเวลา และประเภทกีฬาที่เล่น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษากับประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 9 ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย จำนวน 267 คน สิงคโปร์ จำนวน 152 คน สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา จำนวน 108 คน มาเลเซีย จำนวน 209 คน เวียดนาม จำนวน 153 คน สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว จำนวน 40 คน ฟิลิปปินส์ จำนวน 68 คน กัมพูชา จำนวน 32 คน และอินโดนีเซีย จำนวน 192 คน จำนวนทั้งสิ้น 1,221 คน โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Sampling) ประกอบด้วย ขั้นตอนที่ 1 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาโรยามาเน่ (Taro Yamane) โดยกำหนดให้มีค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ .05 ขั้นตอนที่ 2 เมื่อได้จำนวนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนที่ 1 แล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วนจากกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนนักกีฬาคนพิการในแต่ละประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน และขั้นตอนที่ 3 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากเพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างตามรายชื่อนักกีฬาในแต่ละชนิดกีฬา รวมกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน 301 คน

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยประเภทวิจัยและพัฒนา ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เป็นนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จำนวน 9 ประเทศ ประกอบด้วย ประเทศไทย สิงคโปร์ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา มาเลเซีย เวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และอินโดนีเซีย จำนวน 1,253 คน จากนั้นได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Sampling) ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 คำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของทาโรยามาเน่ (Taro Yamane) โดยกำหนดให้มีค่าความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ .05 หรือร้อยละ 5 (Yamane. 1973: 727; อ้างถึงในบุญชม ศรีสะอาด. 2543: 38) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 301 คน จากนั้นดำเนินการในขั้นตอนที่ 2 คือเมื่อได้จำนวนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในขั้นตอนที่ 1 แล้ว ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดสัดส่วนจากกลุ่มตัวอย่างจากจำนวนนักกีฬาคนพิการในแต่ละประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน และขั้นตอนที่ 3 ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลากเพื่อเลือกกลุ่มตัวอย่างตามรายชื่อนักกีฬาในแต่ละชนิดกีฬา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยตามขั้นตอนของการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Roger Rubin's Self-Esteem ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดยพรรณทิพย์ เภกะนันท์ และถวิล น้อยสุวรรณ ซึ่งต่อมานุชจรี ฌายีเนตร (2538) และฉบับภาษาอังกฤษ และได้หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Co-efficient Alpha) ของ Cronbach ได้ความเชื่อมั่น 0.8109 มีลักษณะแบบประเมินค่า (Rating Scale)

2. แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ประยุกต์และดัดแปลงมาจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทยของพิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548) เพื่อให้สอดคล้องกับกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ มีลักษณะแบบประเมินค่า (Rating Scale) ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทั้ง 2 ฉบับนั้น ผู้วิจัยจัดทั้งฉบับภาษาไทย และภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลกับนักกีฬาคนพิการชาวต่างชาติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ทั้งหมดวิเคราะห์ข้อมูล และทำการวิเคราะห์ตามลักษณะข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์สถานภาพของทั่วไปผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาวิเคราะห์เพื่อแจกแจงหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์การเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ นำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D) และนำเสนอในรูปของตารางและความเรียง

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 วิเคราะห์ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการ ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์วิเคราะห์

เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D) และนำเสนอในรูปของตารางและความเรียง

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ดังนี้

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ กับสถานภาพของนักกีฬาคนพิการ โดยการทดสอบค่าที (t-test) สำหรับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ กับสถานภาพของผู้ใช้บริการ ใช้สถิติ (One-way ANOVA) เพื่อทดสอบค่าที (F-test) โดยทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยวิธี LSD (Least Significant Different's Method) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยการเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ผู้วิจัยสามารถนำเสนอผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.21 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.13 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่าข้อที่มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมาก ได้แก่ การมีความรู้สึกว่าคิดถึงตนเองในทางที่ดี การมีความรู้สึกว่าตนมีความพอใจในตนเอง การมีความรู้สึกว่าตนมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น การมีความรู้สึกว่าตนมีความสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดีเท่ากับผู้อื่น และการมีความรู้สึกว่าตนมีคุณสมบัติที่ดีหลายอย่าง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03, 3.98, 3.77, 3.70 และ3.63 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.02, 0.97, 0.98, 1.18 และ 0.91 และข้อที่มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับปานกลาง คือ การมีความหวังว่าตนสามารถนับถือตนเองได้มากกว่านี้ และการมีความรู้สึกว่าตนมีความภูมิใจในตนเองน้อยเหลือเกินมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.43 และ 2.64 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.13 และ 1.33 สำหรับข้อที่มีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับน้อย ได้แก่ การมีความรู้สึกว่าตนทำอะไรไม่สำเร็จเลย การมีความรู้สึกว่าตนไม่มีอะไรดีเลย และการมีความรู้สึกว่าตนเองเป็นคนไร้ประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.35, 2.32 และ 2.26 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.28, 1.23 และ 1.26 ตามลำดับ

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ สามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 ภาพรวมรายด้าน พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์

ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.71 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.79 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่านักกีฬาคนพิการส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ด้านความทะเยอทะยาน ด้านการวางแผน และด้านความกระตือรือร้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97, 3.93, 3.85, 3.59 และ 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89, 0.89, 0.86, 0.74 และ 0.75 สำหรับด้านที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านความกล้าเสี่ยง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 ตามลำดับ

2.2 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความทะเยอทะยาน พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความทะเยอทะยาน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.86 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่า นักกีฬาคนพิการมีมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความทะเยอทะยานอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้าตั้งใจฝึกซ้อมอย่างหนักและเต็มที่ เพื่อความสำเร็จอันจะส่งผลต่ออนาคตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเล่นกีฬาเพราะต้องการผลตอบแทนจากการแข่งขันกีฬาเพื่อนำไปใช้เลี้ยงตนเอง และครอบครัว เช่น เงินรางวัล สวัสดิการ ฯลฯ และข้าพเจ้าเล่นกีฬาเพราะต้องการเป็นเหมือนนักกีฬาคนเก่งของข้าพเจ้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.03, 3.83 และ 3.68 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.05, 1.11 และ 1.08 ตามลำดับ

2.3 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความกระตือรือร้น พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้น ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า นักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้น อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้าเชื่อว่าความอดทนในการฝึกซ้อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จได้ และข้าพเจ้าตั้งใจฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ เพื่อแข่งกับเวลาที่จะต้องเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ มาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.16 และ 3.98 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.97 และ 0.97 สำหรับข้อที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกระตือรือร้น อยู่ในระดับน้อย คือ ข้าพเจ้าเห็นว่าการฝึกซ้อมอย่างหนักเป็นเวลานานเป็นเรื่องที่น่าเบื่อและทำให้เกิดความท้อแท้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.46 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.29 ตามลำดับ

2.4 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความกล้าเสี่ยง พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกล้าเสี่ยงในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.41 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกล้าเสี่ยง อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้าพยายามฝึกอย่างหนัก เพื่อต้องการพัฒนาทักษะกีฬา

ของข้าพเจ้าให้ดียิ่งขึ้น จนสามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ที่เก่งกว่าให้ได้ และข้าพเจ้าคิดว่าทักษะการเล่นกีฬาที่ซับซ้อน เป็นสิ่งที่ท้าทาย ซึ่งข้าพเจ้าจะต้องทำให้ได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07 และ 3.91 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.97 และ 1.02 สำหรับข้อที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความกล้าเสี่ยง อยู่ในระดับน้อย คือ เมื่อพ่ายแพ้ในการแข่งขันข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะเข้าร่วมการแข่งขันอีกต่อไป มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.25 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.24 ตามลำดับ

2.5 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความรับผิดชอบ พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.97 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า นักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบทุกข้ออยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่อเกิดอุปสรรคต่อการฝึกซ้อม ข้าพเจ้าจะต้องพยายามหาทางทำการฝึกซ้อมต่อไปให้เสร็จ ข้าพเจ้าเปิดโอกาสให้ผู้ฝึกสอนหรือเพื่อนร่วมทีมแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเล่นของข้าพเจ้าอยู่เสมอ เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาตนเอง และข้าพเจ้าพยายามศึกษาหาข้อมูล เกี่ยวกับการฝึกซ้อมจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนาตนเองด้วยการฝึกซ้อมจนกว่าจะเกิดทักษะตามที่ต้องการ และเอาชนะได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06, 3.99 และ 3.87 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.99, 0.97 และ 1.05 ตามลำดับ

2.6 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านการวางแผน พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านการวางแผน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.59 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.74 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อแล้ว พบว่า นักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ข้าพเจ้ามักตั้งเป้าหมาย และตั้งความหวังในการแข่งขันกีฬาว่าจะต้องชนะ โดยข้าพเจ้าจะต้องพยายามทำให้ได้ตามที่ตั้งไว้ การที่ข้าพเจ้าเป็นนักกีฬา เพราะต้องการมีชื่อเสียง เกียรติยศ และเป็นที่ยอมรับของสังคม และข้าพเจ้ามีการวางแผนการฝึกซ้อมด้วยตนเองทั้งในระยะสั้น และระยะยาว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95, 3.76 และ 3.76 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96, 1.00 และ 1.04 สำหรับข้อที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านความรับผิดชอบ อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ถ้าไม่มีผู้ฝึกสอนคอยควบคุมการฝึกซ้อม ข้าพเจ้ามักจะฝึกซ้อมตามความพอใจของตน เมื่อมีโอกาสเลือกเพื่อนเข้ากลุ่ม ข้าพเจ้าจะคำนึงถึงความสามารถของเพื่อนข้าพเจ้าก่อนสิ่งอื่น โดยเลือกคู่ซ้อมที่มีฝีมือต่ำกว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 และ 3.07 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.15 และ 1.35 ตามลำดับ

2.7 ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.93 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.89 ซึ่งเมื่อ

พิจารณาเป็นรายข้อแล้วพบว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ทุกข้ออยู่ในระดับมาก ได้แก่ เมื่อข้าพเจ้าเล่นผิดพลาดหรือพ่ายแพ้จากการแข่งขัน ข้าพเจ้าจะกลับมาคิดพิจารณาแก้ไขปัญหาเพื่อความสำเร็จในวันข้างหน้า ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ชัยชนะในการแข่งขัน ข้าพเจ้ามั่นใจว่ามันมาจากความสามารถและความพยายามของข้าพเจ้าอย่างแท้จริง และข้าพเจ้ามักตั้งคำถามหรือแสดงความคิดเห็นก่อนหรือหลังการแข่งขันเพราะต้องการการยอมรับและสนับสนุน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.07, 3.91 และ 3.82 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.03, 0.99 และ1.00 ตามลำดับ

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์

3.1 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศของนักกีฬาคนพิการกับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนพิการที่มีเพศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านการวางแผนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของสังกัดประเทศนักกีฬาคนพิการกับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่มีอยู่ในสังกัดประเทศต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ทุกด้านแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของอายุที่นักกีฬาคนพิการเล่นกีฬากับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่มีอายุต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความกล้าเสี่ยงและด้านความรับผิดชอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระดับความพิการนักกีฬาคนพิการกับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่มีระดับความพิการต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความรับผิดชอบ และด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างประเภทกีฬาที่นักกีฬาคนพิการเล่นกับระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนพิการที่เล่นกีฬาต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.6 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของระยะเวลาที่นักกีฬาคนพิการเล่น

กีฬากับระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ พบว่า นักกีฬาคนที่มีระยะเวลาการเล่นต่างกันมีระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ด้านความทะเยอทะยานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยการเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ สามารถนำมาอภิปรายผลในประเด็นที่มีความสำคัญได้ดังนี้

1. การเห็นคุณค่าในตนเองของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จากผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาคนพิการมีระดับความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเองในระดับมาก ได้แก่ การมีความรู้สึกว่าคิดถึงตนเองในทางที่ดี การมีความรู้สึกว่าตนมีความพอใจในตนเอง การมีความรู้สึกว่าตนมีคุณค่าทัดเทียมกับผู้อื่น การมีความรู้สึกว่าตนมีความสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดีเท่ากับผู้อื่น และการมีความรู้สึกว่าตนมีคุณสมบัติที่ดีหลายอย่างที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากปัจจุบันสังคมไทยได้เริ่มเปิดกว้างในการยอมรับและให้ความสำคัญกับนักกีฬาคนพิการเพิ่มมากกว่าอดีต ดังจะเห็นได้จากการที่มีหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนเริ่มให้การสนับสนุนนักกีฬาคนพิการเพื่อฝึกซ้อมและเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ เพิ่มมากยิ่งขึ้น รวมทั้งมีการอัดฉีดและให้รางวัลกับนักกีฬาคนพิการที่ประสบความสำเร็จจากการแข่งขันในรายการต่างๆ และยังมีการยกย่องเชิดชูเกียรติให้กับนักกีฬาคนพิการที่เป็นตัวแทนทีมชาติไทยเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติและนานาชาติผ่านสื่อต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ซึ่งจากผลการแข่งขันในระดับนานาชาติที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่านักกีฬาคนพิการของประเทศไทยหลายชนิดกีฬามีความสามารถทัดเทียมกับระดับนานาชาติและอยู่ในอันดับต้นๆ ของเอเชียและระดับโลก ยกตัวอย่างเช่น การแข่งขันรายการอาเซียนพาราเกมส์ ปี 2015 ณ ประเทศสิงคโปร์ ทัพนักกีฬาคนพิการของประเทศไทย มีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับที่ 1 จาก 11 ประเทศ ที่เข้าร่วมการแข่งขัน, รายการเอเชียนพาราเกมส์ ปี 2014 ณ ประเทศเกาหลีใต้ นักกีฬาคนพิการของประเทศไทยมีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับที่ 6 จาก 41 ประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน และรายการพาราลิมปิกเกมส์ ครั้งที่ ปี 2016 ณ ประเทศบราซิล ประเทศไทยมีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับที่ 23 จาก 159 ประเทศที่เข้าร่วมการแข่งขัน จากผลงานของนักกีฬาคนพิการทีมชาติไทยจะเห็นได้ผลงานของนักกีฬาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก ซึ่งส่งผลให้สังคมไทยให้การยกย่อง เชิดชูเกียรติ รวมถึงการมอบเงินรางวัลรวมถึงสวัสดิการต่างๆ ให้กับนักกีฬาส่งผลให้นักกีฬาสามารถพึ่งพาตนเองได้และไม่เกิดความรู้สึกว่าตนเป็นภาระของสังคม อีกต่อไป สอดคล้องกับ Mussen, Conger and Kagan. (1969) กล่าวว่า การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) ของบุคคลเป็นการตัดสินคุณค่าของตน (Self) และการแสดงออกในรูปของทัศนคติที่บุคคลนั้นมีต่อตนเอง ซึ่งเป็นผลจากการที่บุคคลได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งเชิงประเมินจากผู้อื่น โครงสร้างของตนจึงค่อยพัฒนาขึ้นเป็นภาพอันเกิดจากการรวมตัวของความคิด ความเชื่อ ประสบการณ์ของบุคคล ทำให้บุคคลมีมโนภาพ หรือความคิดต่อตนเอง แล้วประเมินวัดมโนภาพเหล่านั้น

โดยอาศัยกระบวนการตัดสินคุณค่าของตนจากผลงานความสามารถคุณลักษณะต่างๆ ตามมาตรฐานของค่านิยมส่วนตน ในที่สุดจึงพัฒนามาเป็นการเห็นคุณค่าในตนเองหรือการเห็นคุณค่าในตน (Self-Esteem) ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความต้องการของ Maslow ลำดับขั้นความต้องการขั้นที่ 4 คือ ความต้องการเป็นที่ยอมรับ ยกย่อง และเกียรติยศ ชื่อเสียง คือความอยากมีชื่อเสียง มีหน้ามีตา มีคนยกย่องเลื่อมใส มีความเด่นดัง และต้องการความรู้สึกที่ดีของคนอื่นต่อตน ซึ่งเมื่อนักกีฬาคนพิการได้รับการตอบสนองความต้องการในด้านนี้ จึงส่งผลให้นักกีฬาคนพิการเกิดการเห็นคุณค่าในตนเองระดับมาก และสอดคล้องกับสำรวย เฉิดจำลอง (2554) กล่าวว่า การสร้างเสริมและพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นสิ่งสำคัญโดยเฉพาะนักกีฬาคนพิการนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการสร้างเสริมและพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อที่จะนำไปสู่ความสำเร็จและเป้าหมายที่วางไว้ โดยให้นักกีฬาคนพิการได้สร้างความเชื่อมั่นในตนเอง หยุดการประมาณค่าตนเองให้คำนึงถึงความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ และความก้าวหน้าของชีวิตนึกถึงประสบการณ์ที่ทำให้เกิดความรู้สึกว่าตนได้รับการยอมรับว่ามีคุณค่าและสามารถลดความวิตกกังวล ความกดดันต่าง ๆ ที่จะทำให้ความภาคภูมิใจในตนเองลดต่ำลง

2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ จากผลการวิจัยพบว่า นักกีฬาคนพิการส่วนใหญ่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านความทะเยอทะยาน ด้านความกระตือรือร้น ด้านความรับผิดชอบ ด้านการวางแผน และด้านเอกลักษณ์เฉพาะตน ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากปัจจัยด้านแรงจูงใจที่จะกระตุ้นให้นักกีฬาเกิดความต้องการที่จะมุ่งมั่นพัฒนาตนเอง ฝึกซ้อมเพื่อมาร่วมการแข่งขันให้ประสบความสำเร็จ เช่น เงินอัดฉีดเพื่อตอบแทนให้กับนักกีฬาของแต่ละประเทศ การได้รับการยอมรับในสังคมของนักกีฬาคนพิการ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวจะเป็นเหมือนแรงขับที่จะทำให้นักกีฬาเกิดความกระตือรือร้น และเพียรพยายามที่จะพัฒนาตนเองให้สามารถประสบความสำเร็จจากการแข่งขันเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่คาดหวังเช่น ชื่อเสียง เงินทอง เกียรติยศ การได้รับการยอมรับจากสังคมเป็นต้น ดังที่อารีย์ พันธ์มณี (2534) กล่าวว่า แรงจูงใจ มีผลต่อการเรียนรู้พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลเป็นอันมาก เพราะการที่บุคคลเกิดแรงจูงใจในการที่จะแสดงพฤติกรรมย่อมจะทำให้พฤติกรรมหรือการเรียนรู้ในสิ่งนั้นๆ มีประสิทธิภาพและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วมากกว่าบุคคลที่ไม่เกิดแรงจูงใจ ซึ่งลักษณะของแรงจูงใจจะขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เช่น ปัจจัยด้านสถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อม ย่อมจะส่งผลทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจแตกต่างกัน เช่น สถานการณ์การแข่งขัน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่มีความปรารถนาจะเอาชนะผู้อื่นต้องการทำให้ตนมีสภาพการณ์ดีขึ้น การแข่งขันมีลักษณะที่สำคัญ 2 ประการ คือการแข่งขันกับตนเอง เป็นการแข่งขันที่ทำให้ต้นเองดีขึ้นด้วยความเต็มใจ และความต้องการของตนไม่มีใครมาบังคับ การแข่งขันกับบุคคลอื่น เป็นความรู้สึกที่ต้องการเอาชนะบุคคลอื่นให้ตนอยู่เหนือกว่าคนอื่น มักจะพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้ตนชนะผู้อื่นเสมอ เป็นต้น ทั้งนี้ Gagne, Robert M. (1985) ยังได้กำหนดทฤษฎีของความกระตือรือร้น (Motivation Theory) ไว้ว่าเป็นความสามารถในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจที่จะเรียนรู้ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจ ความกังวล การประสบความสำเร็จและผลที่จะได้รับด้วย เช่น ถ้าทำอะไร

แล้วได้ผลดี เด็กจะรู้สึกว่า ตนเองประสบความสำเร็จ ก็จะมีความกระตือรือร้น และยังสอดคล้องกับโยธิน ศันสนยุทธ. (2531) แรงจูงใจจะเป็นเหมือนตัวขับที่ทำให้นักกีฬาเกิดความมานะพยายาม ความเชื่อมั่น ความกระตือรือร้นให้ฝึกซ้อมกีฬาเพื่อจะได้มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันในระดับชาติ และนานาชาติ ซึ่งประกอบด้วยแรงจูงใจในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านความสนใจและความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง ด้านสุขภาพและอนามัย ด้านรายได้และผลประโยชน์ และด้านความก้าวหน้าในอนาคตและเกียรติยศชื่อเสียง และถวิล เกื้อกูลวงษ์ (2528) ได้กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจประกอบด้วยแรงจูงใจด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านความมั่นคง ด้านสังคม ด้านชื่อเสียง ด้านอำนาจ ด้านความสามารถ ด้านความสำเร็จ และด้านการเงิน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยการเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาอาเซียนพาราเกมส์ ครั้งที่ 8 ณ ประเทศสิงคโปร์ ในครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะจากการวิจัยดังนี้

1. จากผลการวิจับพบว่านักกีฬาคนพิการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากมีปัจจัยด้านความต้องการ และปัจจัยแวดล้อมต่างๆ อาทิ การได้รับการยมรับ ยกย่องทางสังคม และการได้เงินรางวัลหรือสิ่งตอบแทนต่างๆ ซึ่งเป็นส่วนช่วยกระตุ้นให้นักกีฬาคนพิการเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และมีความมุ่งมั่นที่ต้องการจะประสบความสำเร็จในการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของนักกีฬาเพื่อให้นักกีฬาคนพิการเกิดความรู้ทัดเทียมกับนักกีฬาคนปกติทั่วไปอันจะเป็นการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับนักกีฬาคนพิการได้

2. ในการที่จะพัฒนานักกีฬาคนพิการให้ทัดเทียมกับระดับนานาชาติได้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องมีการวางแผนให้ครบคลุม ทั้งในเรื่องของการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาคนพิการ ทั้งด้วยด้านการคัดเลือกนักกีฬา การฝึกซ้อม การส่งนักกีฬาเข้าร่วมการแข่งขันในรายการต่างๆ เพื่อเป็นการจัดประสบการณ์และจัดอันดับของนักกีฬาในระดับโลก การสร้างนักกีฬาเพื่อทดแทนให้เกิดความต่อเนื่องและยั่งยืน และการดูแลนักกีฬาภายหลังจากเลิกเล่นกีฬาเพื่อเป็นสวัสดิการและเป็นแรงจูงให้กับนักกีฬาคนพิการ ฯลฯ

3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำข้อมูลจากการวิจัยไปใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาพัฒนาศักยภาพของตนเองให้มีขีดความสามารถเพิ่มมากยิ่งขึ้นต่อไปได้

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเองและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาคนพิการที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาในระดับนานาชาติ

2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหา และอุปสรรค ของการเตรียมทีมนักกีฬาคนพิการเพื่อเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ

3. ควรมีการศึกษาถึงผลของการให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาการกีฬาของนักกีฬาคนพิการในช่วงฝึกซ้อมเพื่อเตรียมทีมเข้าร่วมการแข่งขันในระดับนานาชาติ

บรรณานุกรม

ถวิล เกื้อกูลวงษ์ (2528). การจูงใจเพื่อผลงาน. กรุงเทพฯ :ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เทิดศักดิ์ เดชคง. (2543). เมื่อความพิการทางกายไม่เป็นความพิการทางใจ. วารสารสานปฏิรูป, 3(27),74-75

พิเชษฐ์ ชัยเลิศ (2548) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักกีฬาคนพิการตัวแทนทีมชาติไทย วิทยานิพนธ์ ชลบุรีฯ : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2532. อัดสำเนา.

โยธิน ศันสนยุทธ. (2531). เอกสารคำสอนจิตรวิทยา. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วันเพ็ญ อัศวศิลปะกุล. (2539) ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มพิจารณาเหตุผลและอารมณ์ต่อการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนของบุคคลที่สูญเสียแขนขา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริธร โฆษคุณวุฒิ. (2548). ทัศนคติการออกกำลังกายของผู้พิการศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการหยาดฝน จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ วท.บ. (วิทยาศาสตร์การกีฬา)มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สืบสาย บุญวีรบุตร. (2541). จิตวิทยาการกีฬา. ชลบุรี: ชลบุรีการพิมพ์.

โสภา ชปีลนันท์. (2536). บุคลิกภาพและพัฒนาการ : แนวโน้มสู่พฤติกรรมปกติและการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน. หน้า 57-61. กรุงเทพฯ : โอ. เอส. พริ้นติ้ง,

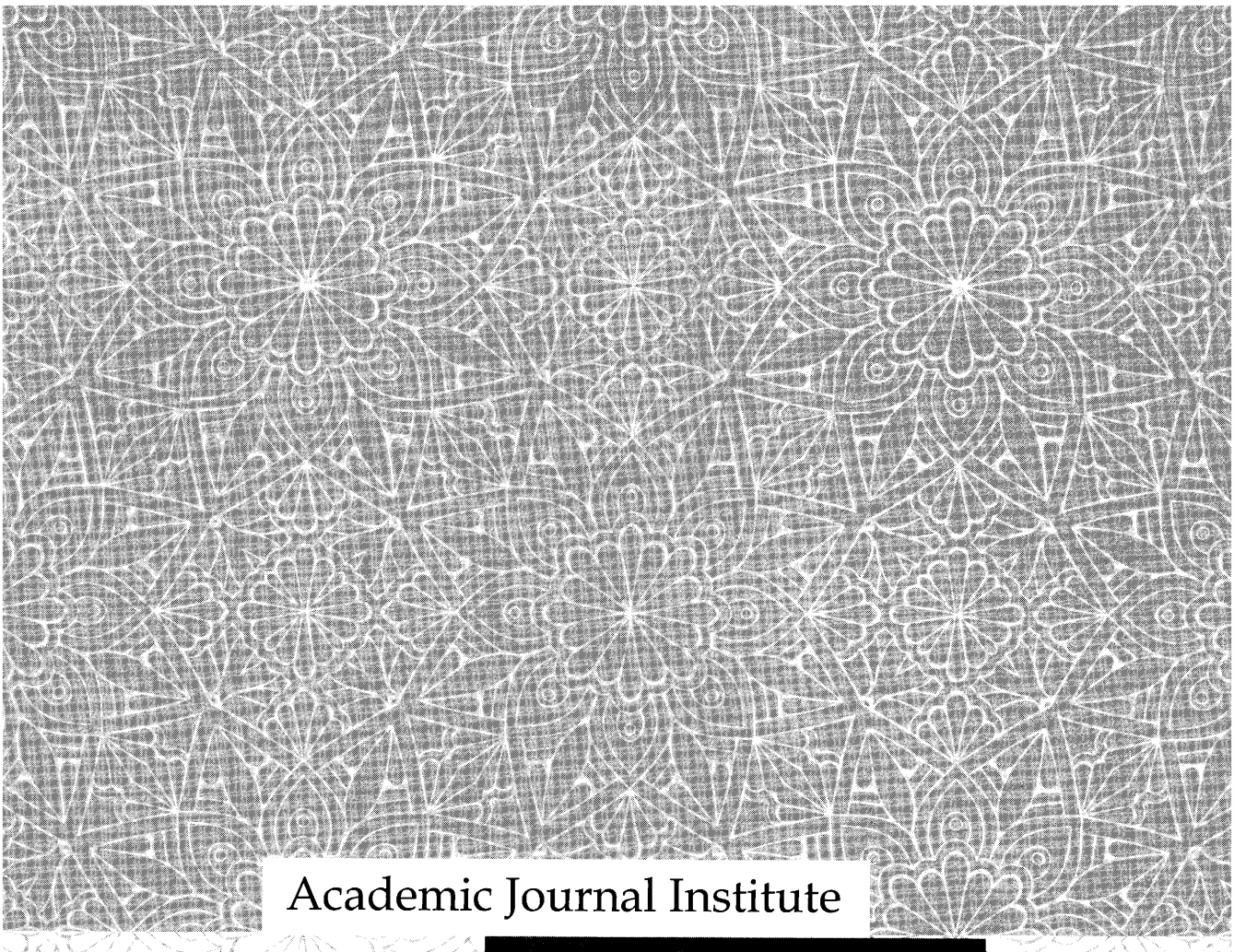
สำนักงานสถิติแห่งชาติ, (2559). จำนวนคนพิการในประเทศไทย ประจำเดือนมิถุนายน 2559. สืบค้นจากเว็บไซต์ http://popcensus.nso.go.th/ เมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2560.

สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์, (2541). เฟสปิกเกมส์กับโอกาสพัฒนาคนพิการไทย. กรุงเทพฯ: สมาคมกีฬาคนพิการแห่งประเทศไทยในพระบรมราชปถัมภ์, 2541.

อารีย์ พันธ์มณี (2534). จิตรวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : บริษัทต้นอ้อจำกัด

Conger and Jerom., Kagan. (1969). Child Development and. Personality. (3rd ed.). New York.

Gagne, Robert M. (1985) The Conditions of Learning and Theory of Instruction 4th edition. New York: Holt, Rinehart, and Winston.

Academic Journal Institute

of Physical Education

การชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว ต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย

Tourism Television Program Watching Towards Decision Making to Domestic Travel in Thailand

อรนิภา ต้นยะเสน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาผลของการชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย (2) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างเพศ อายุ และสถานภาพการสมรส ต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ คนไทยที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครที่เคยรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว จากจำนวน 16 รายการ ไม่น้อยกว่า 1 รายการ หรือ ไม่น้อยกว่า 1 ครั้ง โดยอาจจะมีประสบการณ์ท่องเที่ยวหรือไม่ท่องเที่ยวภายหลังการชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 400 คนที่ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่มีความตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.91 และมีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.85 นำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test) โดยเปรียบเทียบระหว่างเพศ และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวด้วยการทดสอบค่าเอฟ (F-test)ระหว่างกลุ่มที่มีอายุ และ สถานภาพการสมรสต่างกัน เมื่อพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ผู้วิจัยทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี แอล เอส ดี (LSD-Least Significant Different) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ 0.05

ผลการวิจัย ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย อยู่ในระดับมาก ได้แก่ องค์ประกอบด้านข้อมูลการท่องเที่ยว ($\overline{X}$ = 3.77) องค์ประกอบด้านวิธี รูปแบบ องค์ประกอบของการนำเสนอ ($\overline{X}$ = -3.80) องค์ประกอบด้านผู้นำเสนอรายการ ($\overline{X}$ =3.89) และองค์ประกอบด้านเวลาและอารมณ์ของรายการ ($\overline{X}$ = 3.81) การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างเพศ อายุ และสถานภาพ ต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย พบว่าตัวแปรเพศ อายุ และสถานภาพ ที่ต่างกันของนักท่องเที่ยวชาวไทยกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยว พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปผลการวิจัย องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านวิธี รูปแบบ องค์ประกอบของการนำเสนอ ด้านผู้นำเสนอรายการ และด้านเวลาและอารมณ์ของรายการ

มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีเพศ อายุ และสถานภาพการสมรสแตกต่างกันมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน
คำสำคัญ : รายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว / การตัดสินใจ / การท่องเที่ยว

Abstract

Purpose This research aimed (1) to study the effects of tourism television program towards decision making to domestic travel in Thailand. (2) to compare the sex, age and family status to decision making to domestic travel in Thailand

Methods The samples were 400 Thais, lived in Bangkok Metropolitan, used to watch tourism television programs from 16 programs at least 1 and/or not less than once. And they might have had a travel experience or not after watching the tourism television program. The multistage sampling method was employed. The instrument was the questionnaire which had a value of content validity at 0.91 and a value of reliability at 0.85 The data were analyzed statistically for percentage, means and standard deviation. t-test was used in order to compare the effects of watching tourism television program on decision making to domestic travel in Thailand between male and female. One-way analysis of variance (ANOVA) were used to compare the group of respondents with different average of age and family status. If the results had been significantly different at .05 level, LSD (Least Significant Different)'s method was employed.

Results The opinions of samples toward all elements of tourism television program on decision making to domestic travel in Thailand were at high level such information factors ($\overline{X}$ = 3.77), methods of presentation factors ($\overline{X}$ = -3.80), moderator factors ($\overline{X}$ = 3.89) and time and motion factors ($\overline{X}$ =3.81). The comparison of the importance classified by sex, age and family status, there was no significant difference at 0.05 level on decision making to domestic travel in Thailand.

Conclusion The elements of tourism television program which were the tourism information, the methods, the styles, the presentation elements, program moderators as well as time shown and emotional program had an influence on decision making to travel at a high level. The comparison of the importance classified by sex, age and family status, there was no significant difference on decision making to domestic travel in Thailand.
Keywords : Tourism Television Program / Decision Making / Travel

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมหนึ่งที่สำคัญเป็นอย่างมากต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศ สามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศได้มากทางหนึ่ง รองลงมาจากรายได้ที่ได้รับจากการส่งออกด้านอุตสาหกรรม เนื่องจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนั้นสามารถจัดและส่งเสริมการขายได้ทุกฤดูกาล ไม่มีขีดจำกัดในเรื่องการผลิต ไม่มีขีดจำกัดในการจัดจำหน่าย เพราะไม่ต้องพึ่งพาสภาพภูมิอากาศเหมือนการเกษตรกรรมอื่นๆ ผลผลิตของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวคือ ความสวยงามของธรรมชาติ หาดทราย ชายทะเล ป่าไม้ ภูเขา สภาพอากาศ และสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น โบราณสถาน วัดวาอาราม อาคารบ้านเรือนในท้องถิ่น พระบรมมหาราชวัง ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นรูปธรรมที่มีความยั่งยืนไม่ผันแปร หรือขึ้นอยู่กับสภาพภูมิอากาศ ดังเช่นการผลิตด้านเกษตรกรรม หรืออุตสาหกรรมอื่นๆ และไม่ต้องลงทุนเป็นจำนวนมาก ดังนั้นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึงได้รับการสนับสนุน และหันมาใช้อุตสาหกรรมนี้เป็นประโยชน์เพื่อเพิ่มเติมต่ออาชีพที่มีอยู่เดิม นับเป็นความได้เปรียบอย่างมากของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย [ททท.], 2544)

การท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่เป็นการสร้างรายได้ให้กับประชากรในพื้นที่เท่านั้น แต่การท่องเที่ยวยังมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม ความเป็นอยู่ การเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่สามารถนำพาไปถึงการพัฒนาทางด้านความคิด การดำเนินงาน และระบบการจัดการที่เกี่ยวข้องทั้งบุคลากร เครื่องมือ รวมถึงแผนการดำเนินงานต่อไปได้ในอนาคต การเติบโตของการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยนั้นมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เป็นผลมาจากประชากรมีการศึกษา และรายได้ที่เพิ่มขึ้น การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่างๆ สามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่าเดิม อีกทั้งประชากรที่อาศัยอยู่ในเมืองต้องการคุณภาพชีวิตในการพักผ่อน โดยออกไปสัมผัสกับธรรมชาติ ความต้องการสถานที่พักผ่อนพร้อมกันของครอบครัวในปัจจุบันมีมากขึ้น นอกจากนั้นการโฆษณาประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องมีการกระทำอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องล้วนมีอิทธิพลและแรงจูงใจให้ประชาชนหันมาให้ความสนใจในการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น

การจัดหรือการส่งเสริมการขายของการท่องเที่ยวนั้นต้องอาศัยการประชาสัมพันธ์ ซึ่งมีหลากหลายวิธี แต่วิธีที่ส่งผลให้ได้ประสิทธิภาพอย่างมากคือ การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อ ประชาชนหมู่มากรับข่าวสารด้านการท่องเที่ยวจากช่องทางการสื่อสารที่หลากหลายสื่อที่ดีที่สุดคือสื่อทางโทรทัศน์ซึ่งเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงคนหมู่มาก สื่อโทรทัศน์ทำให้ได้เห็นภาพ เสียง สี ที่น่าสนใจ สามารถกระจายข่าวสารได้อย่างกว้างขวาง ดังนั้นจึงทำให้นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่สามารถหาข้อมูลข่าวสารต่างๆ ผ่านสื่อเหล่านี้ได้มาก เนื่องจากมีการให้ข้อมูลข่าวสารที่ชัดเจนและเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย (เสรี วงษ์มณฑา, 2542) รายการทางโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการท่องเที่ยว คนรู้จัก/เพื่อน/ญาติ หนังสือนิตยสาร หรือข่าวสารจากช่องทางอินเตอร์เน็ต มีผลอย่างสำคัญต่อการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเชิงปริมาณ ที่พบว่ารายการโทรทัศน์ เพื่อนและคนรู้จัก เป็นช่องทางการสื่อสารที่คนกรุงเทพฯ และปริมณฑล ใช้รับข่าวสารด้านการเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุด (ร้อยละ 54.2 และร้อยละ 51.9) รองลงมาเป็นข่าวสารที่ผ่านนิตยสาร

การเดินทางท่องเที่ยว (ร้อยละ 34.5) โฆษณาทางโทรทัศน์ (ร้อยละ 28.7) และเว็บไซต์ ทั้งเว็บไซต์ทั่วๆ ไป (ร้อยละ26.4) และเว็บไซต์ของ ททท. (ร้อยละ 24.7) หนังสือพิมพ์ (ร้อยละ 19.7) ป้ายโฆษณา (ร้อยละ 13.7) นิตยสารทั่วไป (ร้อยละ 13.1) สังคมเน็ตเวิร์ค (ร้อยละ 12.0) วิทยุ (ร้อยละ 5.0) ภาพยนตร์ (ร้อยละ 4.4) งานท่องเที่ยว/เทศกาลเที่ยวเมืองไทย (ร้อยละ 0.9) ตามลำดับ รายการทางโทรทัศน์ยังเป็นช่องทางการสื่อสารที่น่าเชื่อถือ เป็นช่องทางที่มีผู้ให้ความเชื่อถือในสัดส่วนที่สูงกว่าช่องทางอื่นๆ (ร้อยละ 39.9) รองลงมาเป็นช่องทางการสื่อสารผ่านนิตยสารท่องเที่ยว (ร้อยละ 30.8) เพื่อน/คนรู้จัก (ร้อยละ 30.1) เว็บไซต์ต่างๆ รวมถึง เว็บไซต์ ของ ททท. (ร้อยละ 20.8 และร้อยละ 20.3) โฆษณาทางโทรทัศน์ (ร้อยละ15.4) หนังสือพิมพ์ (ร้อยละ 9.9) ป้ายโฆษณา (ร้อยละ 8.3) นิตยสารทั่วไป (ร้อยละ 5.4) สังคมเน็ตเวิร์ค (ร้อยละ 2.4) วิทยุ (ร้อยละ 2.1) งานท่องเที่ยว/เทศกาลเที่ยวเมืองไทย (ร้อยละ 0.6) ภาพยนตร์ (ร้อยละ 0.5) ตามลำดับ (ห้องสมุดการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย : ออนไลน์)

ประชาชนส่วนใหญ่จะชมโทรทัศน์เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด พักผ่อนจากการทำงานหรือกิจกรรมใดๆ ซึ่งการชมรายการโทรทัศน์นั้นถือเป็นนันทนาการอย่างหนึ่ง เพราะเป็นกิจกรรมที่เข้าร่วมในช่วงเวลาว่างโดยไม่มีการบังคับหรือเข้าร่วมด้วยความสมัครใจ มีผลก่อให้เกิดการพัฒนาอารมณ์สุข สนุกสนานหรือความสุขสงบ และกิจกรรมนั้นๆ จะต้องเป็นกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และมีความหลากลาย (สมบัติ กาญจนกิจ, 2541)

เมื่อได้ชมรายการท่องเที่ยวและเกิดความประทับใจในสถานที่ บรรยากาศ สภาพภูมิอากาศ ความเป็นอยู่หรือองค์ประกอบอื่นๆ แล้วจึงทำให้ผู้ชมมักจะเกิดความปรารถนาที่จะได้มีโอกาสไปเยือนสถานที่แห่งนั้นสักครั้งหนึ่ง มีสถานที่มากมายจากที่ไม่เป็นที่รู้จักกลายมาเป็นจุดหมายปลายทางที่สำคัญของนักท่องเที่ยว เช่น ตลาดน้ำคลองลัดมะยม เขตตลิ่งชัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร หลังจากที่มีรายการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์มาถ่ายทำและเผยแพร่ออกอากาศไปนั้น นักท่องเที่ยวจำนวนมากก็หลั่งไหลเข้ามาเที่ยวยังสถานที่ตลาดน้ำคลองลัดมะยมแห่งนี้ และกลายมาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นนิยมของผู้คนจำนวนมาก

ดังนั้น เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์หรือมาตรการในการประชาสัมพันธ์ และการส่งเสริมการท่องเที่ยวผ่านรายการทางโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวภายในประเทศไทยต่อไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา “ผลของการชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย”

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาผลของการชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย (2) เพื่อเปรียบเทียบข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างเพศ อายุ และสถานภาพการสมรส ต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากประชากรชาวไทย ไม่จำกัดเพศ ที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5,674,843 คน จากข้อมูลสถิติจำนวนประชากรทั่วกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2554 (กรมการ

ปกครอง กระทรวงมหาดไทย, 2554: ออนไลน์) ใช้สูตรของ ทาโร่ ยามาเน่ (Yamane, 1973) ในการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทั้งสิ้น 400 คน

การได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling) มีรายละเอียดดังนี้

1. แบ่งเขตที่จะทำการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จากการแบ่งเขตในกรุงเทพมหานครทั้งหมด 50 เขต ออกเป็น 3 กลุ่ม (สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร, 2550: ออนไลน์) ได้แก่ เขตชั้นใน เขตชั้นกลาง และเขตชั้นนอก

2. สุ่มเขตที่จะทำการเก็บตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster area random Sampling) ซึ่งในแต่ละเขตพื้นที่จะมีประชากรที่มีคุณลักษณะที่ต้องการกระจายกันอยู่อย่างเท่าเทียมกัน และจะสุ่มแบบแบ่งกลุ่มขั้นเดียว (Single-Stage Cluster Sampling) จากการแบ่งเขตในกรุงเทพมหานครทั้งหมด 50 เขต ออกเป็น 3 กลุ่ม โดยแบ่งตามที่ตั้งของพื้นที่

3. กำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง 400 คน แบ่งออกเป็น เขตชั้นใน จำนวน 168 คน เขตชั้นกลาง จำนวน 144 คน เขตชั้นนอก จำนวน 88 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างของแต่ละกลุ่มตามสัดส่วน (Proportional Allocation)

4. ทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sample) 400 คน โดยมีเกณฑ์คัดเลือก ดังนี้ เป็นผู้ที่เคยรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว จำนวน 16 รายการ ไม่น้อยกว่า 1 รายการ และ/หรือ ไม่ต่ำกว่า 1 ครั้ง อาจจะมีประสบการณ์ท่องเที่ยวหรือไม่ท่องเที่ยวภายหลังการชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี วรรณกรรมและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง มี 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการรับชมรายการท่องเที่ยวทางโทรทัศน์ มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check list)

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด และข้อเสนอแนะ ความคิดเห็นเพิ่มเติม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การทดสอบคุณภาพเครื่องมือ

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยการนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดสอบหาความตรงและความเที่ยง ดังนี้

1. การหาความตรง (Validity) โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อทำการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของคำถามในแต่ละข้อว่าตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้หรือไม่

โดยหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC : Index of Item Objective Congruence) ของแบบสอบถามโดยค่าที่ได้ต้องมีค่าใกล้เคียง 1 มากที่สุด ซึ่งจะเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่มากกว่า 0.50 (Kamkate, 2008) ขึ้นไป ซึ่งคำนวณได้ค่า IOC เท่ากับ 0.91 หลังจากนั้นแล้วนำแบบสอบถามมาแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปทดลองใช้

2. การหาความเที่ยง (Reliability) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Try Out)กับประชากรที่มีลักษณะใกล้เคียงหรือเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงของแบบสอบถามแล้ววิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha coefficient) ของครอนบัค (Cronbach, 1990)ซึ่งได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.85

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปแจกและเก็บข้อมูลด้วยตนเองในกรุงเทพมหานคร ในช่วงเดือนมกราคม-กุมภาพันธ์ 2557 จำนวน 400 ชุด กระจายเก็บข้อมูลโดยแบ่งตามเขต ทั้งหมด 3 กลุ่มเขต คือ เขตชั้นใน เขตชั้นกลาง และเขตชั้นนอก เขตละ 7 วัน โดยกระจายการเก็บข้อมูลแบ่งเป็น เพศชาย จำนวน 200 คน เพศหญิง จำนวน 200 คน โดยเฉลี่ยทั้ง 3 กลุ่มเขต จนกระทั่งครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งเป็น 2ช่วงเวลา คือ ช่วงเช้า (08.00–12.00 น.) และช่วงบ่าย (13.00–18.00 น.) ตามสถานที่เก็บข้อมูลทั้ง 3 แห่ง ดังนี้

1. เขตชั้นใน – สวนจตุจักร
2. เขตชั้นกลาง – ห้างสรรพสินค้าเดอะมอลล์บางแค
3. เขตชั้นนอก – ศูนย์การค้าไอทีสแควร์หลักสี่

2. นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถามก่อนที่จะนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติ ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามในส่วนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระดับการศึกษาสูงสุด โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามในส่วนที่ 2 พฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage)แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามในส่วนที่ 3 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มาทำการวิเคราะห์แสดงค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามระหว่างเพศโดยใช้การวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วยค่า "ที" (t-test) และระหว่างอายุ สถานภาพโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance: ANOVA) ด้วยการทดสอบค่าเอฟ (F-test) ถ้าผลการทดสอบค่าเอฟ (F-test) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบความ

แตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธี LSD (Least Significant Different) โดยในการทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยกำหนดไว้ที่ระดับ 0.05 จากนั้นจึงนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

จากการศึกษาเรื่อง ผลของการชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษา ดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน (n = 400)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	200	50.0
	หญิง	200	50.0
อายุ	ต่ำกว่า/เท่ากับ 20 ปี	59	14.8
	21 – 30 ปี	166	41.5
	31 – 40 ปี	92	23.0
	41 – 50 ปี	58	14.5
	51 – 60 ปี	21	5.3
	61ปี ขึ้นไป	4	1.0
สถาพภาพ	โสด	271	67.8
	สมรส	115	28.8
	หย่าร้าง/หม้าย	14	3.5
อาชีพ	ข้าราชการ / พนักงานราชการ / พนักงานมหาวิทยาลัย	62	15.5
	รัฐวิสาหกิจ	15	3.8
	พนักงานบริษัทเอกชน	187	46.8
	ประกอบธุรกิจส่วนตัว	33	8.3
	นักเรียน / นิสิต / นักศึกษา	84	21.0
	พ่อบ้าน / แม่บ้าน	11	2.0
	อื่นๆ	8	2.8
รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	10,000 บาท หรือต่ำกว่า	97	24.3
	10,001 – 15,000 บาท	120	30.0
	15,001 – 20,000 บาท	75	18.8
	20,001 – 25,000 บาท	50	12.5
	25,001 บาทขึ้นไป	21	5.3
	61 ปี ขึ้นไป	58	14.5

ตารางที่ 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน (n = 400)	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุด	ต่ำกว่ามัธยมศึกษา หรือ เทียบเท่า	77	19.3
	อนุปริญญา หรือ เทียบเท่า	59	14.8
	ปริญญาตรี	237	59.3
	สูงกว่าปริญญาตรีขึ้นไป	27	6.8

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายและหญิงจำนวนเท่ากัน ส่วนใหญ่มีอายุ 21–30 ปี สถานภาพโสด มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001–15,000 บาท และมีระดับการศึกษาสูงสุด คือ ปริญญาตรี

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวของผู้ตอบแบบสอบถาม

พฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์		จำนวน (n = 400)	ร้อยละ
รายการโทรทัศน์ที่เคยรับชม	เที่ยวละไมไทยแลนด์เวิลด์	156	8.1
	เปรี้ยวปาก	259	13.5
	Navigator	201	10.5
	wherever	59	3.1
	Journey Thailand	58	3.0
	ตลาดสดสนามเป้า	273	14.2
	สมุดโคจร	200	10.4
	สะพายกล้องท่องเที่ยว	44	2.3
	หนีเที่ยว	42	2.2
	วันหยุดสุดขีด	157	8.2
	View finder	25	1.3
	คู่เลิฟตะลอน ทัวร์	204	10.6
	เป้งไปป่ะ	47	2.5
	เมืองไทยเมืองยิ้ม	86	4.5
	ทั่วถิ่นแดนไทย	48	2.5
	หลงกรุง	57	3.0
ระยะเวลาที่ใช้ในการชมแต่ละครั้ง	5-15นาที	65	16.3
	16-30นาที	142	35.5
	31-45นาที	114	28.5
	มากกว่า 45 นาทีขึ้นไป	79	19.8

ตารางที่ 2 (ต่อ)

	พฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์	จำนวน (n = 400)	ร้อยละ
ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจากสื่อใดบ้าง	นิตยสาร	226	31.3
	วิทยุ	48	6.7
	โซเชียลมีเดีย	288	39.9
	หนังสือพิมพ์	132	18.3
	อื่นๆ	27	2.7
รายการท่องเที่ยวชื่นชอบ	เที่ยวละไมไทยแลนด์เวิลด์	156	8.1
	เปรี้ยวปาก	259	13.5
	Navigator	201	10.5
	wherever	59	3.1
	Journey Thailand	58	3.0
	ตลาดสดสนามเป้า	273	14.2
	สมุดโคจร	200	10.4
	สะพายกล้องท่องเที่ยว	44	2.3
	หนีเที่ยว	42	2.2
	วันหยุดสุดขีด	157	8.2
	View finder	25	1.3
	คู่เลิฟตะลอน ทัวร์	204	10.6
	เป้งไปป่ะ	47	2.5
	เมืองไทยเมืองยิ้ม	86	4.5
	ทั่วถิ่นแดนไทย	48	2.5
	หลงกรุง	57	3.0
ความต้องการที่จะไปยังสถานที่ตามรายการที่ได้รับชม	ไป	226	31.3
	ไม่ไป	48	6.7
	คิดดูก่อน	288	39.9

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว รายการที่เคยรับชมมากที่สุด 3 รายการคือ รายการตลาดสดสนามเป้า รายการเปรี้ยวปาก และรายการคู่เลิฟตะลอนทัวร์ ระยะเวลาที่ใช้ในการรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวเฉลี่ย 16–30 นาที ในแต่ละครั้ง ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจากสื่อนอกเหนือรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวมากที่สุดคือ โซเชียลมีเดีย ชอบรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว

มากที่สุด 5 อันดับ คือ รายการตลาดสดสนามเป้า รายการเปรี้ยวปาก รายการ Navigator รายการคู่เลิฟตะลอนทัวร์ และรายการเที่ยวละไมไทยแลนด์ เวิลด์ และส่วนใหญ่ยังไม่แน่ใจที่จะต้องการไปยังสถานที่ตามรายการที่รับชมแล้ว

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานขององค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย

องค์ประกอบของรายการ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1. ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว	3.77	0.571	มาก
2. ด้านวิธี รูปแบบ องค์ประกอบของการนำเสนอ	3.80	0.543	มาก
3. ด้านผู้นำเสนอรายการ	3.89	0.546	มาก
4. ด้านเวลาและอารมณ์ของรายการ	3.81	0.594	มาก
รวม	**3.82**	**0.489**	**มาก**

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยของผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับมากทุกข้อ

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความแตกต่างขององค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ระหว่างเพศ

องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย	ชาย		หญิง		t	p
	$\bar{X}$	S.D	$\bar{X}$	S.D		
1 ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว	3.82	0.58	3.74	0.55	1.443	0.150
2 ด้านวิธี รูปแบบ องค์ประกอบของการนำเสนอ	3.81	0.60	3.81	0.59	0.683	0.495
3 ด้านผู้นำเสนอรายการ	3.82	0.56	3.78	0.53	-0.364	0.716
4 ด้านเวลาและอารมณ์ของรายการ	3.88	0.50	3.81	0.47	0.023	0.981
รวม	**3.83**	**0.50**	**3.81**	**0.47**	**0.515**	**0.607**

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าเมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ทุกด้านมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างขององค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ระหว่างอายุ และระหว่างสถานภาพการสมรส

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D	F	P
อายุ				
1. ต่ำกว่า/เท่ากับ 20 ปี	3.91	0.424	0.91	0.474
2. 21-30 ปี	3.83	0.433		
3. 31-40 ปี	3.77	0.567		
4. 41-50 ปี	3.81	0.525		
5. 51-60 ปี	3.74	0.606		
6. 61 ปีขึ้นไป	3.56	0.461		
สถานภาพการสมรส				
1. โสด	3.79	0.477	1.32	0.267
2. สมรส	3.87	0.499		
3. หย่าร้าง / หม้าย	3.92	0.615		

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าเมื่อทดสอบความมีนัยสำคัญความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ระหว่างกลุ่มที่มีอายุต่างกันและระหว่างกลุ่มที่มีสถานภาพต่างกัน พบว่า ทุกกลุ่มอายุมีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ทุกด้านมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และทุกกลุ่มสถานภาพ ทั้งโสด สมรส และหย่าร้าง/หม้าย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ทุกด้านมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผลของการชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย มีประเด็นที่ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายไว้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งเพศชายและเพศหญิงจำนวนเท่ากัน อายุ 21–30 ปี สถานภาพโสด มีอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001–15,000 บาท ระดับการศึกษาสูงสุด คือ ปริญญาตรี ซึ่งผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า เพศ อายุ สถานภาพการสมรส รายได้ อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับชมรายการโทรทัศน์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฝนทิพย์ บารมีรัตนชัย (Barameerattanachai, 2008) ใน

เรื่องอิทธิพลของละครเกาหลีที่มีต่อการท่องเที่ยวเกาหลีของคนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ผู้ที่สนใจจะเดินทางไปท่องเที่ยวหลังจากรับชมละครเกาหลี ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ระหว่าง 21-30 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีอาชีพรับจ้าง/พนักงานบริษัทเอกชน และมีรายได้ต่อเดือน 10,000–20,000 บาท ซึ่งเป็นช่วงวัยรุ่นตอนปลายและเริ่มเข้าสู่วัยทำงาน คนกลุ่มนี้มีความคิดว่า การชมภาพยนตร์เป็นการพักผ่อนที่ดีอย่างหนึ่ง นอกเหนือจากการเรียนหนังสือหรือการทำงาน และถือเป็นช่วงชีวิตที่มีทั้งเวลาในการเข้าชมภาพยนตร์ และศักยภาพในการเดินทางท่องเที่ยว

2. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเคยรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว 3 อันดับแรก 1. รายการตลาดสดสนามเป้า 2. รายการเปรี้ยวปาก 3. รายการคู่เลิฟตะลอนทัวร์ ระยะเวลาที่ใช้ในการรับชมรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวเฉลี่ย 16–30 นาที ในแต่ละครั้ง ได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวจากสื่อนอกเหนือรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวมากที่สุดคือ โซเชียลมีเดียซึ่งสอดคล้องกับบทความประชาชาติธุรกิจ (Prachachart business, 2011) ว่า จากข้อมูลในปัจจุบันพบว่านักท่องเที่ยวมีการค้นหาข้อมูลจากเซิร์ชเอนจิ้น (search engine) เช่นกูเกิ้ล (Google) ถึง 2.7 พันล้านครั้งในแต่ละเดือน ในขณะที่ยูทูป (Youtube) มีวีดิโอที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวถึง 254,000 เรื่อง เมื่อค้นหาด้วยคำว่าแทรเวิล (Travel) จากข้อมูลนี้แสดงให้เห็นถึงข้อมูลข่าวสารต่างๆ ผ่านสื่อออนไลน์และการใช้งานด้านเทคโนโลยีของนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างน่าสนใจ ชอบรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวมากที่สุด 5 อันดับ คือ รายการตลาดสดสนามเป้า รายการเปรี้ยวปาก รายการ Navigator รายการคู่เลิฟตะลอนทัวร์ และรายการเที่ยวละไมไทยแลนด์เวิลด์ และส่วนใหญ่ยังไม่แน่ใจที่จะต้องการไปยังสถานที่ตามรายการที่รับชมแล้ว ซึ่งอาจเกิดจากในบางปีมีเหตุการณ์วิกฤตที่ส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจในการท่องเที่ยวภายในประเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทย จึงทำให้นักท่องเที่ยวชาวไทยมีพฤติกรรมการปรับตัวต่อเหตุการณ์วิกฤติดังกล่าว เช่น ยังคงเดินทางตามปกติแต่ลดจำนวนวันท่องเที่ยวลง เลื่อนเวลาการท่องเที่ยว หรือยกเลิกการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศซึ่งเหตุการณ์วิกฤตดังกล่าว อาจเป็นภัยธรรมชาติ สถานการณ์การเมืองภายในประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรพันธ์ รัตนกูล (Rattanakul, 2012)

3. องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยของผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับมากในด้านข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านวิธี รูปแบบ องค์ประกอบของการนำเสนอ ด้านผู้นำเสนอรายการ ด้านเวลาและอารมณ์ของรายการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของแววรีย์ วงษ์ครุธ (Wongkrut, 2009) ได้ทำวิจัยเกี่ยวกับ “ผลของสื่อท่องเที่ยวโทรทัศน์ต่อการตัดสินใจของนักท่องเที่ยวไทย” ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อข้อมูลของสื่อท่องเที่ยวโทรทัศน์อยู่ในระดับมาก ซึ่งในด้านของข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านวิธี รูปแบบ องค์ประกอบการนำเสนอ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านความสามารถในการเข้าถึง และด้านที่พักอยู่ในระดับที่มาก

4. เมื่อเปรียบเทียบองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยระหว่างเพศชายและเพศหญิง พบว่าทั้งเพศชายและเพศหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับ

องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ทุกด้านมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกด้าน

5. เมื่อเปรียบเทียบองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ระหว่างกลุ่มที่มีอายุต่างกันและระหว่างกลุ่มที่มีสถานภาพต่างกัน พบว่า ทุกกลุ่มอายุมีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ทุกด้านมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และทุกกลุ่มสถานภาพ ทั้งโสด สมรส และ หย่าร้าง/หม้าย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของรายการโทรทัศน์ทุกด้านมีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับทฤษฎีลำดับชั้นทางสังคมของ กิติมา สุรสนธิ (Surasonthi, 1991) ว่า ทฤษฎีลำดับชั้นทางสังคม (Social Categories Theory) เป็นทฤษฎีที่มีรากฐานมาจากทางด้านสังคมวิทยา ทฤษฎีนี้อธิบายว่าพฤติกรรมของบุคคลเช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ การฟังวิทยุ การชมโทรทัศน์ เกี่ยวข้องกับลักษณะต่างๆ ของบุคคลอันได้แก่ อายุ เพศ ระดับรายได้ การศึกษา ที่อยู่อาศัย และศาสนา ดังนั้น บุคคลที่อยู่ในลำดับช่วงชั้นทางสังคมเดียวกัน ก็จะเลือกรับเนื้อหาของสารและตอบสนองต่อเนื้อหาของสารในแบบเดียวกัน

สรุปผลการวิจัย

องค์ประกอบของรายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยว ด้านข้อมูลการท่องเที่ยว ด้านวิธี รูปแบบองค์ประกอบของการนำเสนอ ด้านผู้นำเสนอรายการ และด้านเวลาและอารมณ์ของรายการ มีผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีเพศ อายุ และสถานภาพแตกต่างกันมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจท่องเที่ยวในประเทศไทยไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผลจากการวิจัย ผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ดังนี้ เสนอแนะผู้อำนวยการผลิต ว่ารายการโทรทัศน์เพื่อการท่องเที่ยวน่าจะเพิ่มเติมการขึ้นคำบรรยายภาษาอังกฤษเพื่อทำให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเกิดความเข้าใจมากขึ้น และเป็นการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในประเทศ และควรมีการประสานงานระหว่างผู้อำนวยการผลิตกับประชาชนในท้องถิ่นหรือผู้ที่เกี่ยวข้องให้มีส่วนร่วมมากขึ้นในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวนั้น

บรรณานุกรม

Barameerattanachai, F. (2008). The effect of Korean drama series on Korean tourism of Bangkok Metropolitan people. Master of Arts, Naresuan University.

Central Registration, Department of Provincial Administration. (2011). Announcement of Central

Registration, Department of Provincial Administration about the number of people in Thailand, separate Bangkok and various provinces as proof of registration. From Department of Provincial Administration website: http://www.dopa.go.th/stat/y_stat51.html

Cronbach, Lee J. (1990). Essentials of psychological testing. 5th ed. New York: Harper & Row

Kamkate, W. (2008). Research Methodology in Behavioral Sciences. 2nd ed. Bangkok: Chulalongkorn university.

Rattanakul, C. (2012). Factors that impact negatively on travel within the country of Thailand. Chiangmai University.

Surasonthi, K. (1991). Media Studies Psychology. Bangkok: Saladang publisher Prachachart Business. (2011). Online marketing. Retrieved January 3, 2011 from Prachachart business Website: http//: prachachart.net/../online marketing/.503r.html

Wongkrut, W. (2009). The effect of tourism television programs to the decision of Thai tourists. Master of Science in Sport Science, Chulalongkorn University.

Yamane, T. (1973). Statistics: an introductory analysis. 3rd ed. Tokyo: Harper International Edition. www.tat.or.th

การพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ตามสภาพจริงสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง

The Development of Volleyball Skill Test Based on the Concept of Authentic Assessment for the Undergraduate of Institute of Physical Education, Central Region

นัยนา บุพพวงษ์
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตสุพรรณบุรี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ตามสภาพจริงสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง กลุ่มตัวอย่างใช้หาคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านพลศึกษา ด้านการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา ด้านกีฬาวอลเลย์บอล จำนวน 5 คน กลุ่มตัวอย่างใช้หาคุณภาพด้านความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย ได้แก่ ผู้สอนวิชาวอลเลย์บอล จำนวน 7 คน และนักศึกษาที่ประเมินตนเอง จำนวน 30 คน กลุ่มตัวอย่างใช้หาคุณภาพด้านความสามารถในการนำไปใช้ ได้แก่ อาจารย์ผู้สอนวิชาวอลเลย์บอล จำนวน 8 คน กลุ่มตัวอย่างที่สร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า ค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบทั้งฉบับ ได้ค่า IOC= 0.98 ค่าความเที่ยง โดยการทดสอบซ้ำ (Test and Retest) กลุ่มนักศึกษาที่ประเมินตนเอง จำนวน 30 คน ได้ค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.99 และกลุ่มที่ประเมินโดยผู้สอน ได้ค่าสหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.76 มีความเที่ยงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทุกรายการทดสอบ ค่าการประเมินความพึงพอใจในการนำไปใช้ ได้ค่าเท่ากับ 4.68 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด ผลการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง มีเกณฑ์ปกติแบบทดสอบอิงกลุ่ม 2 เกณฑ์ คือ เกณฑ์ปกติคะแนนทีของจากการประเมินโดยผู้สอนและจากการประเมินตนเองของผู้เรียน และเกณฑ์ระดับความสามารถซึ่งเป็นผลรวมของคะแนนจากการทดสอบทั้ง 7 รายการแบบทดสอบโดยแบ่งระดับความสามารถออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง และต้องปรับปรุง จะเห็นได้ว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง

คำสำคัญ : แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล สถาบันการพลศึกษา

Abstract

The purposes of this study were to develop and construct the standard norm of volleyball skill test based on the concept of authentic assessment for undergraduates of Institute of Physical Education, Central Region. Five experts in the fields of physical education, physical education measurement and evaluation, and volleyball were invited to find out the content validity. Seven teachers of volleyball and thirty undergraduates who assessed themselves were purposively selected to find out the reliability of the research instrument. Eight teachers of volleyball were used as the subjects to find out the satisfaction with the feasibility. 200 undergraduates selected by multistage sampling method were used as the subjects to construct the standard norm. The findings revealed that as a whole, the IOC of volleyball skill test was 0.98. The reliability of the research instrument found out by a Test and Retest method showed that the correlation (r) in the group with undergraduate self-assessment was found at 0.99 while the correlation (r) in the group with the assessment by the volleyball teachers was found at 0.76. Significant difference was found in every volleyball skill test at the level of 0.05. The satisfaction level with feasibility was found at 4.68, holding the highest level. The standard norm of volleyball skill test based on the concept of authentic assessment for the undergraduates of Institute of Physical Education, Central Region, was constructed for both the teachers and the undergraduates. Also, the norm of volleyball performance for the undergraduates, the data of which were gathered and analyzed from seven volleyball skill tests, was constructed and divided into four levels comprising excellent, good, moderate, and improved. It can be conclude that volleyball skill test based on the concept of authentic assessment possessed a satisfactory quality for application to the undergraduates of Institute of Physical Education, Central Region.

Keywords: Volleyball Skill Test, Institute of Physical Education

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประชาชนให้มีการพัฒนาแบบองค์รวม จำเป็นต้องอาศัยการให้การศึกษาที่ถูกต้องสมบูรณ์ การให้การศึกษาแขนงหนึ่งที่สามารถสนองนโยบายดังกล่าวได้ คือ การให้การศึกษาพลศึกษา เพราะว่าพลศึกษาจะเป็นกระบวนการจัดการศึกษาที่ช่วยพัฒนายุวชน เยาวชน และประชาชนของประเทศ สถาบันการพลศึกษา เป็นสถาบันที่มุ่งผลิตบุคลากรด้านการพลศึกษา วิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการกีฬาและสาขาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งการจัดการเรียนรู้ที่จะขาดไม่ได้ ก็คือ การพัฒนามิติใหม่ๆ ในด้านการวัดและประเมินผล เพราะการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาจะช่วยสะท้อนให้เห็นว่าผู้เรียนจะมีการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

มากน้อยเพียงใด (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2542) "สิ่งที่มีความจำเป็นและสำคัญที่สุดของระบบการศึกษา คือการวัดผลและประเมินผลเพื่อพิจารณาความก้าวหน้าของผู้เรียนเพราะผลของการวัดผลและประเมินผลจะช่วยให้ครูผู้สอน และตัวผู้เรียนได้นำเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพของการจัดการศึกษาให้ดียิ่งขึ้น และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ และผลของการวัดและประเมินผลจะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการตัดสินใจของครูในการตัดสินผลผู้เรียนหรือใช้ปรับปรุงผู้เรียน ปรับปรุงกระบวนการจัดการเรียนรู้ และใช้เพื่อปรับปรุงหลักสูตรตลอดจนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้ดียิ่งขึ้นต่อไป" สอดคล้องกับ สมนึก ภัททิยธนี (2556) ที่กล่าว่า ในกระบวนการเรียนการสอน การประเมิน (Assessment) เป็นการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยพิจารณาพัฒนาการของผู้เรียน เน้นการเรียนรู้จากสภาพจริง ไม่ได้มุ่งเปรียบเทียบกับพัฒนาการของนักเรียนคนอื่นๆ หรือการตัดสินได้ - ตก และยังสอดคล้องกับ Baumgartner, et al. (2003) ที่กล่าวว่า การประเมินผลเป็นกระบวนการที่ต้องใช้การตัดสินใจซึ่งประกอบด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เหมาะสม ตัดสินข้อมูลที่ได้มาด้วยการเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน และทำการตัดสินผลจากข้อมูลที่ได้มา สำหรับครูแล้ว การประเมินผลจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เช่น การจัดตำแหน่ง การวินิจฉัยผู้เรียน การประเมินผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การทำนาย การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาและการกระตุ้นการเรียนรู้ เป็นต้น โปรแกรมพลศึกษาจะต้องให้ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ส่งเสริมการเจริญเติบโตและพัฒนาการของผู้เรียนในองค์ความรู้ 4 ด้าน คือ สมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ ทักษะ ความรู้และเจตคติ (Lacy, 2015) ดังนั้นการประเมินผลผู้เรียนจึงต้องประเมินผลตามองค์ประกอบข้างต้น สอดคล้องกับ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2548) ที่กล่าวว่า การวัดและประเมินผลทางพลศึกษาเป็นการวัดผลและประเมินผลผู้เรียนในหลายมิติ ได้แก่ การวัดผลและประเมินผลด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านสมรรถภาพทางกาย ด้านทักษะการปฏิบัติ ด้านคุณธรรมจริยธรรมและด้านเจตคติ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Shimon (2011) ที่กล่าวว่า การประเมินผลผู้เรียนมีวิธีการประเมินที่หลากหลายที่ทำให้ผู้เรียนแสดงความสามารถออกมา เพื่อประเมินว่าเป็นไปตามมาตรฐานหรือไม่ สามารถใช้วิธีการแบบเดิมคือ การทดสอบทักษะ การทดสอบสมรรถภาพ และการสอบข้อเขียน หรือวิธีการอื่นๆ และการประเมินตามสภาพจริง เพราะการประเมินตามสภาพจริงจะช่วยทำให้ผู้สอนกำหนดความรู้ที่เกี่ยวข้องหรือการปฏิบัติทักษะในสภาพที่เป็นจริง และสถานการณ์จริง เพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนมีแนวคิดเชิงบวก สร้างแรงกระตุ้น และสัมฤทธิ์ผลในการปฏิบัติ เช่น การปฏิบัติทักษะบางอย่าง การเข้าใจกติกา หรือการมีพฤติกรรมที่แสดงถึงการมีน้ำใจเป็นนักกีฬา สามารถประเมินได้จากการแข่งขันเกมจริง) และ Baumgartner, et al. (2003) แสดงให้เห็นว่าการประเมินผลตามสภาพจริงเป็นการพยายามที่จะประเมินผู้เรียนตามสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริงในชีวิต หรือสภาพการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งการประเมินตามสภาพจริงเป็นรูปแบบหนึ่งของการประเมินที่หลากหลาย ซึ่ง Lund (1997 อ้างใน Baumgartner, et al., 2003) กล่าวถึงคุณลักษณะของการประเมินตามสภาพจริงว่า จะต้องให้ความท้าทายที่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ต้องการให้ผู้เรียนแสดงทักษะการคิดขั้นสูง ผู้เรียนทราบมาตรฐานสำหรับการประเมิน การประเมินตามสภาพจริงเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร ผู้เรียนมักจะ

แสดงผลงานให้กับผู้อื่นได้เห็นผลงานตนเอง และการประเมินตามสภาพจริงเน้นที่กระบวนการและเน้นที่ผลงาน ซึ่งการประเมินตามสภาพจริงเป็นรูปแบบหนึ่งของการประเมินที่หลากหลาย จึงกล่าวได้ว่า กระบวนการวัดผลและประเมินผลตามสภาพจริงจะเป็นการวัดผล และประเมินผลที่เป็นทางเลือกใหม่ เป็นการวัดผลและประเมินผลที่ใช้เทคนิคที่แตกต่างจากเดิมที่ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนเพื่อว่าผู้สอนจะได้ตรวจสอบคุณภาพภาระงานของผู้เรียนที่ระบุถึงคุณภาพของการแสดงทักษะปฏิบัตินั้นๆ ได้ถูกต้องหรือไม่ และมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด และการแสดงออกมานั้นสอดคล้องกับความเป็นจริงหรือไม่ ซึ่งผลของการนำแนวคิดการประเมินตามสภาพจริงมาใช้จะเป็นประโยชน์ต่อการวัดผลและประเมินผลที่สะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดีกว่าวิธีปฏิบัติแบบเดิม สำหรับกีฬาวอลเลย์บอลได้ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตร โดยเป็นวิชาบังคับสำหรับหลักสูตรปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษาทุกวิทยาเขต ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง

2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาสถาบันการพลศึกษาสังกัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา กลุ่มภาคกลาง จำนวน 600 คน

กลุ่มตัวอย่างการวิจัย แบ่งเป็น 4 กลุ่ม

1. ผู้ทรงคุณวุฒิที่ใช้หาคุณภาพของแบบทดสอบ ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ซึ่งได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ด้านกีฬาวอลเลย์บอล และด้านการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา เพื่อประเมินคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยใช้วิธีพิจารณาความสอดคล้องความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพด้านความเที่ยง ได้แก่ ผู้สอนวิชาวอลเลย์บอลสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลางจำนวน 7 คน และนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคจำนวน 30 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้หาคุณภาพด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (Feasibility) ได้แก่ ผู้สอนวิชาวอลเลย์บอลของสถาบันการพลศึกษา จำนวน 8 ท่าน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ซึ่งจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กำหนด

4. กลุ่มตัวอย่างที่สร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนแบบทดสอบ ได้แก่

4.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้สร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงที่ประเมินโดยผู้สอน ได้แก่ ผู้สอน

วิชาวอลเลย์บอลของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง จำนวน 7 ท่าน ได้มาโดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

4.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้สร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงที่ประเมินโดยผู้เรียน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage random sampling) โดยขั้นตอนแรกดำเนินการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยวิธีจับสลากเพื่อกำหนดชื่อสถาบันการพลศึกษาที่จะเป็นตัวอย่าง จำนวน 4 แห่ง และขั้นตอนที่ 2 โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) ได้จำนวนนักศึกษาแห่งละ 50 คน รวมทั้งหมดจำนวน 200 คน

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 ศึกษาวิเคราะห์ และสังเคราะห์แนวคิดทฤษฎีจากเอกสาร ตำรา วารสาร รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง โดยแต่ละรายการทดสอบได้ผ่านการพิจาณาว่าสามารถวัดทักษะที่สำคัญของกีฬาวอลเลย์บอลได้จริง และมีความสำคัญกับการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอล ซึ่งได้ต้นร่างแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง จำนวน 7 รายการ ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนที่ แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ แบบทดสอบทักษะการเล่นลูกมือล่าง แบบทดสอบทักษะการเซต แบบทดสอบทักษะการตบ แบบทดสอบทักษะการสกัดกั้น และแบบทดสอบความสามารถในการเล่นทีม

1.2 ตรวจสอบความครอบคลุม ความเหมาะสมของต้นร่างแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง โดยนำต้นร่างแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง ทั้ง 7 รายการทดสอบ รวม 28 ตัวบ่งชี้ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการจัดการเรียนการสอนพลศึกษา ด้านกีฬาวอลเลย์บอล และด้านการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา จำนวน 5 ท่าน พิจารณาความเหมาะสมของแบบทดสอบ ครั้งที่ 1 และสัมภาษณ์เพิ่มเติมเพื่อขอทราบความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของข้อทดสอบทั้ง 7 รายการ จากผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มเติม จากนั้นจึงรวบรวมรายการทดสอบของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงแต่ละรายการทดสอบ ที่ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ได้พิจารณาแล้วว่ามีความสำคัญอยู่ในระดับที่มีค่าเฉลี่ย 3.0 ขึ้นไป นำมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจนได้ฉบับที่จะเป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

1.3 สร้างต้นร่างแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง โดยผู้วิจัยได้นำต้นร่างที่ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ ครั้งที่ 1 แล้วมาพัฒนาเป็นแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง โดยแต่ละรายการได้สร้างเกณฑ์การให้คะแนนที่ผู้วิจัยได้แบ่งระดับของเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 4 ระดับ ให้ครอบคลุมรายการทดสอบ ซึ่งผลปรากฏว่า ได้จำนวน 7 รายการทดสอบ รวม 28 ตัวบ่งชี้ ประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะ การเคลื่อนที่ 4 ตัวบ่งชี้ แบบทดสอบทักษะการเล่นลูกมือล่าง 4 ตัวบ่งชี้ แบบทดสอบทักษะการเซต 4 ตัวบ่งชี้ แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ 4 ตัวบ่งชี้ แบบทดสอบทักษะการตบ 4 ตัวบ่งชี้ แบบทดสอบทักษะการสกัดกั้น 4 ตัวบ่งชี้ และแบบทดสอบทักษะความสามารถในการเล่นทีม 4 ตัวบ่งชี้

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นการพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง จากการนำรายละเอียดข้อมูลที่ผ่านกระบวนการวิเคราะห์องค์ประกอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ที่มีความครอบคลุม และความเหมาะสมของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอล ในขั้นตอนที่ 1 พัฒนาเป็นแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลางเพื่อใช้ทำการทดสอบตามแบบทดสอบในแต่ละด้าน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นการศึกษาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การหาคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเหมาะสมของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง การตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิ พิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยใช้สูตรในการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์ IOC (Item-Objective Congruency Index) โดยวิธีการของ Rovinelli และ Hambleton (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) เพื่อ หาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์ ผลการพิจารณาจากแบบทดสอบทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.98 โดยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 - 1.00 ซึ่งถือว่าใช้ได้

3.2 การหาคุณภาพเครื่องมือด้านความเที่ยง โดยวิธีการทดสอบซ้ำ (Test - Retest Method) ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

3.2.1 นำแบบทดสอบที่ได้รับการประเมินคุณภาพด้านความตรงแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษา จำนวน 30 คน โดยทำการทดสอบ 2 ครั้ง นำผลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยกำหนดช่วงห่างระหว่างระยะเวลาของการทดสอบครั้งแรกกับการทดสอบซ้ำ เป็นเวลา 1 สัปดาห์ โดยทดสอบความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2.2 นำผลที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient)

3.3 การหาคุณภาพในด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (Feasibility) โดยผู้วิจัยดำเนินการนำเครื่องมือวิจัย คือ แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง ให้ผู้สอนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 ท่าน ทำการประเมินคุณภาพด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (Feasibility) โดยให้ประเมินคุณภาพด้านความพึงพอใจของผู้สอน ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 8 ข้อ เป็นแบบประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นการสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์แล้วว่าเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ โดยได้ทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 คน ดังนี้

*4.1 จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสุ่มแบบ*หลายขั้นตอน ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลางจำนวน 4 วิทยาเขต ประกอบด้วย วิทยาเขตอ่างทอง วิทยาเขตสุพรรณบุรี วิทยาเขตกรุงเทพ และวิทยาเขตชลบุรี วิทยาเขตละ 50 คน รวม 200 คน

4.2 ผู้วิจัยจัดทำหนังสือขอความร่วมมือในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถาบันการพลศึกษาทั้ง 4 วิทยาเขต ที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

4.3 ผู้วิจัยทำการติดต่อประสานงานกับผู้สอนวิชาวอลเลย์บอลของแต่ละวิทยาเขตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อชี้แจงรายละเอียด ข้อตกลงเบื้องต้นของการทดสอบ พร้อมทั้งนัดหมายวัน เวลา สถานที่ในการดำเนินการทดสอบ

4.4 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามช่วงเวลา และรายการแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง

4.5 สร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง โดยการนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาคะแนนมาตรฐานที (T- score) แยกตามรายการแบบทดสอบแต่ละตัวบ่งชี้ ซึ่งเกณฑ์ปกติที่สร้างขึ้นผู้วิจัยจะแปลความหมายของคะแนนแบบอิงกลุ่ม โดยจะแบ่งเป็น 2 เกณฑ์ คือ เกณฑ์ปกติของผู้สอน และเกณฑ์ปกติของนักศึกษา

4.6 สร้างเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง แต่ละรายการทดสอบ และสร้างเกณฑ์ระดับความสามารถของนักศึกษาโดยผู้วิจัยได้นำคะแนนการทดสอบที่ได้จากเกณฑ์ปกติคะแนนทีของนักศึกษาและผู้สอน มาใช้ในการสร้างเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง แยกตามรายการทดสอบ ด้านต่าง ๆ ทั้ง 7 รายการทดสอบ ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งระดับคะแนนของทุกตัวบ่งชี้ออกเป็น 4 ช่วงชั้น คือ 4, 3, 2 และ 1 จากนั้นผู้วิจัยจึงนำคะแนนรวมทุกตัวบ่งชี้มาสร้างเป็นเกณฑ์ระดับความสามารถของนักศึกษาและผู้สอน โดยแบ่งระดับความสามารถออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง และต้องปรับปรุง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปสำหรับวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ดังนี้

1. หาค่าร้อยละของข้อมูลพื้นฐาน ประกอบด้วยเพศ อายุ และชั้นปีที่ศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษา กลุ่มภาคกลาง จำนวน 200 คน

2. วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องพิจารณาตามแบบประเมินดัชนีความสอดคล้องของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยใช้สูตรในการคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหากับวัตถุประสงค์ IOC (Item-Objective Congruency Index)

3. วิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของเครื่องมือใช้วิธีการทดสอบซ้ำ โดยนำผลที่ได้จากการทดสอบซึ่งทำการทดสอบห่างกันระยะเวลา 1 สัปดาห์ มาทำการวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์โดยวิธีของเพียร์สัน (Pearson – Product Moment Correlation Coefficient)

4. หาค่าเฉลี่ยของคุณภาพความเป็นไปได้ (Feasibility) ในการนำไปใช้โดยการนำผลการประเมินระดับความพึงพอใจ ในการนำไปใช้ของกลุ่มตัวอย่าง

5. หาค่าร้อยละของผลการทดสอบแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงโดยการประเมินตนเองของผู้เรียนและการประเมินโดยผู้สอน

6. สร้างเกณฑ์ปกติและเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงการเก็บข้อมูลเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบัน

การพลศึกษากลุ่มภาคกลาง ผู้วิจัยดำเนินการใน 2 มิติ คือ

6.1 เกณฑ์ปกติของคะแนนการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง โดยการประเมินของผู้สอน ซึ่งผู้วิจัยจัดทำคู่มือการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงให้แก่ผู้สอนเพื่อให้การดำเนินการทดสอบได้ถูกต้องและเข้าใจตรงกัน รวมถึงการบันทึกผลการให้คะแนนสำหรับเกณฑ์ของคะแนนการทดสอบ ในส่วนประเมินโดยผู้สอนจะกำหนดสัดส่วนของคะแนนไว้ที่ร้อยละ 70

6.2 เกณฑ์ปกติของคะแนนแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง โดยการประเมินของผู้เรียน ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำคู่มือการทดสอบและให้คะแนนโดยผู้เรียน และรวมถึงการบันทึกผลการให้คะแนน สำหรับคะแนนการทดสอบในส่วนการประเมินโดยตัวผู้เรียนจะกำหนดสัดส่วนของคะแนนไว้ที่ร้อยละ

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ค่าร้อยละและค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างรายการทดสอบกับวัตถุประสงค์ IOC (Item-Objective Congruency Index) แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง 7 รายการทดสอบ 28 ตัวบ่งชี้

รายการทดสอบ	ค่าร้อยละของการเห็นด้วย	ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
1. แบบทดสอบทักษะการเคลื่อนที่สำหรับกีฬาวอลเลย์บอล	98.75	0.98
2. แบบทดสอบทักษะการเสิร์ฟ	99.00	0.99
3. แบบทดสอบทักษะการเล่นลูกมือล่าง	99.25	0.99
4. แบบทดสอบทักษะการเซต	98.50	0.98
5. แบบทดสอบทักษะการตบ	98.81	0.98
6. แบบทดสอบทักษะการสกัดกั้น	99.25	0.99
7. แบบทดสอบความสามารถในการเล่นทีม	97.56	0.97

จากตารางที่ 1 พบว่า การประเมินความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับความสอดคล้องของรายการทดสอบตัวบ่งชี้ แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงของผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นสอดคล้องว่ามีความถูกต้องเหมาะสมต่อการนำไปใช้วัดระดับความสามารถทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง โดยมีค่าร้อยละของการเห็นด้วยอยู่ระหว่าง 97.56 ถึง 99.25 และค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าอยู่ระหว่าง 0.97 ถึง 0.99

ตารางที่ 2 ค่าความเที่ยงของคะแนนการทดสอบด้วยแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง 7 รายการทดสอบ

ลำดับที่	รายการทดสอบ ทักษะกีฬาวอลเลย์บอล	การประเมินตนเอง		การประเมินของผู้สอน	
		r	P-value	r	P-value
1	ทักษะการเคลื่อนที่	0.95	.00	1.00	.00
2	ทักษะการเล่นลูกมือล่าง	0.91	.00	0.74	.00
3	ทักษะการเซต	0.82	.00	0.70	.00
4	ทักษะการเสิร์ฟ	0.71	.00	1.00	.00
5	ทักษะการตบ	0.80	.00	0.83	.00
6	ทักษะการสกัดกั้น	0.91	.00	0.78	.00
7	ทักษะความสามารถใน การเล่นทีม	0.92	.00	0.77	.00
	รวมทุกรายการทดสอบ	0.90	.00	0.76	.00

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 2 พบว่า การประเมินตนเองของนักศึกษา จำนวน 30 คน จำแนกตามรายการทดสอบ พบว่า ในแต่ละรายการทดสอบมีค่าความเที่ยงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกรายการทดสอบ และการประเมินของผู้สอนด้วยแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง ในแต่ละรายการทดสอบมีค่าความเที่ยงอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกรายการทดสอบ

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานผลการประเมินความพึงพอใจในการนำไปใช้ของผู้สอน

รายการแบบประเมินความพึงพอใจในการนำไปใช้ของผู้สอน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
1. แบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นมีความแตกต่างในด้านความมีนวภาพ (ความใหญ่) จากรูปแบบ แบบทดสอบทักษะแบบเดิมในด้านมีการประเมินตามสภาพจริง ที่ชี้ให้เห็นคุณภาพของทักษะการปฏิบัติขณะที่ปฏิบัติกิจกรรมจริงๆ ได้อย่างชัดเจน	4.43	0.55
2. แบบทดสอบมีรายการทดสอบที่ครอบคลุมทักษะต่างๆ ของกีฬาวอลเลย์บอล ครบถ้วนจำนวนรายการทดสอบ 7 รายการ ซึ่งเป็นจำนวนที่มีความเหมาะสม	4.86	0.38
3. แบบทดสอบมีรายการทดสอบและเกณฑ์การประเมินเหมาะสมกับการนำไปใช้กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันการพลศึกษา	4.86	0.38
4. แบบทดสอบที่กำหนดระดับการประเมินทักษะไว้ 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี ปานกลาง และต้องปรับปรุง	4.57	0.55

ตารางที่ 3 (ต่อ)

รายการแบบประเมินความพึงพอใจในการนำไปใช้ของผู้สอน	ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
5. แบบทดสอบที่ได้กำหนดสัดส่วนของคะแนนในแต่ละทักษะทั้ง 7 รายการทดสอบไว้เท่าๆ กันมีความเหมาะสม	4.71	0.49
6. แบบทดสอบสามารถจำแนกความแตกต่างของความสามารถทางทักษะปฏิบัติของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมทั้งคนที่มีความสามารถระดับดีมากจนถึงระดับต้องปรับปรุง	4.71	0.49
7. สามารถจำแนกความแตกต่างของความสามารถทางทักษะปฏิบัติของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมทั้งคนที่มีความสามารถระดับดีมากจนถึงระดับต้องปรับปรุง	4.43	0.54
8. ผู้สอนและผู้เรียนสามารถนำเอาผลการทดสอบทักษะไปใช้ในการพิจารณาปรับปรุงโดยสะท้อนให้เห็นทักษะการปฏิบัติที่แท้จริงได้	4.86	0.38
9. รวมการประเมินความพึงพอใจในการนำไปใช้	4.68	0.47

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการประเมินคุณภาพด้านการนำไปใช้ (Feasibility) โดยประเมินความพึงพอใจของครูผู้สอนวิชาวอลเลย์บอลของสถาบันการพลศึกษากลุ่มภาคกลาง โดยรวมทุกรายการของประเมินความพึงพอใจได้ค่าความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (Feasibility) เท่ากับ 4.68 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.47

ตารางที่ 4 ค่าร้อยละของผลการทดสอบแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงโดยการประเมินตนเองของผู้เรียนและการประเมินโดยผู้สอน

รายการทดสอบ	การประเมินตนเอง	การประเมินของผู้สอน
	ร้อยละของระดับความสามารถดี	ร้อยละของระดับความสามารถดี
1. ทักษะการเคลื่อนที่	52.00	39.50
2. ทักษะการเล่นลูกมือล่าง	54.50	37.50
3. ทักษะการเซต	35.50	36.50
4. ทักษะการเสิร์ฟ	52.00	39.50
5. ทักษะการตบ	42.50	37.50
6. ทักษะการสกัดกั้น	39.50	33.50
7. ทักษะความสามารถใน การเล่นทีม	45.50	39.50

จากตารางที่ 4 พบว่า ค่าร้อยละของผลการทดสอบแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงโดยการประเมินตนเองของผู้เรียน ทักษะการเล่นลูกมือล่าง มีระดับความสามารถดี มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 54.5 และการประเมินโดยผู้สอน ทักษะการเคลื่อนที่ ระดับความสามารถดี ทักษะการเสิร์ฟ และทักษะความสามารถในการเล่นทีมมีระดับความสามารถดี คิดเป็นร้อยละ 39.50

ตารางที่ 5 เกณฑ์ปกติคะแนนที (T – Score) ตามรายการทดสอบตัวบ่งชี้แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง

ระดับ	การประเมินโดยผู้เรียน		การประเมินโดยผู้สอน	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
ดีมาก	มากกว่า 23	มากกว่า 62.04	มากกว่า 23	มากกว่า 59.71
ดี	20-23	52.17 - 62.03	19-23	50.40 - 59.71
ปานกลาง	15-19	38.60 - 52.16	13-18	41.08 - 50.39
ต้องปรับปรุง	น้อยกว่า 15	น้อยกว่า 38.59	น้อยกว่า 13	น้อยกว่า 40.08

จากตารางที่ 5 พบว่า เกณฑ์ปกติคะแนนที โดยการประเมินของผู้เรียน มีทักษะระดับดีมาก มีคะแนนการทดสอบ >23 คะแนน หรือคะแนน “ที” >62.04 ทักษะระดับดีมีคะแนนการทดสอบอยู่ระหว่าง 20 ถึง 23 หรือคะแนน “ที” 52.17 ถึง 62.03 ทักษะระดับปานกลางมีคะแนนการทดสอบอยู่ระหว่าง 15 ถึง19 หรือคะแนน “ที” 38.6 ถึง 52.16 และทักษะระดับต้องปรับปรุงมีคะแนนการทดสอบน้อยกว่า 15 คะแนน หรือคะแนน “ที” <38.59

เกณฑ์ปกติคะแนนที โดยการประเมินของผู้สอน มีทักษะระดับดีมาก มีคะแนนการทดสอบ >23 คะแนน หรือคะแนน “ที” >59.71 ทักษะระดับดีมีคะแนนการทดสอบอยู่ระหว่าง 19 ถึง 23 หรือคะแนน “ที” 50.40 ถึง 59.71 ทักษะระดับ ปานกลางมีคะแนนการทดสอบอยู่ระหว่าง 13 ถึง 18 หรือคะแนน “ที” 41.08 ถึง 50.39 และทักษะระดับต้องปรับปรุงมีคะแนนการทดสอบน้อยกว่า 13 คะแนน หรือคะแนน “ที” < 40.08

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

1. การพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง ผู้วิจัยศึกษาเอกสารที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆ จากตำรา บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ทำวิจัย ดำเนินการร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์ตัวบ่งชี้ของทักษะกีฬาวอลเลย์บอล จนได้รายการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง จำนวน 7 รายการทดสอบ รวม 28 ตัวบ่งชี้ สอดคล้องกับ Baumgartner, et al. (2003) ที่แสดงให้เห็นว่าการประเมินผลตามสภาพจริงเป็นการพยายามที่จะประเมินผู้เรียนตามสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริงในชีวิต หรือสภาพการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งการประเมินตามสภาพจริงเป็นรูปแบบหนึ่งของการประเมินที่หลากหลาย ซึ่ง Baumgartner, et al. (2003) กล่าวถึงคุณลักษณะของการประเมินตามสภาพจริงว่า จะต้องให้ความท้าทายที่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ต้องการให้ผู้เรียนแสดงทักษะการคิดขั้นสูง ผู้เรียนทราบมาตรฐาน

สำหรับการประเมิน สอดคล้องกับ Wiggins (1989 อ้างใน Lacy, 2015) ที่กล่าวถึงการประเมินตามสภาพจริงว่า จะต้องใกล้เคียงกับเกมการแข่งขันมากที่สุด ให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้มามีส่วนร่วมในการทำงานและให้ผู้เรียนมีการประยุกต์ใช้ทักษะมากกว่าการใช้ทักษะที่ไม่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันจริง ซึ่งจะเห็นได้ว่า แบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีรายการทดสอบที่ประเมินความสามารถที่เป็นเกมการแข่งขันจริงด้วย

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) ของแต่ละรายการทดสอบ โดยแต่ละรายการได้แบ่งระดับของเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 4 ระดับ ให้ครอบคลุมรายการทดสอบ การประเมินตามสภาพจริงโดยส่วนใหญ่แล้วจะใช้เกณฑ์การให้คะแนน (Rubrics) ซึ่งครูผู้สอนนำผลการปฏิบัติของผู้เรียนไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นเกณฑ์การให้คะแนนนั่นเอง ซึ่ง Lund and Kirk (2012) กล่าวว่า เกณฑ์การประเมิน ประกอบด้วยเกณฑ์ที่ใช้ในการให้ข้อมูลแก่ผู้เรียน เกี่ยวกับมาตรฐานที่คาดหวังสอดคล้องกับ Baumgartner, et al. (2003) และ Shimon (2011) ที่กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินว่า การสร้างเกณฑ์การให้คะแนนจะให้ความชัดเจนเกี่ยวกับความคาดหวังจากผู้เรียนและช่วยทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ มีความยุติธรรมและมีความคงที่ในการให้คะแนน ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย เช่น แบบสำรวจรายการ หรือมาตรประมาณค่าเป็นต้น ดังนั้น เกณฑ์การให้คะแนนจึงเป็นเหมือนเครื่องมือที่ใช้สำหรับการประเมินผลงานของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นทักษะ หรืองานที่ครูให้ผู้เรียนทำที่หลากหลายและตามสภาพความเป็นจริง ซึ่งมีความชัดเจนทั้งผู้สอนและผู้เรียนว่าสิ่งที่ถูกประเมินหรือผลงานจะได้คะแนนเป็นอย่างไร และสอดคล้องกับ Darst and Pangrazi (2009) ที่กล่าวว่า เกณฑ์การให้คะแนนเป็นวิธีการหนึ่งที่จะประเมินผลลัพธ์เฉพาะ เกณฑ์การให้คะแนนใช้ในการให้คะแนนที่ปราศจากอคติ ซึ่งผู้เรียนสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ โดยขึ้นอยู่กับเกณฑ์ที่มีการกำหนดไว้แล้ว

2. การหาคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยได้หาคุณภาพของแบบทดสอบใน 3 ด้าน คือความตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยง และความสามารถในการนำไปใช้ หรือการนำไปปฏิบัติได้ จากผลการวิจัยพบว่าคุณภาพด้านความตรงเชิงเนื้อหา ได้ค่าความตรง เฉลี่ยเท่ากับ 0.98 สอดคล้องกับ พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2556) ที่กล่าวว่า ความเที่ยงตรงหรือความตรง (Validity) เป็นคุณสมบัติของเครื่องมือที่สามารถวัดได้ตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด และกรรวี บุญชัย (2555) ที่กล่าวว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาขึ้นอยู่กับการตัดสินของผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพนั้น โดยอาศัยหลักตรรกวิทยาและการเปรียบเทียบ สำหรับเทคนิคการประเมินผลที่ใช้ในทางพลศึกษาและสมรรถภาพทางกาย ส่วนใหญ่แล้ว ความตรงเชิงเนื้อหาเป็นความตรงที่เป็นที่ยอมรับมากที่สุด นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับ ราตรี นันทสุคนธ์ (2553) ที่กล่าวว่า การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่การพัฒนาข้อสอบทุกประเภทจะต้องดำเนินการก่อนนำข้อสอบไปทดลองสอบ ซึ่งในการวิจัยนี้ค่าความตรงของแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับดี ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้การตัดสินใจ (Judgment) ของผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบว่าแบบทดสอบหรือเครื่องมือวิจัยนั้นมีความตรงเชิงเนื้อหาหรือไม่

นอกจากนั้น การพิจารณาค่าความเที่ยงโดยใช้การทดสอบซ้ำ โดยดูความเที่ยงทั้งในส่วนของการ

ประเมินตนเองของผู้เรียนและการประเมินโดยครูผู้สอน โดยการทดสอบที่ใช้ในระยะเวลาห่างกัน 1 สัปดาห์ ค่าความเที่ยงของรายการทดสอบจำแนกตามรายการและรวมทั้งฉบับ ได้ค่าความเที่ยง 0.90 ซึ่งอยู่ในระดับสูง สอดคล้องกับงานวิจัยของสุพรรณี ยิ้มนวล (2556) ที่ใช้การทดสอบซ้ำในการหาค่าความเชื่อถือได้ในการสร้างแบบทดสอบกีฬาฮอกกี้ ซึ่งเมื่อนำค่าที่ได้จากการทดสอบซ้ำไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานการประเมินสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Kirkendall et al. (1987) ที่กล่าวถึงมาตรฐานของการทดสอบความเชื่อถือได้โดยการทดสอบซ้ำว่าควรมีค่าไม่น้อยกว่า .60 เป็นไปตามมาตรฐานของการการประเมินสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

3. การหาคุณภาพด้านความสามารถในการนำไปใช้ จากการประเมินโดยผู้สอนวิชาวอลเลย์บอลของสถาบันการพลศึกษา ได้ค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุด สรุปได้ว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงเป็นแบบทดสอบที่สามารถนำไปใช้ได้สะดวกสามารถนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้ไม่ยุ่งยากภายใต้ความจำกัดของทรัพยากร เวลาและแรงงานตลอดจนความชำนาญของผู้เก็บรวบรวมข้อมูล โดยไม่ทำให้เกิดความสูญเปล่าหรือความฟุ่มเฟือย ซึ่งสอดคล้องกับ Lacy (2015) ที่สรุปว่าแบบทดสอบที่ดีควรง่ายต่อการให้คะแนน การแปลผลและการรายงาน (Ease of Scoring, Interpreting, and Reporting) แบบทดสอบควรจะง่ายและแม่นยำในการให้คะแนน และควรจะใช้เทคนิคการประเมินตนเองโดยผู้เรียน การเลือกแบบทดสอบควรจะเลือกที่มีแบบฟอร์มในการให้คะแนนที่ออกแบบมาโดยเฉพาะ หรือสามารถใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เพื่อความรวดเร็วและแม่นยำในการแปลผลและรายงานผล ซึ่งสามารถประหยัดเวลาได้มากและเหมาะกับสภาพปัจจุบัน

4. การสร้างเกณฑ์ปกติของการทดสอบ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ได้เกณฑ์ปกติของคะแนนการทดสอบที่ประเมินโดยผู้เรียนและผู้สอน จำแนกตามรายการทดสอบและคะแนนรวมทุกรายการเป็นเกณฑ์ปกติของรายการแบบทดสอบทั้ง 7 รายการ ซึ่งสอดคล้องกับ Bishop (2008) ที่กล่าวว่า จะมีประโยชน์มากในการประเมินความสามารถ ของนักเรียนในการที่จะบอกความสามารถของตนเองและสามารถเปรียบเทียบกับผู้เรียนคนอื่นได้ ซึ่งเกณฑ์ที่ได้จะสามารถจำแนกความสามารถได้ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Morrow et al. (2015) ที่กล่าวว่า การใช้การตัดสินใจการประเมินผลที่ใช้เกณฑ์แบบอิงมาตรฐาน คือการนำผลของความสามารถไปเทียบกับบุคคลอื่น

สรุปได้ว่าแบบทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริง มีกระบวนการพัฒนาที่ชัดเจนอย่างเป็นระบบ ได้แบบทดสอบที่ระบุได้ว่าเป็นตัวแทนของทักษะกีฬาวอลเลย์บอลมีรายละเอียดของการทดสอบที่ชัดเจน มีการดำเนินการหาคุณภาพทั้ง 3 ด้าน คือ การหาคุณภาพด้านความตรง ด้านความเที่ยง และด้านความสามารถในการนำไปใช้ และมีการสร้างเกณฑ์ปกติของคะแนนการทดสอบที่ผู้เรียนและผู้สอนสามารถใช้ในการประเมินให้คะแนนการทดสอบทักษะกีฬาวอลเลย์บอลตามสภาพจริงได้โดยตรง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

ผู้วิจัยใช้การประเมินแบบ Rubric ที่มีช่วงคะแนน 4 – 3 – 2 – 1 อาจทำให้ช่วงกว้างของคะแนนเกณฑ์ปกติน้อยเกินไป ถ้าจะให้ชัดเจนมากขึ้น

อาจขยายช่วงคะแนนออกเป็น 6 – 5 – 4 – 3 – 2 -1 ก็จะเห็นความชัดเจนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาแบบทดสอบทักษะกีฬาตามสภาพจริงในกีฬาชนิดอื่น โดยอาศัยหลักการเช่นเดียวกับแบบทดสอบนี้

2. ควรมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบผลการทดสอบทักษะกีฬาระหว่างการทดสอบทักษะโดยการประเมินตามสภาพจริงกับการทดสอบทักษะโดยการประเมินตามแบบทดสอบมาตรฐานว่าสามารถบ่งชี้ความแตกต่างกันของผลการทดสอบได้มากน้อยเพียงใด

บรรณานุกรม

กรรวี บุญชัย. (2555). การวัดเพื่อประเมินผลทางพลศึกษา. ภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2554). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: บริษัท สุวีริยาสาส์น.

พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2556). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทเฮ้าส์ ออฟ เคอร์มีสท์ จำกัด.

ราตรี นันทสุคนธ์. (2553). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: บริษัทจุดทอง จำกัด.

วรศักดิ์ เพียรชอบ. (2548). หลักและวิธีสอนพลศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วัฒนาพานิช.

สมนึก ภัททิยธนี. (2556). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ประสานการพิมพ์.

สุพรรณี ยิ้มนวล. (2556). “การสร้างแบบทดสอบทักษะกีฬาฮอกกี้สำหรับนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์”. วารสารคณะพลศึกษา 16(1): 64-74.

Baumgartner, T.A., A.S. Jackson, M.T. Mahar, and D.A. Rowe. (2003). Measurement for Evaluation in Physical Education and Exercise Science. Boston, MA: McGraw-Hill.

Bishop, P. A. (2008). Measurement and Evaluation in Physical Activity Applications: Exercise Science, Physical Education, Coaching, Athletic Training, and Health. Scottsdale, AZ: Holcomb Hathaway, Publishers Inc.

Darst, P. W. and R. P. Pangrazi. (2009). Dynamic Physical Education for Secondary School Students. San Francisco, CA: Pearson Benjamin Cummings

Kirkendall, D. R., Gruber, J. J., & Johnson, R. E. (1987). Measurements and Evaluation for Physical Educators. Campaign, IL: Human Kinetics Publishers, Inc.

Lacy, A. C. (2015). Measurement and Evaluation in Physical Education and Exercise Science. San Francisco, CA: Benjamin Cummings.

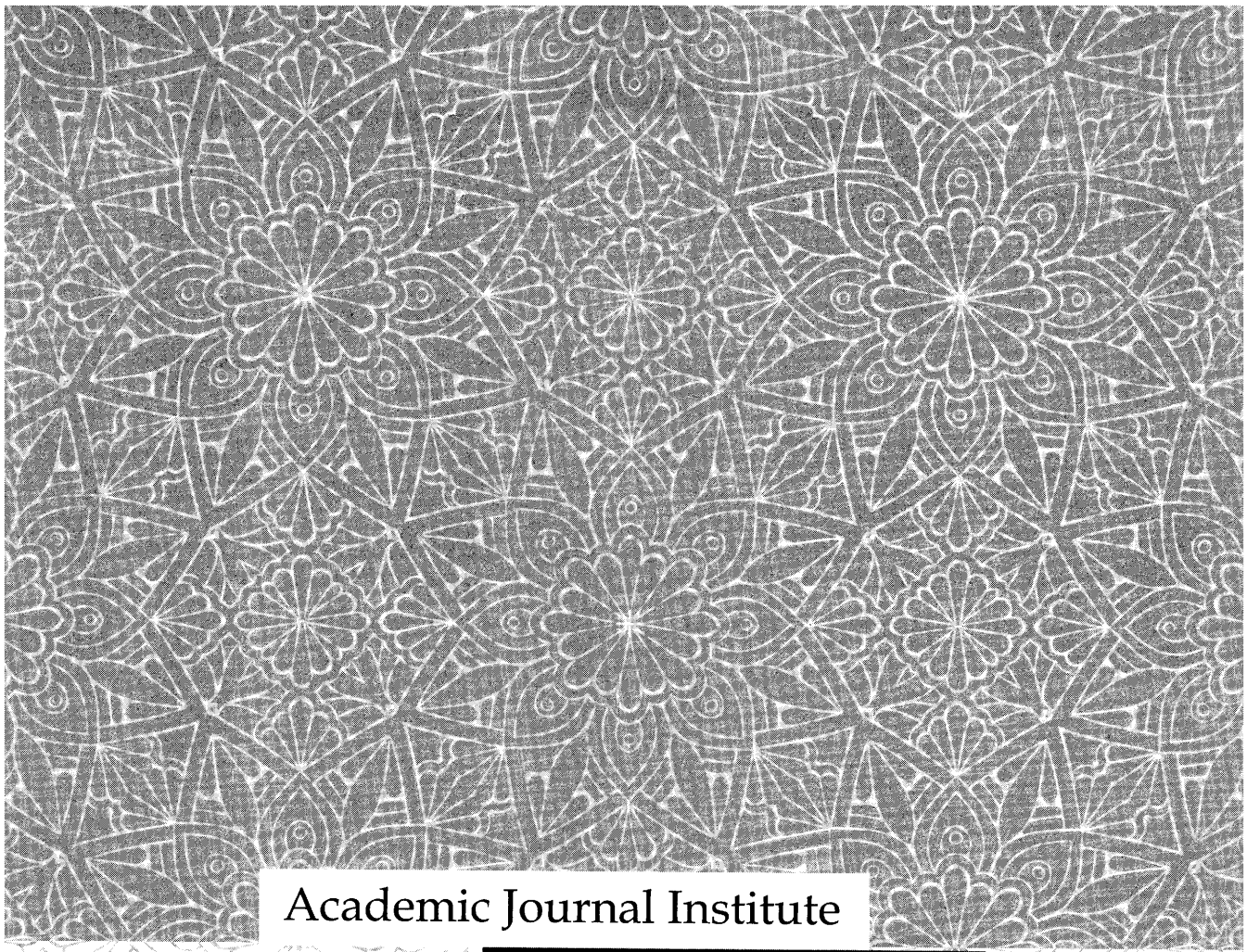
Lund, J.L. and M.F. Kirk. (2012). Performance – Based Assessment for Middle and High School Physical Education. Champaign, Illinois: Human Kinetic.

Lund, J. and M. L. Veal. (2013). Assessment Driven Instruction in Physical Education. A Standards-Based Approach to Promoting and Documenting Learning. Champaign IL: Human Kinetics.

Miller, D. K, (2014). Measurement by the Physical Educator "Why and How" Seventh Edition. Boston, MA: McGrew-Hill.

Morrow Jr, J. R., Disch, J. G., Mood, D. P. and Kang M. (2015). Measurement and Evaluation in Human Performance. 5th. Champaign, IL: Human Kinetics.

Shimon, J.M. (2011). Introduction to Teaching Physical Education: Principles and Strategies. Champaign IL: Human Kinetics.

Academic Journal Institute

of Physical Education

ผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนักแตกต่างกัน ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักกีฬาฝึกใหม่ ชมรมกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ

Effects of Different Intensity Level in Weightlifting Training Clean and Jerk of the Novice Weightlifters Development Sisaket Province Weightlifting Club

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประสงค์ สุระพล
คณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา วิทยาเขตศรีสะเกษ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนักแตกต่างกัน ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักกีฬาฝึกใหม่ กลุ่มตัวอย่างคือ นักกีฬา ชมรมกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ ประจำปี 2560 เพศชายจำนวน 40 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มๆ ละ 10 คน กลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70%, 80% และ 90% ของ 1RM แต่ละกลุ่มทำการฝึก 3 วัน/สัปดาห์ เป็นเวลา 12 สัปดาห์ ทำการทดสอบวัดความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ ตามวิธีทางสถิติ โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ และทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีการของเชฟเฟ่ (scheffe)

หลังการทดลอง 12 สัปดาห์ พบว่า

1. ทุกกลุ่มทดลองมีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค มากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. กลุ่มทดลองที่ 3 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 80% ของ 1RM มีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คมากกว่าทุกกลุ่มทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปได้ว่า ผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70%, 80% และ 90% ของ 1RM พัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักกีฬาฝึกใหม่ได้ และกลุ่มทดลองที่ 3 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 80% ของ 1RM มีแนวโน้มพัฒนาความสามารถยกน้ำหนัก ในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักกีฬาฝึกใหม่ได้ดีกว่ากลุ่มทดลองอื่นๆ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย นักกีฬาในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ฝึกโปรแกรมกีฬา ยกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60% และ 70% ของ 1RM พัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คสูงขึ้น ควรเพิ่มระดับความหนักในการฝึกให้สูงขึ้น ตามความแตกต่างและความเหมาะสมของนักกีฬาแต่ละบุคคล

Abstract

The purpose of this research was to study and compare the effects of different intensity level in weightlifting training Clean and Jerk of the novice weightlifters development. The subjects were 40 men weightlifters divided into 4 groups with 10 subjects in each group. The first group, the second group, the third group and the fourth group were trained by 60% 1RM, 70% 1RM 80% 1RM and 90% 1RM different intensity level weightlifting training programs. Each group was trained 3 days a week for 12 weeks. The test of competent weightlifting in Clean and Jerk was taken in 3 periods : before the test, 6 weeks after the test and 12 weeks after the test. The data were analyzed in terms of mean, standard deviations, one-way analysis of variance, one-way analysis of variance with repeated measurement and multiple comparisons by Scheffe method.

After 12 Weeks of experiment, the research results indicated that :

1. All Groups had developed competence of weightlifting in Clean and Jerk more than before the experiment at the .05 level, significantly.

2. The third group was trained with intensity weightlifting training program 80% 1RM had more competence of weightlifting in Clean and Jerk than the other groups at the .05 level, significantly.

As the Conclusion, the Effects of different intensity level 60% 1RM, 70% 1RM, 80% 1RM and 90% 1RM were increased weightlifting training in Clean and Jerk of the novice weightlifters development. The third group 80%1RM had more competence of weightlifting in Clean and Jerk than other groups.

The recommendation of this study is as follows : The first group and the second group used the weightlifting training program at 60% 1RM and 70% 1RM had increased the development. It should increase and suitable individual person.

บทนำ

กีฬามีความสำคัญในการสร้างความภาคภูมิใจ ความสุขและความสามัคคีของคนในชาติ ความสำเร็จของนักกีฬาไทย ในการแข่งขันระดับนานาชาติ และความสำเร็จของนักกีฬาอาชีพ เป็นแรงบันดาลใจให้เยาวชนไทย มุ่งมั่นที่จะก้าวไปสู่เป้าหมายแห่งความสำเร็จ นักกีฬาที่ประสบความสำเร็จเป็นแบบอย่างทางด้านความคิด และการเปลี่ยนแปลงให้นักกีฬาได้พัฒนาศักยภาพแห่งตนเองอย่างจริงจัง กีฬามีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนสังคมไทย ประชาชนมีคุณภาพทางด้านร่างกายและจิตใจ กระแสสังคมจึงหันมาออกกำลังกาย เล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ พัฒนาทักษะสู่ความเป็นเลิศ และก้าวไปสู่กีฬาอาชีพต่อไป นักกีฬาที่ประสบผลสำเร็จระดับโลก สามารถสร้างรายได้ พัฒนาด้านเศรษฐกิจ สร้างนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางด้านกีฬา ทำให้ประเทศต่างๆ ทั่วโลกมีการปรับตัวมุ่งเน้นกีฬาเพื่อสังคม ศิลปะ วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจเพิ่มรายได้เข้าสู่ประเทศชาติ (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. 2560) นอกจากนี้กีฬายังก่อให้เกิดอุตสาหกรรมกีฬา (Sport Industry) และการบันเทิง (Entertainment) เพื่อสร้างความสุขให้กับประชาชน ทำให้เยาวชนสนใจมาเล่นกีฬาและออกกำลังกายมากขึ้น การพัฒนากีฬาจะต้องเริ่มต้นตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปสู่ความเป็นเลิศ และกีฬาอาชีพต่อไป ดังนั้นประเทศต่างๆ ทั่วโลก จึงปลูกฝังให้ประชาชนเล่นกีฬาออกกำลังกายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน (สมาคมกีฬายกน้ำหนักสมัครเล่นแห่งประเทศไทย. 2560)

แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (2560-2564) ได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ไว้ดังต่อไปนี้ 1) ส่งเสริมให้เยาวชนและประชาชนเกิดความรู้ และตระหนักถึงการออกกำลังกาย และกีฬาขั้นพื้นฐาน 2) ส่งเสริมให้มวลชนมีการออกกำลังกาย และมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬา 3) พัฒนากีฬาเพื่อความเป็นเลิศ และต่อยอดเพื่อความสำเร็จ ในระดับอาชีพ 4) พัฒนาอุตสาหกรรมกีฬาเพื่อเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจ 5) พัฒนาองค์ความรู้และนวัตกรรมที่เกี่ยวข้องกับกีฬา 6) ยกระดับการบริหารจัดการด้านกีฬาให้มีประสิทธิภาพ

แผนยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนาเพื่อความเป็นเลิศ และต่อยอดเพื่อกีฬาอาชีพ สำหรับกีฬายกน้ำหนักสมัครเล่น ภายหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ได้รับเงินรางวัลจากรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชน สร้างรายได้ให้กับตนเอง และสมาคมยกน้ำหนักสมัครเล่นแห่งประเทศไทย เป็นเงินมากกว่า 150 ล้านบาท นอกจากเงินรางวัลแล้วยังได้รับโอกาสที่ดี ทางการศึกษา อาชีพที่มั่นคงและได้รับการยกย่องจากสังคม นักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย ที่สร้างชื่อเสียงในกีฬาโอลิมปิก ครั้งที่ 27 จนถึงครั้งที่ 31 เช่น นางสาวเกษราภรณ์ สุตา นางสาวอุดมพร พลศักดิ์ นางสาวปวีณา ทองสุก นางสาววันดี คำเอี่ยม ซึ่งเป็นนักกีฬาของชมรมกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ นอกจากนี้ยังมี นางสาวประภาวดี เจริญรัตนธารากูล นางสาวพิมศิริ ศิริแก้ว นางสาวโสภิตา ธนสาร นางสาวสุกัญญา ศรีสุราช และนายสินธุ์เพชร์ กรวยทอง

นักกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ ที่สร้างชื่อเสียงให้แก่ประเทศชาติ ที่มีผลงานจากการแข่งขันระดับนานาชาติ ที่สำคัญสรุปได้ดังนี้ นางสาววันดี คำเอี่ยม นางสาวแอนนิภา มูลธาร์ นายนิติ คำเอี่ยม นายไกรสร ดัดถุยาวัฒ นางสาวนิดอุรยา จันแจ้ง นายมนตรี สาสังข์ นายวสันต์ สีหบุตร นายวิฑูรย์ มิ่งมูล นายธีรพัฒน์ ชมชื่น

ประสงค์ สุระพล (2556) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง

ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย ประกอบด้วยปัจจัยด้านต่าง ๆ ดังนี้ 1) การบริหารจัดการของสมาคมกีฬา (Association Sport Management) 2) การสนับสนุนและการส่งเสริม (Supporting and Promoting) 3) การค้นหาและคัดเลือกนักกีฬา (Talent Identification and Athlete Selection) 4) การพัฒนาศักยภาพของนักกีฬา (Athlete Competency Development) 5) การแข่งขันการวิเคราะห์และการประเมินผล (Competition Analysis and Evaluation) ปัจจัยด้านที่4การพัฒนาศักยภาพของนักกีฬามีองค์ประกอบดังนี้ กระบวนการฝึกซ้อม และการโค้ช ต้องมีผู้ฝึกสอน และบุคลากรทางกีฬายกน้ำหนักที่ดี มีความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ มีคุณธรรม จริยธรรมสูง เหมาะสมกับระดับนักกีฬาที่จะพัฒนา มีแผนการฝึกซ้อมระยะสั้น ระยะกลาง ระยะยาว ทำให้เกิดผลสำเร็จเป็นขั้นบันไดในนักกีฬาแต่ละคน มีการประยุกต์ใช้วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีในการฝึกซ้อม และการพัฒนาความสามารถของนักกีฬา การเก็บตัวนักกีฬาทำการฝึกซ้อมอย่างต่อเนื่องตลอดทั้งปี มีการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย การป้องกันการบาดเจ็บ โปรแกรมการฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาความเร็ว ความแข็งแรง พลัง ความอ่อนตัว ความทนทาน ความคล่องแคล่วว่องไว ความสัมพันธ์ของประสาทกับกล้ามเนื้อ ปฏิกิริยาตอบสนอง การทรงตัว นอกจากนี้แล้วยังมีเรื่องของโภชนาการ กีฬาเวชศาสตร์ การเสริมสร้างสมรรถภาพทางจิต และสติปัญญา การสร้างวินัยในตนเอง ภาวะผู้นำ ความทะเยอทะยาน มองโลกในแง่ดี ชอบแข่งขัน ขยันอดทน มีความคาดหวังอยู่ในระดับที่เหมาะสม การควบคุมอารมณ์ ความตื่นเต้น และรู้จักจัดการความวิตกกังวล มีการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การฝึกสมาธิและสร้างจินตภาพ พัฒนาทางด้านสติปัญญาปฏิภาณไหวพริบ นอกจากนี้แล้วยังมีการพัฒนาทักษะ และเทคนิคในการยกน้ำหนัก

ฉะนั้น จึงมีการบูรณาการองค์ความรู้จากศาสตร์ต่างๆ นำมาพัฒนาศักยภาพนักกีฬายกน้ำหนัก การพัฒนาความสามารถในการยกน้ำหนักของนักกีฬาฝึกใหม่ หากการเริ่มต้นได้ดีมีความเหมาะสมจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญส่งผลต่ออนาคต ในการพัฒนาความสามารถให้สูงขึ้นตามลำดับแบบขั้นบันได ผู้วิจัยได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอน และผู้บริหารทีม ชมรมกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ พบปัญหาว่าการพัฒนาความสามารถในการยกน้ำหนัก ของกลุ่มนักกีฬาที่เริ่มฝึกใหม่ ควรฝึกที่ระดับความหนักเท่าใดจึงจะมีความเหมาะสม และเกิดการพัฒนาได้ดียิ่งขึ้น

ดังนั้น จึงสนใจศึกษาวิจัยเรื่องผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนักแตกต่างกันที่มีต่อการพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักกีฬาฝึกใหม่ ชมรมกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนักแตกต่างกันที่มีต่อการพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักกีฬาฝึกใหม่

2. เพื่อเปรียบเทียบผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนักแตกต่างกันที่มีต่อการพัฒนาความสามารถ ยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักนักกีฬาฝึกใหม่

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบในการยกน้ำหนักท่าคลีนแอนด์ เจอร์ค มีหน่วยเป็นกิโลกรัม

2. อุปกรณ์ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย 1) อุปกรณ์ส่วนบุคคล 2) อุปกรณ์ประกอบการฝึก ประกอบด้วย ชุดบาร์เบลสำหรับฝึกกีฬายกน้ำหนัก อุปกรณ์เสริมทักษะเทคนิคและสมรรถภาพทางกาย

3. โปรแกรมการฝึกกีฬายกน้ำหนักที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น มีขั้นตอนดังนี้ 1) ศึกษาโปรแกรมการฝึกกีฬายกน้ำหนัก จากหลักการทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2) ศึกษานำร่องโดยนำโปรแกรมการฝึกกีฬายกน้ำหนัก ไปทดลองใช้กับนักศึกษาชายที่เรียนวิชากลวิธีการฝึกและการจัดการกีฬายกน้ำหนัก จำนวน 30 คน เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ของโปรแกรมการฝึก 3) การกำหนดโปรแกรมการฝึกดังนี้ สัปดาห์ที่ 1–4 พัฒนาความแข็งแรงและพลัง สัปดาห์ที่ 5–8 พัฒนาความแข็งแรง อดทน และกระตุ้นเพิ่มขนาดของกล้ามเนื้อ สัปดาห์ที่ 9–12 พัฒนาท่าหลักที่ใช้ในการแข่งขัน และแบบฝึกช่วยเสริม

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักกีฬาฝึกใหม่ ชมรมกีฬายกน้ำหนักจังหวัดศรีสะเกษ พ.ศ. 2560 กลุ่มตัวอย่าง เป็นชาย 40 คน มีอายุ 22-23 ปี สมรรถภาพทางกาย ทักษะเทคนิคประสบการณ์ และความสามารถ ยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ใกล้เคียงกัน ทดสอบความสามารถเพื่อจัดลำดับที่ 1–40 แบ่งเป็น 4 กลุ่มๆ ละ 10 คน โดยวิธีการสุ่มแบบกำหนด (Randomized Assignment) และทำการสุ่มอย่างง่าย (Random Sampling) โดยให้ตัวแทนกลุ่มจับฉลากเพื่อกำหนดว่า กลุ่มใดจะเป็นกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 เพื่อฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60% 70%, 80% และ 90% ของ 1RM ตามลำดับ ทำการฝึก เป็นเวลา 12 สัปดาห์ๆ ละ 3 วัน ตั้งแต่เวลา 16.30–18.30 น. กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม จะได้รับการทดสอบดังนี้ ทดสอบความสามารถในการยกน้ำหนักท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ก่อนการทดลอง (Pre-test) หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 6 (Mid-test) และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ (Post-test)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. เลือกผู้ช่วยวิจัยในการทดสอบ อธิบายชี้แจงวิธีการปฏิบัติ และรายละเอียดต่างๆ เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันในการทดสอบ และให้มีความเที่ยงในการเก็บข้อมูล

2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยเก็บรวบรวมผล การทดสอบความสามารถในการยกน้ำหนักท่าคลีนแอนด์เจอร์ค

3. นำผลการทดสอบ ก่อนการทดลอง (Pre-test) หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ (Mid-test) และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ (Post-test) มาวิเคราะห์ผลทางสถิติ เพื่อสรุปผลการวิจัย และเสนอแนะความคิดเห็นที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทดสอบหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน จากการทดสอบก่อนการทดลอง หลัง การทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม

2. ทดสอบความแตกต่าง ความสามารถในการยกน้ำหนักท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ ระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม โดยใช้สถิติความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Repeated

Measurement) ถ้าพบว่ามี ความแตกต่างจึงเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ ตามวิธีของเชฟเฟ่ (Scheffe)

3. ทดสอบความแตกต่าง ความสามารถในการยกน้ำหนักท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ ภายในกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แบบวัดซ้ำ (One-Way Analysis of Variance with Repeated Measures) ถ้าพบว่ามีความแตกต่าง จึงเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถยกน้ำหนัก ในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ก่อนการทดลอง หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์

ความแปรปรวน		SS	df	MS	F	Sig
ก่อนการทดลอง	Between Groups	2.500	3	.833	.133	.940
	Within Groups	225.000	36	6.250		
	Total	227.500	39			
หลังการทดลอง 6 สัปดาห์	Between Groups	1454.200	3	484.733	16.919	.000
	Within Groups	1031.400	36	28.650		
	Total	2485.600	39			
หลังการทดลอง 12 สัปดาห์	Between Groups	1749.275	3	583.092	10.160	.000
	Within Groups	2066.100	36	57.392		
	Total	3815.375	39			

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า แตกต่างกัน จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟ่ (Scheffe)

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค เป็นรายคู่ หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม ด้วยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffe) มีหน่วยวัดเป็นกิโลกรัม

กลุ่ม	$\bar{X}$	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3	กลุ่มทดลองที่ 4
		3.90	7.10	15.50	11.60
กลุ่มทดลองที่ 1	3.90	-	.458	.000*	.001*
กลุ่มทดลองที่ 2	7.10	-	-	.000*	.046*
กลุ่มทดลองที่ 3	15.50	-	-	-	.332
กลุ่มทดลองที่ 4	11.60	-	-	-	-

P>.05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มทดลองที่ 3 มีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค มากกว่ากลุ่มทดลองที่ 1, 2 และ 4

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค เป็นรายคู่ หลังการทดลอง 12 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม ด้วยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffe) มีหน่วยวัดเป็นกิโลกรัม

กลุ่ม	$\bar{X}$	กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 2	กลุ่มทดลองที่ 3	กลุ่มทดลองที่ 4
		10.40	13.80	15.50	12.10
กลุ่มทดลองที่ 1	10.40	-	.968	.001*	.011*
กลุ่มทดลองที่ 2	13.80	-	-	.003*	.037*
กลุ่มทดลองที่ 3	15.50	-	-	-	.800
กลุ่มทดลองที่ 4	12.10	-	-	-	-

P>.05

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค หลังการทดลอง 12 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า กลุ่มทดลองที่ 3 มีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค มากกว่ากลุ่มทดลองที่ 1, 2 และ 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มทดลองที่ 3 กับ กลุ่มทดลองที่ 4 มีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One-way Analysis of Variance with Repeated Measures) ของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 6 และสัปดาห์ที่ 12

ความแปรปรวน		SS	df	MS	F	Sig
กลุ่มทดลองที่ 1	Between Groups	915.267	2	457.633	73.286	.000
60% 1RM	Within Groups	168.600	27	6.244		
	Total	1083.867	29			
กลุ่มทดลองที่ 2	Between Groups	1210.067	2	605.033	34.839	.000
70% 1RM	Within Groups	468.900	27	17.367		
	Total	1678.967	29			

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ความแปรปรวน		SS	df	MS	F	Sig
กลุ่มทดลองที่ 3	Between Groups	4356.267	2	2178.133	45.183	.000
80% 1RM	Within Groups	1301.600	27	48.207		
	Total	5657.867	29			
กลุ่มทดลองที่ 4	Between Groups	3278.067	2	1639.033	31.817	.000
90% 1RM	Within Groups	1390.900	27	51.515		
	Total	4668.967	29			

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า ค่า F ที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำมากกว่าค่าเอฟ (F) จากตารางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ก่อนการทดลอง หลังการทดลองสัปดาห์ที่ 6 สัปดาห์ที่ 12 ของกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffe) ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค เป็นรายคู่ของกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม ด้วยวิธีการของ เชฟเฟ่ (Scheffe) มีหน่วยวัดเป็นกิโลกรัม

กลุ่ม	**ระยะเวลาทดลอง**	$\bar{X}$	**ก่อนทดลอง**	**หลังทดลอง 6 สัปดาห์**	**หลังทดลอง 12 สัปดาห์**
			4.50	**8.80**	**13.30**
กลุ่ม	ก่อนทดลอง	4.50	-	.002*	.000*
ทดลองที่ 1	หลังทดลอง 6 สัปดาห์	8.80	-	-	.000*
60% 1RM	หลังทดลอง 12 สัปดาห์	13.30	-	-	-
กลุ่ม	**ระยะเวลาทดลอง**	$\bar{X}$	**ก่อนทดลอง**	**หลังทดลอง 6 สัปดาห์**	**หลังทดลอง 12 สัปดาห์**
			6.60	**8.90**	**15.50**
กลุ่ม	ก่อนทดลอง	6.60	-	.000*	.000*
ทดลองที่ 2	หลังทดลอง 6 สัปดาห์	8.90	-	-	.006*
70% 1RM	หลังทดลอง 12 สัปดาห์	15.50	-	-	-
กลุ่ม	**ระยะเวลาทดลอง**	$\bar{X}$	**ก่อนทดลอง**	**หลังทดลอง 6 สัปดาห์**	**หลังทดลอง 12 สัปดาห์**
			8.80	**20.00**	**28.80**
กลุ่ม	ก่อนการทดลอง	8.80	-	.000*	.030*
ทดลองที่ 3	หลังการทดลอง 6 สัปดาห์	20.00	-	-	.030*
80% 1RM	หลังการทดลอง 12 สัปดาห์	28.80	-	-	-

ตารางที่ 5 (ต่อ)

กลุ่ม	ระยะเวลาทดลอง	$\bar{X}$	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง 6 สัปดาห์	หลังทดลอง 12 สัปดาห์
			9.90	15.50	25.40
กลุ่มทดลองที่ 4 90% 1RM	ก่อนการทดลอง	9.90	-	.000*	.017*
	หลังการทดลอง 6 สัปดาห์	15.50	-	-	.017*
	หลังการทดลอง 12 สัปดาห์	25.40	-	-	-

จากตารางที่ 5 เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระยะเวลาของการฝึกพบว่า หลังการทดลอง 6 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 ฝึกโดยโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70%, 80% และ 90% ของ 1RM มีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค มากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 6 กับหลังการทดลองสัปดาห์ที่ 12 ของกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 ฝึกโดยโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70%, 80% และ 90% ของ 1RM มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ค่าเฉลี่ยของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คของกลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70%, 80% และ 90% ของ 1RM หลังการทดลอง 12 สัปดาห์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่า หลังการทดลอง 12 สัปดาห์ของการฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70% , 80% และ 90% ของ 1RM มีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค มากกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมุติฐาน การฝึกยกน้ำหนักที่มีระดับความหนักแตกต่างกัน พัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค เพิ่มขึ้นทุกกลุ่มทดลอง แสดงให้เห็นว่า การฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนัก สามารถนำมาพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คได้ สอดคล้องกับ แฮคคิเนน โคมิ และอเลน (Hakkinen, Komi & Alen. 1985) พบว่า การเคลื่อนไหวในลักษณะใช้แรงระเบิดทำให้สามารถเพิ่มอัตราการพัฒนาแรง และพลังกล้ามเนื้อได้ดี นอกจากนั้น การนำน้ำหนักมาช่วยเสริมในการฝึกมีผลให้พลังกล้ามเนื้อเพิ่มมากที่สุด ซึ่งใช้ความหนักระดับสูงประมาณ 80–90% ของ 1RM จะเป็นการรับประกันได้ว่า ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อต้องเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน (Berger.1962) ทำให้พลังกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากความแข็งสูงสุด (Maximum Strength) มีความสัมพันธ์สูงกับพลังกล้ามเนื้อ (Rutherford & Others. 1986) และมีความเฉพาะเจาะจงที่เกี่ยวข้องกับระบบพลังงานในร่างกายและกลไกการเคลื่อนที่ของร่างกาย ซึ่ง สโตน และบอร์เดน (Stone & Borden. 1997) กล่าวว่า กิจกรรมที่ฝึกเฉพาะเจาะจง สิ่งสำคัญอันดับแรกคือ อุปกรณ์ และความหนักที่เหมาะสม เกี่ยวข้องกับระบบพลังงานของร่างกาย และกลไกการเคลื่อนที่ของร่างกายต้องคล้ายคลึงทักษะ เทคนิค การ

เคลื่อนไหวของกีฬา หรือเหมือนกิจกรรมที่ใช้ในการแข่งขัน ประกอบด้วยการเคลื่อนที่สูงสุด (Peak Force) อัตราความเร็ว อัตราเร่ง การเคลื่อนที่ และพลัง นอกจากนี้ นิวตัน และเครเมอร์ (Newton & Kraemer. 1994) กล่าวว่า พลังระเบิดของกล้ามเนื้อเกิดจากการที่กล้ามเนื้อออกแรงเต็มที่อย่างรวดเร็ว 1 ครั้ง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในกีฬายกน้ำหนักในการเคลื่อนไหวที่ต้องใช้ความเร็วสูงในระหว่างการแข่งขันและการฝึกซ้อม ภายหลังการฝึก 6 สัปดาห์ ของกลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่ม พบว่ามีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค มากกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาถึงประสิทธิภาพของวิธีการฝึก ภายหลังการทดลอง 12 สัปดาห์ พบว่า กลุ่มทดลองที่ 3 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 80% ของ 1RM มีความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 1, 2 และ 4 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับ ความหนัก 60%, 70% และ 90% ของ 1RM อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่ง เยสซิส (Yessis. 1994) กล่าวว่า ในกีฬาชนิดที่ต้องใช้พลังกล้ามเนื้อนั้น มีลักษณะการเคลื่อนไหวเป็นแรงระเบิด ประกอบไปด้วยการเคลื่อนไหว 3 ส่วน คือ ความเฉื่อย (Inertia) โมเมนตัม (Momentum) และความเร่ง (Acceleration) เมื่อมีการเคลื่อนไหวในลักษณะแรงระเบิด จะเริ่มต้นออกแรงเอาชนะความเฉื่อยก่อน และการออกแรงนั้นจะไม่คงที่ เพื่อให้เกิดโมเมนตัม และความเร่งตามมา เป็นการทำงานในระดับสูงของระบบประสาท ที่ปล่อยกระแสประสาทไปยังกล้ามเนื้อที่ออกแรงนั้น ในเวลาสั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ การออกแรงเพื่อเอาชนะความเฉื่อย ต้องออกแรงมากในช่วงต้นของการเคลื่อนไหว จึงเกิดโมเมนตัม และความเร่งตามมา การออกแรงมากในช่วงต้น เป็นการออกแรงที่ลำบากที่สุด โดยใช้ความหนักระดับสูงประมาณ 80–90 % ของ 1RM นำมาใช้ในการฝึกกีฬายกน้ำหนัก รับประกันได้ว่าความแข็งแรงของกล้ามเนื้อต้องเพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน (Berger. 1962) และทำให้พลังกล้ามเนื้อเพิ่มสูงขึ้นอีกด้วย เนื่องจากความแข็งแรงสูงสุด (Maximum Strength) มีความสัมพันธ์สูงกับพลังกล้ามเนื้อ (Rutherford & Others. 1986) จึงกล่าวได้ว่าการฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 80% ของ 1RM เป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง สอดคล้องกับ บอมปา (Bompa. 1993) ได้เสนอแนะวิธีฝึกพลังกล้ามเนื้อ แบบไอโซโทนิก (Isotonic Method) โดยการพยายามทำให้น้ำหนักเคลื่อนที่เร็วที่สุด และแรงที่สุดเท่าที่จะทำได้ตลอดช่วงของการเคลื่อนที่ น้ำหนักนั้นเป็นแรงต้านทานภายนอก (External Resistance) ส่วนแรงที่จะเอาชนะความเฉื่อยของน้ำหนัก เป็นความแข็งแรงภายใน (Internal Strength) ต้องมากกว่าแรงต้านภายนอก ถ้าความแข็งแรงภายในเพิ่มขึ้นจะทำให้น้ำหนักเคลื่อนที่ด้วยความเร่งเพิ่มขึ้นด้วย สอดคล้องกับ เจริญ กระบวนรัตน์ (2546) กระบวนการฝึกซ้อมของนักกีฬามีหลายรูปแบบ การควบคุมความหนักเบาให้เป็นไปตามระบบมีความต่อเนื่อง และมีความเหมาะสมจึงเกิดการพัฒนาความสามารถในการเคลื่อนไหว และระบบการทำงานของอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกายของนักกีฬา มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น บอมปา(Bompa. 1998) การเคลื่อนไหวของร่างกายทางสรีรวิทยา (Physiology) เป็นผลมาจากความแข็งแรง (Strength) ความเร็ว (Speed) พลัง (Power) ความอดทน (Endurance) ความอ่อนตัว (Flexibility) และการประสานงานมีความสัมพันธ์กัน ของระบบประสาทกล้ามเนื้อ โฮเกอร์ (Hoeger. 1988 อ้างถึง

ใน กรรวี บุญชัย. 2548) องค์ประกอบสมรรถภาพทางกายแบ่งออกเป็น 2 อย่างคือ สมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายเพื่อทักษะการเคลื่อนไหวทางกีฬา ประกอบด้วย ความคล่องแคล่วว่องไว (Agility) ความสมดุล (Balance) ความเร็ว (Speed) การรู้ตำแหน่งในการเคลื่อนไหว อจัน และบาโรก้า (Ajan & Baloga. 1988) วิธีสร้างสมรรถภาพทางกายสำหรับนักกีฬายกน้ำหนัก เป็นกระบวนการกำหนดแบบฝึกต่างๆ เพื่อพัฒนาการทำงานของระบบประสาทกล้ามเนื้อ และการทำงานของระบบต่างๆในร่างกาย สอดคล้องกับ อับดุลหาดี อุเซ็ง (2541) ผลการฝึกด้วยน้ำหนักในระดับต่างกัน ที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา สามารถนำไปพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ ในนักกีฬายกน้ำหนักได้ และกีฬาชนิดอื่นๆ ให้พิจารณาระดับความหนักให้เหมาะสมกับนักกีฬาชนิดนั้นๆ สอดคล้องกับ มอริทานิ และดี วีไรส์ (Moritani & De Vries. 1979) ได้ทำการวิจัยศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาของระบบประสาทกล้ามเนื้อ จากการฝึกด้วยน้ำหนักพบว่าระหว่างสัปดาห์ที่ 6–10 มีการเปลี่ยนแปลงของระบบประสาทกล้ามเนื้อ ทำการทดลอง 10 สัปดาห์ขึ้นไป กล้ามเนื้อมีการพัฒนารูปร่างขนาดใหญ่ขึ้น (Hypertrophy) และขนาดเนื้อเยื่อของกล้ามเนื้อ (Fiber Size) ใหญ่ขึ้น ในช่วงหลังมีการพัฒนาระบบกล้ามเนื้อมากกว่าระบบประสาท ความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ของนักกีฬากลุ่มทดลองทั้ง 4 กลุ่มมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น การฝึกซ้อมกีฬายกน้ำหนักเป็นกระบวนการพัฒนานักกีฬาให้ดีขึ้น การเรียนรู้ทักษะเทคนิค การยกน้ำหนักท่าสแนทช์และท่าคลีนแอนด์เจอร์ค เกี่ยวข้องกับระบบประสาทกล้ามเนื้อ (Nero-muscular System) สมอง (Brain) ระบบความจำ (Memory) เมื่อฝึกทักษะเทคนิคการยกน้ำหนักท่าหลักคือ ท่าสแนทช์ และท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ท่าประกอบคือ การสแนทช์ด้วยกำลังจากการแขวนในระดับต่างๆ หรือจากแท่น การคลีนด้วยกำลังจากการแขวนหรือแท่น การเจอร์คจากแท่น แบบฝึกช่วยเสริมได้แก่ การดึง (Pulling) การดัน (Press) การแบก บาร์เบลลุก - นั่ง (Squat) เป็นต้น ความจำที่เกิดขึ้นครั้งก่อนจะเกิดขึ้นอีก การปฏิบัติที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่อง ความจำที่แม่นยำจะถูกบันทึกไว้ สามารถเรียกกลับมาใช้ได้อีกเมื่อมีความต้องการ เรียกว่า โปรแกรมกลไก (Motor Program) เมื่อการเรียนรู้เพิ่มขึ้น โปรแกรมกลไกจะพัฒนาขึ้นตามไปด้วย ดังนั้นนักกีฬาชั้นแนวหน้า โปรแกรมกลไกสามารถสั่งการได้อย่างสมบูรณ์ ปฏิบัติทักษะเทคนิคได้อย่างมั่นคง (Thompson. 1991) สอดคล้องกับงานวิจัยของ โวล์ฟ เลมูรา และโคล (Wolfe, Lemura & Cole. 2004) ได้ทำการวิจัย วิเคราะห์เชิงปริมาณ รูปแบบการฝึกแบบเซทเดียวกับรูปแบบการฝึกหลายเซท ในการฝึกด้วยน้ำหนักพบว่า การฝึกที่ใช้รูปแบบโปรแกรมหลายเซท ได้ผลดีกว่ารูปแบบการฝึกแบบเซทเดียว

2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลของการฝึกยกน้ำหนักที่ระดับความหนักแตกต่างกัน ที่มีต่อการพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คของนักกีฬาฝึกใหม่ระหว่างกลุ่ม

กลุ่มทดลองที่ 1, 2, 3 และ 4 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70%, 80% และ 90% ของ 1RM ค่าเฉลี่ยของความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ระหว่างนักกีฬาทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า นักกีฬากลุ่มทดลองที่ 3 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนัก ที่ระดับความหนัก 80% ของ 1RM ทำให้สามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คมากกว่ากลุ่มทดลองที่ 1, 2 และ 4 ฝึกโปรแกรม

กีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70% และ 90% ของ 1RM การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของน้ำหนักที่ยกได้ในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค รายคู่ พบว่ากลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60% และ 70% ของ 1RM ไม่มีความแตกต่างกัน และรายคู่ระหว่างกลุ่มทดลองที่ 3 กับกลุ่มทดลองที่ 4 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 80% และ 90% ของ 1RM ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากโปรแกรมการฝึกซ้อมกีฬายกน้ำหนัก ที่มีระดับความหนักใกล้เคียงกัน ค่าเฉลี่ยจึงไม่แตกต่างกัน แต่การเปรียบเทียบรายคู่ทั้ง 4 กลุ่ม พบว่า กลุ่มทดลองที่ 3 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 80% ของ 1RM สามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คมากกว่ากลุ่มทดลองที่ 1, 2 และ 4 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60%, 70% และ 90% ของ 1RM มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ อจัน และ บาโรก้า (Ajan & Baroga. 1988) กล่าวว่า วิธีการฝึกด้วยน้ำหนักแบบใช้แรงพยายามจำนวนมากหรือค่อนข้างหนัก (The Method of Heavy Efforts) แบบฝึกนี้มีจุดประสงค์ เพื่อสร้างความแข็งแรงโดยตรง ด้วยการยกน้ำหนัก 80–100% ของตนเองที่สามารถกระทำได้ มีหลักการว่า ภายหลังจากนักกีฬายกน้ำหนักขึ้นไปถึง 100% แล้ว หลังจากนั้นลดน้ำหนักลงมายกที่ 90% จำนวน 1–2 ครั้ง 1–2 เซท ท้ายสุดลดความหนักลงมายกที่ 80% จำนวน 1–3 ครั้ง 6–9 เซท ใน 3–6 แบบฝึกในการฝึกซ้อมแต่ละครั้ง ปัจจุบันในกีฬายกน้ำหนัก มีแนวโน้มว่าจะกลับมายกที่น้ำหนัก 80% การฝึกซ้อมโดยยึดหลักความแตกต่างระหว่างบุคคล หลักการความเฉพาะเจาะจง หลักการความเป็นไปได้ และหลักการความพอประมาณ สอดคล้องกับ อจัน และ บาโรก้า (Ajan & Baroga. 1988) การสร้างสมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) สำหรับนักกีฬายกน้ำหนัก เป็นกระบวนการกำหนดแบบฝึกต่างๆ เพื่อพัฒนาการทำงานของกล้ามเนื้อ และการทำงานของระบบต่างๆ ในร่างกายใช้แรงพยายามจำนวนมาก หรือค่อนข้างมาก ใช้ความหนักที่ระดับ 80–100% 1RM เพื่อสร้างความแข็งแรงโดยตรง การจัดกลุ่มนักกีฬา และการจัดโปรแกรมการฝึกซ้อมยกน้ำหนัก ต้องมีความเหมาะสมกับความสามารถของนักกีฬา โดยยึดหลักการความแตกต่างระหว่างบุคคล สอดคล้องกับ เจริญ กระบวนรัตน์ (2546) นักกีฬาแต่ละบุคคลมีพรสวรรค์แตกต่างกัน ความสามารถและความทนทานต่อการฝึกซ้อมแตกต่างกัน พันธุกรรม ได้อธิบายถึงปัจจัยทางกายภาพ ส่งผลต่อการฝึกซ้อม อุปนิสัย อายุ การเจริญเติบโตของนักกีฬา ทางชีวภาพ ระยะเวลาในการฝึกหัดนำมาพิจารณาประกอบการออกแบบการฝึกซ้อม เพื่อพัฒนาความสามารถยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์ค ลักษณะการปรับตัวโดยเฉพาะ เช่น ออกแบบโปรแกรมฝึกซ้อมสร้างความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขานักกีฬาปฏิบัติ ในแบบฝึกโดยการแบกบาร์เบลลุก - นั่ง (Squat) หรือการฝึกยกน้ำหนักร่วมกับการฝึกพลัยโอเมตริก หรือเรียกว่าการปรับตัวโดยเฉพาะกำหนดตามความต้องการ ถ้าต้องการพลัง (Power) ในการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว (High Speed) จะต้องกระตุ้นระบบประสาทกล้ามเนื้อ หน่วยต่างๆ ของกลไก (Motor Units) ให้ทำงานอัตราเร่งสูงสุดเท่าที่สามารถทำได้ ทำให้เหมือนทักษะเทคนิคใช้แข่งขัน ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับกีฬา ยกน้ำหนัก ต้องเตรียมการสร้างโอกาสให้นักกีฬาพัฒนาขีดความสามารถสูงสุด สอดคล้องกับงานวิจัยของ ถาวร กมุทศรี (2541) ผลของการฝึกด้วยน้ำหนักต่างกันที่มีต่อกำลัง

กล้ามเนื้อขา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายอายุระหว่าง 18–20 ปี จำนวน 40 คน แบ่งออกเป็น 4 กลุ่มๆ ละ 10 คน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มควบคุม กลุ่มที่ 2, 3 และ 4 เป็นกลุ่มทดลองยกน้ำหนักที่ระดับ 1RM 60%, 70% และ 80% ผลการทดลองพบว่า กลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ภายหลังสัปดาห์ที่ 9 ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม จากข้อค้นพบนี้ทำให้ทราบว่า สามารถเลือกระดับความหนัก (Intensity) ที่เหมาะสมกับการพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา อันจะส่งผลต่อการพัฒนาศักยภาพ และขีดความสามารถในการเล่นกีฬาให้ดียิ่งขึ้นต่อไป หลักการความเป็นไปได้ (Feasibility Principle) สอดคล้องกับ สนธยา สีละมาด (2547) เป็นหลักการสร้างโปรแกรม การฝึกซ้อมโดยใช้ความหนัก (Intensity) อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริงและความต้องการ มีเกณฑ์ การพิจารณาคือ การเพิ่มความหนักไม่เกินระดับ ความสามารถของนักกีฬา ไม่ไปทำลายพัฒนาการทางด้านร่างกาย และจิตใจของนักกีฬา ระดับความสามารถของนักกีฬาใช้วิธีทดสอบหาความสามารถสูงสุด เมื่อดำเนินการฝึกซ้อมไปได้ระยะเวลาหนึ่ง หรือก่อนการปรับเปลี่ยนความหนักให้สังเกตความหนัก ในการฝึกซ้อมที่เหมาะสมของนักกีฬา สังเกตจากกระบวนการฟื้นคืนสภาพขึ้นใหม่ (Restoration) หลักการความพอประมาณ สอดคล้องกับ มาร์เทนส์ (Martens. 2004) หลักการนี้เป็นคติเตือนใจให้พึงระลึกไว้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่บนพื้นฐานของความพอดี ความเหมาะสม กระบวนการฝึกซ้อมเริ่มจากเบาแล้วค่อยเพิ่มขึ้น สร้างโอกาสและให้เวลานักกีฬา ได้เดินเข้าสู่ความก้าวหน้ามีความท้าทาย ความน่าสนใจ มีเป้าหมายของการฝึกซ้อม โปรแกรมการฝึกซ้อมสร้างขึ้น เพื่อพัฒนาความสมบูรณ์ และความก้าวหน้าสูงสุด สร้างประสบการณ์หลากหลาย การสร้างแรงจูงใจมี ความสนุกสนานเกิดความพึงพอใจ แบบฝึกและกิจกรรมมีความท้าทาย เหมาะสมกับความสามารถของนักกีฬา

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

นักกีฬาในกลุ่มทดลองที่ 1 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 60% ของ 1RM กลุ่มทดลองที่ 2 ฝึกโปรแกรมกีฬายกน้ำหนักที่ระดับความหนัก 70% ของ 1RM มีความสามารถการยกน้ำหนักในท่าคลีนแอนด์เจอร์คสูงขึ้น ควรเปลี่ยนไปฝึกที่โปรแกรมที่ระดับความหนักมากขึ้นคือ 70% ของ 1RM และ 80 ของ % 1RM ตามความเหมาะสมกับนักกีฬาแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ระยะเวลาในการทดลองควรฝึกทดลอง 6 ครั้ง/สัปดาห์

2. ควรทดสอบการเปลี่ยนแปลงเป็นช่วงๆ ทุก 2 หรือ 3 สัปดาห์/ครั้ง จะได้ทราบว่า มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาเริ่มดีขึ้นในช่วงเวลาใด

บรรณานุกรม

การท่องเที่ยวและกีฬา, กระทรวง. (2560). แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 6 (ออนไลน์). แหล่งที่มา : http://www.mots.go.th./ewt-dl-link. 3 มกราคม 2560.

กรรวี บุญชัย. (2548). วิชาการวัดและประเมินผลทางพลศึกษาขั้นสูง. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เจริญ กระบวนรัตน์. (2546). หลักพื้นฐานของการฝึกยกน้ำหนัก 5 ประเภท. เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการ "วิทยาศาสตร์การกีฬา : การเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายของนักกีฬา : ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ". เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ถาวร กมุทศรี. (2541). ผลของการฝึกยกน้ำหนักในระดับความหนักต่างกันที่มีต่อกำลังกล้ามเนื้อขา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ประสงค์ สุระพล. (2556). ปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของนักกีฬายกน้ำหนักทีมชาติไทย. วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการการกีฬา. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม.

ยกน้ำหนักสมัครเล่นแห่งประเทศไทย (สมาคม). (2560). การแข่งขันEGATยกน้ำหนักนานาชาติ ประจำปี 2560. ชลบุรี.

สนธยา สีละมาด. (2547). หลักการฝึกกีฬาสำหรับผู้ฝึกสอนกีฬา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อับดุลหาดี อุเซ็ง. (2541). ผลของการฝึกยกน้ำหนักในระดับความหนักต่างกันที่มีต่อความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต. สาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

Ajan, T. & Baroga, L. (1988). Weightlifting. Budapest : International Weightlifting Federation.

Baechle Thomas R, Earle Roger. (2000). Essentials of Strength Training and Conditioning. Human Kinetic.

Berger, R. A. (1962). Optimum Repetition for the Development of Strength. Research Quarterly 33 (May) : 334–339.

Bompa. Cornacchia, Lorenzo, J. (1998). Serious Strength Training. Human Kietics. USA.

Hakkinen, K. & Komi, P. & Alen, M. (1985). Effect of Explosive type Strength Training on Isometric force – and Relaxation – time, Eletromyography and Muscle Fiber Characteristics of leg extensor Muscies. Acta Physiological Scandinavica 125 : 587-600.

Moritani, T., & H.D. De Vries. (1979). Neural factors versus hypertrophy in the time course of muscle strength gain. Am.J.Phys.Med. 58 : 115–130.

Martens, R. (2004). Successful Coaching. (3nded). United States : Human Kinetics.

Newton, R. U. & Kraemer, W. J. (1994). Developing Explosive Muscular Power : Implications

for a mixed Methods Training Strategy. National Strength and Conditioning Association Journal. (October) : 20–31.

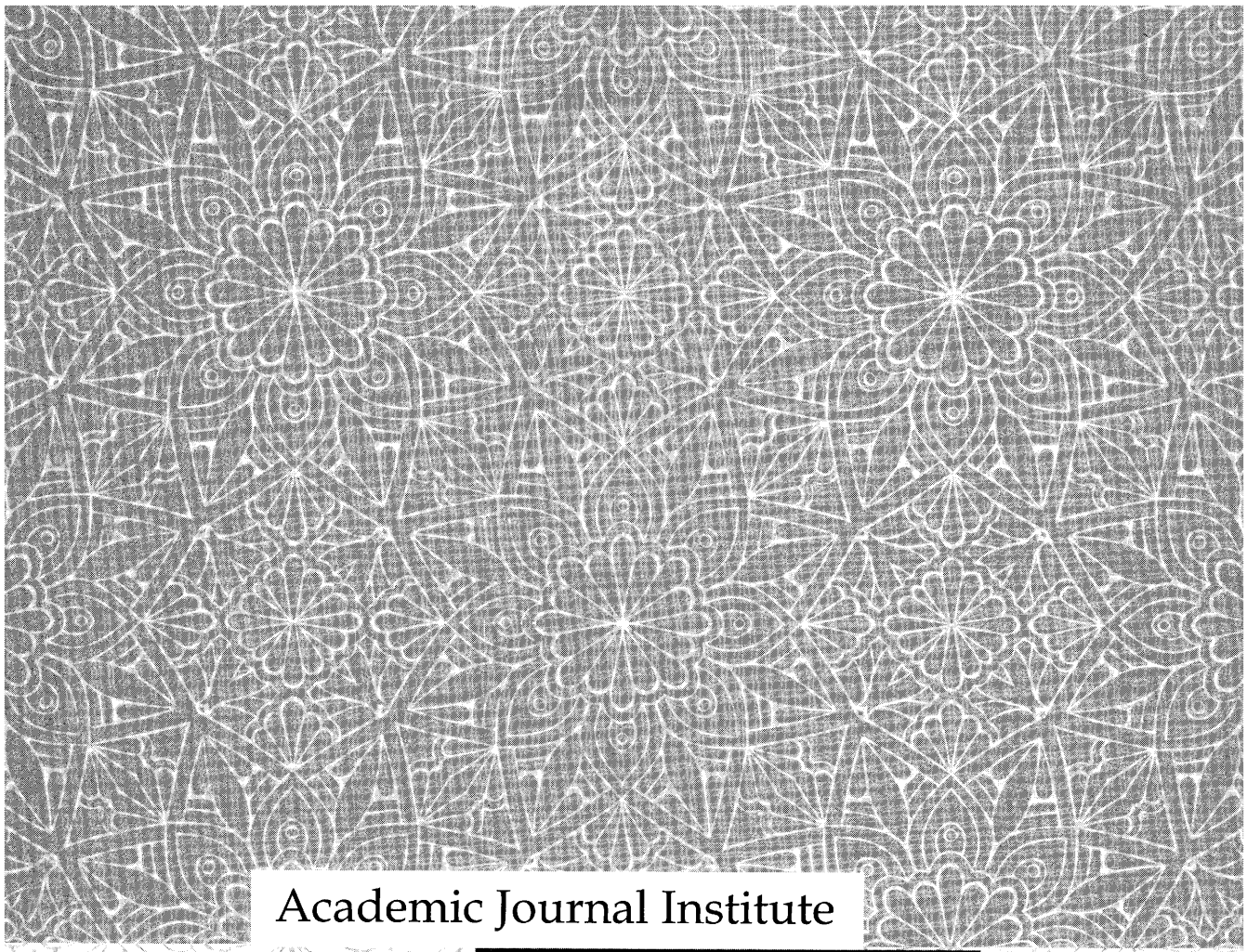
Rutherford, O., Greig, C., Sargent, A., & jones, D. (1986). Strength Training and Power output : Transference Effects in the Human Quadriceps Muscie. Journal of Sports Science 4 : 101 -107.

Stone, M. H., & Borden, R. A . (1997). Modes and Methods of Resistance Training. National Strength and Conditioning Association Journal. (August) : 18 -24.

Thompson, P.J. (1991). Introduction to Coaching Theory. Marshallarts Prints Services ltd. West Sussex.

Wofe B.L., LeMura L.M. , Cole P.J. (2004). " Analysis of Single - vs. Multiple-Set Programs in Resistance Training". Journal of Strength and Conditioning Research. 18(1) : 35 – 47.

Yessis, M. (1994). Training for power sports-Part 1. National Strength and Conditioning Association Journal : 42 – 45.

Academic Journal Institute

of Physical Education